

Giới thiệu Bởi Vì Yêu

Truyện Bởi Vì Yêu, tình yêu có duyên thì mới gặp nhau, có phận thì mới yêu nhau không có hai yếu tố đó làm sao có thể tới với nhau mà nảy sinh tình cảm

Năm đó cô và anh yêu nhau, cùng có những kỷ niệm đẹp khó phai, nhưng lúc đó cũng chỉ là nói đầu mỗi khi yêu nhau cảm thấy tình yêu màu hồng rất ngây thơ trong sáng. Bây giờ cô nghĩ lại là mình không yêu anh sâu đậm như mình tưởng. Còn anh thì rất yêu cô không muốn bị chia cắt, xảy ra cục diện như thế này cũng là do hấn tự chuốt lấy, cô cũng không muốn gặp lại anh nữa.

Định mệnh lại một lần nữa cho hai người gặp lại nhau sau nhiều năm ly hôn, họ gặp và phát sinh tình ý với nhau giống như chuyện tình năm xưa chưa từng xảy ra. Nhưng bởi vì sự xuất hiện của anh khiến cô khơi lại nỗi đau không tả

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Cơ bản hấn phải là ánh nắng tươi sáng sau giữa trưa chứ thế mà lúc này đã bị mưa rền gió dữ bao trùm. Trời mưa thật lớn, giống như từ trên bầu trời khuynh đảo xuống dưới mặt đất, như bao nhiêu đường cong thẳng tắp hạ xuống. Lâu Lục Kiều đứng ở trong đại sảnh, cách tấm gương thủy tinh nhìn lại, bốn bề đều là những tấm thủy tinh phát phơ nước, tầm nhìn đại khái chỉ còn ngăn ngụt có mấy thước mà thôi. Dự báo thời tiết có nói là sẽ có bão đổ bộ, nói khá rõ ràng là sau nửa đêm nay. Thế mà bây giờ còn chính là buổi chiều thế nhưng đã mưa to gió lớn đến trình độ này.

Cô bất đắc dĩ thở dài một hơi, quả nhiên là người tính không bằng trời tính. Sớm biết như thế thì buổi chiều đã ở lý trong văn phòng không đi ra, nhưng mà cũng không phải là cách khả quan, ai kêu cô có số khổ a. Người phụ nữ Tạ Tiểu San này, cái gì cũng đều ném đến chỗ cô. Người phụ nữ đó là một người chủ biên danh vọng, mỗi ngày ở trước mặt cô nhàn nhả lúc ẩn lúc hiện. Cô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn đem cuốn tạp chí ném tới trên mặt người phụ nữ đó, phát tay mà nói lớn “Cô nương ta đây mặc kệ.”

Trên thực tế cô vẫn cứ trải qua như vậy nhưng Tạ Tiểu San chính là cười tủm tỉm đem cuốn tạp chí trên tay kia ném qua chỗ cô, một điệu bộ mèo khóc chuột “Tốt lắm, tớ biết cậu cũng đã vất vả.” Vừa nói vừa đến trước mắt cô lắc lắc qua cuốn tạp chí “Ngẫm lại khả năng của cậu mà lại làm ở một cuốn tạp chí như thế này thì khiến tớ cũng một phen kinh ngạc. Nhưng hiện thời tạp chí đã được đóng thành như thế này cậu còn không buông tha sao? OK, được rồi. Chỉ cần cậu nói một câu rằng cậu buông tay tớ lập tức đem xử lý cuốn tạp chí này. Tất nhiên sau đó chúng ta sẽ tính đến khoản tiền lương, từ đây về sau mỗi người một ngã, vô liên vô lụy. Cậu có biết rằng tớ đây mỗi ngày nhìn đến cậu đều giống như nhìn thấy mặt mẹ kế Trương không? Giống như là tờ nợ cậu rất nhiều tiền vậy...”

Người phụ nữ này biết rõ ràng cô nói là nói thế nhưng mà còn trước mặt cô nói như vậy. Miệng lưỡi thật lưu loát, thao thao bất tuyệt.

Năm đó sau khi cô tốt nghiệp, âm thầm về nước, trừ bỏ tấm thân cùng mấy bộ quần áo thì cái gì cũng không có. Mà Tạ Tiểu San cũng vừa từ nước Anh trở về, hai người ăn nhậu với nhau, quyết định đại diện cho một cuốn tạp chí thời thượng của nước ngoài ở trong nước này. Gây dựng sự nghiệp trong khi số tiền toàn bộ bỏ ra là của một người Tạ Tiểu San mà thôi. Cô ấy lúc đó còn không có ý tốt gì luôn trêu ghẹo “Lâu Lục Kiều, cậu nên giao tính mạng cho tớ. Tớ đây như vậy sẽ chuẩn bị cho cậu chút của hồi môn cho cô từ nhỏ đến lớn, không cần phải chuyển hết cho tớ đâu. Bằng không đến lúc nào đó, tớ không thể gả đi, quan tài cũng không có đánh phải cả đời quần quít lấy cậu không tha. Cậu nên cẩn thận với tớ là tốt rồi.” Nói đúng với khuôn mặt âm thầm của cô nhưng cô ta vẫn một mặt tươi cười.

Thoáng một cái thế mà thời gian trôi qua cũng đã vài năm. Những lời năm đó hết thảy còn rành rành trước mắt. Cùng với Tạ Tiểu San, hai người cùng bàn việc trong văn phòng, cái gì cũng tự mình chủ động làm lại làm rồi lại đánh, lại còn kiềm luôn người khuôn vác. Cứ như vậy thế nhưng mọi chuyện vẫn tốt đẹp.

Cô chống cái ô phiêu diêu ở trong mưa gió, thấp phần chặt vật vạ phần thê lương tránh ở nhà ga công cộng, cả người đã ướt đầm. Rút cuộc dự báo cái gì mà ốc lậu kêu thiên phùng suốt đêm mưa chứ. Buổi chiều ngày hôm qua mới tiến đến nơi nào đó thế mà hiện tại đã đụng trúng phải bão. Xem ra cô cũng nên khẩn trương đi mua số xổ, cô mua nhất định sẽ trúng, hão mưa hão trúng mà.

Đã đứng vậy taxi thật lâu mà không đón được một chiếc taxi nào. Taxi này nọ ngày thường thời điểm cô không nghĩ tới việc đón xe thì cảm thấy có rất nhiều, rất nhiều xe trống ở trước mặt lắc lư dường như đang muốn chờ người đón taxi vậy. Thế mà giờ này nó cố tình đầy ngập khách. Cô suy sụp ngửa mặt lên trời thở dài, xem ra hôm nay vận khí của cô không tốt, đến nỗi bắt một chiếc taxi mà cũng không có.

Mọi cách rơi vào đường cùng, đánh phải xuất ra điện thoại gọi cho Tạ Tiểu San “Này, mau tới đại học X đón tôi đi. Nếu tới chậm thì chờ mà nhặt xác của tôi đi.” Bất quá cũng cần phải tính thời gian Tạ Tiểu San chạy trong mưa to gió lớn đến đây ít nhất cũng phải cả giờ đi. Nhưng thật sự cũng không còn có cách nào khác, chờ đợi càng lâu thì càng lại không có xe.

Đại khái điều may mắn duy nhất chính là bản thân đang mặc chiếc áo màu đen cùng màu với khó đen của bút chì. Tuy rằng hiện tại đã ướt đầm, chiếc áo ướt sũng gắt gao dính vào trên người như tảng da thịt thứ hai vậy. Tuy là rất khó chịu nhưng còn không có đến mức để cảnh xuân lộ hết ra ngoài, rất nguy hiểm.

Lại một trận cuồng phong không ngừng thổi tới, khiến thân thể ướt đầm của cô cảm thấy vài phần lạnh ngắt, vội ôm chặt lấy bản thân chuẩn bị quay lại đại sảnh chờ Tạ Tiểu San tới đón. Vừa muốn xoay người, chợt nghe phía sau có tiếng còi xe kêu đến. Một chiếc xe màu đen hiệu Châu Âu danh giá tạo nhã đang dừng lại bên cạnh chỗ cô đang đứng. Cô ngoảnh mặt nhìn lại chiếc xe vừa báo còi.

Cô nghi học ngừng đầu lên, người lái xe kia khuôn mặt thân quen nhưng cô có thể xác định là không biết, hẳn là không có kêu cô rồi. Xoay người rồi đi, chỉ nghe một thanh âm đã từng đã từng rất rất quen thuộc từ phía sau truyền tới “Tiểu Kiều, là anh. Lên xe đi.”

Từng đã quen thuộc đến như vậy, đỡ dĩ thanh âm của người này đã hóa thành tro bụi từ lâu nhưng cô vẫn có thể nghe được. Thế giới quả thật là nhỏ, thành phố S này lại càng nhỏ hơn, như thế nào mà lại gặp phải anh ta. Tuy rằng đã cho rằng cả đời này sẽ không thể gặp lại anh thế nhưng ở giữa con mưa lớn giữa giữa của bão tố, tại nơi nhà ga công cộng nhỏ nhỏ này liền dễ dàng gặp lại như vậy.

Cô cũng không có quay đầu, cũng không có tạm dừng lại mà ngược lại bước chân càng nhanh hơn. Hắn đẩy cửa xe ra, đuổi theo một phen giữ lấy cánh tay của cô “Tiểu Kiều, là anh... Tần Mộ Thiên.” Cô đương nhiên biết là anh, lại kêu tên cô như thế trên đời này ước chừng cũng chỉ có anh mà thôi. Nguyên nhân là vì anh nên cô sợ đi mới phải đi. Cái này gọi là một ngày bị rắn cắn thì mười năm vẫn còn sợ.

Cô chậm rãi quay đầu, cách một lớp mưa bụi đang không ngừng rơi xuống, híp mắt nhìn hắn, bình tĩnh như nước “Thực xin lỗi, tôi không biết anh. Anh nhận sai người rồi. Mời anh buông tay.” Con mắt đảo quanh, một mảnh thanh lãnh cùng hồ hững, giống như là nhìn một người xa lạ, cuối cùng kỳ quái thế nào cũng chỉ là người xa lạ mà thôi.

Hắn hơi ngạc nhiên đứng ở nơi đó nhưng nháy mắt liền đã hiểu được cô không nghĩ sẽ nhìn thấy hắn, giọng nói kia dần dần thấp xuống đến cuối cùng như muốn cầu xin “Mưa lớn như vậy, có cái gì nói thì chúng ta vào trong xe rồi nói sau.” Mưa lớn không ngừng đánh vào trên người hắn, làm ướt lỗ chỗ nơi bộ âu phục màu xám bạc trên người hắn.

Tay hắn vẫn như trước vẫn rất dày và chân thực như vậy, lòng bàn tay vẫn như trước ấm áp và nóng rực là thế, phảng phất thật nhiều năm trước hắn nắm tay cô khiến cô có cảm giácđau đớn trong lòng dậy lên. Cô dùng sức gạt tay hắn, giống như có vi khuẩn vậy mà cũng chưa từng nghĩ qua sẽ làm cho người ta trí mạng. Cô lại lạnh lùng thốt ra “Mời anh buông ra, tôi không biết anh.”

Nếu như năm đó cô không có yêu anh, không cùng anh có những kỷ niệm đẹp. Đúng vậy nếu tất cả chỉ là những lời nói đầu môi, cô tình nguyện cho tới bây giờ không quá yêu anh như vậy.

Ánh mắt của hắn thâm thúy hắc trầm, sâu không thấy đáy, lúc này cư nhiên tràn đầy đều là thương tiếc cùng thiết tha “Em muốn đi đâu? Anh đưa em...” Cô không hề để ý đến hắn, giống như cái danh hắn mang chỉ là một người xa lạ, liền xem một cái liếc mắt cũng là dư thừa. Cô xoay người, cũng không quay đầu lại, hướng đại sảnh mà đi tới. Động tác nhanh chóng giống như sau lưng có bảy sói đang đuổi theo vậy.

Hắn một người lẳng lặng đứng ở nơi đó, tay vẫn duy trì trạng thái khi bị cô hất tay ra, vẫn nắm như vậy nhưng lại vô lực. Những giọt mưa càng không ngừng đánh trên người hắn, chỉ ngơ ngác đứng đó nhìn theo hướng cô đi.

Nguyên nhân tất cả đều vì hắn, hắn tạo nên cục diện như thế này, để cô rời khỏi hắn. Tất cả đều là hắn tạo thành, hắn xứng đáng như vậy. Phản ứng của cô đối với hắn ngày hôm nay như vậy đã là khách khí lắm rồi. Còn nhớ rõ hai người chia tay ngày đó, cô hung hăng đánh cho hắn mấy cái bạt tai, trong mắt tràn đầy lửa hận “Tần Mộ Thiên, đời này tôi muốn gặp lại anh”

Những giọt mưa càng rơi xuống giống như những hạt kim cương càng lộng lẫy, lóa mắt. Kia có lẽ là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời hắn. Cô đã từng kéo tay hắn, kiên định mà nói “Em mặc kệ. Tần Mộ Thiên, em muốn ở cùng một chỗ với anh.” Ngay cả cha mẹ cô phản đối, anh trai cô phản đối, toàn thế giới này đều phản đối nhưng cô vẫn muốn cùng hắn ở một chỗ.

Hắn dừng lại thật sâu trên người cô, đôi mắt thâm tu như bầu trời chưa đựng nhiều điểm tinh quang “Tiểu Kiều, em về sau sẽ hối hận.”

Cô cười, tràn đầy tự tin lấp lánh, đôi mắt híp lại giống như hoa hồng chưa từng khai bông, lóa mắt mà kiêu mị “Không. Lâu Lục Kiều em cho tới bây giờ sẽ không hối hận. Em muốn cùng anh ở một chỗ. Cả đời ở bên cạnh anh.” Cô tự nhiên biết hậu quả nếu mình làm như vậy, cha mẹ và anh trai nhất định sẽ cắt đứt viện trợ kinh tế vẫn đang duy trì này. Từ lúc biết cô cùng anh yêu nhau, cha mẹ liền lấy vấn đề kinh tế uy hiếp cô.

Cô lôi kéo hắn “Đi, Tần Mộ Thiên. Chúng ta đi mua nhẫn đi.” Hắn phản bác lại đem cô ôm vào trong lòng “Tiểu Kiều, anh không có nghĩ sẽ kết hôn với em bây giờ. Chờ chúng ta về nước, chờ anh thành công lấy điểm trước mặt gia đình em. Gia đình em chấp nhận anh thì chúng ta hãy kết hôn. Anh hi vọng có thể cho em một cuộc sống hạnh phúc, ấm no.” Cô lấy khuỷu tay đánh hắn, giương mắt ngạo nghễ nhìn hắn “Tần Mộ Thiên, nếu em muốn một cuộc sống tốt chỉ khi cùng anh chung tay chia sẻ thì thế nào? Em cơ bản có cuộc sống không tốt sao? Làm gì phải đợi về sau chứ?”

Hắn thoát không thể nói gì. Đúng vậy, nhà cô cũng dòng dõi thư hương lại giàu có, thân là con gái duy nhất trong nhà và lại rất đáng yêu. Cô từ nhỏ được nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên. Không từ mà biết, đã nói ở trong này đọc sách nhưng vì cô không chịu ở biệt thự trên đảo nên cha cô đã sớm vì cô mà mua một phòng ở gần trường học của cô. Chính là vì hắn nên con gái bảo bối của họ có thể hoàn thành xong chương trình học trong vài năm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn âm trầm xuống. Người nhà cô nói không có sai, phương diện này hắn không có xứng với cô. Hắn đã không cho cô được một cuộc sống đầy đủ, hạnh phúc.

Hai tay cô ôm lấy thất lưng hắn, như một lời thề kiên quyết “Dù sao em cũng mặc kệ. Dù sao em nhất định muốn gả cho anh.” Hắn đem thân thể mềm mại của cô gắt gao mà ôm lấy, giống như một bảo vật hiếm có, sợ hãi nếu như buông lỏng thì cô sẽ tùy thời mà biến mất không thấy “Em thực sự không hối hận?”

Cô trả lời cho hắn bằng một nụ cười rất tươi, rồi lại dùng hết lực gật đầu. Hắn hít sâu một hơi, hôn lên trán cô “Được, vậy chúng ta cùng đi mua nhẫn.”

Hai tay cô ôm lấy cánh tay hắn, vui vẻ hân hoan, miệng vừa cười vừa ca “Hôm nay em muốn gả cho anh, hôm nay em muốn gả cho anh. ... Hôm nay em muốn gả cho anh. ...” Sau khi hát ca từ cái biên, lại bày ra bộ dạng không cam tâm. Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, khóe miệng không từ chủ được mà cười lên, có cô ở bên người, thật tốt. Thật sự tất cả đều rất tốt.

Một ngày nào đó của nhiều năm sau, trông lúc vô ý nghe lại đôi nam nữ hát lại bài này khiến hắn đau lòng đến không thể hô hấp. Bởi vì năm đó người con gái đó ở bên cạnh hắn tươi cười, hồn nhiên ca hát nhưng hắn rút cuộc vẫn không giữ lại được bên mình

âu Lục Kiều ngơ ngác đứng ở một góc của đại sảnh, tận lực đem bản thân thành một thân ảnh nho nhỏ. Nhìn bên ngoài mưa lớn đang đánh vào trên mặt thủy tinh trong suốt mà rơi xuống, từng giọt từng giọt, từng dòng từng dòng, giống như là nước mắt trong suốt càng không ngừng rơi xuống.

Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu cô không có gặp anh. Đã bao lâu cô thật không ngờ sẽ gặp lại anh. Cô cho rằng anh cũng đã quên cô. Dù sao thời gian là liều thuốc tốt nhất trên thế giới, đủ để cho mọi thứ phai nhạt hết thảy.

Nhưng trong nháy mắt khi vừa mới nghe đến thanh âm kia của anh thì cô mới biết được, cô căn bản không có quên. ... Thanh âm của anh vẫn quen thuộc như thế, quen thuộc đến nỗi như một chất câu dẫn khơi nguồn cho tất cả những đau thương ẩn chứa trong lòng cô trở dậy.

6 năm 8 tháng rồi. 6 năm 8 tháng rồi. Là một khoảng thời gian không dài nhưng cũng không phải là ngắn, giống như là chưa làm được cái gì cho hoàn hảo những cũng không nghĩ ra cái gì để làm vậy.

Thế nhưng lại làm cho con người ta có cảm giác mơ hồ cả đời đều là lầm lỗi. Cô nhắm chặt mắt nhớ tới cái hình ảnh đau lòng kia, một chút ý chí còn sót lại trong đầu cho cô biết rằng quả nhiên nhiều năm như vậy nhưng cô vẫn cảm thấy không thể tin được. Anh làm sao có thể với cô như vậy?

Anh đã từng nói qua “Tiểu Kiều, anh cũng yêu em.” Anh đã từng nói qua “Tiểu Kiều, anh sẽ chăm sóc em cả đời.” Anh đã từng nói qua “Tiểu Kiều, thực xin lỗi làm cho em chịu khổ rồi.” Anh cũng đã từng nói qua “Tiểu Kiều, chờ anh tốt nghiệp xong rồi về về nước gây dựng sự nghiệp thật tốt, nhất định anh sẽ cho em cuộc sống tốt nhất.” Anh đã từng nói qua Anh đã từng nói qua

Nước mắt cô chậm rãi chạy dọc theo hai gò má rơi xuống vì sao qua nhiều năm như vậy nhưng mỗi câu anh đã từng nói với cô thì vẫn luôn rõ ràng trong hồi tưởng của cô như vậy chứ? Cô cho rằng cô đã quên nhưng mà lúc này đây giống như chuyện đó đang phát sinh trước mắt cô đây vậy.

Đó là một ngày của năm đó, cô từ trong siêu thị bán hàng đi ra ôm theo mấy túi giấy lớn đứng ở góc đường chờ xe bus. Cô thấy anh ôm lấy một người phụ nữ, ngọt ngào cười nói mà bối cảnh phía sau bọn họ đi ra là một nhà nghỉ. ...

Ánh mặt trời sau giữa trưa, nóng rực mà chói mắt. Cô cho rằng bị ánh sáng chiếu vào nên hoa mắt, cho rằng chính là bị hoa mắt mà thôi. Nhắm mắt lại hồi lâu cô lại sợ hãi mở mắt ra ... nhưng khoảng cách của anh cùng cô càng ngày càng gần, vẫn là không có biến mất, anh đang chậm rãi đi tới trước mặt cô. ... Anh tự hồ lúc này mới nhìn thấy cô, cử chỉ thấy kính cẩn ánh mắt trốn tránh, lạnh như băng như muốn tố rằng những gì cô thấy đều là sự thật vậy.

Cô ngơ ngác đứng ở đầu đường, đầu đường người qua người lại rất đông, nhốn nháo rộn ràng. Mà cô chính là kinh ngạc, mờ mịt nhìn anh hỏi “Vì sao?” Cô muốn hỏi vì sao thật nhiều. Vì sao lại ở cùng một chỗ với người phụ nữ này? Vì sao lại phản bội cô? Vì sao? Vì sao?

Không biết bắt đầu từ khi nào, BBS thường có một câu nói đang được lưu hành “Đàn ông mà đáng tin thì heo nái cũng biết leo cây.” Cô luôn cười nhạt, những người đàn ông khác cô không dám cam đoan nhưng anh nhất định sẽ không có bộ dạng như vậy. Cô biết hắn yêu cô, sủng cô, luyện tiếc cô phải chịu ủy khuất.

Sau khi cô cùng anh kết hôn, hai người ở tại một phòng trọ thuê nhỏ. Tuy rằng nhà nhỏ nhưng cuộc sống vẫn luôn tốt đẹp, không kêu ca gì. Anh cho tới bây giờ không để cô đi làm kiếm tiền, cũng không để cô phải làm việc nhà quá nhiều. Một người như anh mà làm biết bao nhiêu công việc: học bổ túc, cùng bạn học thử làm trang web. ...

Khi đó anh ôn nhu nhìn cô, ánh mắt kiên định nói “Anh sẽ chăm sóc em.” Cô cười duyên nghiêng chân, dùng cái mũi chạm vào mũi anh, qua lớp da mềm mại dụ anh nói ra kỳ hạn của lời thề “Cả đời.” Anh nhân cơ hội che lại cái miệng của cô, đẩy đưa một hồi lâu cuối cùng mới đối diện với cô, thốt ra lời thề ngàn vạn trân trọng “Cả đời.” Cô tươi cười đến ngọt ngào xán lạn. ... cô biết anh sẽ không dễ dàng đồng ý thề như vậy.

Lúc đó cô com cũng không thể nấu, nếu không sống thì cũng sẽ nhão choẹt mà thôi. Xào rau thì càng không cần phải nói. Cô học thật lâu cũng có thể làm được một món đó là chiên trứng. Cũng không phải là rất nặn hay rất nhạt, mà có đôi chỗ sống không ra sống mà chín không ra chín. Nhưng anh vẫn một hơi ăn hết sạch, đột nhiên sau đó giương mắt nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của cô, an ủi dỗ cô “Vợ đại nhân à, anh không cần giàu sang phú quý chỉ cần ấm no là đủ rồi.”

Cô mỗi lần bị anh nói như vậy đều nở nụ cười. Nhưng anh luôn lo lắng cô bị thương, thường xuyên làm bộ như tức giận phụng phịu nói cô “Lần sau không cần nấu, anh về sẽ nấu cho em ăn. Em đói bụng thì hãy ăn bánh. Ngoan.” Bàn mặt hung hăng nhưng ngữ khí lại mang theo sự sủng nịnh vô cùng thân thiết.

Anh giỏi nhất là nấu ăn. Nhưng bởi vì nguyên liệu làm đồ ăn mua tương đối khó nên trong nhà thường xuyên có nhất chính là trứng gà cùng gạo trắng. Mỗi lần anh nấu cơm, đánh hai cái trứng, tất cả đều rất thuần thực. Sau đó hướng chảo đổ ít dầu, cái vá com đảo qua đảo lại, rải lên vài nắm hành thái xanh biếc, một mùi hương thơm xộc đến mũi của com rang trứng.

Cha mẹ cô từng nói “Kiều Kiều, con cùng hắn kết hôn thì không cần kêu chúng ta là cha mẹ nữa. Chúng ta không sinh cái loại con gái như thế này.” Anh

trai cô cũng nói “Kiều Kiều, em sẽ hối hận.”

Bọn họ đều sai lầm rồi, cô làm sao có thể hối hận chứ? Cô được anh thương yêu như vậy, anh cũng yêu cô đến như thế thì sai lầm ở đâu? Ở Gia Châu có khi anh giống như là một đệ tử nghèo nhưng cũng có cung cách sống của bản thân, cũng có những khoái hoạt riêng. Có lẽ về vật chất là kém rất nhiều, nhưng bọn họ vẫn có khả năng sẽ có một mảnh tương lai tốt đẹp. Anh là nghiên cứu sinh đã sắp tốt nghiệp mà cô cũng đã muốn tốt nghiệp. Hai người vô luận thế nào cũng không thể ở lại nước Mỹ mà vẫn phải về ước, để có thể tìm được một nơi làm việc ổn định. Sỡ dĩ cô không có nửa điểm lo lắng về tương lai. Tình yêu có, công danh sớm muộn gì cũng có không phải sao?

Đáng tiếc Lâu Lục Kiều cô không có cái mệnh kia, ngay khi anh sắp tốt nghiệp, cô cho rằng rút cuộc cũng có thể đối diện với mọi người, chứng minh cho cha mẹ và anh trai cô thấy. Thế nhưng cô thấy được anh ôm một người phụ nữ, thân mật như vậy, không coi ai ra gì như vậy, vừa thấy là đã biết được một đôi tình lữ ân ái triền miên...

Cô đứng ở đầu này đường mà anh đứng ở đầu kia. Cô nhìn anh, gần từng tiếng hỏi “Vì sao?” Cô đến bây giờ kỳ thực vẫn có điểm bội phục bản thân, đối mặt với trường hợp như vậy cô thế nhưng vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên mở miệng, một mực hỏi lại hần. Giống như là những cảnh ở trong phim điện ảnh vậy. Thế cho nên những năm gần đây, nhìn đến những trường hợp tương tự trên phim cô luôn nghĩ đến hai khả năng. Một chỉ là do hư cấu, giống như nói hùa, chỉ là trùng hợp. Một cái khác nữa là chuyện xưa sắp thành hiện thực a.

Anh thất kinh nói “Tiểu Kiều, em nghe anh giải thích... anh... Anh...” Anh nói liền vài từ “anh” rồi nhưng cái gì cũng không có nói thêm, giống như là không cách nào có thể giải thích, cũng không thể giải thích. Tất cả đều đã dừng lại nơi hình ảnh... Anh luôn ôn trọng hào phóng, cử chỉ quang minh lỗi lạc... mà anh nay chật vật đến vô thố, đến nỗi chân tay để ở đâu cũng không biết. Rất giống với cảnh trên phim truyền hình nhiều tập, giống với biểu hiện của chồng bị vợ bắt quả tang thông dâm trên giường cùng với người khác...

Cô bỗng nhiên nở nụ cười, cười không ngừng giống như cô không phải là đương sự vậy. Cô giống như chỉ là người qua đường mà thôi, phát huy tính nhanh nhẹn miệng trong ngày thường vẫn xinh đẹp lung linh “Giải thích cái gì? Anh muốn giải thích với em, anh chính là nhất thời xúc động? Em nghĩ anh sẽ nói, mỗi ngày ăn cơm rang trứng đến gây nên ngẫu nhiên muốn đổi sang hamburger thử xem sao, có phải không?” Anh đứng ở đầu kia, cái gì cũng không nói chính là trầm mặc, chính là im lặng mà thôi.

Thanh âm nơi ngã tư đường vẫn ồn ào náo nhiệt, nhưng trong thế giới của cô chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch. Cô khó nhịn chờ, chờ anh giải thích... nhưng là anh luôn luôn không có mở miệng nói chuyện.

Cô đứng ở đầu đường, nắm chặt tay, đem toàn bộ sức lực mà nắm. Đầu ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay, giống như chỉ có một tia đau đớn như thế để giúp cô có thể tỉnh táo lại. Anh không có phủ nhận, anh thế nhưng không có phủ nhận. Với cá tính của anh, như vậy chính là sự thật. Không chỉ có bối cảnh cái nhà nghỉ kia, mà là nơi không nên phát sinh trường hợp... Ngày thường anh cùng cô ôm nhau triền miên thế mà lại ở nơi này ôm một người phụ nữ khác...

Cam chịu chẳng khác nào thừa nhận. Cô chỉ cảm thấy trong bụng có cái gì như muốn nôn ra. Thực ghê tởm. Cô không phải là một người con gái thuần thành như nước gi cà, ở Mỹ tự nhiên có thể biết được cái gọi là hoan ái nam nữ. Cô có thể cảm nhận được phạm vi của anh ở cùng cô trước đây nhưng mà không phải là sau khi kết hôn...

Từng xem trên tivi, từng đọc trong các cuốn tiểu thuyết thường có một câu nói “Tình yêu là duy nhất, không có chỗ cho người thứ ba. Cô cũng chỉ có một tình yêu duy nhất, sở dĩ cũng như không thể có thêm người thứ ba.”

Cô xoay người bước đi, anh ở phía sau đuổi theo, ý đồ giữ chặt tay cô. Cô dùng sức bỏ ra, hung hăng tặng cho anh một cái tát, giọng nói lạnh lùng vừa hận “Tần Mộ Thiên, anh lại đi theo tôi thử xem.” Anh dừng lại, bởi vì anh biết cô đang cấu kinh.

Cô một mình mờ mịt đi ở trên đường, trên đường rất nhiều người đến cũng vội vàng mà đi cũng vội vàng. Bọn họ đều có một hướng đi nhất định, đều có một nơi để đến thế còn cô sẽ đi về đâu đây? Cô ngay cả một nơi để thu nhận cô cũng không còn nữa. Gia đình đã không còn, lúc nhỏ cô bị ủy khuất cái gì đều có thể trở về bên cha mẹ và anh trai khóc kể... mà lúc này, nơi đó làm sao cô còn mặt mà trở về. Cô không trở về được.

Khi cô nói cho cha mẹ rằng cô muốn cùng anh kết hôn thì ngày hôm sau cha mẹ cùng anh trai ngày hôm sau đã bay đến nước Mỹ. Ngồi trên ghế sofa ở biệt thự, tận tình khuyên nhủ cô “Lục Kiều, hần từ nhỏ đã có hoàn cảnh sinh sống bất đồng với con. Hần không thể cho con một cuộc sống hạnh phúc. Không phải là cha mẹ có quan niệm cổ hủ nhưng thực sự hần cùng với con chênh lệch quá lớn... “Cha nói thật hàm xúc, không có nói thẳng ra rằng nhà bọn họ rất nghèo nhưng đã biểu đạt rất rõ ràng ra như vậy.

Anh trai cô thì nói “Lục Kiều, em điên rồi sao? Em không có lo lắng điều gì sao? Người như hần anh đã gặp rất nhiều, hần coi trọng gia đình chúng ta nhưng mà không coi trọng em” Anh trai cô đã rất tức giận, từ nhỏ đến lớn chỉ khi tức giận với cô mới có thể kêu cô là Lục Kiều còn những thời điểm yêu thương sùng nịch khác đều kêu cô là Kiều Kiều.

Cô nhìn anh trai, kiên quyết nói “Em không tin. Anh ấy không phải người như thế. Anh ấy tuy rằng hiện tại rất nghèo nhưng anh ấy có khả năng chịu khó chịu khổ, về sau nhất định sẽ rất tốt.”

Mẹ cô trào phúng cười cười, nhàn nhạt nói “Về sau, về sau là bao lâu? 10 năm hay là 20 năm hoặc là 30 năm chẳng hạn? Hần tới khi nào có tài năng để có thể cho con cuộc sống như trước mắt đây. Kiều Kiều, con còn trẻ chưa từng chịu khổ qua, không hiểu khổ là như thế nào. Nếu như gia đình không chu cấp cho con thì chỉ cần trong một tuần con đã không có cách nào sống sót nơi cái thành thị này.”

Lời nói của mẹ cô đã đâm bị thương lòng tự tôn của cô. Cô ngạo khí ngẩng cao đầu “Con cũng có thể đi làm công. Người khác có thể vừa làm con cũng có thể.” Cô cũng không phải so với người khác thiếu tay thiếu chân gì. Người khác có thể sống sót tại thành phố này, tại quốc gia này thì cô khẳng định cũng có thể.

Mẹ cô tức giận đến mảy liễu dựng thẳng “Nói như vậy, con là quyết tâm muốn cùng ở một chỗ với hấn.” Cô không nói gì nếu không thì bọn họ sẽ buộc anh phải chia tay với cô. Cô cũng sẽ không thể cùng với và kết hôn cùng anh để chứng minh rằng anh cũng yêu cô.

Mộ Thiên là một người tốt, dựa vào học bổng tài năng toàn phần để có thể đến đây học. Tiền sinh hoạt hằng ngày đều dựa vào tiền đi làm công. Cũng có thể hiểu theo một cách khác chứng minh anh ấy thông minh, rất có năng lực sao?

Nhưng cha mẹ cùng anh trai cô vẫn là phản đối, không hỏi xanh đỏ đen trắng gì, chính là một mặt phản đối. Khi biết bọn họ yêu đương liền bắt đầu phản đối, anh trai thậm chí còn mấy lần tìm Tần Mộ Thiên, bức bách anh cùng cô chia tay. Vẫn là dùng thủ đoạn thông thường nhất vẫn hay thấy trên tivi. Nhưng Mộ Thiên không có nhận tiền, không có kêu cô chia tay không phải sao?

Cha mẹ và anh trai cuối cùng cũng bắt đầu dẽ rời đi, cha cô chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu “Nếu con nhất định muốn cùng ở một chỗ với hấn, cha cũng coi như không sinh ra một đứa con gái như con vậy. Từ nay về sau chúng ta cùng con không còn quan hệ. Con về sau có chuyện gì cũng không có liên quan gì đến chúng ta.”

Cô thật không ngờ cha mẹ thế nhưng cũng kiên quyết đến vậy. Cô nhìn anh trai cầu xin, hi vọng hấn có thể thông cảm cho cô vì anh ấy mà nói vài lời. Nhưng anh trai cô cũng vậy, căn cứ chỉ tiếc là không thể rèn sắt thành thép được mà thôi “Kiều Kiều, em về sau nhất định sẽ hối hận.”

Anh trai cô đúng là quạ miệng đen. Vì sao lần gặp mặt cuối cùng đó còn nói một câu không dễ nghe như vậy. Nói cô nhất định sẽ hối hận. Đúng vậy, cô hiện tại đúng là hối hận, thực sự rất hối hận.

Cô hiện tại rất muốn bỏ nhào vào trong lòng mẹ, giống như lúc còn nhỏ khi vì phạm lỗi sai cô cầu xin mẹ tha thứ vậy “Mẹ, Kiều Kiều biết sai rồi. Mẹ tha thứ cho con có được không?” Mẹ thường rất ôn như thay cô lau nước mắt, đem cô ôm vào trong ngực. Bất kể cô làm sai cái gì, mẹ cuối cùng vẫn là tha thứ cho cô “Lần sau không thể tái phạm”

Nhưng là cô hiện tại làm gì còn mặt mũi trở về cầu mẹ cô tha thứ chứ. Cô lúc ấy một mặt kiên quyết, ngoại khí tranh luận với bọn họ, mẹ cô ôm ngực tức giận đến cơ hồ muốn hôn mê rồi.

Cô luôn cho rằng cha mẹ cùng anh trai yêu cô như vậy, sủng cô như vậy thì nhất định sẽ nhượng bộ cho cô, nhất định sẽ chấp nhận anh. Nhưng thật không ngờ cha mẹ cũng kiên quyết như vậy.

Hiện tại cái gì đều đã chứng minh rồi, là cô sai lầm rồi. Sai rồi tình rồi mù nhưng sự chứng minh tàn khốc này làm cho cô mất đi tất cả, bao gồm cả tình yêu của cô cùng...

Toàn thân cô lạnh run, phảng phất như chưa đi qua giống như sự sợ hãi của ngày đó, thương tâm đến tuyệt vọng. Một hồi chuông di động quen thuộc vang lên, đưa cô trở về với hiện thực.

Cô sững sốt một hồi lâu mới phản ứng lại, nguyên lai đây là tiếng chuông di động của chính mình. Thực là cô mơ hồ đến nghe tiếng chuông thân thuộc mà cô cũng không có thể nào nghe đến được.

Lấy di động ra, trên di động hiện lên dãy số của Tạ Tiểu San, chắc là cô ấy đã đến. Mà cô như thế nhưng đã đứng trong này gần một giờ, tư thế như vậy nhưng lại bảo trì gần một giờ. Cô điên rồi sao? Còn suy nghĩ đến những vấn đề trước kia làm gì?

Cô lắc đầu mạnh một chút, đẩy xa những vấn đề kia. Ấn nút tiếp điện thoại, âm thanh của Tạ Tiểu San nộ khí đằng đằng truyền tới “Cậu cái người phụ nữ đáng chết này, ở trong đại sảnh trú mưa mà sao tớ mở loa kêu cậu cả nửa ngày mà ngày đến một phản ứng cũng không có hả.”

Cách lớp thủy tinh với những hạt mưa đang rơi xuống, cô làm sao có thể nghe thấy. Nhưng cũng do cô vừa mới quá sức đắm chìm trong hồi ức, căn bản không có chú ý đến mọi thứ xung quanh mình. Chiếc xe màu đỏ của Tạ Tiểu Sang vừa vẫn đứng ở trước cửa nhà chờ, cho dù tùy tiện đảo qua như thế nào cũng có thể thấy.

Cô vội tắt điện thoại, chạy ra ngoài. Tạ Tiểu San thấy bộ dáng ướt sũng của cô, có chút đau lòng nói “Cậu như thế nào mà đem bản thân biến thành cái bộ dáng này thế?” Cô nỗ lực cười trừ ghẹo “Cậu là sợ tớ làm dơ xe của cậu sao? Dù sao cũng chậm quá rồi, tớ cũng đã lên xe cậu ngồi rồi.” Anh đã rời khỏi cuộc sống của cô, cô tuyệt đối không để cho anh ảnh hưởng gì. Tuyệt đối không.

Tạ Tiểu San liếc mắt nhìn cô một cái “Ờ trong lòng cậu, tớ không có nhân tính như vậy à?” Lâu Lục Kiều cười dùng sức gật đầu “Cậu hiện tại mới biết được sao. Đây là ấn tượng về cậu trong cảm nhận của tớ từ trước đến nay. Hoàn hảo, hoàn hảo, hiện tại mới biết cũng không trễ. Lúc buổi tối ngủ mà nhớ được chắc chắn sẽ tỉnh lại cho mà xem”

Tạ Tiểu San cười trách móc “Cậu mà mở miệng, thật sự là thiên hạ vô địch thủ nha. Được, tớ cũng không có cái với cậu. Đem cậu bỏ nơi ven đường là được, dù sao tớ ở trong lòng cậu cũng không có hình tượng gì đáng nói. Tớ cần gì phải cải trang làm người tốt chứ?”

Lâu Lục Kiều quay đầu, dựng lông mi cười cười nhìn Tạ Tiểu San “Cậu có lá gan liền cho tớ xem thử xem”

Người phụ nữ nói năng chua ngoa nhưng tâm lại rất thiện lương, nhưng lại rất hợp với cô. Rõ ràng là quan tâm cô phải chết, cô vừa lên xe liền lập tức đưa cô khăn mặt lại nhanh chóng mở máy sưởi nhưng trên miệng lại tuyệt đối không nhận thua.

Xe rất nhanh chạy đến nơi của cô, trải qua vài năm dốc sức làm việc cô cũng có được một nơi để trú chân ở nơi thành thị này. Cô một bó cỏ bỏ dây an toàn, một bên nói “Cậu tốt nhất cùng ông trời cầu nguyện cho tớ hôm nay không bị ốm đi, bằng không tớ ngày mai bắt đầu xin nghỉ nha.”

Mây liễu của Tạ Tiểu San nhếch cao “Cậu dám. Người phụ nữ đáng chết, tớ nói cho cậu biết, lập tức chỉnh sửa lại bản thảo kỳ này của tạp chí đi. Bia chủ đề cậu còn chưa có xác định, cậu dám ồm cho tớ thử xem. Lão nương tớ nói cho cậu, ngày mai cậu cho dù có ồm đến ngu ngốc thế nào cũng phải đến văn phòng báo danh đúng giờ cho tớ.”

Cô một bên mở cửa xe đi xuống, một bên quay đầu trách móc “Cậu là ma cà rồng à, giết người không cần dao gí thế. Quả thực là tàn bạo. Bin laden còn đáng ghi tên còn cậu thì không để cho người ta sống nữa a.” Dứt lời, dùng sức vung trên cửa xem, trả hận thù cá nhân.

Ở trong xe Tạ Tiểu San cười không ngừng, ấn cửa sổ thủy tinh của xe xuống “Cậu yên tâm, tinh thần của cậu hiện tại rất thoải mái nên bệnh cảm hay bệnh độc chỉ chạy vòng quanh cậu thôi. Làm sao dám đến gây chuyện với cậu chứ.” Dứt lời, cười nghênh ngang mà đi.

Cô xoay người nhìn bộ dạng của mình trên mặt tấm thủy tinh trước nhà, mái tóc quấn chặt chẽ cố định trên đầu đã loạn đến không chịu nổi, rất nhiều tóc hỗn độn tán xuống. Trên mặt phấn trang điểm cũng đã phai đi bớt khiến cho khuôn mặt có điểm giống như bảng pha màu. Quần áo lại nhăn nhúm lại, quả thực rất giống một bà điên.

Trách không được Tạ Tiểu San nói là người phụ nữ đáng chết, bệnh độc cũng muốn chạy vòng quanh mình bởi vì sẽ bị hù chế. Cô cười thề lưỡi, ấn mã số mở cửa thủy tinh, chuẩn bị ấn thàng máy đi lên.

Cô không có chú ý tới, ven đường một chiếc xe màu đen theo cô rời đi. Thật lâu sau cũng nhanh chóng cách rời. ...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ký ức đã từng có

Cô một quả nằm thẳng trên ghế sofa thờ, tiếp nhận cốc nước được đưa tới, uống một hơi cạn sạch, hoàn toàn không để ý tới dáng vẻ tao nhã bình thường nữa. Thế này mới có khí lực mà nói chuyện “Thế nào lại mệt như vậy chứ?”

Uông Thủy Mạt với vẻ mặt hạnh phúc buông bao lớn bao nhỏ trên tay xuống cười “Đúng vậy. Không làm không biết, làm rồi mới kêu lên. Mẹ chồng tớ còn nói sau tiệc rượu ở Thượng Hải, còn nhường cho chúng tớ Bắc Kinh làm một lần nữa. Tớ nghe xong thì tay chân cũng như nhũn ra. Giống như Bách Nghiêu nói, chỉ cần làm một lần ở Thượng Hải là đủ rồi. Anh ấy còn uy hiếp mẹ chồng tớ nói là không đồng ý, một lần nữa cũng không làm, kết hôn ở đây là được rồi. Ha ha.” Khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, không gì có thể che giấu được. Sự quan tâm như thế làm cho người ta sinh lòng hâm mộ.

Lâu Lục Kiều đỏ miệng một chút, tức giận nói “Đó là hấn tưởng một mình có thể độc chiếm cậu, sớm đi hưởng tuần trăng mật. Người này đánh chủ ý gì chẳng lẽ tớ còn không biết sao.” Uông Thủy Mạt sắc mặt ửng đỏ, biết Lục Kiều nói không có sai. Anh ấy hiện tại liền muốn thường thức cô, bất kỳ thời điểm nào cũng có thể ăn dấm chua.

Lâu Lục Kiều xem bộ dạng hạnh phúc của bạn, cười trừ ghẹo “Rõ ràng là lo lắng không thôi. Cậu thật sự muốn chôn mình vào phần mộ hôn nhân sớm như vậy sao?” Giọng nói còn chưa hạ xuống chỉ nghe trên cầu thang một thanh âm rỗng giã vang lên, đúng là giọng của Ngôn đại soái ca nha “Lâu Lục Kiều, cô không muốn sống nữa có phải hay không?”

Hắn thật vất vả mới khiến cho Thủy Mạt đồng ý gả cho hắn thế nhưng Lâu Lục Kiều lại ở bên cô ấy thổi gió góp thành bão đây, quyết tâm làm cho cô dao động. Quả thực là muốn đổi nghịch với hắn mà.

Lâu Lục Kiều đầu cũng không cần nâng cao, phiết miệng nhìn Ngôn Bách Nghiêu đang từ trên lầu đi xuống “Đó là Ngôn đại quản lý làm việc không thích hợp, biết không? Nhớ ngày đó nếu không có tôi, anh có thể biết Tiểu Bảo là con của anh sao? Thế nào? Mới qua cầu đã muốn rút ván rồi sao? Hồng bao cho việc làm bà mối của tôi ở đâu rồi?”

Luận tài ăn nói, Ngôn đại soái ca đâu có phải là địch thủ của cô, lập tức nhận thua. Lâu Lục Kiều mới ngoài cười nhưng trong không cười nói “Ngày mai chính là hôn lễ. Hôm nay nhất định phải đưa hồng bao cho tôi bằng không tôi đem bà xã tương lai của anh chạy mất. Anh ngày mai sẽ chờ cùng không khi kết hôn đi.”

Hướng mà nữ nhân này nói ra, vẫn là châm chọc rất tốt mà. Ngôn đại soái ca lông mi vừa nhấc, hào phóng nói “Vậy cô muốn hồng bao lớn như thế nào? Nói đi.”

Lâu Lục Kiều vừa lòng bật cười “Rất tốt. Không hổ là Ngôn đại quản lí nha.” Trầm ngâm một chút, mới nói “Như vậy đi. Yêu cầu của tôi cũng không cao, thẻ tín dụng để trả chi phí cho quảng cáo tăng lên 30% so với chi phí của Lạc Dương, phí tổn đề cao lên thôi. Đương nhiên hợp đồng kỳ hạn một năm đổi thành năm năm. Phí quảng cáo năm năm duy nhất chỉ thanh toán bằng tiền.”

Xem chừng cô rõ ràng có chuẩn bị rồi mới đến, Ngôn Bách Nghiêu bật cười “Cô đi giựt tiền đây chứ.”

Lâu Lục Kiều cười nói “Giữt tiền? Thế nào mà lại có thể thông qua các ngân hàng sao? Đây chỉ là hồng bao của bà mối tôi mà thôi. Ngón đại quản lí thế nào? Thành giao sao?”

Ngón Bách Nghiêu hai tay ôm ở trước ngực, gật đầu bắt đầu nói “Người cùng một nhà sao có thể không cúi đầu.”

Lâu Lục Kiều hai tay vỗ, khen “Thông minh, bằng không tôi liền bắt cóc vợ sắp cưới của anh.” Vừa nói một bên vừa kể sát vào Thủy Mạt, ôm cổ cô vừa hung tợn uy hiếp “Cô gái này, nói đi.Ồ cùng tớ hay cùng hắn ta?”

Thủy Mạt nhìn hai người đầu khẩu vui vẻ cười phối hợp với cô “Đương nhiên là tớ theo cậu rồi. Chẳng phải cậu đã nói “đàn ông mà đáng tin thì heo nái cũng có thể treo cây sao.” Lâu Lục Kiều cũng cười phá lên, giương mắt trêu Ngón Bách Nghiêu nói thị uy “Có nghe thấy không?”

Ngón Bách Nghiêu cười cười ngồi xuống bên Thủy Mạt, đẩy móng vuốt của cô ra “Tránh ra, đây là vợ của tôi.”

Cô cười cười nhường ra khoảng cách an toàn, lấy điện thoại trong túi ra gọi điện thoại cho cấp dưới Lisa “Đem hợp đồng thẻ tín dụng của ngân hàng Trung Thành sắp tới sửa lại,đem chi phí quảng cáo tăng lên so với giá gốc là 1,3 lần. Kỳ hạn của hợp đồng sửa lại thành 5 năm so với 1 năm trước, tất cả sẽ thanh toán bằng tiền bao gồm cả khoản sửa đổi điều khoản bắt đầu từ ngày hôm nay. Sửa chữa cho tốt sau đó gửi đến XXXXXXXX. Nhớ kỹ một điều, trước giờ đóng cửa của ngân hàng 4h30 thì tiền nhất định phải có.”

Làm việc đương nhiên trước tiên muốn tiên hạ thủ vi cường (kẻ ra tay trước chiếm ưu thế),sợ sau này xuống tay sẽ tạo tai ương nha. Thừa dịp Ngón đại soái ca hiện tại đường làm quan mở rộng, phải đem chuyện này thực hiện liền. Bằng không chờ hắn quay đầu ôm mỹ nhân về, quýt nợ thì làm sao bây giờ?

Ngón Bách Nghiêu vừa tức vừa buồn cười “Cô là sợ tôi lại không thực hiện cho cô sao?”

Lâu Lục Kiều cười lắc đầu phủ nhận “NO, NO, tuyệt đối không có ý đó. Tôi chỉ sợ Ngón đại quản lý sau khi hưởng tuần trăng mật về, sẽ không còn nhớ gì đến chuyện này mà thôi.”

Ngón Bách Nghiêu cúi đầu dùng đầu ngón tay gõ lên cái mũi xinh đẹp đáng yêu của vợ sắp cưới “Em đó, thế nào lại quen thân với người phụ nữ này chứ. So với cường đạo còn lợi hại hơn. Đầu năm nay cường đạo giữ tiền còn phải che che lấp lấp đó? Còn cô ấy thì quang minh chính đại a?”

Lâu Lục Kiều giận lên uy hiếp nói “Dám chửi tôi là cường đạo. Thủy Mạt, ngày mai tớ không làm phụ dâu, cậu tìm người khác làm đi.”

Thủy Mạt cười cười chửi Ngón Bách Nghiêu một chút “Tốt lắm. Anh không được nói Lục Kiều như vậy. Cô ấy nếu là cường đạo thì em cũng thế mà con anh cũng thế. Thế còn anh tính làm sao?”

Ngón đại soái ca thấy vợ bệnh Lục Kiều liền nhụt chí “Xin nhờ cho, anh mới là chồng của em này.”

Lâu Lục Kiều cười nói “Đàn ông như quần áo, chị em như tay chân a. Biết không? Quần áo thì tùy thời có thể đổi, tay chân thì không thể nào lộn xộn. Anh nói xem có nên thưởng cho tôi hay không a?”

Ngón Bách Nghiêu cười hừ một tiếng, nhẹ giọng nói thầm “Về sau xem ai đem cô ăn sạch sành sanh, cho cô biết thế nào là sợ.” Thủy Mạt vội lấy khuỷu tay huych vào hắn, ý tứ bảo hắn nên cẩn miệng.

Lâu Lục Kiều lại lơ đãng “Người nợ còn không có đầu thai đâu? Anh cũng chậm chậm mà chờ đi.” Cô đời này đã kết quá một lần rồi, cũng chỉ một lần mà thôi. Loại chuyện này ném thử một lần là đủ rồi, cô là rất sợ chết không nghĩ thử lại lần thứ hai.

Sau bữa tối, hai người đi đến nơi spa tư nhân chính chu lại cơ thể của mình. Lục Kiều thoải mái thờ dài “Ai, cuối cùng cũng thoải mái rất nhiều.”

Thủy Mạt nhìn cô thần sắc có chút do dự “Lục Kiều...”.Cô duỗi thẳng thân người “Có chuyện gì?”

Thủy Mạt dừng một hồi lâu mới muốn nói lại thôi “Cái kia... cậu cùng hắn có liên hệ sao? A... tớ còn tưởng chuyện tình của cậu nên cùng cậu nói một chút...”

Cô biết Thủy Mạt nói hắn kia là chỉ ai? Cô tức giận nói “Có cái gì đâu mà nghĩ. Ai ngờ ai cũng chả có gì hay ho.” Ngày đó khi nhìn thấy anh khiến cô chết khiếp, cả người lâm vào tình cảnh ướt sũng không nói, sau vài ngày thì kể cả phương diện công việc cũng không thuận tay. Anh tám phần chính là sao chổi đầu thai.

Thủy Mạt nghĩ nghĩ vẫn là quyết định nói cho cô biết “Hôn lễ ngày mai, Bách Nghiêu đứng ra phát thiệp mời cho hắn. Bởi vì có một số sư huynh trong trường nghe nói, đều gọi đến thoại đến đây nói nhất định phải tham gia. Nói là thừa dịp này mọi người muốn cùng nhau tụ họp. Bách Nghiêu liền an bày gửi cho mỗi người một thiệp mời... sờ dĩ...” Sờ dĩ cùng mời Tần Mộ Thiên. Không thể cầm đèn chạy trước ô tô mãi được, anh còn chưa có hỏi thì giống như không cần phải nói gì thôi.

Lâu Lục Kiều không nói gì cũng không nghe thấy Thủy Mạt nói cái gì.Có lẽ đang có tâm sự, một mảnh lặng im.

Trước kia khi các cô ra trường, cơ hồ mỗi người đều vui vẻ tạo lập sự nghiệp của mình. Sờ dĩ sống trong vòng tròn sinh tử thì cũng cần tự tập, nhân cơ hội trao đổi tin tức, liên hệ mà bù đắp thôi.

Cho dù anh ngày mai có xuất hiện thì sao mà có lẽ là sẽ không cũng nên. Ai mà biết được? Anh hiện tại là người bận rộn. Cô chưa xót bật cười, năm đó

cô là người duy nhất không có nhìn nhầm chính anh là người có năng lực. Đúng vậy, sự thật đã chứng minh rồi. Anh đã thành công, về nước được 3 năm liền trở thành một người nổi tiếng trong giới IT. Khởi đầu từ trang web TODAY.COM, hiện tại là trang web trong nước thành công nhất. Cô vẫn muốn không lưu lại tin tức gì của anh nhưng vẫn biết bởi vì anh rất nổi danh.

Trở lại phòng ở của bản thân, ngồi trên sàn đến gần người. Anh cùng cô trong chuyện tình yêu đó đôi khi cô nhớ lại đều khiến cô có loại cảm giác không chân thực. Hình như điều bản thân hai người nghĩ ra đều không giống nhau bởi vì một vật để cô có thể liên tưởng nhớ tới anh cũng không có.

Kỳ thật anh cũng chưa từng đưa vật gì đáng giá cho cô, cái cô có duy nhất chính là đôi nhẫn cưới năm đó mà thôi. Bởi vì lúc ấy không có tiền, tiền chi tiêu ở các phương diện đều cắt lực giảm bớt. Anh tuy rằng là nghiên cứu sinh sắp tốt nghiệp nhưng lúc đó cô mới bước vào năm 3 mà thôi, còn có một năm học phí là vấn đề trước mắt của bọn họ. Mà cô lại không giống hẳn là lấy được học bổng toàn phần.

Nhẫn cũng là chọn nơi quán ven đường, đó là một thiết kế nhỏ mà thô. Tuy rằng cũng không phải là chất liệu quý nhưng thiết kế phi thường độc đáo mới mẻ. Sở dĩ vì vậy cô vẫn ở nơi này chọn được một đôi nhẫn vừa thật tốt lại có kiểu dáng độc đáo như vậy. Muốn đem con người kia buộc chặt bên mình thì không chỉ cần bản thân mình thích là được đúng không? Anh thật đau lòng, lần nữa nói xin lỗi với cô. Anh nói nhanh chóng sẽ đem chuyện này đổi thành sự thật cho cô.

Kỳ thực cô không sao cả, từ nhỏ đến lớn thật sự châu báu cô cũng thấy không ít. Bà của cô xuất thân là gia đình quan lại thế gia, trong hòm trang điểm kiểu cũ có rất nhiều của hồi môn châu báu. Tất cả đều là vòng ngọc phi thủy, nhẫn đá quý hồng lục, ngọc bội, thạch mắt mèo, trân châu loại này nọ.... dù sao rất nhiều rất nhiều, đều là từ các thế hệ trước để lại. Cô là xem từ nhỏ đến lớn, xem rất nhiều ma cũng liền cảm thấy cô cùng hạt châu cũng không có lớn hơn là bao.

Lúc bà qua đời thì cha mẹ và anh trai đã đem toàn bộ số vật đó để lại cho cô. Đáng tiếc cô khi đó còn quá nhỏ cũng không hiểu, mẹ cô liền cho cô chìa khóa của tủ sắt cất đồ trang sức đó. Mẹ cô tự nhiên cũng sẽ không thiếu bất quá đa số là kim cương gì đó. Cô đại khái là gấp hơn mà cũng có lẽ ngày đó có được cái đó cũng không sao cả. Không có bất cứ thứ gì cũng không sao bởi vì cảm thấy chỉ cần anh ở bên cô như vậy là đủ rồi. Loại vật mạng ngoài thân đó tuyệt đối không quan trọng.

Ngày ấy cô nghiêng ngả chao đảo đi rồi đi không biết bao lâu nhưng cuối cùng vẫn là đi trở về. Ngôi nhà nhỏ kia để làm gì đâu? Muốn lại chứng thực lại một lần nữa còn là cái gì, chính cô cũng không biết. Mà chiếc nhẫn không đáng giá tiền kia làm cho cô càng tuyệt vọng hơn. Cô hít một hơi thật sâu, đem hết toàn lực hung hăng ném đến trước mặt anh. Anh như thế cũng thờ ơ không phản ứng gì. Hiện tại nghĩ đến thực sự là buồn cười, người bị phản bội là cô chứ không phải là anh.

Anh vẫn không nhúc nhích nhìn cô chực khóc vẫn đang sửa soạn lại hành lý, đứng ngơ ngác ở trong góc. Đúng vậy, chính là ngơ ngác đứng mà thôi. Động tác gì cũng không có làm, không có giải thích cũng không có ý đồ ngăn cản động tác của cô. Sự đau lòng kia của cô một khắc rút cuộc thì đã chết...

Khi cô kéo một vali hành lý ra khỏi phòng, anh cũng đuổi theo tựa hồ như muốn đưa cô an toàn mà rời đi. Cô hận đến cực điểm, hít một hơi thật sâu quay đầu, hung hăng quăng cho anh một cái tát “Cái tát này là vì tôi đã từng yêu anh.”

“Ba” thanh âm lại lần nữa vang lên, trên mặt anh lập tức in rõ dấu tay. Cô chậm rãi nói “Tình yêu của tôi cũng dừng tại đây.”

Cô lại quăng lên đến một cái tát nữa “Cái tát này là vì sự phản bội của anh.” Trong mắt anh tựa hồ có quang chớp động, tựa hồ cũng có một loại đau thương thống khổ tới cực điểm.

Cô cuối cùng lại quăng cho anh một cái tát nữa, dùng hết khí lực toàn thân oán hận nói “Cái tát này vì tôi hận anh, Tần Mộ Thiên. Đời nay tôi không muốn gặp lại anh nữa.”

Anh một điểm cũng không có trốn tránh, tựa hồ cũng không muốn trốn tránh. Những cái tát in hằn dấu tay trên mặt anh. Tốt lắm. Thực sự tốt lắm, không phải sao? Nhưng cô vì sao vẫn cứ khó khăn như thế này? Vì loại người này sao, không đáng đâu Lâu Lục Kiều.

Đúng vậy, cô biết. Cô biết là như vậy nhưng vì sao nước mắt lại rơi xuống càng nhiều. Cô cứ nghĩ rằng nước mắt mình đã khóc cạn thế nhưng lại càng không ngừng rơi... Thật sự là kỳ quái.

Tiếng chuông báo thức chói tai không ngừng truyền đến, cô vuốt đầu rồi theo đầu giường đứng lên. Mơ mơ màng màng tắt tiếng chuông đồng hồ báo thức, híp mắt nhìn lên thế nhưng giờ đã 7h rồi. Cô vội vàng đứng lên rửa mặt chải đầu. Tốc độ hóa trang cực kỳ nhanh, đem mái tóc dài hơi xoắn thắt thả làm rối tung lên, rồi đem ít bụi tóc xoa trước ngực. Như vậy trông có vẻ như bản thân cô tương đối khôn khéo hơn.

Hôn lễ được áp dụng hình thức tự mình giúp mình là chủ yếu, được cử hành tại biệt thự của nhà bọn họ. Lúc này đây trên mặt cô lớn đã bài trí rất nhiều hoa hồng nhạt cùng những tấm lụa trắng trang điểm nổi bật lên vẻ lãng mạn giống như cảnh hôn lễ trong mơ vậy.

Cô khẽ thờ dài một cái, Thủy Mạt rút cuộc cũng tìm được hạnh phúc. Tuy rằng cô cùng cô ấy cùng Ngôn Bách Nghiêu đã trải qua nhiều năm như vậy, cũng đã xảy ra quá nhiều chuyện nhưng rút cuộc cũng ở cùng một chỗ.

Trên thế giới này hạnh phúc nhất chính là tình yêu của chính mình, đừng làm gì quá mức để mất đi tất cả bao gồm cả con người, vật và cũng là bao gồm cả tình yêu. Vì vậy mà bọn họ có thể hạnh phúc tay trong tay như ngày hôm nay, thật tốt. Cái gọi là đồng thoi cũng không hơn gì cái này đâu.

Áo cưới là Ngôn Bách Nghiêu mời nhà thiết kế danh giá Hoa Kiều thiết kế, mà cũng liên quan tới cô bởi vì trang phục phù dâu của cô cũng được thiết kế rất tinh xảo. Áo cưới có kiểu dáng rất đơn giản hào phóng nhưng khi Thủy Mạt mặc vào, hai vai hơi lộ ra thanh nhả động lòng người tới cực hạn. Cô cười cười nói “Thủy Mạt, thật sự là rất xinh đẹp nha.”

Áo cưới này là giấc mộng của những người phụ nữ trong ngày trọng đại này. Cô cũng vậy. Nhớ lúc trước, cô thích nhất xem bộ phim “Công chúa Thiên Thiên”, lừa đảo nhiều thứ nhưng ấn tượng sâu nhất của cô chính là áo cưới trắng như tuyết trong ngày công chúa lên kiệu kết hôn, tà áo cưới dài phiêu dạt trong gió. Khi đó cô liền quyết định, nếu cô kết hôn nhất định phải mặc áo cưới màu trắng xinh đẹp. Cô cũng muốn giống công chúa Thiên Thiên có một tà áo cưới thật dài như vậy, uốn lượn như mây ở sau người, giống như là đang đi tìm chìa khóa hạnh phúc trên đỉnh mây mù kia.

Nhưng là khi cô cùng anh kết hôn chỉ có nhẫn mà thôi, tiền của bọn họ nhất định phải tính toán kỹ càng, làm gì có tiền thừa để mà mua áo cưới a. Vì thế cô cũng không có cùng anh đề cập qua. Nhưng anh luôn luôn có ý rất thích như vậy. Ngày kết hôn hôm đó, cô chỉ mặc một chiếc váy dài màu trắng mà mái tóc thẳng rồi tung ở sau người. Nhưng anh lại nói cô là cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới. Cô ở bên cạnh anh thản nhiên cười, anh cũng cười cuois cùng chậm rãi hôn cô....

Cô lay mạnh đầu, bản thân ước chừng là điên rồi, làm sao có thể nghĩ tới anh cơ chứ. Có lẽ là do biểu tình hạnh phúc trên mặt của Thủy Mạt đi, khiến cho cô cảm thấy giống như đã từng quen biết. Cũng có lẽ là cảnh tượng xúc động này đã từng bị cô mai tang ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ.

Thủy Mạt cười hỏi cô “Thế nào, cậu không thích cái váy này sao?” Cô vội vã lắc đầu “Đương nhiên là thích rồi. Cậu xem tớ mặc vào xinh đẹp nha. Chỉ sợ cậu hối hận vì đã mời tớ làm phù dâu thôi.”

Nhà thiết kia quả không hổ danh là nhà thiết kế lớn, tuy rằng chỉ gặp qua các cô có một lần nhưng có thể chặt chẽ bắt lấy đặc điểm của hai người. Áo cưới của Thủy Mạt đơn giản không mất đi sự thanh cao nho nhã, chiếc váy dài phiêu dạt như mây. Khí chất thanh thuần như nước kia thật động lòng người. Mà thiết kế chiếc váy phù dâu của cô cũng là thật chú trọng tới đường cong, đem dáng người hoàn mỹ của cô thể hiện ra bên ngoài, cao quý nhưng không mất đi sự gọi cảm, gọi cảm nhưng cũng lại đủ sự hào phóng.

Cửa bị đẩy ra, Ngôn Bách Nghiêu đi đến, theo sau là một thân ảnh cao lớn. Cô hơi hơi chấn động, chờ thấy rõ mới chậm rãi thờ ra một hơi, không phải là anh. Trong đầu xen lẫn trầm vị, nói không rõ ràng là cái gì.

Ngôn Bách Nghiêu ôm vợ của mình hỏi “Một sao? Muốn bắt đầu chưa?” Uông Thủy Mạt nhàn nhạt cười, nhìn thẳng hấn lắc đầu “Em không sao.”

Đường Hân Đông đảo đôi mắt đến Lâu Lục Kiều ở bên cạnh cô dâu, chỉ cảm thấy nhãn tình sáng lên, vội lấy tay vỗ vỗ Ngôn Bách Nghiêu “Còn không mau giúp tớ giới thiệu vị mỹ nữ này là ai?”

Ngôn Bách Nghiêu tâm tình rất tốt nên trên ghẹo nói “Cậu tên tiểu tử này, biết cậu đang gấp nhưng không ngờ cậu gấp như vậy nha. Đây là phù dâu của hôm nay ... Lâu Lục Kiều.”

Đường Hân Đông vội vàng làm động tác như thân sĩ lại ân cần đưa tay ra “Cô Lâu, rất vui được gặp mặt. Tôi là Đường Hân Đông, hôm nay sẽ làm phù rể. Phi thường may mắn có thể quen biết cô.”

Lâu Lục Kiều nhọt nhạt cười, tao nhã vươn tay cùng hấn nắm chặt cười đến xạn lạn “Anh Đường, rất vui được gặp. Nghe danh đã lâu nay mới được gặp mặt” Đường Hân Đông chỉ muốn nói cái gì chỉ nghe một đoạn nhạc bắt đầu truyền đến, đúng là khúc quân hành của hôn lễ....

Tần Mộ Thiên lẳng lặng đứng ở trong góc, xa xa nhìn theo bọn họ đang uốn lượn mà đi đến. Chỗ ngồi của hấn là ở khoảng giữa, nhiều người như vậy nhưng hấn chỉ có thể mỗi một mình cô.

Cô mặc lễ phục phù dâu màu trắng có cổ hình chữ V, bên hông một dải lụa xanh da trời dài đến tận chân, theo gió phiêu động. Trên tay cô đang cầm một lẵng hoa tươi đã kết, đi ở phía sau cô dâu, khuôn mặt này...

Hấn ngẩn ngơ, hôm nay tựa hồ như trong mắt hấn tất cả đều mờ nhạt đi. Tất cả chỉ là làm nên cho cô mà thôi.

Hôm nay cô, thậm chí so với năm đó đứng ở giáo đường càng giống với một cô dâu hơn. Kia như một giấc mộng ngọt ngào trong cuộc sống, cô đã từng nói ở trong lòng hấn “Chỉ cần anh về sau mua cho em một cái áo cưới là ok.”

Nhưng là ngay lúc đó, hấn chỉ có thể mua cho cô một chiếc nhẫn bình thường mà thôi. Cô lại nói “Oa, thật tốt nha. Em muốn một đôi nhẫn như thế này. Càng tốt, chỉ cần một đôi này thôi.” Cô làm nũng thêm xấu hơn, hấn lấy cô ngay cả bất cứ thứ gì cho cô cũng không có.

Nghĩ đến hồi ức hấn lại hơi bật cười nhưng trong lòng lại chậm rãi nổi lên nỗi chua xót cực hạn. Hấn hiện tại có thể mua được rất nhiều nhẫn nhưng là đối tượng cũng không còn là cô. Hấn đã có thể mua được rất nhiều áo cưới tốt nhất, đẹp nhất... nhưng là cô cũng không có ở bên người....

Chú rể cùng cô dâu đứng đối mặt với nhau, thỏa mãn mà nói ra “Con nguyện ý.” Lập tức tiếng vỗ tay như sấm vang lên trong nhà thờ, Ngôn Bách Nghiêu chậm rãi nâng khăn voan áo cưới của Thủy Mạt, cúi người hôn cô vợ xinh đẹp của mình trong tiếng ồn ào của mọi người xung quanh...

Cô đứng ở bên cạnh Thủy Mạt, cảm thụ được sự chúc phúc của mọi người dành cho bọn họ. Hôn lễ đương nhiên cần phải có sự chúc phúc của mọi người mới có thể hạnh phúc. Cũng giống như cô, không có được lấy một lời chúc thế nên cuộc sống hạnh phúc ngắn ngủi của cô đã sớm tan biến.

Đang ở trong trạng thái hoảng loạn khi nghĩ đến những việc xưa, chỉ cảm thấy có một bóng người đang đi đến gần cô. Cô theo phản xạ có điều kiện, tập trung nhìn vào. Dĩ nhiên là Thủy Mạt trong bộ áo cưới cầm bó hoa nở rộ rực rỡ như mây như sương. Trong truyền thuyết chỉ cần nhận được đóa hoa này của cô dâu thì chẳng phải đó là người tiếp theo sẽ nhận được hạnh phúc sao?

Cô ngẩng đầu, chỉ thấy Thủy Mạt thản nhiên cười, nói chuyện cùng cô “Lục Kiều, cậu phải hạnh phúc nha. Tớ muốn cậu cũng được hạnh phúc như tớ.” Cô bật cười xạn lạn, dùng hết sức gặt đầu.

Tuy rằng cô sẽ rất khó lại có thể tin tưởng vào tình yêu nhưng trong cuộc sống vẫn là có cái gì đánh giá hạnh phúc, tỷ như đoạn cảm tình cùng với Thủy Mạt vậy.

Tỷ như chị dâu của cô, trong điện thoại không ngừng nói với cô “Lục Kiều, vài năm nay ba mẹ đều già hơn rồi. Bọn họ rất nhớ em. Chính là cha sẽ diện mà thôi, ông ấy bây giờ có khuôn mặt đã già nua so với lúc trước rất nhiều nhưng vẫn không cho mẹ đi gặp em...” Nghĩ đến đây nhất định là mưu kế mà anh trai cô bày ra. Ở trong lòng anh trai cô thì cô vẫn như là một đứa em gái không có tiền đồ mà thôi.

Nhưng cô không còn mặt mũi nào mà trở về nhà. Năm đó cô kiên quyết như vậy khiến cho bọn họ đến mức đoạn tuyệt tình thân. Cô rời nhà cái gì cũng không mang theo, chỉ có hướng theo hạnh phúc của cô mà thôi. Kết quả thế nào? Được nửa năm cô cùng người đàn ông kia ly hôn....

Sau khi trở về cô đã từng rất nhiều lần vụng trôn ở chỗ rẽ cạnh nhà, nhìn cha mình lái xe đi ngang qua. Nhưng kính xe mờ như vậy, cô lại khóc bởi vì cái gì cũng không có thấy rõ, cái gì cũng không có thấy...

Còn có mẹ, cô ở chỗ bữa tiệc từ thiện đứng xa xa nhìn đến nhưng cô cũng chỉ có thể vụng trộm đứng trốn trong góc dùng ánh mắt ngắm nhìn mẹ mình mà không dám đi đến trước mặt bà. Sau lại ở bãi đỗ xe trở mắt nhìn bà lên xe rồi đi.....

Lục Cánh Sinh ngồi ở bên cạnh Tần Mộ Thiên, thấy ánh mắt hắn luôn luôn dừng ở trên người Lâu Lục Kiều, quan tâm hỏi “Thế nào? Không phải đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ mãi không quên đấy chứ?” Tần Mộ Thiên nhếch khóe miệng cười cười, không có phủ nhận cũng không có thừa nhận.

Lục Cánh Sinh vỗ một chút lên bờ vai của hắn, giống như an ủi nhưng cũng giống như cổ vũ “Thiên nhai nơi nào cũng có cỏ thơm. Cậu lấy thân gia tượng mạo hiện tại của bản thân, tuy rằng không thể nói thiên hạ này vô địch thủ nhưng ít nhất mọi chuyện cũng đều thuận lợi. Làm gì mà vì một cây mà bỏ cả rừng cây đâu.”

Lục Cánh Sinh năm đó là bạn học của Tần Mộ Thiên, cũng là nhân chứng khi bọn họ kết hôn mà nhân chứng còn lại chính là cô dâu xinh đẹp ngày hôm nay. Tuy rằng Tần Mộ Thiên kết hôn sớm, mà khi đó cảm tình của hắn với Lâu Lục Kiều cũng tốt lắm. Hắn còn sinh lòng hâm mộ họ nữa.

Nhưng là sau này không biết vì sao, hai người đó liền vô thanh vô tức mà rời đi. Hắn từng hỏi qua Tần Mộ Thiên nhưng chính là Tần Mộ Thiên về mặt đau thương nở nụ cười, không chịu nói lấy nửa câu. Mà lúc ấy khi tốt nghiệp xong, chuyện tình cảm của Tần Mộ Thiên cũng chấm dứt hoàn toàn. Tần Mộ Thiên liền lập tức trở về nước, tựa hồ như muốn vội vã rời đi nơi thương tâm đó.

Hôn lễ của Ngôn Bách Nghiêu tổ chức, không ít bạn học đã đến, nghiễm nhiên là các thầy giáo, đàn anh khóa trên đều tụ hội. Vài năm dốc sức làm việc, giờ cũng đã trở thành những nhân vật tâm cỡ. Sau hôn lễ, chú rể cùng cô dâu bay đi hưởng tuần trăng mật. Mà bọn họ đều là những người khó có cơ hội được tụ tập như vậy tất nhiên sẽ để nghị làm tụ họp cá nhân.

Cô nguyên bản cười cự tuyệt “Các vị sư huynh, em còn có chuyện.” Cô nói vậy nhưng vài vị sư huynh đều lên tiếng “Lục Kiều, khó được nhiều năm như vậy mới gặp lại em. Theo giúp bọn anh uống một chén đi. Về sau nhiều người muốn tụ tập như vậy, không biết là phải mấy năm nữa đâu.”

Đúng vậy. Thời gian như dòng chảy, không lưu được điều gì. Nháy mắt một cái, các sư huynh đề đã hơn 30 tuổi, đều là những nhân vật nổi tiếng. Nhưng là ở trong mắt cô, trong đầu cô nhớ kỹ, bọn họ vẫn có dung nhan ngày ngọ như trước.

Cô quay đầu chỉ thấy hắn đứng ở phía sau, giống như căn bản không có chú ý tới cô cũng không có thấy cô, đang cùng người bạn bên cạnh nói chuyện phiếm.

Trong lòng ngực cô không ngờ nổi lên một loại cảm giác nhàn nhạt không nói nên lời, khiến tâm cô đau đớn, cô cười lên “Vây được rồi.”

Tốp 5 tốp 3 tụ tập cùng một chỗ, mọi người hàn huyên rất nhiều về những chuyện lông bông cũ, cũng hàn huyên một chút ít tình hình gần đây. Cơ bản đều là đàn ông, cũng giống như Lâu Lục Kiều là mỹ nữ như vậy tự nhiên sẽ được chào đón nhiệt liệt, nhiệt tình hoan nghênh. Bắt đầu uống rượu, người một ly, ta một ly. Cô cũng cảm thấy cực sáng khoái, liên tục uống vài chén. Mà cái người Lục Cánh Sinh kia lại càng lời kéo cô không chịu để cô đi, cạn một ly rồi lại một ly, giống như muốn quyết tâm đêm cô uống đến quá chén mới thôi.

Càng về sau cô càng dần dần cảm thấy có chút mơ hồ. Kỳ thực tư lượng của cô rất tốt, mỗi lần đụng tới xã giao cái gì thì Tạ Tiểu San đều đem cô đẩy đi, với cái câu nói quen thuộc : người không vào địa ngục thì ai vào địa ngục. Nhưng hôm nay lại tựa hồ có điểm không thắng được lực rượu.

Ước chừng là mọi người thật lâu không có tụ họp, không khí rất là nhiệt liệt. Cô thoái thác không xong, sau lại uống thêm vài chén, cũng đã cảm thấy có chút hôn mê. Dứt khoát tựa vào ghế Sofa nghỉ trong chốc lát, thế này mới đóng cửa đứng dậy xin lỗi mọi người “Các vị lão đại, em đã hi sinh thân mình. Bây giờ thực sự muốn cáo từ. Lần sau gặp lại.”

Lập tức có vài người đứng lên, đề nghị đưa cô về. Cô cười duyên lắc lắc đầu “Xin nhờ đi, ý kiến các anh đưa ra nhất định là phá hư vẻ xinh đẹp của em thôi. Mọi người khó có cơ hội tụ họp một chỗ, các anh cứ chơi vui về. Lần sau em sẽ bồi tội với mọi người.”

Tất cả mọi người bị cô nói đến nở nụ cười “Được. Mỹ nữ tự nhiên đã lên tiếng rồi. Lần sau gặp lại.” Cô tự như không nói, tao nhã phát tay trên mọi người, đầu như trước có chút choáng váng, xoay người đi ra. Hắn luôn ngồi ở góc, một câu bắt chuyện cũng không có đi qua. Đại khái là biết cô sẽ không chú ý tới hắn.

Bên ngoài không khí thoáng mang theo điểm lành lạnh, tươi mát mà sáng khoái, mơ hồ dẫn theo hương vị cỏ xanh, Cô tựa người trên chiếc cột nơi cánh cửa, hít sâu một hơi, cảm thấy hơi hơi thanh tỉnh mới chuẩn bị đi ra đón xe về. Cô nghe một thanh âm truyền tới “Anh đưa em về.”

Cô không có quay đầu cũng không nói gì, giống như căn bản là không có nghe thấy, chính là không để ý đến hắn, nâng bước bước đi. Không biết có phải là do uống rượu hay không mà bước chân có chút trôi nổi không có điểm chừng, giống như mỗi một bước đều đắm nát ngàn dặm cỏ vậy.

Hắn từ phía sau bước nhanh đuổi theo, một phen kéo lấy tay cô nói “Em giờ như thế này mà còn muốn đi đón xe sao?” Trọng giọng nói có vài tia trách cứ tựa hồ lại có vài tia quan tâm. Cô dùng sức vùng lên, nghĩ có thể bỏ được hắn ra nhưng tựa hồ sớm có phòng bị, thế nên không có thành công. Cô quay đầu, lạnh lùng thốt lên “Liên quan gì đến anh sao? Mời anh buông tôi ra.”

Hắn đứng ở nơi đó, không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn cô. Cô dùng sức giãy giụa nhưng vẫn không thể thoát ra được. Hắn nhìn thấy thế mới nhàn nhạt nói “Nếu em gặp phải người xấu, em làm sao bây giờ?” Cô trấn định trở lại, khí lực của cô tuyệt đối không thể chống lại được khí lực của người đàn ông.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, cười lạnh một chút rồi nói “Anh biết không? Nếu có thể lựa chọn, tôi tình nguyện đụng phải người xấu cũng không muốn nhìn thấy anh.” Toàn thân hắn tựa hồ hơi hơi chấn động, lộ ra một tia thần sắc thống khổ.

Cô vuốt cái trán ngày càng đau, nhắc chân đá hắn gần từng chữ “Buông tôi ra”. Ánh mắt hắn nhìn cô thật sâu, nhẹ tay buông lỏng nhưng thật sự không buông ra. Cô lập tức xoay người, tưởng bước nhanh rời đi. Nhưng bước chân càng ngày càng lao đảo tựa hồ muốn ngã sấp xuống. Sớm biết thế cô sẽ không uống nhiều rượu như vậy, hiện tại kết quả của kính rượu chính là đi.

Mới đi được vài bước đã bị hắn từ phía sau ôm lấy. Cô giãy giụa kêu lên “Anh buông ra...” Người đưa vào càng gần, hơi thở nóng nóng của hắn phả vào trên cổ cô. Ngứa, giống như có con kiến đang bò trên vậy nhưng lại giống như đã từng trải qua trong giấc mộng.

Cô càng tức giận động tay chân mạnh hơn, giống như là một chú mèo bị giam phải đuôi vậy, liều mạng giãy giụa. Hắn lại ôm chặt hơn, không có gì một tia muốn thả cô ra, ôm cô đi đến chỗ để xe. Cô trong khi giãy giụa lại cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn, giữa hai người không có một khe hở. Mùi cơ thể quen thuộc của hắn quanh quẩn ở bốn phía nhưng không khí mỏng manh ở bốn phía dường như cũng thế mà dâng lên. Cô cảm thấy như mình không thể nào thờ được nữa.

Cô bị hắn ném vào trong xe, tùy tay lại đem dây an toàn buộc lên người cho cô. Cô cá giận nói “Anh lại không thả tôi ra thì tôi sẽ kêu lên...” Động tác của hắn cực nhanh, ngồi vào vị trí tài xế ấn xuống khóa cửa xe, đem đường thoát của cô phong kín.

Khi định thần lại hắn lấy bao khăn ướt cùng một bình nước tới trước mặt cô, ôn nhu nói “Em trước nên rửa mặt đi, uống một ngụm nước.” Ngửi khí ôn nhu kia làm cho nơi nào đó trong đáy lòng cô sinh ra sự đau lòng chua xót. Cô không muốn quá mức, tầm mắt vừa vặn đụng phải tầm mắt của hắn, âm thanh lạnh lùng cất lên “Không cần, tôi với anh lại không quen. Tôi không nghĩ sẽ nhận tấm chân tình của người lạ bao giờ.”

Ánh mắt hắn hơi âm trầm chùng xuống. Cô như thế nhưng lại cảm thấy có một loại đặc ý không hiểu được. Cô gờ đầu nói “Thả cho tôi xuống...”

Hắn không nói. Xe vững vàng bắt đầu chuyển động, cô thế này mới không cam lòng quay đầu đi nhìn ra ngoài đường. Cô biết hắn một khi đã hạ quyết tâm làm chuyện gì thì nhất định phải làm cho bằng được. Cô dứt khoát cũng không thêm nhắc lại, đem hắn trở thành không khí.

Xa gần trong thành phố, ngọn đèn lóe ra nhưng trong mắt cô lại biến thành vô số vì sao. Trong xe có một mùi hương rất dễ chịu, như là mùi của hắn, cũng như mùi nước hoa có trong xe. Chậm rãi cô chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng xuống...

Hắn đem tốc độ xem giảm xuống thấp, từ nơi tổ chức hôn lễ đến nhà của cô kỳ thực rất xa. Nhưng hắn dường như cảm thấy tựa hồ chỉ có vài giây ngắn ngủi. Hắn đã tận lực đi thật chậm, chỉ còn 30km/h, nhìn những chiếc xe phía sau từng chiếc một vượt qua lại vượt qua... còn lại đến khi...

Cô tựa hồ như ngủ rất sâu... hắn bình định hô hấp của mình, chậm rãi, chần chờ, một lần rồi lại một lần muốn vươn tay nhưng lại cảm thấy như chột dạ, cảm thấy như chính mình là kẻ xấu xa. Gần, lại gần chút, càng gần chút... chậm rãi động đến nước da thịt non mềm của cô, bóng loáng nhẵn nhụi mang theo nhiệt độ ấm áp... ngón tay hắn hơi hơi run run, tựa hồ như chính mình đang ở trong mộng...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chi bằng từ nay về sau không cần gặp mặt

Cô hiển nhiên đang trôi qua giấc mộng đẹp của mình mà mềm yếu ghé vào trong lòng hắn, giống như một chú mèo con ngủ say tạm thời thu đi móng vuốt của chính mình. Hắn một tay ôm lấy cô, một tay mở chiếc túi xách của cô ra tìm kiếm chìa khóa phòng.

Tiếng mở cửa vang lên, hắn đẩy cửa mà vào, rơi vào ánh mắt là một phòng khách có không gian không lớn nhưng bố trí thập phần ấm áp, trên ghế sofa màu trắng có các loại gối đệm nhiều màu sắc, mảnh sa màu trắng, đồ dùng cũng là màu trắng.

Phòng ngủ thông với phòng làm việc, dùng cách cửa di động để cách ra. Trong phòng ngủ có một chiếc giường rất lớn, ra giường màu trắng sáng xen lẫn với hai chiếc gối ôm lớn, màu sắc rất tươi mới. Phòng chừng là khi đang vội nên trên giường tùy tiện xuất hiện bộ quần áo ngủ cùng vài món nữ trang nhỏ. Xem ra mấy năm nay sống một mình, cô vẫn là không có thể học được cách làm việc nhà, thu dọn phòng ốc.

Hắn khẽ nhếch miệng, chua xót hơi bật cười, ánh mắt rơi xuống trên chiếc giường lớn kia. Trước kia nơi hắn thuê thật nhỏ, chỉ có thể đặt được một chiếc giường đơn nhỏ nhỏ. Cô từng nằm trong lòng hắn, mà hắn mỗi lần như vậy đều đem cô ôm thật chặt, phòng ngừa cô không ngã xuống đất. Tuy rằng giường chật hẹp như vậy nhưng ở trên chiếc giường nhỏ nhỏ như vậy lại làm cho bọn họ có cảm giác vui sướng. . . Hắn rất nhiều lần muốn đổi một cái giường lớn hơn một chút nhưng cô đều nói không cần, cô nói về sau sẽ đổi lại. . .

Cô đã từng nói “Về sau chúng ta phải mua một cái giường rất lớn, rất lớn. Em mỗi ngày đều không cần phải kiêng nể gì mà ở trên đó lăn qua lăn lại, không bao giờ sợ phải ngã xuống nữa. Mà lúc này thì chưa được, nơi này quá nhỏ mua cũng không thể bỏ vừa được.”

Đáy lòng giống như bị người ta dùng dao đâm vậy, đau đến đến mơ hồ, đau đến hồ hạp đều đã sắp ngưng trệ. Hắn chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay mềm nhẹ lướt qua lông mày của cô, cái mũi xinh đẹp của cô, đôi môi nhuận hồng của cô. . . nhẹ nhàng như thế, ôn nhu như thế, sợ rằng chỉ cần dùng một chút lực thì cô sẽ biến mất không thấy đâu.

Hắn cứ đứng như vậy, không có cách nào có thể nhúc nhích nổi cũng không muốn nhúc nhích. Thật lâu sau đó, mới nhẹ nhàng mà đem cô nhẹ nhàng để lên chiếc giường lớn đầy mềm mại kia. Cô nhắm nghiền hai mắt, vẫn say ngủ như trước. Hắn bắt lực thờ dài, cảm thấy giờ phút này nhưng lại thỏa mãn vô cùng. Mấy năm nay thành công cộng lại tựa hồ cũng so ra kém xa giờ phút chỉ bằng một cái chớp mắt như thế này.

Cô ngủ thẳng đến khi sắc trời sáng dần, không biết thế nào luôn luôn cảm thấy không an ổn. Mơ mơ màng màng đều cảm thấy có gì đó ám áp phát phơ qua lại ở trên mặt, muốn suy nghĩ kỹ lại một chút nhưng vừa mới bắt đầu suy nghĩ thì đầu đã đau giống như muốn nứt ra vậy.

Cô chậm rãi mở mắt, cảm giác có chút ánh sáng trong phòng. Tốt, sáng sáng tốt, rất sáng. Cô lại mơ hồ mở mắt, mộng lung nhớ về khoảng thời gian thật lâu trước kia, khi cùng với Tạ Tiểu San mới bắt đầu làm tạp chí. Hai người ở trong văn phòng nhỏ nhỏ, hết ngày này đến ngày khác để làm việc. Cô mỗi lần mệt mỏi nằm sấp ở trên bàn thì Tạ Tiểu San sẽ dùng các loại biện pháp nháo cô phải đứng lên. Cô mỗi lần đều làm nũng giống như đang rống lên “Anh yêu, không cần àm ĩ với em. Em mệt mỏi lắm rồi, nhường em ngủ một lúc đi. Chỉ một lát thôi rồi sẽ lập tức dậy.” (nói rõ chỗ này là do bạn này cứ nghĩ nói với Tiểu San nhưng trong mắt anh Tần Mộ Thiên này thì giống như làm nũng với bạn trai cô. Mà trong 7 năm qua không có anh ở bên chứng tỏ là cô đã có bạn trai mới)

Tay hắn cứng ngắc trên khuôn mặt cô. Cô vừa rồi mới lộ ra khẩu khí vô cùng thân thiết với cái tin, cô có bạn trai. Kỳ thực đây là chuyện tình rất bình thường, nhưng lại chính từ miệng cô nói ra thân thiết như vậy khiến hắn cảm thấy một cảm giác chua xót đang dâng lên trong lồng ngực.

Nhiều năm nay, hắn đã nói nguyên nhân với Uông Thủy Mạt rồi cùng cô cố định liên lạc, chính là hi vọng có thể từ Thủy Mạt biết nhiều hoặc ít một số tin tức của cô. Tuy rằng hắn cũng có thể nhờ trình thám điều tra nhưng hành động đó của hắn mà nói thực sự là quá bi ối. Hai người đã từng ôm nhau triền miên, nhưng chẳng lẽ hiện tại xa lại đến nỗi phải nhờ trình thám tư điều tra sao? Hắn không có cách nào làm như vậy.

Cô lại nặng nề ngủ đi hồi lâu, khi mở mắt lên nhìn, cảm thấy trong phòng có chỗ không thích hợp như trước. Nhưng cụ thể là cái gì cũng nói không nên lời. Vuốt cái trán làm giảm cơn đau ở đầu, miễn cưỡng đứng lên, nỗ lực hồi tưởng lại chuyện tình tối hôm qua Đúng rồi, là hắn đưa cô trở về.

Cô ngừng mạnh bước chân nhưng cũng không cần suy nghĩ nhiều, người kia đang chiếm đóng trong căn phòng bếp nhà cô. Trong không khí bay ra một cỗ cháo trắng, hương vị thơm ngọt. Cơ bản đây chính là điều mà cô cảm nơi không đúng.

Ánh mắt của hắn và cô vừa vặn chạm nhau, có lẽ bởi vì ánh mặt trời sáng sớm nhu hòa, rất ôn nhu giống như có thể gọi gió mưa đến vậy. Khoảng cách không xa cũng không gần, hắn cười nói “Chỉ có cháo trắng cùng trứng luộc thôi. Em hiện tại muốn ăn sao?”

Giống như tất cả chưa bao giờ thay đổi, hắn cùng cô vẫn như trước đứng trong căn bếp nhỏ. Cô đứng ngơ người tại nơi đó, không thể nhúc nhích.

Thời gian giống như yên lặng, một hồi lâu sau cô mới hồi phục lại tinh thần của mình. Lập tức đi tới trước mặt hắn, cách chiếc bàn, lãnh đạm nói “Cảm ơn. Mời anh rời đi.”

Sắc mặt của hắn chưa biến vẫn cứ như trước duy trì sự ám áp, đưa bát cháo tới “Sau khi uống rượu sẽ cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi, ăn bữa sáng nhẹ rất có lợi cho sức khỏe.” Cô lặng lẽ nhìn hắn múc bát cháo nhỏ, lại lấy ra hai cái trứng luộc cùng với một đĩa đậu phộng, đặt ở trước mặt cô. Động tác thuần thục mà linh hoạt, giống như đã từng ở nơi này làm vô số lần như vậy.

Cô sinh ra một cảm giác chua xót khác thường, không muốn làm quá mức vẫ lạnh lùng như trước “Mời anh đi ra ngoài.” Hắn tựa hồ không cho là đúng nói “Em trước hết đem cháo ăn hết đi.” Cô im lặng cắn cắn môi kiên quyết nói “Đi ra ngoài.” Tay hắn ngừng cúi xuống nhưng cũng không chịu nhượng bộ, vẫn kiên trì “Em ăn rồi anh sẽ đi.”

Cô hít vào một hơi, cầm lấy bát cháo trước mặt, “xoạt xoạt” cố gắng ăn hết những thứ rác rưởi mà hắn đã bày ra này, với những âm thanh giống như muốn phá hủy tất cả. Xem ra có cơ hội cô hẳn là đi đổi nghề đập đồ mới đúng. Sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ về hướng cửa “Được rồi chứ. Tôi đã ăn xong rồi. Đi thông thả, không tiễn.”

Trên mặt hắn luôn hiện lên vẻ ôn hòa tươi cười rút cuộc thì cũng ám đạm xuống, ánh mắt ưu thương dừng ở trên người cô chốc lát nhưng rút cuộc vẫn là rời đi.

“Ba” một tiếng đóng cửa lan tràn trong phòng khách. Trong không khí như trước mang theo mùi đồ ăn với hương vị mê người. Cô chậm rãi, chậm rãi đi đến bên sofa, toàn thân không còn một chút khí lực, mềm yếu ngã ngổ trên ghế.

Đầu tựa hồ càng đau, mang theo xu thế lan tràn vô hạn này luôn luôn kéo dài đến nơi nào đó ở đáy lòng. Nơi đó, luôn có những vết thương chưa liền vậy, không đụng chạm thì sẽ không đau nhưng nếu đụng vào thì đau đến tận tâm can. Hiện tại đã đụng tới, giống như có máu tươi ồ ạt mà chảy ra, giàn

giữa khắp nơi.

Lâu Viễn Kiều uống một ngụm cà phê, ngừng đầu quét một vòng mọi người rồi hỏi “Còn có chuyện gì muốn thảo luận trong hội nghị không?”

Trình Dao ở bộ phận tiêu thụ liền lên tiếng “Ngày mai là ngày tập đoàn Liên Chúng tổ chức hội nghị mỗi năm một lần tại khách sạn của chúng ta, Liên Chúng đối với chúng ta mà nói là một tân khách nhưng bọn họ vài năm nay phát triển phương diện truyền thông đã có chút thái độ bá đạo. Năm nay lựa chọn khách sạn chúng ta mời dự họp đại hội, đối với chúng ta là cả một cơ hội rất tốt. Nếu chúng ta làm tốt lần này, nói vậy nếu muốn hợp tác lâu dài thì không thành vấn đề. Tổng giám đốc có muốn hay không cùng Tổng giám đốc Tần của Liên Chúng gặp mặt một lần, nếu để lại được cảm tình tốt thì về sau còn liên hệ?”

Lâu Viễn Kiều bụng mi mắt xuống, dừng một chút mới nói “Không cần. Tôi tin tưởng năng lực làm việc của mọi người. Tuyệt đối phải đem lần chiêu đãi này làm cho thật tốt.” Lập tức khép lại kẹp tư liệu trước mặt, phân phó “Hiện tại khách sạn đang cạnh tranh kịch liệt, bộ phận tiêu thụ cũng rất khó có thể nâng cao nghiệp vụ nay mai được, chú ý phát triển về phía tân khách. Nhưng lần này tập đoàn Liên Chúng chiêu đãi ở khách sạn chúng ta, hi vọng các ngành có thể phối hợp tốt, cần phải làm cho khách có cảm giác như đang ở nhà.”

Sau hội nghị, theo thường lệ là các ngành cùng hân đi kiểm tra. Mọi người thấy thần sắc của hân không tốt, trong lòng có bao nhiêu chút không yên. Nhưng may mắn một đường kiểm tra xuống dưới, cũng không có sai lầm gì lớn.

Cửa thang máy “Đing” một tiếng ở ngay đại sảnh, Lâu Viễn Kiều bước rat hang máy, xa xa chỉ thấy một đám người vây lấy một người tây trang giày da đang đi tới. Người nọ còn luôn quay sang trao đổi cùng người đi kế bên. Tuy rằng cách một khoảng khá xa nhưng hân rõ ràng có thể nhận ra được người đó, cũng chính là người vừa mới được nhắc tới trong hội nghị, Tổng giám đốc tập đoàn Liên Chúng- Tần Mộ Thiên.

Chỉ thấy Trình Dao ở bên hân đã một mặt cười duyên nghênh đón chào hỏi “Tổng giám đốc Tần, xin chào. Hoan nghênh đến với khách sạn Quân Viễn.” Tần Mộ Thiên bắt tay cùng với Trình Dao, vuốt cằm “Xin chào.” Ánh mắt khẽ dời, dừng ở Lâu Viễn Kiều đang đứng ở xa xa. Hai ánh mắt giao nhau trong không trung một chút, nháy mắt đã biến mất.

Trình Dao quay đầu với cấp trên giới thiệu “Tổng giám đốc Lâu, vị này chính là người quản lý tập đoàn Liên Chúng. Tổng giám đốc Tần, đây là tổng giám đốc khách sạn của chúng tôi, Lâu Viễn Kiều.” Chỉ thấy hai người đều tạo nhã vờn tay, khách khí nói “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Hai người có thân hình đều cực kỳ cao lớn, bề ngoài cũng cực xuất sắc. Như thế đứng chung một chỗ bắt tay thì trong mắt mọi người đều cảm thấy hai người này khí vũ hiên ngang, một khí phách tao nhã, lập tức rất khó phân cao thấp.

Lâu Viễn Kiều nói “Cảm ơn tập đoàn Liên Chúng đã chọn khách sạn Quân Viễn của chúng tôi để tổ chức hội nghị quan trọng này, hi vọng tổng giám đốc Tần có thể vừa lòng với phục vụ của chúng tôi.” Tần Mộ Thiên khách sáo đáp lại “Khách sạn Quân viễn là một khách sạn có nghiệp vụ tốt, tự nhiên sẽ không làm chúng tôi thất vọng rồi. Tổng giám đốc Lâu khách khí rồi.”

Hai người khách sáo nói qua nói lại vài câu, Lâu Viễn Kiều thấy thế khách khí nói “Tôi không muốn làm chậm trễ thời gian quý giá của tổng giám đốc Tần, xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên” Tần Mộ Thiên lễ phép đáp trả “Cảm ơn, cảm ơn tổng giám đốc Lâu.”

Hai đoàn người giao nhau mà qua, ai từng dự đoán được, hai người sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh này, nhờ những đồng tiền của 7 năm trước mà cũng đã biết qua. Từ lúc ánh mắt nhất thời giao nhau, cả hai đã sớm nhận ra. Nhưng là muốn khách sáo như thế hàn huyên vài câu, giống như mới gặp bởi vì trong ý niệm khó tránh khỏi không muốn gặp hay chính là muốn sau này còn gặp lại.

Không thể tưởng được mới chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Tần Mộ Thiên như một cơn gió của ngành IT tạo lập được một chỗ đứng vững vàng giữa xã hội này như thế. Lâu Viễn Kiều hơi nhíu mày, cũng không thể tưởng được Lâu Lục Kiều lại so sánh hân như thế. Năm đó Tần Mộ Thiên thấy hân, tuy rằng tính tình tự nhiên hào phóng nhưng so với bây giờ còn kém cách xa vạn dặm. Làm sao có thể nghĩ đến mới chỉ vài năm như vậy, không ngờ hân lại có một khí thế bất phàm như thế giống như con cháu thế gia vậy.

Lục Kiều lúc ấy nổi giận đùng đùng với hân nói “Anh trai, anh đừng xem thường anh ấy như vậy. Anh chỉ biết anh ấy cả đời không có tiền đồ, cả đời bần cùng như vậy thôi sao? Anh ấy có năng lực, cũng có bốc đồng... anh ấy về sau nhất định sẽ thành công...”

Lúc đó hân chỉ cười nhạt. Toàn bộ bên Thượng Hải được bao nhiêu nhân tài có năng lực thực sự nhưng cuối cùng sẽ có được bao nhiêu người chứng minh cho người ta thấy được. Lục Kiều không biết có người dựa vào năng lực của cô mà đi lên, cũng không biết cái gì gọi là vợ chồng nghèo hèn trăm sự ai. Hân là anh trai cũng chỉ vì cô mà làm như thế nhưng mà ai có thể nghĩ được rằng kết cục lại thất bại thảm hại như vậy.

Nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, tới nhà ăn phân phó cho quản lý vài tiếng. Lấy thời gian hẹn Lục Kiều ở nhà ăn của khách sạn ăn cơm, liền phân phó nhà ăn chuẩn bị vài món đồ ăn mà Lục Kiều thích. Khách sạn có những đầu bếp có tiếng làm món ăn, nhưng khẳng định không bằng tay nghề của mẹ. Lục Kiều không ở nhà những năm này, trong nhà trên bàn cơm cho tới bây giờ liền không cso thấy quá những món ăn này. Chỉ sợ cha mẹ nhìn vật nhớ người.

Lục Kiều những năm này ở bên ngoài một mình, tự thuê phòng ở cùng với bạn bè làm tạp chí. Nhưng thực sự rất buồn bình, thế nào cũng không chịu nhận viện trợ gì từ hân. Thậm chí hân cùng Di Trình muốn cùng cô ăn cơm cũng thường xuyên bị cự tuyệt. Chỉ có một mình Di Trình mời cô thì cô ngược lại không có ý khước từ. Di Trình cũng thấy được điểm này, thế nên một tháng thường xuyên hẹn Lục Kiều vài lần.

Vì kẹt xe nên chắc thời điểm đến nhà ăn có lẽ đã trễ thời gian hẹn cùng với chị dâu rồi. Cô ở trên đường mấy lần nhìn thời gian, khẳng định là mình đã đến trễ. Nhưng gọi vào máy chị dâu thì không có ai nghe.

Sau khi cất xe, cô vội vàng vào thang máy đi đến nhà ăn. Xa xa nhìn thấy Cô quản lý đang đi đến đón cô “Cô Lâu, Lâu phu nhân đã đến đang ở văn

phòng của Tổng giám đốc. Mời cô đi đến trước gọi món.”

Cô hơi hơi gật đầu, tiếp nhận thực đơn, tùy ý kêu vài món. Cổ quản lý tự mình rót nước trà cho cô rồi cung kính nói “Cô Lâu, mời ngồi. Tôi đi an bày một chút.” Cô cúi đầu cảm ơn “Cảm ơn.”

Lấy chiếc máy tính vẫn mang theo bên người ra, thừa dịp chị dâu còn chưa tới, cô vừa vắn lên mạng tra một ít tài liệu mới nhất. Trong phòng ăn thật yên lặng, chỉ có tiếng nhạc mềm nhẹ linh động trong không khí nhẹ nhàng toát ra.

Cô cùng chị dâu ngồi ăn ở vị trí góc khuất, trước mặt hai người là bức tường thủy tinh trong suốt. Người ta đã kéo lên một lớp sa mỏng màu trắng trong suốt, nhưng ánh mặt trời cũng không mãnh liệt chỉ hơi hơi chiếu đến một chút, ôn nhu dịu dàng hắt lên người.

Cô chỉ gọi mấy món đồ ăn nhưng khi phục vụ đưa lên cũng là tràn đầy một bàn. Cô ngẩng đầu hỏi “Cái này không phải chúng tôi gọi.” Cổ quản lý trả lời “Cái này là do tổng giám đốc Lâu sáng sớm đã phân phó cho chúng tôi chuẩn bị tốt. Hi vọng Lâu tiểu thư cùng với Lâu phu nhân thích. Mời dùng.”

Nhậm Dị Trinh sắc mặt mang theo điểm hơi đỏ ửng, ước chừng đã biết trước được vội vàng ôn nhu nói “Anh trai em từ nhỏ luôn xem em như bảo bối. Biết em thích nhất mấy món ăn này, sáng sớm liền phân phó người làm.” Vừa nói vừa gấp thức ăn cho cô “Nào đến đây, ăn nhiều một chút.”

Lâu Lục Kiều im lặng không nói. Nhậm Dị Trinh buông chiếc đũa xuống, thấp giọng hỏi “Kiều Kiều, em còn vì chuyện năm đó mà giận anh trai em sao?” Chuyện tình dĩ vãng giống như là điều cấm kỵ, không nên ở chỗ này nhắc tới. Nhậm Dị Trinh cũng là lần đầu tiên vì muốn tốt mà hỏi đến chuyện này.

Lâu Lục Kiều trầm mặc trong chốc lát, mới lạnh nhạt nói “Không có.” Anh trai cùng cha mẹ năm đó đích thực là rất cường thế nhưng họ có lập trường riêng của mình. Mấy năm trôi qua, cô ngược lại có thể lý giải được, có thể thông cảm được. Chính chuyện kia, chính tính khí cao ngạo của cô đã khiến cô thương tích đầy mình. Cô chính là cảm thấy không có mặt mũi mà gặp anh trai mà thôi. Bởi vì những gì họ nói là đúng, cũng nói chuẩn.

Nhậm Dị Trinh nói “Cha mẹ tuần trước đi làm kiểm tra toàn diện. Cha trừ bỏ bệnh tim, còn có bệnh gan và huyết áp không ổn định. Mẹ tuy rằng không có gì nhưng dù sao mẹ cũng đã già rồi thân thể có thể khỏe mạnh được năm nào thì vui năm đó. Mọi năm đều như vậy. Có cơ hội, em nên về nhà thăm mẹ có được không?”

Lâu Lục Kiều vẫn như trước không nói, một hồi lâu mới thấp giọng nói “Chị dâu, cảm ơn chị. Cảm ơn chị luôn luôn chiều cố cha mẹ em.” Cũng cảm ơn chị luôn luôn không ngừng thay cha mẹ chiều cô cho cô,, luôn luôn kể hết mọi tình huống của cha mẹ không bỏ sót một chi tiết cho cô nghe.

Nhậm Dị Trinh lấy tay vỗ vỗ lên bàn tay của cô, cười cười nói “Cảm ơn chị cái gì. Bọn họ cũng là cha mẹ chị mà.” Lục Kiều cười nhẹ. Năm đó anh trai cô nhất quyết phải cưới cho được chị dâu, cha mẹ cô cũng không có đồng ý. Nhưng anh trai cô là người cường thế, muốn cái gì thì nhất định sẽ phải tới tay. Hơn nữa lúc ấy chị dâu có thai khiến cho cha mẹ cô không thể không chấp nhận nên mới gật đầu đồng ý.

Nhưng mấy năm nay, chị dâu cũng coi bọn họ như cha mẹ đẻ của mình mà chăm sóc. Đến sau khi sinh hạ Tiểu Cương thì vợ chồng Lâu gia mới bắt đầu chậm rãi tiếp nhận chị ấy.

Nhậm Dị Trinh lại gấp chút đồ ăn cho cô nói “Tháng sau là sinh nhật của Tiểu Cương, anh trai em chuẩn bị làm cho nó một bữa tiệc mừng sinh nhật nhỏ. Em lúc đó có thể cùng Tiểu Cương nói chuyện được rồi. Chúng ta đều biết Tiểu Cương thích nhất là cô Lục Kiều. Có được không?” Lâu Lục Kiều khẽ nhếch môi, nhưng chỉ một từ “Được” không thể nói ra khỏi miệng được, giống như là bị chặn lại vậy. Nhìn ánh mắt chờ mong của chị dâu, cô thật lâu sau mới nhẹ giọng nói “Được.”

Chỉ thấy Nhậm Dị Trinh nhếch khóe môi cười lên giống như một đóa hoa nhĩ nở rộ, mang theo khí chất thư thái làm cho người ta ngưỡng mộ yêu thích. Cô cũng thường xuyên quen với việc ngắm nhìn mỹ nữ nhưng Lâu Lục Kiều cô vẫn cảm thấy chị dâu của mình thật đặc biệt xinh đẹp, có ma lực làm cho người ta thoải mái an tâm. Dung mạo của cô khi lớn lên trong Lâu gia có thể gọi là rất xinh đẹp nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy người có khí chất thanh thuần đến như vậy. Mấy năm nay lại tăng thêm phần quý phái, cùng với anh trai cô đứng một chỗ giống như một đôi bích nhân. Trách không được không hề thiếu tạp chí đem chuyện vợ chồng của chị ấy và anh trai cô lên mặt báo.

Anh trai cô năm đó cường thế như vậy phải bảo vệ được cô, những năm gần đây lại đem chị dâu như châu như bảo sủng ở trong lòng bàn tay, xem ra rất hạnh phúc. Mà chị dâu cô nhất định cũng đặt anh trai cô ở trong lòng cho nên mới đối với cô với cha mẹ cô chăm sóc ôn nhu như thế. Cái gọi là “yêu ai yêu cả đường đi”, đại khái chính là như thế. Yêu một người mới cam tâm tình nguyện đối tốt với người nhà hắn, bạn bè hắn. Chỉ vì thương hắn mà nguyện ý bỏ xuống ý tưởng của mình, thương đến mất cả lý trí.

Cách đó không xa một âm thanh quen thuộc chậm rãi truyền vào tai “Cảm ơn”. Quen thuộc đến như thế nhưng trong nháy mắt lại làm cô hoảng hốt. Cô không tự giác được nhíu mày một chút, âm thanh kia rõ ràng là của hắn. Cô hơi ngẩng cao đầu, quả nhiên không ngoài dự đoán, thế nhưng thật là hắn.

Hắn đang cùng một mỹ nữ ăn vận bộ đồ màu đen cùng nhau đi ăn cơm. Hắn ước chừng đã sớm nhìn thấy cô, đã nhìn về hướng cô, ánh mắt hai người nhẹ nhàng giao nhau ở không trung. Cô giống như chưa từng quen biết chỉ một cái chớp mắt liền không dấu vết dời đi ánh mắt.

Khi ngẩng đầu lại chỉ thấy hắn cúi người cùng người phụ nữ mặc đồ đen kia nói chuyện. Mỹ nữ mặc đồ đen kia hàm chứa vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành cười với hắn, hơi lộ ra hàm răng, giữa đầu ánh mắt mang theo vài tai sung bái nhìn hắn. Đôi môi đỏ mọng kiều diễm mê người khẽ nhúc nhích giống như đang nói chuyện nhưng cũng giống như đang dụ hoặc.

Nhậm Dị Trinh thấy cô cứ nhìn về hướng đó, thần sắc hơi khác thường cũng nhẹ nhàng quay đầu nhìn một chút. Sắc mặt hơi đỏ, vừa cẩn thận nhìn Lục Kiều vài lần lại phát hiện thần sắc của cô đã bình thường trở lại.

Lần gặp mặt từ ngày đó, số lần gặp mặt không nhiều nhưng so với hơn sáu năm thì cũng đã quá nhiều rồi. Quả nhiên là nhân sinh, nơi nào cũng có thể

gặp lại. Lục Kiều trào phúng bật cười. Ý cười còn chưa buông, chỉ thấy hân đã đi tới, trên mặt hân vẫn vẻ dịu dàng tươi cười như khi nói chuyện cùng mỹ nữ kia vậy “Chào em, Tiểu Kiều. Khéo như vậy ở trong này gặp được em” Lại chậm rãi xoay người, cúi đầu hỏi thăm Nhậm Di Trình “Chào chị, Lâu phu nhân.”

Lâu Lục Kiều xiết chặt chiếc đũa trong tay, chỉ nghe chị dâu nhẹ nhàng cùng hân hàn huyên “Xin chào. Cậu Tần.” Cô lúc này mới ngẩng đầu, mang theo vẻ tươi cười xã giao “Thật là khéo, anh Tần.”

Đối với sự lãnh đạm của cô, hân cũng lơ đãng. Ước chừng lần sau gặp lại, cô sẽ luôn luôn là như thế này mà cũng có lẽ sau khi trải qua chuyện năm đó, hân cảm thấy bộ dạng cùng với thái độ này của cô đối với hân là đã cực khách khí lắm rồi. Nhưng cô giống như luôn luôn tỏ thái độ không sao cả.

Lúc tính tiền ra khỏi nhà ăn, cô lơ đãng quay đầu. Chỉ thấy hân cùng với người phụ nữ kia tán gẫu vui vẻ, trên khuôn mặt tuần tú tươi cười, bộ dáng rất vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bất tri bất giác phát hiện, tất cả từ lâu đã....

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng vang lên, cô đang rối ren vì tập trung vào hình ảnh kia lên ngẩng đầu cảm điện thoại lên, cũng không có ai gọi tới, nghĩ khi không kiên nhẫn “Có chuyện gì, nói mau.” Tiếng cười thanh thanh của Uông Thủy Mạt từ đầu kia truyền tới “Như thế nào, tháng này tạp chí lại không bán được sao?” Không thể tưởng tượng được người phụ nữ Uông Thủy Mạt này, thời điểm tuần trăng mật còn có thể nghĩ đến cô. Coi như cô ấy có lương tâm đi.

Thái độ của cô tốt hẳn lên nhưng khẩu khí lại có điểm ác liệt hơn trước “Đúng vậy. Chỉ có Ngôn phu nhân là thoải mái quá.” Thủy Mạt biết cô làm việc có áp lực lớn, lơ đãng cười nói “Gặp tớ lát đi, tớ muốn đưa cho cậu một thứ. Tâm tình hân là nên thoải mái một chút đi.”

Cô nhìn hình ảnh trên bàn kia, cũng không một sớm một chiều mà có thể giải quyết được sự tình, sờ sờ cái trán “Được rồi.”

Khi cô đến điểm hẹn thì Thủy Mạt đã chờ ở nơi đó. Một mái tóc dài thẳng tắp, xa xa nhìn lại như trước, vẫn là thanh lệ như nước giống như một mầm non mới xuất ra từ đại học vậy. Thật đúng là có thể gạt người, con đều đã lớn như vậy rồi.

Nhớ năm đó cô có thể sánh bằng cô ấy yêu đương sớm, cũng kết hôn sớm... cô bỏ mọi thứ ra khỏi đầu, đột nhiên phát hiện bản thân gần đây nhất lại càng dễ dàng nhớ tới những điều trước kia, cũng càng ngày càng dễ dàng sâu nào. Có thể nguyên nhân là đã gặp lại hân, tất cả đã làm cho cô không tự chủ được mà nghĩ đến những chuyện trước đây. Cũng có lẽ vì Thủy Mạt tìm được hạnh phúc thôi, càng cảm thấy bản thân cô đơn chiếc bóng.

Tuy rằng Thủy Mạt cùng Ngôn Bách Nghiêu cũng từng trải qua đủ loại hoàn cảnh, nhưng rút cuộc vẫn là minh bạch lẫn nhau. Những năm gần đây cho dù là đi lòng vòng quanh đi chẳng nữa hai người vẫn là yêu đối phương. Đây là điều quan trọng nhất. Hôn nhân bất quá chỉ là tờ giấy hôn thú mảnh mong nhất mà thôi, chỉ có tin tưởng lẫn nhau, luôn tranh thủ nắm bắt mọi thứ cùng nhau trải qua mọi việc, vô luận trải qua bao nhiêu khốn khổ đau đớn.

Uông Thủy Mạt cười xem cô ngồi xuống, áo sơ mi trắng phối hợp với chiếc váy màu đen bó sát người, đem dáng người hoàn mỹ lung linh của cô hiện ra, có vẻ thời thượng lại quyến rũ. Uông Thủy Mạt cười nói “Tớ đã giúp cậu một việc tốt lắm.” Lục Kiều nhìn phong cách giống như thời thượng của cô nhưng lại có vài thứ lại cổ chấp không thể. Loại trà cho tới bây giờ cô thích chính là trà hoa cúc.

Nói chuyện phiếm một lúc, Lục Kiều mới nhàn nhạt hỏi “Kế tiếp cậu có tính toán gì? Phòng chừng Ngôn đại quản lý kia muốn cho cậu về nhà đem đứa nhỏ đi sao?” Uông Thủy Mạt đang cầm cái chén, bỗng cười khanh khách nói “Đúng vậy”

Lâu Lục Kiều “hừ” một tiếng “Hân có ý kiến hay. Nói với hân nuôi cậu có thể còn về nhà không được. Hân hiện tại dùng chiêu này chính là chuẩn bị đem bồi dưỡng cậu trở thành một người phụ nữ nhân rồi, sau này để người ta phi nhổ thôi.”

Uông Thủy Mạt biết cô đối với hành động năm đó của Ngôn Bách Nghiêu vẫn còn để tâm, liền đổi đề tài “Đến đây xem tớ mang quà gì về cho cậu này?”

Đang khi nói chuyện, cô ấy đưa quà cho cô mà Lâu Lục Kiều cũng không khách khí đứng lên nhận lấy, nhìn trước nhìn sau rồi dẫu môi hồng đến mê người, mắng “Keo kiệt thật. Chỉ có món quà nhỏ như thế này mới nhớ tới tớ nha.” Thế nhưng vẫn lập tức thử mang vào, vẻ khoe khoang hỏi “Thế nào, đẹp không?”

Uông Thủy Mạt bật cười, liên tục gật đầu “Đương nhiên là đẹp rồi, mỹ nữ mà. Đương nhiên mang cái gì cũng đẹp rồi.”

Lâu Lục Kiều nhìn chiếc vòng cổ trong tay mình trong chốc lát mới nói “Bất quá cậu cũng đã được xem như có lương tâm. Nếu là tớ thì còn không nhất định mua cho cậu đâu. Mà nói về sau này, cậu bây giờ đã là Ngôn đại phu nhân thế này làm sao với trước đây được. Trước kia đều mua tặng tớ những túi xách lớn, hàng hiệu mà hiện tại sao lại đổi thành quà tặng nhỏ keo kiệt thế này hử?” Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy nhưng trong lòng cô biết chiếc

vòng cổ này cũng có giá rất xa xỉ. Nhưng mà hiện tại cô rất muốn chọc người phụ nữ này.

Thủy Mạt nhẹ nhàng vuốt lại mấy sợi tóc, không nói gì. Lâu Lục Kiều nhìn chăm chăm cô ấy, cảm thấy thần sắc của cô ấy như có chút mất tự nhiên. Trong đầu hiện lên một ý niệm, híp mắt nói “Không phải cậu định nói với tớ những cái túi sách kia đều là do Ngôn Bách Nghiêu đưa cho cậu để đưa cho tớ chứ. Cậu lúc ấy không muốn liền đem về làm rác rồi lại ném qua cho tớ đó à,” Ông Thủy Mạt bị sức tưởng tượng quá mức khoa trương của cô làm cho cười rộ lên “Cậu đi chết đi. Sự việc không phải như vậy.”

Bưng chén trà lên, uống một ngụm rồi lại nhìn Lâu Lục Kiều vài lần, Ông Thủy Mạt có chút do dự nói “Tớ không biết là có nên nói cho cậu một chuyện...”. Kỳ thật cô có điểm áy náy đối với Lục Kiều bởi vì giấu diếm cô ấy chuyện của Tần Mộ Thiên.

Lâu Lục Kiều khó hiểu ngẩng đầu lên “Chuyện gì?”. Ánh mắt sáng lên rõ ràng.

Ông Thủy Mạt hít một hơi, kỳ thật những lời này cô đã lo lắng thật lâu, luôn luôn không biết nói như thế nào với Lục Kiều. Nhưng hôm nay nếu nói đến đề tài này thì dứt khoát phải nói ra thôi. Tục ngữ có câu “Giấy không thể gói được lửa”, một ngày nào đó Lục Kiều cũng sẽ biết.

Cô trầm ngâm sau một lúc lâu mới nói “Tớ luôn luôn muốn nói cho cậu một chuyện. Những món quà mà hằng năm tớ tặng cho cậu, cậu còn nhớ rõ chứ? Những món quà đầu tiên cho đến những món quà trong vài năm nay, dù là túi sách hay quần áo kỳ thực cũng không phải là do tớ mua.”

Nhìn Lâu Lục Kiều vẻ mặt khó hiểu, lông mi cô rũ xuống, giống như một đứa nhỏ làm chuyện sai lầm không dám nhìn biểu tình của Lục Kiều, thanh âm cũng theo bản năng mà thấp dần xuống “Kỳ thực là có người nhờ tớ hỗ trợ chuyển cho cậu...”

Trong không khí một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng nhạc cổ điển nhẹ nhàng truyền đến. Vốn là giai điệu trong trẻo dịu dàng uyển chuyển nhưng hiện tại nghe tới đã thấy có chút tối tăm, chất đặng.

Lục Kiều luôn luôn không nói gì. Một lúc sau Ông Thủy Mạt mới chậm rãi ngẩng đầu, quả nhiên không ngoài dự định nhìn thấy ánh mắt của Lục Kiều đang nhìn chăm chăm trên người cô, tựa hồ như đã hiểu ra, lạnh lùng thốt lên “Đều là hẩn nhờ cậu chuyển giao cho tớ...”

Thủy Mạt gật gù đầu, Lâu Lục Kiều đứng mạnh lên, xoay người rời đi. Cô vội bắt lấy tay của Lục Kiều, thanh âm như cầu xin “Lục Kiều, cậu không cần tự giận mình. Là tớ không tốt... tớ không nên giúp hẩn... nhưng hẩn nhiều lần đến cầu xin tớ... liên tục mấy ngày đứng ở trước nhà tớ... cho nên tớ liền mềm lòng... Là tớ không tốt... tớ về sau không bao giờ giúp hẩn nữa... có được không?”

Lâu Lục Kiều dùng sức tránh thoát tay cô, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía cô, giống như đang nén lửa giận trong người “Cậu... cậu... quên đi, chờ bao giờ tớ nghĩ xong thì sẽ đến tìm cậu.” Dứt lời, đeo kính râm cùng không quay đầu lại nhìn cô mà rời đi. Ông Thủy Mạt đứng ở bên cạnh bàn, có chút không biết làm sao nhìn bóng dáng của Lục Kiều chậm rãi biến mất trong mắt mình. Xem ra lần này Lục Kiều thực sự là rất giận.

Lâu Lục Kiều trở về nhà, chuyện đầu tiên là đem lục tung những thứ mà Thủy Mạt đã từng đưa cho cô, xếp thành một loạt. Cho đến khi cô đem chiếc túi cuối cùng ném lên sàn nhà, cả người như một cái bóng cao su chậm chậm xì hơi, chậm rãi ôm đầu gối vô lực mà yếu đuối ngồi xuống.

Hẩn đã từng nói “Tiểu Kiều, chờ anh có năng lực, anh nhất định sẽ tặng cho em những thứ tốt nhất.” Đúng vậy, hẩn hiện tại đã có năng lực có thể dùng tiền mua những thứ được coi là xa xỉ phẩm này. Nhưng là hẩn cùng với cô đâu còn... cô hẩn là nên cảm kích hẩn chứ nhỉ? Sau khi thành công rồi còn nhớ đến vị trí của người vợ trước như cô.

Đáng tiếc mấy thứ này cô không thèm để ý, cũng không thấy hiếm lạ gì. Năm đó cô nếu muốn thấy của hiếm lạ thì đã không kết hôn cùng với hẩn. Cô chính là thương hẩn, cũng chỉ vì thương hẩn mới cam tâm tình nguyện mất đi lý trí, cúi đầu vì hẩn mà trở về làm dân đen áo vải không đồng xu dính túi. Nếu cô ham của hiếm lạ thì năm đó hẩn thay cô xách giày còn không xứng đâu.

Đem những thứ đó đóng gói lại, lại lên mạng tra được địa chỉ công ty hẩn, rồi liên hệ công ty chuyển phát nhanh trực tiếp gửi trả lại cho hẩn. Đời này, hẩn cùng cô từ lúc đó đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Chỉ cần không thấy, không nghĩ tới thì cô vẫn là một Lâu Lục Kiều xinh đẹp kiều diễm, tràn đầy tự tin như là chưa bao giờ chuyện qua nỗi thương đau như thế mà thôi.

Chính là thật không ngờ tới, hẩn tới trực tiếp công ty để tìm cô. Cô từ bên ngoài trở lại văn phòng, từ xa đã liền thấy Tạ Tiểu San đang đứng ở cửa phòng lại càng không ngừng nhìn xung quanh. Vừa thấy cô đến, rõ ràng cảm giác gánh nặng như được trút bỏ nhưng sắc mặt vẫn cổ quái như trước.

Tạ Tiểu San kéo cô qua, nói ở một bên “Người phụ nữ này, điện thoại của cậu đâu? Gọi cho cậu mấy chục cuộc điện thoại cũng không thấy bắt máy. Nói, đi làm gì? Thành thật thì được khoan dung, kháng cự thì sẽ nghiêm trị.” Cô cười lớn lên liếc cô ta một cái, tức giận nói “Không cần nghe. Hơn nữa cậu có phải hỏi tớ đi làm gì đúng không? Tớ còn không phải sợ khổ đi đàm phán để phát hành bản tạp chí quảng cáo kia a. Thế nào cảm thấy tốt thì chúng ta đối cung vậy?”

Vừa nghe đến bản tạp chí mới sắp phát hành, Tạ Tiểu San vội bày ra thái độ lấy lòng, hơn nữa lảng tránh đề tài “Chúng ta trước không cần nói chuyện này nữa. Tớ là muốn nói cho cậu, có người tới tìm cậu. Tớ đã mời hẩn đến văn phòng của cậu chờ.” Nhìn biểu tình thận trọng của Tạ Tiểu San, xem ra vị khách này không đơn giản nhà.

Cô hơi hơi nhíu mày, mở miệng hỏi lại “Là ai thế?”. Tạ Tiểu San nhìn cô, chậm rãi đọc nhần rõ ràng từng chữ “Tần Mộ Thiên.” Tạ Tiểu San biết quá khứ của cô cùng hẩn, trách không được bộ dạng giống gặp quỷ như thế.

Hẩn sớm đã không còn là người năm đó ôn hòa ẩn nhẫn nữa, mấy năm nay trong công việc cái gì kêu chủ động đưa ra thì chỉ cần nghĩ đến đã phải luyện đến dầy công tới luyện như thế nào.

Khi cô đẩy cửa bước vào, hần ước chừng đã chờ lâu, hần đưa lưng về phía cô, ngồi đối diện với bàn làm việc của cô trong văn phòng. Hần vẫn không nhúc nhích, thanh âm khi cô đẩy cửa vào tựa hồ cũng không có nghe được.

Cách nhiều năm như thế, bóng dáng của hần tựa hồ một chút cũng không có biến, cũng tựa hồ như càng dày rộng hơn. Có lẽ thời gian cũng đã khá lâu, thần trí của cô đã ổn định. Ánh mắt cô di chuyển xuống dưới, bước chân có ý nặng chút.

Hần lúc này giống như mới phát giác, thân mình quay lại, lẳng lặng nhìn cô. Tầm mắt của cô rơi trên tay hần, bởi vì trong tay hần cầm chính là bức ảnh cô đặt trên bàn làm việc. Đó là ảnh chụp ở Thái Lan, cô mặc một bộ đồ thái đầm lệ, trên mái tóc đen dài có một cài một cái đóa hoa màu vàng như một cây trầm.

Nhớ mang máng lúc ấy Tạ Tiểu San đã nói rằng cô cười đến quỵên rũ mê người, người so với hoa còn đẹp hơn vài phần, giống như đang chuẩn bị câu dẫn người khác vậy. Còn nói là lo lắng quá nên muốn mời cô làm người mẫu cho tạp chí nhưng sợ phát ra rồi lại khiến cho những người phụ nữ khác công phần, lo lắng đến vấn đề lượng tạp chí được tiêu thụ nên vẫn từ bỏ. Sau đó lại lao tới chụp lấy chụp để, hiệu quả quả nhiên không sai nên mới như vậy mà có tấm ảnh ở trên bà làm việc của cô.

Nếu hần trực tiếp đến, cô tốt nhất cũng phải ra đạo đãi khách, khách khí nói “Anh Tần, xin hỏi tìm tôi có chuyện gì?” Hần chỉ nhìn cô, không nói gì. Cô tự nhiên biết cái gọi là chuyện gì nhưng dịch bất động thì ta bất động, điểm đạo lý ấy cô vẫn biết.

Trong ánh mắt của hần có tia ôn nhu nhưng cũng phảng phất có tia đau thương. Đáy lòng cô nở nụ cười lạnh lùng, xin nhờ, năm đó bên người hần không còn là cô.

Trong không khí rất im lặng, cô đột nhiên nghĩ đến một việc, đứng lên, khách khí nói “Xin chờ cho một chút.” Sau đó xoay người ra khỏi văn phòng, ước chừng vài phút sau cũng đã trở lại.

Ngồi xuống bàn làm việc, đem gì đó ở trong tay đặt trước mặt hần “Cái này là tôi nợ anh. Tôi luôn muốn trả lại cho anh, cuối cùng cũng đã tìm được cơ hội.” Trên mặt bàn là chi phiếu, mặt trên điển chữ số mà nét mực còn chưa khô. Hiển nhiên vừa rồi cô mới đi ra ngoài chính là làm chuyện này.

Sắc mặt của hần lập tức trắng bệch, giống như bị cái gì đánh trúng vậy.

Năm đó khi hai người ở cùng một chỗ, người nhà cô đã cắt đứt viện trợ kinh tế cho cô, muốn bắt cô phải khuất phục. Nhưng cô kiên trì muốn ở cùng với hần nên một năm học phí kia là hần dùng tiền tích góp từng chút một mà đóng thay cho cô. Mấy năm nay chỉ có ngẫu nhiên mới nhớ tới việc này, trong lòng cô vẫn cảm thấy có một tia lo lắng, cũng chỉ có vào thời điểm đó cô mới thấy hần đã từng yêu cô. Nên cô cũng luôn nhớ được cô còn thiếu nợ hần một tấm chi phiếu này.

“Tôi tính theo tỷ suất hối đoái của dolla ở năm đó, mặt khác lại cộng thêm tiền lãi của vài năm nay. Anh xem qua một chút, nếu không có vấn đề gì cần nói thì anh có thể đứng lên về được rồi. Đương nhiên tôi cũng biết anh hiện tại anh cũng không đến nỗi thiếu mấy đồng tiền lẻ này. Nhưng dù sao cũng là tôi nợ anh... bất luận như thế nào tôi cũng muốn nói cảm ơn anh... Nếu không nhờ anh thì tôi cũng không có khả năng hoàn thành việc học đúng thời hạn...”

Hần đánh gãy lời cô, thanh âm dường như cứng ngắc khô ráp, tựa như có cái gì đó chặn lại ở cổ họng vậy “Thế còn anh nợ em thì sao?” Cô dừng lại, trong chốc lát nỗi lòng của bản thân mới đứng vững, cười yếu ớt mở miệng hỏi lại hần “Anh có nợ tôi sao? Tôi quên rồi.” Ngữ điệu rất bình tĩnh, giống như hai người chưa từng thật sự phát sinh bất cứ sự tình gì.

Nói đến chuyện khi cô đi học, cô luôn luôn khách sáo, có chút tươi cười giống như hần chính là một con người xa lạ hoặc chính là một người vừa mới quen biết mà thôi. Dĩ vãng cô nhiệt liệt như vậy, tươi cười giống ánh thái dương long lẫy, lúc tức giận cũng như cơn mưa rào, nói chuyện cũng không phải cái dạng này, tất cả cũng không phải là cái dạng này...

Hần cảm thấy một loại đau thương đến mức tận cùng tuyệt vọng. Cô không nhớ rõ... cô quên... cô đã nói rõ ràng như thế.

Nhìn sắc mặt như tro tàn của hần, trong lòng cô lại dâng lên một khoái cảm mãnh liệt. Cô không nghĩ hần thiếu cô cái gì, khiến hần cả đời này thiếu cô để hần có thể áy náy cả đời thì cũng tốt lắm. Cô tuyệt đối bề ngoài không giống hào phóng như vậy, ngược lại cô rất ác động mới không nghĩ nhường hần như vậy đâu. Hần cho rằng đưa cho cô mấy cái túi sách, đưa cho cô ít châu báu là có thể lau đi sự phản bội mà hần đã từng làm sao? Nhưng hần nằm mơ đi thôi.

Hần chậm rãi đứng lên, chậm rãi buông tấm ảnh trong tay xuống, một hồi lâu mới xoay người rời đi. Tất cả giống như một đoạn phim quay chậm, bắt đầu dĩ không tiếng động như vậy.

Cô cầm chi phiếu đứng lên “Anh đợi chút.” Hần bỗng dừng xoay người, trong mắt giống như có nước. Cô tiến lên vài bước, đem chi phiếu đưa tới trước mặt hần. Hần kinh ngạc nhìn cô, ánh nước trong mắt cuối cùng dần dần biến mất. Tay hần không hề động, cô nhét vào tay hần xoay người muốn rời đi.

Ngón tay hần vừa mạnh lại vừa nhanh, cô thu thế không kịp đã bị hần bắt lấy tay. Bàn tay hần lớn mà ấm áp như năm đó. Nhưng cô lại cảm giác giống như là cảm than nóng, nóng rực đến phỏng tay như vậy, tựa hồ không có nghĩ qua rằng tâm cũng đã bị nóng đến, ả ả nỗi đau đến khó chịu.

Thanh âm trầm thấp của hần chần chờ trên đỉnh đầu cô rồi cũng truyền xuống “Tiểu Kiều...” . Thân mình cô hơi chấn động, dùng lực mạnh một chút, hất tay hần ra, thanh âm lạnh lùng “Anh Tần, mời. Không tiễn.” Hần lẳng lặng đứng ở nơi đó, một hồi lâu mới xoay người rời đi.

Chương 5: Nếu như có thể không cần để ở trong lòng

Nguyên nghĩ rằng như vậy hẳn là đã thanh toán xong hẳn rồi. Mà khi ngày hôm sau hẳn xuất hiện trước mặt cô, cô vẫn là lấp bắp kinh hãi. Tạ Tiểu San mời cô vào phòng họp, nhũm nhếch nói “Lục Kiều, anh Tần muốn tạp chí của chúng ta đăng vài tờ quảng cáo cho công ty bọn họ, lần này cậu sẽ phụ trách nhiệm vụ này.”

Cô ngẩng đầu, không mang theo một tia tình cảm cá nhân nào mà nói “Tớ tưởng những trang web của công ty bọn họ đã đủ nổi tiếng rồi, không cần đến tạp chí chúng ta mà ném lên đó mấy cái quảng cáo chứ. Tớ cảm thấy giống như về vôi cho thêm chuyện. Huống chi thương vụ và phong cách về các trang web với tạp chí chúng ta không có quan hệ gì.”

Tạ Tiểu San liền dùng ánh mắt trừng cô, với ý tứ nói là “cậu điên rồi à, quảng cáo đưa đến cửa cũng không tiếp.” Khi cô nói đến câu cuối cùng, đã dùng chân ở dưới bàn hội nghị đá chân của cô.

Tần Mộ Thiên ôn tồn cười, giải thích nói “Cô Lâu đây chắc là hiểu lầm. Chúng tôi hôm nay đến đây là để bàn về hạng mục quảng cáo, đó là một quảng cáo về một trang web mua sắm mới được mở gần đây. Mặt khác còn có một bài quảng cáo là về đồ trang điểm mỹ phẩm của chúng tôi. Loại hình này tuyệt đối phù hợp với phong cách của tạp chí Tần Lão của các vị.”

Xem ra hẳn hôm nay là có chuẩn bị mà đến. Trốn cũng không xong chỉ có thể bình đến tướng chặn mà nước đến đất ngăn. Cô nhún vai tỏ vẻ không sao cả nói “Tất cả nếu như đúng theo lời anh Tần nói, tạp chí của chúng tôi tự nhiên sẽ tiếp thu. Như vậy hãy đưa cho tôi tư liệu kỹ càng về hai phương diện này, cùng với yêu cầu quảng cáo cụ thể của các vị.” Cô tự nhiên không có khả năng ngốc đến nỗi đi cự tuyệt khách. Tần Mộ Thiên cũng đáp lại “Đương nhiên. Chúng ta sẽ bàn lại rồi nói tí nữa sau.”

Một trợ lý bên cạnh hẳn đã đưa một phần tài liệu lại đây. Đập vào mắt cô đó là nhãn hiệu của một bộ đồ trang điểm, cô hơi sững sốt ngẩng đầu lên. Tần Mộ Thiên giống như biết được cô kinh ngạc vì cái gì, ôn hòa giải thích “Đây là nhãn hiệu sản phẩm mới vừa thu mua. Tin tức cụ thể sẽ được tuyên bố vào thứ sáu này. Nhưng chúng tôi hi vọng quảng cáo có liên quan có thể nhanh chóng đưa nó lên.”

Cô đơn giản coi sơ lược một chút tư liệu, trong đầu nhanh chóng hiện lên mấy vấn đề “Quang cảnh quảng cáo tôi nghĩ là bên quý công ty đồng thời nên tiến hành đi. Như vậy ảnh chụp cho quảng cáo mà quý công ty cung cấp cho chúng tôi đầu hay là chúng tôi tự hành quay rồi chụp.” Tần Mộ Thiên trả lời “Các vị tự tiến hành quay chụp.”

Cô lại hỏi tiếp “Phong cách gì? Dự toán thế nào? Về phương diện ngôi sao quảng cáo đâu? Quý công ty có những yêu cầu gì?” Tần Mộ Thiên lắc lắc đầu “Dự toán cao hơn nữa cũng không có yêu cầu gì.”

Lâu Lục Kiều gấp tư liệu lại nhìn hẳn nói “Anh Tần, chờ cho chúng tôi bàn bạc một chút rồi sẽ nói lại cho anh, được chứ?” Cô còn chưa nói xong, dưới bàn đã nhận được một cước từ đôi chân kia, tuy rằng không nặng nhưng vẫn khiến cho cô hơi nhíu nhíu đầu mày.

Tần Mộ Thiên lại sáng khoái nói “Đương nhiên có thể. Chúng tôi liền cáo từ, hi vọng mau chóng có thể cho chúng tôi một câu trả lời thuyết phục.” Tạ Tiểu San cười như hoa nở, liên tục gật đầu “Điều kiện tốt như vậy có lẽ chúng tôi không cần bàn bạc lại. Nhận, nhất định sẽ nhận, khẳng định là sẽ nhận quảng cáo này. Nên hãy quyết định như vậy đi.”

Lâu Lục Kiều hung hăng trừng mắt nhìn một cái, Tạ Tiểu San lại làm như không thấy. Liền cùng Tần Mộ Thiên bắt tay “Chúng ta hãy quyết định như vậy, sẽ mau chóng đem kế hoạch cụ thể đến quý công ty cho anh xem qua.” “Tốt, cảm ơn.”

Sau khi Tạ Tiểu San tiễn bước Tần Mộ Thiên, biết rằng Lục Kiều khẳng định sẽ tìm cô nên dứt khoát đi trực tiếp vào văn phòng của cô ấy. Lâu Lục Kiều cũng đi thẳng vào vấn đề “Cậu muốn nhận quảng cáo này, có thể. Nhưng không cần nói tớ phụ trách.” Tạ Tiểu San cười cười, liếc mắt nhìn cô một cái “Cậu có khả năng sao? Tớ chính là chỉ định cậu phụ trách.”

Lâu Lục Kiều sững sốt, lập tức mặt lạnh lại “Tớ không nhận.” Tạ Tiểu San thờ dãi, nói “Đều qua đi nhiều năm như vậy. Cậu cần gì phải canh cánh ở trong lòng như vậy? Trừ phi cậu còn yêu hẳn.” Lâu Lục Kiều quay đầu phất bấc “Tớ không có.”

Tạ Tiểu San nhún vai một chút, bộ dạng như không chấp nhận nói “Thế là được rồi. Các người đã không còn quan hệ gì, vậy cậu làm gì mà cần đem tiền quảng ra ngoài cửa như thế? Cậu xem toàn bộ tạp chí chúng ta có bao nhiêu nhãn hiệu. Năm nay kinh tế toàn cầu đều đình trệ như vậy, chúng ta có rất nhiều quảng cáo có thể là bị giám bớt. Cậu không lo lắng cho bản thân cùng lo lắng một chút cho các đồng nghiệp bên ngoài chứ? Chẳng lẽ cậu muốn đem cái đó bán đi sao?” Lâu Lục Kiều không nói gì. Tạ Tiểu San lại bồi thêm một câu “Trừ phi trong lòng cậu có quỷ.”

Cuối cùng cô vẫn là tiếp nhận. Là vì chứng minh trong lòng cô không có quỷ, hơn nữa còn vì đồng nghiệp trong tạp chí. Hơn nữa trong thời gian nhanh nhất đưa ra được kế hoạch của bản thân cô. Tần Mộ Thiên thật cẩn thận nghe cô nhất nhất giới thiệu kế hoạch. Cuối cùng hẳn gật đầu đồng ý “Ok, không sai. Hãy làm như em nói đi.”

Ra khỏi phòng họp đã quá thời gian tan tầm. Tạ Tiểu San cùng Tần Mộ Thiên bắt tay nói “Nếu như mọi việc đều đã thuận lợi, hôm nay người làm chủ

tạp chí như tôi đây xin mời anh Tần một bữa cơm, chúc cho hợp tác của chúng ta diễn ra tốt đẹp.” Tần Mộ Thiên trả lời “Ok, cảm ơn.”

Đến cuối cùng chỉ còn lại cô , Lisa, Tần Mộ Thiên cùng với trợ lý của hắn. Tạ Tiểu San mặt khác có hẹn, cô kỳ thực thập phần không tình nguyện. Tạ Tiểu San ôm hai tay nói “Lâu Lục Kiều, tớ phát hiện người có vấn đề chính là cậu. Người ta lại không có điểm tỏ vẻ gì, cậu cần gì phải làm lớn chuyện lên như vậy. Hôm nay nếu nói thì cũng chỉ là như tiếp một vị khách thôi, chúng ta cũng có thể mời hắn ăn bữa cơm.”

Quả thật là như vậy. Cùng lắm cũng chỉ là thay đổi một vị khách, lập tức buông hai cái quảng cáo xuống, dù sao các cô cũng đã nhiệt tình như vậy, huống chi chuyện ăn cơm xã giao này cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Sau khi ngồi xuống, Lisa cùng trợ thủ Chu Tuyền của hắn cùng nhau tán gẫu. Có lẽ đều còn trẻ tuổi nên thật dễ dàng hòa hợp, hơn nữa trong khoảng thời gian này có thể liên hệ rất nhiều duyên cớ.

Thời điểm người phục vụ rót rượu, chỉ thấy Tần Mộ Thiên ôn hòa nói “cảm ơn, tôi không uống rượu. Uống trà là được rồi.” Cô hơi kinh ngạc một chút, hẳn trước kia có uống rượu tuy rằng không uống nhiều.

Hắn cũng không nói nhiều lắm, nhiều khi chính là ngồi đó nghe Chu Tuyền cùng Lisa nói chuyện phiếm, nếu nghe được điểm thú vị thì hơi cười cười.

Ánh mắt cô giống như bị cái gì đâm một chút vậy. Về mặt khác thường quen thuộc kia giống như bộ dạng năm đó. Hắn đều là như thế nghe cô nói chuyện, ngẫu nhiên chỉ nói “ừ” một tiếng, cũng sẽ hơi mỉm cười như thế.

Trong khi ăn, Trịnh Tuyền đi nhận điện thoại còn Lisa thì đi hóa trang lại một chút. Trong lô ghế lớn như vậy chỉ còn cô với hắn hai người, khoảng cách không xa cũng không gần. Cơ hồ làm cho người ta có loại cảm giác không chân thực.

Hắn trầm mặc hồi lâu rồi mới nói “Em gầy hơn so với trước đây...” Cô nhàn nhạt nói “Phải không?” Hắn tựa hồ như muốn nói cái gì đó nhưng Tiểu Chu đã đẩy cửa mà vào.

Tuy nói là ăn cơm mà cô cơ hồ có cảm giác như không ăn có cái gì vậy nhưng thật ra là uống hai chén rượu. Hắn tựa hồ cũng không có ăn bao nhiêu. Đến cửa, hắn bỗng nhiên xoay người nói “Mọi người vừa rồi đều uống không ít rượu, không thể lái xe. Tôi đưa mọi người về.”

Cô khách khí, khéo léo từ chối nói “Cảm ơn, không cần. Tôi có thể tự lái xe trở về.” Hắn lại lần nữa kiên trì nói “Tôi đưa mọi người về. Hiện tại lúc này rất khó lái xe.” Nếu cô phản đối nữa thì ngược lại sẽ khiến cho Lisa cùng Chu Tuyền cảm thấy khác thường.

Sau khi đưa Chu Tuyền về, hắn nhàn nhạt nói “Lisa, tôi đưa cô về trước.” Nếu trên xe hắn thì hẳn chính là lớn nhất, Lisa tự nhiên không có ý kiến. Mà cô là có ý kiến nhưng không có cách nào mở miệng.

Xe chạy rất chậm nhưng cuối cùng cũng đưa Lisa về đến nhà. Cô dứt khoát mở miệng “vì sao?”. Hắn qua kính chiếu hậu nhìn cô “cái gì vì sao?”

Cô lạnh lùng nói “Vì sao lại xuất hiện ở trước mặt tôi? Vì sao đem quảng cáo của công ty cho tạp chí chúng tôi?”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, mới nhàn nhạt mở miệng “Không có gì mà vì sao cả. Chỉ là tạp chí của bọn em thích hợp mà thôi.” “Có những tạp chí còn thích hợp hơn, chẳng phải chỉ có tạp chí chúng tôi mà thôi đâu.”

Một tiếng chuông di động dài đánh gãy đoạn đối thoại của hai người. Chỉ thấy hắn liếc mắt nhìn màn hình một chút, lập tức bắt máy “Chuyện gì?”. Đầu kia tựa hồ như có bộ dáng cũng rất là sốt ruột. Hắn nói “Được. Tôi sẽ lập tức tới ngay.”

Cắt điện thoại, hắn một tay lái chuyên vào một đường xe chạy khác, nói “Xin lỗi, anh có việc gấp.” Cô thật may mắn nói “Cũng không cần phiền anh. Anh có thể để tôi xuống ở đây là được rồi.”

Hắn nói “Anh sẽ đưa em về nhà.” Thần sắc hắn có chút kiên trì. Xem ra cô là lên xe thì dễ mà xuống xe thì khó rồi. Cô dứt khoát không cần nói gì nữa, cũng không quá mức chỉ là nhìn ra ngấm cảnh sắc bên ngoài mà thôi.

Hắn luôn luôn nhìn chăm chú vào phía trước, nỗ lực không nhìn tới cô. Trong xe thật yên tĩnh, chỉ có tiếng nhạc thư giãn chảy xuôi trong không khí tĩnh lặng này mà thôi. Ở mỗi lần thanh âm trong xe trầm xuống lại khiến hắn hoảng hốt vì có thể nghe được mỗi nhịp hô hấp của cô, mềm nhẹ mà thông thả.

Cô cứ như thế ngồi bên cạnh hắn, giống như trong giấc mơ vậy. Hắn tỉnh mạch, cơ hồ nhận không ra đâu là chân thật đâu là trong mộng. Qua thật lâu sau, mới thấp giọng nói “Tiểu Kiều, chúng ta.. chúng ta có thể hay không làm bạn bè?”

Bạn. Hắn cùng với cô như thế nào lại có thể làm bạn chứ.? Hai người từng đã thân mật lâu như vậy, từng đã bị hắn làm cho tổn thương đến như thế. Hắn cùng cô như thế nào lại còn có khả năng trở thành bạn bè chứ? Năm đó nếu như người phản bội tình cảm của họ là cô, như vậy bây giờ cô cũng có thể với hắn hiện tại giống nhau, gặp lại tình nhân cũ mà có thể rộng rãi hỏi hắn “Chúng ta có thể làm bạn hay không?”

Trong lòng cô cười lạnh, luôn luôn không nói, duy trì tư thế mời vừa rồi. Nghĩ đến đây là hắn có thể biết câu trả lời đi.

Tay hắn dùng sức, trong lòng bàn tay lại có hơi ẩm ướt. Nhưng chính là cô trầm mặc mà cũng chính là không nói gì. Tâm trạng của hắn giống như hòn đá, chậm rãi từng chút một rơi vào đáy giếng sâu.

Xe rút cục dừng lại, động tác trước tiên của cô chính là nhanh chóng mở cửa xe. Nhưng cô không được như ý nguyện, cửa xe đã bị khóa. Cô quay đầu, nói lời cảm ơn “Cảm ơn anh Tần. Tôi xuống xe trước.”

Tay hắn như trước vẫn nắm ở trên tay lái, giống như căn bản chưa từng chuẩn bị rời đi. Trong xe cũng nhất mực trầm mặc, hắn mở miệng “Anh ngày mai phải đi công tác, có một phần văn kiện của mục quảng cáo ở nhà anh. Nếu em đã đến rồi nên thuận tiện mang đi.”

Cô cự tuyệt nói “Anh có thể để cho quản lý chuyển giao cho tôi.” Cô Tuyệt đối không cần lại cùng hắn có thêm một chút tiếp xúc nào. Hắn đột nhiên bật cười “Làm gì lại phiền toái như vậy. Tập chí của bọn em không phải là chú trọng tới hiệu suất sao?” Cô trầm mặc.

Hắn tiếp tục nói “Anh nghĩ.. anh đã hiểu rõ ý em. Về sau anh cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt của em nữa. Nếu trong khoảng thời gian này, anh xuất hiện gây cho em nhiều lời quấy nhiễu thì cho anh xin lỗi. Mong em hãy tha thứ.”

Cô vẫn là duy trì tư thế vừa rồi, chính là trầm mặc mà thôi. Hắn sau khi nói xong mở cửa xe, cũng không quay đầu lại lập tức rời đi. Cô giống như lấy lại tinh thần, dùng sức đem cửa xe đẩy ra nói “Anh chờ tôi một chút. Tôi đi theo anh lấy văn kiện.” Thân ảnh hơi hơi dừng lại một chút, chỉ truyền đến một thanh âm trầm thấp “Được.”

Đạp vào mắt cô là một phòng khách rất lớn, dụng cụ bài trí cực kỳ ngăn gọn, lại càng có vẻ là một người có phẩm vị rộng mở. Cả một bức tường thủy tinh nhìn xuyên qua, lúc này đã được kéo che khuất bằng một mảnh sa trong suốt. Nhưng nhìn xuyên qua lớp mảnh, vẫn như trước có thể nhìn thấy rõ ràng nửa thành phố phồn hoa này.

Ánh mắt của cô dừng ở trên một vật có đường cong trên bàn trà, đó là một cái lược màu đen bên cạnh lọ hoa nhỏ, trong lọ chỉ cắm một đóa bách hợp màu trắng, dường như được người cắm cân nhắc rất kỹ nhưng là là một loại cảm nhận nghệ thuật. Hiển nhiên người cắm hoa nhất định là có chuyên môn rồi.

Mà ở bên cạnh lọ hoa nhỏ là hai hộp giấy ăn, rất tinh xảo mà cũng rất khác biệt. Mà chiếc điện thoại trên sofa cùng với cái hộp là cùng một bộ, màu sắc trên đó giống nhau, thủ công cũng cân thận vạn phần. Nhìn được nữ chủ nhân bố trí gian phòng này nhất định là một người khéo tay, có tâm hồn lãng mạn ấm áp.

Có một thanh âm mềm mại đột nhiên từ chỗ sâu nhất trong hành lang truyền đến “Mộ Thiên, em đã về rồi sao?” Thanh âm ôn nhu khả ái kia, cơ hồ có thể tưởng tượng được người nói ra thanh âm này, khẳng định là một phụ nữ rất đẹp. Trong hồng lâu mộng cũng nghe được thanh âm này nhưng không thấy người, nghĩ như vậy nhất định cũng sẽ giống cảnh này đây.

Tâm của cô đột nhiên hơi hơi kéo, nổi lên một nỗi đau nhỏ. Tần Mộ Thiên đã đi đến, lúc này chỉ thấy ở chỗ hành lang xuất hiện một chiếc xe lăn, mà trên xe lăn là một người phụ nữ quả thật như cô tưởng tượng, thanh tú uyển chuyển, trên đầu một mái tóc đen dài ôn nhu thuận thuận ở phía sau.

Trong nháy mắt khi cô gái kia nhìn đến Lâu Lục Kiều cũng cảm thấy nao nao, nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Tần Mộ Thiên nói “Mộ Thiên, em dẫn theo bạn về nhà tại sao không mời cô ấy ngồi xuống vậy?” Tay cô vô thức dùng sức cầm bao da, người đó khẩu khí vô cùng thân thiết như thế, hiển nhiên quan hệ cùng với hắn không phải đơn giản.

Tần Mộ Thiên không có trả lời, cúi đầu nhìn cô gái đó, lời nói kèm theo sự trách móc “Không phải là đã nói chị không cần tùy tiện lộn xộn sao, vừa mới xảy ra chuyện gì quan trọng vậy?” Cô ấy cười yếu ớt lắc lắc đầu “Không có việc gì. Là cô Áu quá khẩn trương nên mới gọi điện thoại cho em. Chị thật sự không có chuyện gì nên đã nói cô ấy về trước.”

Dứt lời mới quay đầu lại nhìn Lâu Lục Kiều, cười cười cúi đầu thăm hỏi “Xin chào, mời ngồi. Chị đi pha trà.” Lâu Lục Kiều lấy lại tinh thần, mỉm cười nói “Không cần khách khí. Tôi chỉ là đến đây cùng anh Tần lấy một phần văn kiện mà thôi. Tôi sẽ lập tức đi ngay.”

Cô ở đây đã thấy rõ được, hắn vì sao lại muốn dẫn cô đến trong nhà hắn. Nguyên lai tất cả chỉ là mình cô nghĩ nhiều mà thôi... biết rõ bản thân hắn như là trút được gánh nặng, vừa ý đề nơi sâu nhất lại bị đau.

Cô không có ham mê xem người khác thân thiết, trong phim trên tivi những ảnh chụp không không ít nên chỉ muốn nhanh chóng rời đi mà thôi. Cô đem ánh mắt chuyển qua chỗ Tần Mộ Thiên nói “Anh Tần, văn kiện.” Tần Mộ Thiên liền nói “Em chờ anh một chút.” Xoay người rời đi.

Người phụ nữ trên chiếc xe lăn chậm rãi lại gần đây, mang theo khách khí cũng tựa hồ như mang theo vài phần đánh giá “Mời ngồi, mời ngồi. Mộ Thiên nhà chị rất ít khi mang bạn về nhà.” Dứt lời, lại chậm rãi đi đến phía phòng bếp, rót một chén nước, đưa tới trước mặt Lâu Lục Kiều, nhiệt tình nói “Đến đây, em ngồi xuống uống ly nước.”

Mộ Thiên nhà chị, xem ra quyền sở hữu đã biểu thị công khai. Nhìn kỹ cô gái đó chỉ cảm thấy làn da thật trắng, ước chừng là rất ít được gặp ánh nắng mặt trời, trong sáng như tuyết trắng.

Lâu Lục Kiều cười cự tuyệt nói “Thật sự không cần, cảm ơn.” Cô gái kia vẫn nhiệt tình mỉm cười, tựa hồ đã đánh giá xong cô nhưng vẫn luôn luôn thủ như vậy không có buông. Lâu Lục Kiều chỉ đành phải nhận lấy, lại nói một tiếng cảm ơn.

Sau khi nhìn vài lần, cô gái kia đột nhiên nói “Chúng ta trước kia đã từng gặp qua nhau sao? Chị như thế nào vẫn cảm thấy em nhìn rất quen mặt nha?” Lâu Lục Kiều xác định bản thân tuyệt đối là không có gặp qua cô ấy, vừa muốn lắc đầu nói chuyện thì đã thấy Tần Mộ Thiên từ bên trong đi ra, trên tay cầm một túi văn kiện.

Cô chậm rãi đứng lên, tiếp nhận văn kiện trong tay hắn nói “Cảm ơn.” Ngón tay hắn thon dài, mang theo hơi lửa nóng. Đụng chạm đến ngón tay cô nhưng lại khiến cho đầu ngón tay kia hơi hơi giật giật.

Cho đến khi cô ngồi trên xe taxi vẫn còn như trước có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn thông qua đầu ngón tay nhột nhột kia. Cô cúi đầu nhìn

đầu ngón tay mảnh khảnh của bản thân, hốc mắt im hơi lặng tiếng dâng lên một sự chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Từng khiến cô cảm động nhưng cũng từng khiến cô đau lòng

Người phụ nữ kia là ai? Cô mấy đêm nay đều luôn luôn mang theo nghi vấn này. Hôm nay dứt khoát thoải mái mở máy tính ra, mở chức năng tìm kiếm trên internet, tìm kiếm tin tức về hắn nhưng là vẫn không thấy gì về người phụ nữ đó. Về phương diện sinh hoạt cá nhân, hắn xưa nay điệu thấp, theo vô số chuyện xấu. Tra xét vài cái trang web thể nhưng liên quan đến một tấm ảnh đơn độc của người phụ nữ kia cũng không tra lấy được một cái.

Mà hắn cũng xác thực giữ lời, không có xuất hiện trước mặt cô nữa. Như vậy tốt lắm, không phải sao? Cô giật mình nhìn vào màn hình máy vi tính, Lisa gõ gõ cừ, thăm dò tiến vào nói “Đã đến giờ đi quay và chụp ngoại cảnh ở ngoài.” Cô nói “Được, chị đã biết.” Cảm giác có một chút đau đầu, cũng không hiểu đâu lại có sự khác thường này.

Người được lựa chọn là Hàn Tinh Chi một ngôi sao mới, tuổi trẻ mỹ mạo, khí chất tươi mát khả ái. Lúc ấy cô chọn mấy người, trong đó hài lòng nhất chính là cô ấy. Đem tư liệu mấy người được tuyển đi đến chỗ hắn, hắn cuối cùng xác định thế nhưng cũng là cô ấy.

Hàn Tinh Chi đã được hóa trang, thấy cô lễ phép đứng lên chào hỏi “Chị Kiều, chị đã tới.” Không chỉ tươi cười ngọt ngào, ngay cả lời nói ra miệng cũng cực ngọt. Xem ra cô này không hồng cũng khó. Lâu Lục Kiều mỉm cười nói “Cô Hàn, vất vả cho cô rồi.” Lại càng nói khoa trương thêm “Cô Hàn thiên sinh lệ chất, không hóa trang cũng vẫn xinh đẹp như vậy.”

Người đại diện của Hàn Tinh Chi ở bên cạnh cười nói “Tinh Chi của chúng tôi có một nửa mỹ mạo của chị Kiều cũng đủ cô ấy ở trong giới điện ảnh này bám trụ thêm mấy chục năm nữa. Về sau còn hi vọng chị Kiều nói tốt cho vài câu.” Lâu Lục Kiều khách sáo nói vài câu, đều là tùy theo trường hợp mà nói.

Rất nhanh liền tiến vào nơi quay cảnh, tất cả đã theo kế hoạch đầu vào đây mà tiến hành. Hàn Tinh Chi cũng đã phối hợp rất tốt nên tiến độ có thể hoàn thành đúng. Cô nhìn đồng hồ một chút, chuẩn bị muốn rời đi. Kỳ thực cô căn bản không cần phải đến nhưng không biết thế nào, luôn luôn có chút lo lắng, dứt khoát muốn tới đây xem một chút. Xem ra hắn là cô đa tâm, tất cả đều rất thuận lợi.

Đột nhiên một loạt tiếng cảnh báo “Đô đô đô” chói tai vang lên, mọi người không khỏi ngẩn ngơ, dừng động tác trong tay lại một chút đứng nhìn lẫn nhau. Mấy giây sau, có người mới phản ứng được “Cảnh báo cháy, mau, mọi người mau sơ tán.”

Một trận hỗn loạn, chỉ thấy mọi người trước sau hướng cửa thoát hiểm mà chạy trốn. Lisa tựa hồ như đang đứng ở phía trước kêu cô. Nhưng là rất hỗn loạn, toàn bộ không gian tràn ngập tiếng nói “Đi mau...” “Ai nha...” “Tầng kia cháy phải không?” “Mau.. nhanh chút...” “Sẽ không phải cháy thật chứ...”

Cô đứng tại một chỗ, bất quá chỉ sau 2 phút, nơi sân rộng to như vậy không ngờ không còn lấy một ai. Bên tai một tiếng “ba” truyền đến, tất cả đèn tự động đang sáng thế nhưng phụt một cái đã tắt hết, trước mắt một mảnh đen tối. Trong khi đang sốt ruột mà có tiếng cảnh báo bên tai khiến cho người ta càng hoảng loạn hơn.

Sờ soạng đi ra ngoài, từng bước lại từng bước, mơ hồ cảm thấy bên người như còn có người khác. Cô hỏi “Nơi này còn có người sao?” Không ai lên tiếng, trả lời cô chính là không gian trống vắng.

Chắc là cô quá mức mất cảm mà thôi. Cô xoay người liền đi. Bởi vì quá tối, cái gì cũng không nhìn thấy, hơn nữa cô cũng không quen thuộc ở nơi này nên mới đi được vài bước chỉ cảm thấy trên chân tựa hồ như có cái gì bám vào. Cô vội vàng căng chân một chút, ít đồ hất đi nhưng bước chân chưa tạm dừng thì chỉ nghe bên tai truyền đến một thanh âm quen thuộc “Cẩn thận.”. Người đi nhanh, cô nhất thời không có khả năng dừng lại, cả người bị một vật thể bám vào, cứ thế ngã xuống mặt đất.

Nhưng ngã xuống đất thế nhưng không có cảm giác đau đớn mãnh liệt như đã nghĩ, cô chân chừ một giây sau mới phản ứng lại, có một người đang ôm lấy cô, khiến cho khi người đó ôm cô ngã xuống cũng chậm lại, cũng thành công biến người đó thành miếng đệm.

Vướng trên chân ngoài dây cao su tựa hồ còn có dây khác này nọ nhưng cô chỉ cảm thấy khuỷu tay cùng đầu gối có cảm giác đau, sau đó cũng cố gắng muốn đứng dậy nhưng không có cách nào suy xét hắn làm thế nào lại xuất hiện ở nơi này.

Cô giãy giụa đẩy hắn ra muốn đứng lên, thanh âm Tần Mộ Thiên ở bên tai vang lên “Không cần lộn xộn.” Cô vừa nghe càng dùng chân đá vài cái, ngay cả khi ở trên đầu mình đang truyền đến một chuỗi âm thanh, thanh âm của hắn đề cao hơn rất nhiều mang theo một tia khản trương “Không nên động đây.”

Giọng nói còn chưa hạ xuống, trên đầu đã có vật thể rơi xuống, cô theo phản xạ vội vàng đưa tay chặn lại. Nhưng có người so với cô còn nhanh hơn, một tay đem ôm lấy cô để dưới thân, hai tay vây quanh người cô, bao quanh lấy người ở trong lòng, bao trùm lấy toàn bộ thân thể của cô.

Chỉ nghe “bùm bùm” “bang bang bang” “đùng đùng đùng” một trận tiếng văng, một hồi lâu bên trong liền trở nên yên tĩnh. Duy nhất truyền vào tai vẫn là tiếng cảnh báo không dứt như trước.

Hơi thở ấm áp của hắn quanh quẩn ở chung quanh, quen thuộc giống như năm đó. Thanh âm của hắn cũng như trước trầm thấp mà quen thuộc đến thế, quanh quẩn ở bên tai giống như tơ nhện nện thẳng tắp vào tận đáy lòng “Em không sao chứ?” Xen lẫn bộ dạng khản trương cùng thân thiết.

Cả người cô bị hắn ôm ở trong lòng, đỉnh đầu ở dưới cằm hắn. Bàn tay hắn gặt gao ôm lấy thắt lưng, dùng sức đến vạn phần, sợ chỉ cần hơi buông lỏng tay ra một chút thôi thì cô sẽ biến mất không còn tăm hơi gì nữa.

Tình cảnh như thế, thời khắc như thế, cô lại có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập của hắn, nhanh mà xúc động. Hai người cứ vô cùng thân thiết ở gần nhau như vậy khiến cho cô sinh ra một cảm giác khác. Cô hơi hơi chuyển động đầu, vừa đẩy hắn vừa nói “Tôi không sao. Cảm ơn anh, tổng giám đốc Tần.”

Hắn không nói gì, tay đang để ở trên thân thể của cô cũng dần dần dời xuống. Cô ngần ngại, đã quên phản ứng. Tay hắn càng linh hoạt rồi xuống, cuối cùng dừng lại trên chân cô, sờ soạn đem dây cao su kia kéo ra.

Dùng sức đẩy hắn ra, cô lao đảo đứng lên, lại một lần nữa khách khí nói lời cảm ơn “Cảm ơn.” Hắn không nói gì, vẫn ngồi như trước. Trong không khí tiếng cảnh báo nhắc nhở cô, nơi này nguy hiểm còn chưa giải trừ. Cô đi được vài bước, hắn vẫn là không có đứng dậy.

Cô tựa hồ cảm thấy có chút không đúng, xoay người nhìn hắn hỏi “Anh làm sao vậy?”

Tuy rằng bên trong ánh sáng quá mờ, không thấy rõ ràng nét mặt của hắn nhưng vẫn là có thể nhìn đến hắn tựa hồ có chút khác thường. Hắn nhẹ nhàng cười khò một chút “Mới vừa rồi có cái gì đó rơi trúng chân anh, bây giờ không cử động được.”

Cô hơi kinh hãi, hỏi “Có nặng lắm không, anh thử cử động xem?” Trong giọng nói của cô không che dấu được vài phần sốt ruột còn trong lòng hắn chỉ cảm thấy ấm áp, sự đau đớn ở trên chân tựa hồ cũng giảm bớt không ít. Nếu như cô có thể luôn luôn nói với hắn như vậy thì cái chân này bị cắt đi cũng đáng.

“Anh đã thử rồi. Hình như là gãy xương...” Hiện tại tình huống này mà kêu cứu bình là không có khả năng. Hơn nữa với bộ dạng này của hắn, căn bản không có biện pháp xuống lầu. Trong đầu cô lập tức vòng vo mấy ý nghĩ, cuối cùng đành phải nói “Tôi giúp anh đi một chút xem sao.”

Tay của cô đang định nâng hắn đứng lên thì hắn lại đẩy ra, nói “Em đi mau. Mau đi xuống. Không cần lo cho anh, một người không thể đi nổi như anh.” Cô không nói lời nào, lại dùng sức dắt cánh tay hắn.

Hắn lại đẩy ra, cô lại bắt lấy. Cứ như thế lặp lại. Trong bóng đêm, ánh mắt hắn dừng thật sâu trên người cô, thanh âm trầm xuống “Em không phải là chán ghét anh sao? Anh không thể đi xuống, không phải là tốt hơn sao?”

Động tác của cô có chút chậm lại, hô hấp trở nên dồn dập hơn. Dừng một chút, mới lạnh nhạt nói “Đúng. Là tôi chán ghét anh nhưng tôi còn không đến mức thấy chết mà không cứu, huống chi là anh cứu tôi mới bị thương... Tôi không có lý do gì đem một mạng của anh ném lại trong này.”

Thì ra chính là như thế mà thôi. Hắn trầm mặc, trong không khí thật yên tĩnh. Sau một hồi im lặng, hắn cuối cùng cũng là nói chuyện “Em trước tiên giúp anh đứng lên đi.”

Hương thơm mềm mại từ thân thể của cô làm cho người ta sinh ra ý niệm, hít thở không thông. Cái khả năng hít thở không thông này càng rõ ràng lại càng có cảm giác quen thuộc đến nhớ nhung. Tay của cô đặt ở thắt lưng của hắn, mà tay hắn thì ôm lấy bờ vai cô, giống như hai liên đội thể dục, từng bước một đi xuống cầu thang. Hắn tận lực đem lực lượng toàn thân đều đặt lên chân trái, giảm bớt gánh nặng cho cô.

Bất quá mới đi được mấy chục thước ngắn ngủi, cô đã thở hổn hển. Hắn ở phía trên thử dài, thanh âm thấp không thể nghe thấy “Em vẫn yếu như vậy...” Cô khẽ cắn môi dưới, hô hấp trở nên chậm dần.

Rồi lại đi một đoạn đường, cuối cùng là đến ở giữa cầu thang. Hắn buông lỏng cánh tay ra, lại ngăn tay của cô, tựa vào vách tường “Em mau đi xuống đi.” Cô không hề động. Thanh âm của hắn kiên quyết vô cùng “Lâu Lục Kiều, em đi xuống cho anh, có nghe hay không?”

Ánh sáng trong không gian nơi cầu thang này chao đảo, nhàn nhạt phát ra ánh sáng lục lấp lánh. Cô đưa lưng về phía hắn nhưng theo góc độ của hắn chỉ có thể thấy bóng dáng gầy gò của cô.

Hắn tựa vào tường đứng lên, ở trên bậc thang ngồi xuống “Anh không đi.” Cô vẫn đứng yên, vài giây sau mới hồ hững mở miệng nói “Tôi đây cũng không đi.” Bất luận như thế nào, hắn vì cô mà bị thương, cô không nghĩ cứ như vậy mà thiếu hắn một nhân tình.

Cô đi xuống mấy bậc thang rồi ngồi xuống, cách hắn ước chừng một thước. Hai người không nói năng giằng co, chỉ có tiếng cảnh báo vẫn như trước chói tai vang không ngừng trong không khí.

Một hồi lâu hắn cúi đầu nói “Tiểu Kiều, thực xin lỗi.” Cô phảng phất không có nghe thấy. Hắn lại thấp giọng như trước “Nhiều năm như vậy, anh vẫn muốn cùng em thành thực nói lời xin lỗi.”

Cô bất động không nói gì, chính là trầm mặc. Một hồi lâu sau vẫn là trầm mặc. Thật lâu sau, mới nhàn nhạt nói “Không cần, tôi cũng không nhớ rõ.”

Quên đối với hắn là sự trả thù tốt nhất. Nếu là lời nói nhớ thương, càng nhớ thương thì càng khó có thể quên.

Hắn vội nói “Mặc kệ em có tin hay không, anh chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em.”

Ánh trời chiều lộng lẫy, rực rỡ.... cô đứng ở trên đường... hắn ôm lấy một người phụ nữ khác...

Tất cả những điều đó giờ đây lại giống như hiện ra trước mắt. Cô hơi hơi giật khóe môi “Điều này với tôi không có quan hệ gì nên anh không cần phải giải thích nhiều như vậy với tôi. Đối tượng anh nên giải thích hẳn là người ở trong nhà anh mới đúng.”

Hắn tựa hồ ngạc nhiên một chút “Người ở trong nhà anh?” Hắn dừng lại một chút mới nhớ tới ngày đó khi cô lấy văn kiện, chị ở trong bếp bị ngã nên anh vội vã chạy trở về. Nhìn bộ dạng suốt ruột nghĩ ngợi của cô, biết cô không nghĩ cùng hắn có bất cứ liên quan gì nên hắn một thời gian nữa mới giới thiệu chị gái cho cô biết, cũng không có nói gì.

Hắn ước chừng là bật cười, ngữ khí nhẹ nhàng đi rất nhiều “Đó là chị của anh. Em không nhớ rõ sao? Anh trước kia đã cho em xem qua ảnh chụp chị gái của anh, em liền nói chị ấy gầy giống con khỉ. Trong ảnh người đứng cạnh anh chính là chị ấy...”

Cô tự nhiên nhớ được cô đã từng xem qua ảnh chụp kia nhưng cô gái trong ảnh tóc để hai bên, lại mơ hồ thì cô làm sao có thể đem cô gái ngày ấy cùng với người phụ nữ trong phòng của hắn là một người chứ.

Cô có chút chần chờ mới nói “Tuyệt không giống...” Bỗng nhiên nhớ tới đôi chân của chị ấy, nhất thời không nói. Năm đó trong ảnh chụp chị của hắn không phải có bộ dạng như thế. Ước chừng là trong khoảng thời gian mấy năm này đã xảy ra biến cố gì đi?

Hắn tựa hồ đoán được cô đang suy nghĩ cái gì, vội vàng giải thích “Chị của anh xảy ra sự cố ở Hán Lý nên mới có bộ dạng như thế.” Trong giọng nói có sự buồn bã nói không nên lời.

Thời gian đó chính là khi cô cùng với hắn chia tay mà thôi nên cô tuyệt đối không biết được. Cô biết chị của hắn luôn luôn rất chiều cố hắn, năm đó thậm chí vì hắn mới bỏ dở con đường học hành.

Một hồi lâu sau cô mới hỏi “Trị không hết sao?” Hỏi xong mới phát giác lời nói của mình vô nghĩa, nếu có thể trị liệu thì với năng lực hiện tại của hắn làm sao có thể không chữa chứ.

Trong bóng đêm hắn “ừ” một tiếng. Hồi lâu sau, thờ dài một hồi, phiền muộn vô hạn “Anh cảm thấy anh thực có lỗi với chị ấy. Nếu năm đó chị ấy không bỏ dở việc học nhường cơ hội cho anh thì hiện tại chị ấy khẳng định là một con người thật ưu tú xuất sắc, khẳng định làm việc tốt hơn so với anh rất nhiều.”

Nhà bọn họ trước kia rất nghèo, mẹ rất sớm li hôn qua đời, cha cũng chỉ ở nhà làm nghề nông. Một mình cha làm việc kiếm tiền một bên dạy dỗ hai chị em họ. Chị hắn cùng hắn hai người đều học không chịu thua kém ai, mỗi năm đi học đều đứng xếp thứ nhất. Nhưng chị của hắn khi vừa tốt nghiệp sơ trung không bao lâu thì xin đi tới phía nam làm công. Hắn biết chị hắn là đem cơ hội học hành này nhường lại cho hắn.

Cô thật sự thành thật nói “Anh đã làm rất xuất sắc, rất ưu tú rồi.” Hắn đột nhiên nói ra một câu “Đạt tới kỳ vọng của em chưa?”

Đột nhiên trong không khí lại lâm vào một khoảng lặng. Hắn thấp giọng nói “Thật xin lỗi.”

Cô vẫn là trầm mặc như trước.

Bỗng dưng, một trận ánh sáng đột nhiên chiếu tới, hai người lập tức không thể thích ứng được, theo phản xạ có điều kiện nhắm chặt hai mắt lại. Cơ bản thể mà là có điện, xem ra đã hết nguy hiểm.

Cô đứng dậy, vẫn là đưa lưng về phía hắn “Tôi đi tìm người đưa anh xuống...”

Thực xin lỗi. Hắn là thiếu cô một câu xin lỗi. Nhưng là hiện tại một câu nói này đối với mỗi người đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Luôn luôn yêu em...

Hắn được đưa vào bệnh viện, xương chân phải bị gãy dập nát, phải bó thạch cao. Tạ Tiểu San làm đại biểu cho tạp chí của các cô, ngày hôm sau liền mua hoa tươi tới thăm. Sau khi trở về con giao cho trợ lý, mỗi ngày mua một bó hoa gửi tới bệnh viện. Buổi tối, hai người cùng nhau ăn cơm. Tạ Tiểu San nhìn kỹ cô cả nửa ngày, mới mở miệng hoài nghi “Kỳ thực tớ luôn muốn hỏi cậu, cậu rõ ràng chán ghét hắn như vậy, nghĩ biện pháp tránh hắn đi nhưng mà ngày hôm qua thế nào không đem hắn ném quên ở nói đó đi còn thực nhiệt tình đem hắn đưa đến bệnh viện thế hả?”

Cô liếc mắt nhìn Tạ Tiểu San một cái, cư nhiên cô ấy lại nhiệt tình đi hỏi chuyện hôm qua như thế. Cô tức giận nói “Chẳng lẽ tâm của tớ ác độc như vậy sao?” Tạ Tiểu San cười hắc hắc không ngừng “Tâm của cậu thiện lương, vốn là người thành thật, nhiệt tình giúp đỡ người khác nhưng cái này không nên áp dụng đối với người nằm trong bệnh viện kia nha. Nhưng cậu lại cố tình phơi bày ra tâm địa thiện lương của mình, bản tính chân thật, nhiệt tình trợ giúp hẳn cho nên tớ mới hoài nghi chứ.”

Một hồi lâu sau Lâu Lục Kiều mới gơ hai tay, thành thực nói “Được, tớ thừa nhận. Tớ không có tâm tốt như vậy. Ngày hôm qua nếu hẳn không cứu tớ thì tớ mới lười quan sự sống chết của hẳn a.”

Hiện tại đối lại Tạ Tiểu San đang ăn phải kinh ngạc “Anh ta cứu cậu.” Lâu Lục Kiều đem sự kiện phát sinh trải qua ngày hôm qua kể lại từ đầu chí cuối. Tạ Tiểu San nhìn cô một cái, nói “Trách không được, hôm nay khi tớ cầm hoa tươi nhìn người nọ, ánh mắt của hẳn luôn luôn chăm chú vào cửa, một mặt thất vọng...” Cô lần này tuyệt đối không có khoa trương, hoàn toàn ăn ngay nói thật.

Thời điểm khi Tần Mộ Thiên nhìn thấy Tạ Tiểu San, trên mặt tuy rằng khách sáo cười nhưng trong ánh mắt rõ ràng có sự mất mát. Cô tự nhiên là biết vì sao nhưng chỉ có thể giả vờ như cái gì cũng không biết, ngoài mặt cười ân cần thăm hỏi.

Lâu Lục Kiều không nói gì, cùng mọi người cố gắng với bộ dạng thêm ăn rất nhiều. Tạ Tiểu San nhìn cô một cái, trêu đùa “Mỹ nữ, người ta đối với cậu rõ ràng là dư tình chưa xong. Bây giờ còn có chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, cậu chuẩn bị tiếp chiêu thế nào đây?”

Lâu Lục Kiều lại thanh thần uống một ngụm rượu, híp mắt lại, thoáng cái trở về điệu bộ cười quyến rũ đủ để điên đảo chúng sinh “Nếu cậu đã không hiểu như vậy mà còn nhiều chuyện, chỉ bằng đổi nghề làm nhà văn đi? Cam đoan sách sẽ bán được nhiều, kiếm được rất nhiều tiền nha.”

Tạ Tiểu San cười rồi lấy chai rượu tượng trưng cho microphone, đưa tới trước mặt cô “Xin hỏi cô Lâu Lục Kiều, người yêu cũ hiện tại đã dùng hết mọi cơ hội để xuất hiện trước mặt cậu, chuẩn bị khởi xướng tổng tiến công, xin hỏi cậu có chút thương sách gì để đối ứng hay chưa?” Dù sao đã bị cô trách móc nhiều chuyện nên Tạ Tiểu San cô đây lại nhiều chuyện một chút.

Lâu Lục Kiều vung tay lên, đẩy chai rượu ra, hếch hai má lên, lông mi dài cong vút lên, bộ dạng kiều mị mê người không nói nên lời “Nếu không như vậy, tôi làm bộ như chấp nhận hẳn. Chờ hẳn mắc câu, lại hung hăng đá hẳn đi. Cậu cảm thấy thế nào?” Tạ Tiểu San rõ ràng sùng sốt “Thiệt hay giả thế? Chiêu này dùng được đấy.”

Lâu Lục Kiều híp mắt rồi nháy mắt triệu lại Tạ Tiểu San, cúi đầu cười nhợt nhạt, cũng không nói lời nào tiếp tục cố gắng ăn.

Có người khẽ đẩy cửa phòng hẳn tiến vào, hẳn nhắm mắt lại. Nghĩ rằng ngày mai nhất định cùng bác sĩ chủ nhiệm đề bạt ý kiến, hộ sĩ bệnh viện này kiểm tra phòng cũng tới mức quá thường xuyên đi.

Người tới cũng không có động tác gì, chỉ lẳng lặng đứng ở cạnh giường. Trong không khí tựa hồ ẩn dấu mùi nước hoa dễ ngửi xen lẫn trong mùi thuốc nước gay gắt, hẳn cảm thấy khác thường dậy lên, trong lòng căng thẳng. Hẳn mở mắt ra, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc đập vào mắt.

Hẳn giống như bị cây gậy ma thuật nắm lấy, tựa hồ cảm thấy giống như một cảnh trong mơ, thật không chân thực, ngay người một hồi lâu mới kinh ngạc mở miệng “Tiểu Kiều?”

Người ta chỉ mở trong phòng duy nhất một ngọn đèn, ánh sáng lại riêng lẻ thật sự ảm đạm, mơ màng ẩn ẩn chiếu vào trên người cô, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng quen thuộc đến nỗi có thể dùng ngòi bút vẽ ra. Khuôn mặt cô có một nửa ở chỗ sang, một nửa nằm ở nơi bí mật gần đó, lúc sáng lúc tối. Hẳn nhìn không ra cái biểu tình gì. Vừa ý lại không biết thế nào chậm rãi nảy lên niềm vui sướng khôn cùng.

Cô chân chờ sau một lúc lâu mới mở miệng nói chuyện. Thanh âm của cô ước chừng giống như buổi tối hôm đó, nghe vào trong tai hẳn lại ôn nhu không nói nên lời “Anh khá hơn chút nào không?” Hẳn vẫn kinh ngạc như trước nhìn cô như là quá mừng vui mừng đến điên lên, vẫn như trước cảm thấy không giống như là sự thật, lẳng lặng trả lời “Ừ... Không... không có gì trở ngại...”

Cô lại không nói nữa, ánh mắt lẳng lặng dừng lại ở chân phải của hẳn. Trên chân phải bó băng thạch cao, phía sau lại cồng kềnh, ước chừng chuyển động nửa người cũng khó. Lại trầm mặc một hồi lâu, mới nói “Được rồi. Anh hãy nghỉ ngơi cho tốt.” Hẳn chỉ nói được một tiếng “ừ” rồi bình tĩnh nhìn cô như một người ngây ngốc.

Trong không khí là yên tĩnh như thế, hẳn cơ hồ có thể rõ ràng nghe được tiếng tim đập càng dồn dập của bản thân. Hẳn là ảo tưởng rằng cô sẽ đến bệnh viện nhìn hẳn, khả năng kia cũng chỉ là hẳn ảo tưởng mà thôi. Tận đáy lòng hẳn rõ ràng đã hiểu rõ, đó là không có khả năng. Cô hiện tại hận hẳn như thế làm sao có thể đến xem hẳn chứ? Nhưng hôm nay cô chân thật xuất hiện, hẳn chỉ cảm thấy giờ phút này tốt đẹp như thế, nội tâm chua xót mà còn nói không nên một câu nữa.

Ngày hôm qua khi hẳn bị nâng lên cáng cứu thương, nghĩ sẽ tìm thân ảnh của cô nhưng là cô lại sớm đã biến mất không thấy tung tích. Hẳn luôn luôn biết rằng cô không muốn thấy hẳn, ngay cả liếc mắt nhìn hẳn một cái cũng không.

Thật lâu sau, cô mở miệng đánh vỡ phần yên tĩnh này “Ngày hôm qua cảm ơn anh... chúc anh sớm ngày bình phục. Hẹn gặp lại.” Hẳn trwo mắt nhìn cô xoay người rồi đi, bóng dáng cô dần dần rời xa hẳn.

Hẳn muốn nói nhưng chính là không thể nói được gì, một thanh âm cũng không thể phát ra. Hẳn có thể nói cái gì, hẳn có thể nói cái gì. Nói rằng cô không cần đi sao? Giờ này ngày này, hẳn sớm đã không có tư cách đó rồi. Có thể nhìn bóng cô xoay người rồi đi như vậy, với hẳn mà nói cũng là loại tuyệt vọng xa xỉ.

Mãi cho đến khi cô kéo cửa ra, hần mới cuống cuống phát ra thanh âm “Tiểu Kiều...”. Tay cô tựa hồ tạm dừng vài giây nhưng có lẽ là hần nhìn nhầm rồi. Cô không có quay đầu lại mà lập tức rời đi.

Cô vừa vào thang máy, cả người liền hồi hận. Bản thân phòng chừng sau khi cùng Tạ Tiểu San ăn cơm thì đã uống quá nhiều rồi, cứ nhiên bị thần kinh mới đến bệnh viện thăm hần.

Được rồi. Cô nói với chính mình “Quả thật là anh ta cứu mình. Mình nhìn hần, nói tiếng cảm ơn cũng là điều tất nhiên.” Nhưng khi nhìn lại bộ dạng này của bản thân mà nói vì sao bản thân cô vẫn là tâm ý phiền loạn như thế.

Cô đi đến quán bar, một mình ngồi uống rượu. Cầm chén rượu một mình lẳng lặng dựa vào trên quầy bar, thưởng thức bar Cẩm Tú phồn hoa nhất của bóng đêm.

Có người đi lại gần, phong lưu phong khoáng nói “Có thể cùng nhau uống ly rượu không?” Cô chậm rãi quay đầu, chỉ nhìn thấy người nọ có một đôi mắt hoa đào đang phóng điện nhưng lại hơi híp lại, tựa tiểu phi tiểu nhân chăm chăm cô, trong đầu hần đầu đủ ý nghĩ thương thức.

Cô coi như là nhìn thấy một đại mỹ nam đi nhưng chờ cho sắc đẹp vừa vào mắt thì trong cũng không khỏi thờ dài “Aiz, lại một kẻ nữ tính ô nhiễm môi trường.”

Nhàn nhạt trên người nọ cười giống như là một việc tất nhiên, lười nhác nói “Các anh đặt cược bao nhiêu tiền? Thời gian là bao lâu?” Ánh mắt người nọ khẽ biến sắc giống như đối với cô có một loại cảm giác hứng thú vậy, nhủu mày hỏi lại “Cái gì?”

Cô cười càng ngày càng xán lạn, ánh mắt kiều diễm nhưng lại mang theo một tia sáng tỏ “Soái ca, anh hiểu rõ ý tứ của tôi là gì?” Người nọ lại nhủu mày cười, nhủu vai nói “Tôi không rõ.”

Cô cầm chén rượu lên, uống một ngụm. Sao lại nhầm chán như thế nhưng mà là một trò chơi cũng tốt. Quay đầu nhìn lại hướng vừa rồi hần ta từ từ đi tới, liếc mắt một cái “Có phải anh cùng bạn bè đánh cược, có thể trong thời gian bao lâu chinh phục tôi? Bây giờ còn mấy phút?”

Người nọ cười khẽ, tay cầm chén rượu lên cùng cô chạm một cái “Bội phục, bội phục.” Cô thấy hần cười nhợt nhạt. Trong ánh sáng nhiều màu sắc, lúc sang lúc tối xanh hồng xen lẫn chiếu rọi lên người bên cạnh cô, tóc quăn má hạnh mang theo một sự phong tình mê người không nói nên lời.

Hần nâng đồng hồ trong tay nhìn một chút, vô cùng thành thật mà nói “Còn có 15 phút 21 giây.” Cô lại uống một chút rượu, thanh thần nói “Chúng ta đây còn có nhiều thời gian. Tôi có một đề nghị, anh xem thế nào?”

Hần nhìn chăm chăm cô, bộ dạng vạn phần hứng thú “Đề nghị gì?” Cô miễn cưỡng nói “Trong 15 phút, chúng ta dặt tay nhà đi ra. Tôi giúp anh thắng trận cược này.” Người nọ cười, rõ ràng đồng ý với đề nghị này.

Cô lại chậm rãi nói “Nhưng là tôi có một yêu cầu, tôi muốn một nửa số tiền cược.”

Người nọ giật giật khóe miệng, cực lực chịu đựng, đại khái là từ trước đến nay chưa gặp phải loại tình huống này đi. Nhưng lại nhịn không được, cuối cùng bật cười, khóe mắt cũng đầy ý cười “Ok. Thành giao.” Dứt lời đem ly rượu cùng với ly rượu của cô lần nữa, tiêu sái ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Ra đến cửa, cô dừng bước đưa tay đang khoác lấy khuy tay hần rời đi “Tốt lắm. Chỉ có thể cùng anh diễn trò đến đây thôi. Hẹn gặp lại.”

Người nọ nhận thức nghiêm túc thực sự nhìn cô một cái, biểu tình vẫn tựa tiểu phi tiểu nhân như trước, nói “Cô rất có cá tính cũng rất thú vị. Chúng ta kết giao bạn bè đi.” Cô quay đầu nhìn hần, tựa hồ cảm thấy đề nghị này rất buồn cười, lắc đầu cự tuyệt “Không, tôi đối với anh không có hứng thú.”

Người nọ nhủu mày, tựa hồ không có sự tin tưởng “Hả? Vậy cô vì sao phối hợp cùng tôi? Vì sao còn muốn nửa tiền cược?” Hần thập phần xác định chưa từng có cùng cô lộ ra quá nửa con số.

Người này đại khái là đối với diện mạo của bản thân mà tự kiêu tự phụ rồi. Cô không sao nhủu vai “Tôi chính là cảm thấy nhầm chán thôi. Chúc anh có buổi tối vui vẻ.” Trừ bỏ nhầm chán còn có người kia gây cho cô cảm giác có thể tiêu hao bớt đi nhiều phiền chán. Dứt lời, xoay người rời đi. Người nọ lẳng lặng đứng tại chỗ, không có phản ứng gì, đại khái là lần đầu tiên gặp phải trắc trở đi.

Cô thể nhưng lời nói gen gáp lại cũng lời nói. Bởi vì xác định sẽ không cùng hần gặp lại nữa sao? Từ đầu tới cuối, cô tựa hồ đối với hần thật sự không có nửa điểm hứng thú.

Hần bỗng dừng đuôi theo nói “Cô chờ một chút.” Cô quay đầu, mang theo vài tia kinh ngạc nhìn hần. Hần nói “Cô không phải là muốn cùng tôi chia tiền cược sao?”

Cô bật cười, ở ranh giới giữa tranh tối tranh sáng như thế này, giống như đóa hoa quỳnh nháy mắt nở rộ, kiều diễm không gì sánh nổi “Chỉ là cùng anh đùa chút thôi. Enjoy yousele.” Vừa nói xong vừa vờn bàn tay mềm, nhẹ nhàng mà đóng đưa hai ba ngón tay dài tinh tế “Bye, bye.”

Cũng có thể xem là tịch mịch, nhầm chán, uống vài ly rượu, phá một chút thời gian cũng không sao cả. Nhưng cô cho tới bây giờ cũng không tính chọc vào loại lạn hoa đà này (ý chỉ người phong lưu). Tạ Tiểu San liền đã từng vô cùng độc ác mà miêu tả cô, bề ngoài làm cho người ta tức giận nhưng nội tâm vô cùng bảo thủ, quả thực là cừu mang da sói ,miệng rộng mà gan thì nhỏ. Quy tắc của cô là đúng lý hợp tình phản bác lại “lão nương ta đây là thiếu không ầu.”

Kỳ thực chân chính là vì cái gì? Tạ Tiểu San mơ hồ biết nhưng cũng không nói phá gì thôi.

Đã nhiều ngày, có lẽ hẳn vì cô mà bị thương cho nên cô luôn vào những lúc lơ đãng nhớ tới hắn, nhớ tới hình ảnh bó bột bằng thạch cao kia, vô cùng công kênh lại mang theo vài phần buồn cười.

Sau khi hết giờ làm của ngày hôm sau, Tạ Tiểu San lại quay lại hỏi cô “Tớ đến viện thăm người nọ. Cậu đi cùng không?”

Cô tạm dừng giây lát, lắc đầu “Chính cậu đi thôi.”

Tạ Tiểu San hai tay vây quanh ở trước ngực, không khách khí mà nói “Lâu Lục Kiều, người ta dù sao cũng là vì cậu mới bị thương hơn nữa hẳn trước mặt là thân phận khách hàng của tạp chí chúng ta, cậu thân là đại diện phía tạp chí. Theo phép lễ nghĩa hẳn là nên đi thăm một chút, tớ nói nhiều lời như vậy có đi hay không là tùy ở cậu.”

Đó là Tạ Tiểu San không biết cô đã từng tới bệnh viện nên mới có thể nói như vậy. Sự việc lần này nếu để Tạ Tiểu San biết còn không phải cười phá cả bụng sao.

Cô cũng vô số lần ảo não, bản thân làm sao có thể phải đi đến bệnh viện chứ. Rõ ràng là không cần đi. Nhưng ngày ấy thế nhưng vẫn là không tự chủ được mà đến đó. Mấy ngày nay cho tới giờ, cô luôn luôn trách tội ngày đó uống rượu, khẳng định là bản thân uống quá nhiều.

Cô không có biểu tình gì, ngẩng đầu “Tớ không đi.” Tạ Tiểu San nói như không có gì “OK.” Vừa muốn xoay người, bỗng nhiên nhớ tới một việc, cố gắng nở nụ cười gượng, cười đáp cuối cùng đã là biểu tình của 10 phần lấy lòng “Vậy cậu có thể không để ý mà đưa tớ tới bệnh viện không? Xe của tớ đưa đi sửa chữa rồi.”

Nhìn Tạ Tiểu San đang cầm bó hoa tươi, thốt tha đi vào khu nội trú của bệnh viện. Cô tìm khoảng trống để xe rồi dừng lại. Lặng lặng ngồi ở trong xe, có chút phiền chán nhưng sau lại không thể ngồi được, dứt khoát mở cửa xe bước ra ngoài.

Bên cạnh cô có một chiếc xe mới màu đỏ mới dừng lại, đẹp như màu hoa đỏ, giống như một chút ánh sáng cuối cùng của chạng vang mang đầu thương đau. Cô ngửa đầu, từ từ nhắm hai mắt. Bất đồng mỗi góc của cái thành thị này, luôn luôn tương tự với tiếng động ồn ào rầm rĩ cùng tịch tịch.

Cùng không biết qua bao lâu, kỳ thực hẳn mới vài phút một thanh âm từ sau đầu truyền đến.

“Chị Mộ Vũ, chị một mối sao? Chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó em sẽ đưa chị trở về.” Thanh âm của cô gái kia nhuần nhu trong veo, thấp phần dễ nghe.

Chỉ khi nghe tiếng của chị Mộ Vũ kia nhưng lại mang theo vài phần quen tai “Chị không sao. Khiết Dư, mấy ngày nay em so với chị còn mệt hơn. Mỗi ngày đều đến bệnh viện chăm sóc cho Mộ Thiên nhà chị. Thật sự là cảm ơn em.”

Cô ước chừng là sẽ không có quan hệ nhưng sau lại có chút đông cứng, một hồi lâu mới chậm rãi quay đầu, chỉ thấy phía trước cách cô hai ba chiếc xe, một thân hình cao gầy xinh đẹp của phụ nữ bên cạnh chiếc xe lăn, phía sau còn có một nữ hộ sĩ của gia đình nhắm mắt đi theo.

Người phụ nữ trên chiếc xe lăn kia có làn da trắng nõn như tuyết, cô tự nhiên nhận ra được đó là người phụ nữ mình đã nhìn thấy khi đến nhà hắn. Đúng là chị của hắn, khi nghe đoạn đối thoại của mấy người họ, cô cũng nghĩ tới chị của hắn quả nhiên được gọi là Tần Mộ Vũ. Chỉ vì cách nhau nhiều năm như vậy, hơn nữa đã tận lực muốn quên đi nên cô đến lúc này mới bắt đầu nhớ lại.

Mà chị hắn gọi người phụ nữ có dáng cao gầy này là Khiết Dư, cô bỗng nhiên phát hiện ra đã từng nhìn thấy qua cô gái này. Chính là ở trong khách sạn ngày ấy, một thân y phục màu đen cùng hắn dùng cơm trưa, thỉnh thoảng cười nói vui vẻ với người kia.

Chỉ thấy Tần Mộ Vũ kéo tay Khiết Dư, cười yếu ớt vỗ vỗ “Cảm ơn em, Khiết Dư.” Thiệu Khiết Dư ôn nhu cúi đầu, vài sợi tóc dài chậm rãi buông xuống, không nói gì chỉ giơ tay nhắc chân, có một loại phong thái nhã nhặn, thẹn thùng nói không nên lời.

Tần Mộ Vũ lại nói “Chị cùng với cô Âu đi về trước.” Thiệu Khiết Dư như vậy mới ngẩng đầu, ngọt ngào mà cười nói “Chị Mộ Vũ, bye bye.” “Bye, bye.”

Thiệu Khiết Dư như thế nhưng lại đi thẳng về phía cô, Lâu Lục Kiều sững sốt. Nháy mắt chỉ thấy cô ấy đã mở cửa xe màu đỏ bên cạnh, dáng vẻ như muốn ngồi xuống nhưng lại quay lại phất tay cùng Tần Mộ Vũ, sau đó mới tiêu sái rời đi.

Sắc trời đã xuống một chút nhưng cách nhau hai ba thước vẫn có thể nghe được mà nhìn thấy. Ước chừng khi Thiệu Khiết Dư đi xe rồi, cô cùng Tần Mộ Vũ lúc đó sẽ không có điểm trở ngại nữa, ánh mắt hai người giao nhau ở không trung.

Cô còn không biết phản ứng thế nào, Tần Mộ Vũ đã mỉm cười cùng cô gật gật đầu. Cô nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười, cũng hơi gật gật đầu.

Đã thấy Tần Mộ Vũ đẩy bánh xe đi đến gần cô “Cô Lâu, xin chào.” Đây lòng cô dâng lên vài tia kinh ngạc, chị ấy làm sao có thể biết được danh tính của cô.

Nhưng là kinh dị mới nảy lên đã bị lời nói của chị ấy đánh vỡ “Xin lỗi, ngày đó ở nhà chị không có nhận ra em” Lâu Lục Kiều vẫn cười yếu ớt như trước, không nói gì.

Tần Mộ Vũ có điểm chần chờ nói “Em tới thăm Mộ Thiên sao?” Lâu Lục Kiều “À... em chỉ đang đợi một người bạn...” Tần Mộ Vũ ngẩng đầu nhìn cô

nói “Như vậy nhân tiện có thể cùng chị nói chuyện chốc lát được không?” Lâu Lục Kiều cười cười, khách khí nói “Có thể, chị cứ nói.”

Tần Mộ Vũ trầm mặc hồi lâu, đại khái là lo lắng nên nói như thế nào. Một hồi lâu sau mới nói, thanh âm có chút thấp coi như lằm vào kiểu tình trạng đang nhớ lại vậy “Em có thể trách chị đường đột... trên thực tế chị luôn luôn muốn gặp em. Chị trước kia luôn luôn muốn gặp em, muốn gặp người phụ nữ mà Mộ Thiên yêu là người như thế nào. Ngày ấy... ngày ấy, em đến nhà của hai chị em bọn chị, chị chính là cảm thấy có chút quen mặt cũng không lập tức nhận ra được em... em so với trong ảnh chụp là hai bộ dạng khác nhau...”

Lâu Lục Kiều cười khổ, đáy lòng nổi lên sự chua xót nhàn nhạt, thì ra tất cả đều tương tự như thế. Năm đó cô cũng vì muốn gặp người nhà hấn như thế. Cô cùng Tần Mộ Vũ, năm đó chỉ ở trong điện thoại nói mấy câu mà khi đó cô hết sức thẹn thùng, liên lạc bằng điện thoại vẫn kêu tiếng chị cũng đã đỏ mặt, dường như có một sức nóng thiêu đốt.

Cách nhiều năm như thế, hiện tại nghĩ lại cũng thấy mình si ngốc như thế. Nhưng đến bây giờ, chuyện tình ngu ngốc như vậy cô chỉ vì một người là hấn mà làm thôi.

Hiện tại cô cùng chị hấn gặp mặt, lại sớm không phải là lúc tình cảm ôm ấp gì nữa cả. Ngày ấy cô ở nơi đó, cô cũng không có nhận ra chị của hấn. Dù sao nhiều năm như vậy, bộ dáng sớm đã không còn giống như năm đó trong ảnh chụp. Thế sự đổi mới, bộ dáng con người cũng dần dần từ đó mà đổi thay.

“Chị... ý của chị... là em trở nên hấp dẫn hơn nhiều... xin lỗi... Chị sẽ không nói nữa, em cũng không để ý chứ.” Thấy cô luôn luôn không nói, thanh âm của Tần Mộ Vũ có chút hơi gấp gáp.

Cô vội lắc đầu “Không... không sao.” Tần Mộ Vũ không nói gì, chỉ trầm ngâm. Sắc trời lại càng ngày càng xuống, giống như tấm màn đen ở bốn phía chân trời chụp xuống.

Lại một hồi lâu, Tần Mộ Vũ mới mở miệng “Vài năm nay, em sống tốt không?” Cô đáp ngắn gọn “Vâng, rất tốt.” Cô rất muốn chấm dứt cuộc nói chuyện này nhưng cô vẫn đang chờ người, mà mãi cũng chưa thấy Tạ Tiểu San đi xuống.

Tần Mộ Vũ khẽ thở dài một cái giống như thổn thức vô cùng “Chị... có lẽ... có lẽ chị không nên nói... Nếu em có thời gian nên đến thăm Mộ Thiên đi. Chị nghĩ rằng hấn thật rất muốn nhìn thấy em.” Ngày ấy, cô ấy đi rồi. Mộ Thiên ngơ ngác đứng ở cửa sổ nhìn xuống, nhìn rất lâu sau đó chính là không chịu nổi mới đi động bước chân, khiến cô cũng đã nhận ra sự khác thường nơi em mình.

Nhưng khi đó cô còn không biết cô gái ấy chính là Lâu Lục Kiều. Chỉ biết là sau mấy ngày nay, cảm xúc của Mộ Thiên tựa hồ luôn rất phức tạp. Vào một ngày, cô trong lúc vô ý thức đi vào phòng Mộ Thiên, chạm vào ảnh chụp hấn để nơi đầu giường khiến nó rơi xuống, lúc lo lắng phát hiện người phụ nữ cùng Mộ Thiên ôm nhau cười có vài điểm tương tự giống cô gái lần đó. Sau khi nhìn kỹ mới phát giác cô gái lần đó chính là Lâu Lục Kiều.

Lâu Lục Kiều không nói gì. Tần Mộ Vũ ước chừng cũng đã hiểu được tại đây, chậm rãi chuyển bánh xe nhưng đã đi được một thước bỗng nhiên quay đầu lại nói “Em không biết... những năm gần đây, Mộ Thiên luôn luôn yêu em”

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Gần ngay trước mắt, xa cuối chân trời

hị hấn nói, những năm gần đây hấn luôn luôn yêu cô. Khóe miệng cô hơi hơi nhếch lên, chậm chọc đến vạn phần bật cười. Yêu cô! Yêu cô mà sau lưng cô cùng người phụ nữ khác đi khai phòng sao. Yêu cô! Yêu cô, cô đã bỏ xuống tất cả để đi theo hấn thế mà hấn dùng phản bội để đối đãi với cô. Chẳng lẽ đây là phương thức yêu cô của hấn sao? Đặc biệt như thế sao? Nếu đây là cách thể hiện tình yêu của hấn đối với cô thì loại tình yêu như vậy của hấn, cô thật đúng là thừa nhận không nổi. Nghĩ đến trên cái thế giới này cũng có rất ít người phụ nữ có thể thừa nhận được.

Tạ Tiểu San lặng lẽ ngồi ở bên cạnh vị trí trợ lý của cô, khó khi có được sự dịu dàng yên tĩnh, trừ bỏ thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt nhìn cô. Cô mỉm cười “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi?”

Tạ Tiểu San lắc đầu “Tớ không có lời gì muốn nói.” Lâu Lục Kiều nói một tiếng “Nha.” Cô đương nhiên hiểu Tạ Tiểu San, nói như vậy chắc vừa rồi ở trên phòng bệnh kia đã nhìn thấy cái gì đi. Đáng tiếc cô cũng không có hứng thú biết nên sẽ không tiếp tục cái đề tài này.

Chuông điện thoại di động vang lên vài tiếng, là âm báo tin nhắn. Cô cầm lấy điện thoại lên, là một tin nhắn không tên “Hôm nay anh xuất viện, mọi thứ đều rất ổn.” Không có ký tên nhưng chỉ cần nhìn cũng có thể biết được là ai.

Cô ấn phím hủy, sau vài giây cái gì cũng đều không tồn tại giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua. Nhân sinh, nhân sinh nếu là có thể nói lời như thế, có phải đã tốt đến cỡ nào. Lại tiếp tục cúi đầu, cô lại tập trung nhập tư liệu.

Ngày mai là sinh nhật Tiểu Bảo, sau khi tan tâm cô đã sớm chuẩn bị tốt lễ vật đi đến Ngõn gia. Hiện tại Uông Gia Hiền, không đúng đã chính thức đổi

tên thành Tiểu Bảo Ngôn Gia Hiền, chân chân chính chính là kết hợp của ánh trăng và bầu trời sao. Đặc biệt ông bà Ngôn, rất sùng Tiểu Bảo, ước chừng là chỉ có người không thể tưởng tượng được, không có bọn họ làm không được, luôn vây quanh lấy đứa nhỏ.

Do vì đây là bữa tiệc sinh nhật đầu tiên của Ngôn Gia Hiền khi về nhà họ Ngôn cho nên ông bà Ngôn coi trọng đến cực điểm, có ý muốn làm cái party lớn, muốn mời tất cả những người quen biết đều đến. Phòng chừng tiểu gia hỏa kia ngày mai sẽ nhận quà mừng đến mỗi cả tay đâu, cô dứt khoát liền đi qua đó ngày hôm nay, trước tiên cho nó một niềm vui bất ngờ.

Nhìn bộ dáng đầy ngọt ngào thể hiện rõ trên khuôn mặt của Ưông Thủy Mạt, cô có thể biết được cô ấy cùng Ngôn Bách Nghiêu tuy đi lòng vòng lâu như vậy nhưng vẫn còn rất hạnh phúc.

Ưông Thủy Mạt thở dài một hơi, Lâu Lục Kiều quay đầu chau mày làm bộ dáng như hoảng sợ “Cậu không cần làm tớ sợ nha. Cậu là giai nhân tuyệt sắc có người chồng tuyệt vời, còn có bố mẹ chồng đem cậu trở thành con gái mà yêu thương. Cậu còn ca thán tức giận cái gì a? Cậu nếu còn không có thỏa mãn thì tớ còn có thể sống thế nào.”

Ưông Thủy Mạt nhợt nhạt cười “Có phải hay không mỗi người đều là như vậy, không dễ dàng thỏa mãn như vậy.” Lâu Lục Kiều cúi sát người cô một chút, cười không có ý tốt “Ngôn đại soái ca không có thỏa mãn cậu sao?” Mạt Ưông Thủy Mạt liền nóng lên, dùng tay che cô một chút “Cậu...”

Lâu Lục Kiều cười to “Cái này có gì mà phải thẹn thùng. Nếu hần... tớ có thể giúp hần giới thiệu bác sĩ...” Ưông Thủy Mạt đỏ mặt, đứng dậy “Không đề ý đến cậu nữa.” Cho dù đã có con cái lớn như vậy nhưng da mặt cô mỏng không có thấy chút nào dày lên cả.

Lâu Lục Kiều thế này mới nhìn xuống cười, không đùa cô nữa “Tốt lắm, không cười cậu nữa. Nói, như thế nào?” Ưông Thủy Mạt quay đầu, vẫn như trước không thèm nhìn cô.. Lâu Lục Kiều nói “Được rồi, được rồi. Tớ không nói, được không?”

Ưông Thủy Mạt thế này mới quay đầu, nhìn con đang điều khiển chiếc ô tô đồ chơi “Ngày hôm qua tớ hỏi Tiểu Bảo muốn quà sinh nhật gì? Nó nói muốn có một em gái...” Lâu Lục Kiều tự nhiên biết được chuyện trong quá khứ của cô. Lâu Lục Kiều biết đối với Thủy Mạt mà nói, có thể sinh hạ Tiểu Bảo đã là trời ban ân đối với cô ấy rồi. Muốn có một đứa con nữa, cơ bản là vô vọng.

Quan hệ trước kia cũng ước chừng là cũng vì nguyên nhân này nên dưới đáy lòng cô vẫn muốn duy trì để Thủy Mạt cùng Ngôn Bách Nghiêu hợp lại. Tỷ lệ thấp như vậy, Thủy Mạt có thể trúng thưởng, nghĩ đến là biết ông trời đã cho cô ấy cùng Ngôn Bách Nghiêu cơ hội.

Lâu Lục Kiều an ủi “Không cần bi quan, cậu không phải là luôn uống thuốc Đông Y để điều trị thân mình sao?Chờ cậu điều trị tốt lên cũng không phải là không có khả năng. Lại nói loại chuyện này cũng chỉ có thể tuân theo mà không thể cưỡng cầu...”

Ưông Thủy Mạt khề gật đầu “Tớ biết... nhưng là ở trong lòng tớ vẫn thật muốn lại có một đứa con nữa.” Lâu Lục Kiều lặng im trong chốc lát, mới như đêm chiều gì đó nói “Thuốc Đông Y của chúng ta là mấy ngàn năm tinh túy, cậu lại điều trị một thời gian dài như vậy có lẽ sẽ có niềm vui cũng nói không chừng.”

Ưông Thủy Mạt “Uh” một tiếng nói “Bách Nghiêu kỳ thực không sao cả. Ngày hôm qua anh ấy nói thật sự không sinh được thì chúng tớ đến viện phúc lợi nhân nuôi lấy hai đứa rề... có nhiều cha mẹ không thể sinh con chính là đến viện phúc lợi nhận con nuôi.. sau khi lớn lên chúng vẫn phụng dưỡng cha mẹ nuôi như chính cha mẹ đã thân sinh ra mình vậy... ai, thực không nghĩ ra, đứa nhỏ đáng yêu như vậy lại cha mẹ nào có thể nhẫn tâm không cần chứ? Những bậc phụ huynh đó cũng phải rất có quyết tâm...”

Lâu Lục Kiều từ biệt thự Ngôn gia chạy xe đi ra, xe chuyển bánh dừng sát vào lề đường. Đầu chậm rãi áp ở trên tay lái, cả người không có một tia độ ẩm nào, giống như một loại cá ướp lạnh mới được đưa từ trong hầm băng ra... tay đè lấy nơi tim, nơi đó... nơi đó giống như bị người dùng đao hung hăng mà chém vào, đau đến đến quần quai... có một loại đau, bề ngoài nhìn hoàn toàn không tổn hao gì nhưng là chỉ cần nhất thời chạm đến,tựa nỗi đau oan của tâm hồn.

Cô đã quên... cô hần là đã sớm quên... cả người cô không ngừng rung mình... cô đã từng lạnh lùng nằm ở trên bàn mổ... bác sĩ dùng máy móc lấy trong bụng cô ra đứa con của cô cùng hần... không... cô dùng hai tay run run bụng kín mặt... cô là một kẻ đao phủ.

Cô luôn luôn thương yêu Tiểu Bảo, Thủy Mạt cũng chỉ cho rằng cô yêu đứa nhỏ, yêu Tiểu Bảo mà thôi. Kỳ thực cô không biết mà ai cũng không biết, cô chính là đem Tiểu Bảo làm thế thân.

Lâu Lục Kiều mặc một bộ lễ phục màu hồng cánh sen, đường viền vạt áo là tầng tầng lớp lớp đồng sắc hoa, công kênh nhưng đẹp để mà quý phái. Kiều đáng trước ngực làm hơi lộ ra xương quai xanh mê muội người cùng bờ vai tròn mịn. Khi gió tay nhấc châ, tuy rằng hào phóng tự nhiên nhưng lại ẩn chứa một sự gọi cảm nói không nên lời.

Cô có dáng người cao vút đứng ở nơi đó, cùng với một người đàn ông thân hình cao gầy, tán gẫu vui cười. Tàn Mộ Thiên không dấu vết ẩn trong đám người, đánh giá vài lần, nhận ra người đàn ông kia chính là phù rể trong lễ kết hôn của Ngôn Bách Nghiêu ngày ấy.

Cô cầm trong tay một ly rượu đỏ, cùng người nọ không biết nói chuyện gì buồn cười tới như vậy, đôi môi tươi cười như hoa, thân nhiên nở rộ. Chén rượu hai người chạm vào nhau, cô cười rộ lên uống một hơi cạn sạch. Mà người đàn ông kia lại lấy từ nhân viên tạp vụ nơi đó hai ly nữa đưa cho cô.

Sau đó lại gặp vài người, đại khái đều là người quen, sóng mắt của cô cười ẩn ý đầy mê người, nhất nhất nhận lấy ly rượu, uống vài ly. Trong chốc lát, hướng về phía hần chân thành mà đi đến, lòng hần trong nháy mắt tựa hồ như rộn lên một chút, nháy mắt dùng tay xiết chặt cái ly đang cầm. Nhưng cô lại giống như không có thấy hần, nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn đi qua trước mặt hần, chỉ để lại trong không khí mùi hương của cô.

Suốt một buổi tối kéo dài, cô uống một ly rồi một ly, uống đến không biết bao nhiêu rươu, càng về sau ý cười trên mặt lại càng tăng lên rất nhiều, hai gò

má dần đỏ ửng lên giống như đóa hải đường, vô cùng kiều mị. Hắn có loại phiền chán không nói nên lời, kiểu uống rượu này cho dù từ lượng có tốt đến mấy, không say mới là có quý.

Đứng ở trong chỗ để xe đợi hồi lâu, nhìn cô vuốt đầu từng bước một đã đi tới, bên cạnh người qua lại vẫn nhiều nhưng không có ai đi bên cạnh cô.

Vội vàng đẩy cửa xe ra, tiến lên vài bước đỡ lấy thân mình lay động hương thơm củ cô, ngữ khí thấp mà nhu hòa nói “Anh đưa em trở về.”

Cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm theo dõi hắn, chân mày nhíu lại mà viền mắt lại nhíu lại thành một đường như có chút hoảng hốt. Một hồi lâu giống như là nhận ra hắn, trên môi hiện lên một nụ cười khách khí, lắc đầu cho có lệ “A... là tổng giám đốc Tần nha... chuyện nhỏ này sẽ không cần phiền đến anh. Cảm ơn.”

Hắn nhíu chân mày “Bộ dạng này của em sẽ không thể lái xe.” Cô cũng không để ý đến hắn, khoe miệng nhếch lên, gầy gầy rút cánh tay ra khỏi tay của hắn, bước chân có chút lảo đảo đi về phía trước, biểu lộ một tư thái – không cần anh một nhọc lo lắng cho tôi. Hắn thở dài một hơi, chỉ có thể nhắm mắt đi theo phía sau cô, khoảng cách hơi hơi cách xa cô tầm hai ba thước.

Cô cuối cùng cũng tìm được xe của bản thân, dựa người vào trên xe, hơi chút không kiên nhẫn ở trên quần áo sờ soạng, chỉ nghe “ba” một tiếng, túi xách rơi trên mặt đất, chìa khóa, di động cùng những đồ vật nhỏ rớt xuống trên mặt đất trước mặt cô. Cô vuốt đầu, cao lớn nhưng lại run run mà chuẩn bị ngồi xổm xuống...Hắn đã đi ra phía trước, nhanh tay lẹ mắt dùng tay thay cô nhặt những thứ đó lên.

Hắn nắm lấy chìa khóa xe, không chịu đưa, ôn nhu khuyên cô nói “Em với bộ dạng như vậy muốn lái xe chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Để anh đưa em về.” Cô cười nhẹ, cự tuyệt “Không cần, tổng giám đốc Tần. Xin hãy đem chìa khóa trả lại cho tôi. Cảm ơn.” Giọng nói của cô vẫn như bình thường, đọc nhãn rõ từng chữ rất rõ ràng nhưng nghe vào trong tai hắn, giống như cô đang cường điệu nhấn mạnh lên cái chữ “tổng giám đốc” kia.

Tâm của hắn lại vừa nhẹ nhàng quặn đau, có một loại chua xót không nói nên lời. Nhưng có tình lại nảy lên một sự vui mừng kỳ lạ. Hắn tình nguyện để cô dùng khẩu khí vạn phần chán ghét như thế, dùng khẩu khí vạn phần ghê tởm như thế nói chuyện với hắn, cũng tốt hơn để cô đem hắn trở thành một người xa lạ mà lãnh đạm khách sáo. Bởi vì nói vậy, cô ít nhất vẫn là nhớ được, nhớ được họ đã từng qua lại với nhau, nhớ được những tình cảm có lúc ban đầu với nhau. Tuy rằng, tuy rằng tất cả những thứ đó là tự tay hắn phá hủy...

Hắn càng dùng sức xiết chặt chìa khóa, cùng ánh mắt của cô giao nhau ở không trung, hắn vẫn kiên trì nói với cô “Anh đưa em về.” Hắn coi tình huống hiện tại, nếu bị cảnh sát giao thông kiểm tra, khẳng định sẽ bị phạt vì uống rượu mà còn điều khiển xe như thế. Điều này coi như là tốt lắm... nếu là...

Cô mờ to đôi mắt hạnh, vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, không có gật đầu cũng không có cự tuyệt. Ngữ khí của hắn càng thấp một chút “Chỉ lần này nữa thôi, anh về sau sẽ không xuất hiện ở trước mặt em, có được không?” Cô vẫn như trước không nói gì.

Đi được nửa đường, cô dường như đã ngủ hân mà hắn cơ hồ là ôm cô mang về phòng ngủ. Hắn giúp cô cởi giày cao gót, dùng khăn nhúng nước nóng giúp cô lau mặt cùng tay. Nhìn đến lông mày nhíu chặt dần dần giãn ra một chút, hắn cảm thấy ở nơi nào đó trong lòng như có một làn nước ấm áp đang chảy ra từng giọt.

Đầu ngón tay tiếp xúc với da thịt mềm mại óng ánh như bông của cô, hắn thậm thán một tiếng không thể nghe thấy. Hồi lâu hắn mới đứng lên... lại đi lấy một khăn mặt có những quả nước ấm, lau chân cho cô... cô phát ra một tiếng “U...” thoải mái than nhẹ. Cả người hơi giật giật, nằm nghiêng nửa thân mình.

Ánh mắt hắn khẽ dời đi, bỗng nhiên rơi xuống một nơi nào đó, một thân ảnh trắng mịn, chỉ cảm thấy trong đầu “ong” lên một tiếng rung động, máu cơ hồ đều tập trung đến một chỗ... nóng, cơ hồ trong nháy mắt dâng lên, ấm áp nhưng cũng phiền chán rơi quay quanh toàn thân hắn...

Hắn vội vàng buộc bản thân dời ánh mắt đi, chậm rãi làm vài lần hít sâu, ý đồ bình tĩnh với cảm xúc đang dâng lên thế này... nhưng cảm giác tựa hồ càng ngày càng mãnh liệt khó nhịn... hắn nhanh chóng đứng lên, chuẩn bị đi vào phòng tắm đem nước lạnh giặt khăn, bình tĩnh cảm xúc của bản thân một chút.

Môi vừa đứng lên, cánh tay lại đột nhiên bị nắm được, da thịt non mềm như nước của cô, đầu ngón tay lại giống như miếng băng mỏng mềm mại, mang chút mát lạnh thấm vào lòng người. Nhưng sự mát lạnh này bên trong lại dẫn theo một cảm giác nóng lạ kỳ quái... hắn nghiêng mặt, tim lập tức đập rối loạn thế nhưng không dám quay đầu... tay của cô tuy rằng rất lạnh nhưng nắm một chỗ lâu như vậy, càng ngày càng nóng lên...

Sau một lúc lâu hắn mới quay đầu... chỉ thấy xuống ánh mắt cô mê man, chợt nhắm mắt lại, mái tóc dài cuộn lại giống như một cuộn sóng, tầng tầng lớp lớp nằm ở trên gối, giống như cây hoa anh túc, biết rõ nếu chạm vào sẽ vạn kiếp bất phục nhưng không có cách nào không chế bản thân. Đầu của hắn một phần rồi một phần cúi dần xuống, đôi môi đỏ mọng của cô ở trước mặt hắn càng ngày càng lớn dần...

Cô đột nhiên thì thào nói “Eric, không cần đi... ở lại với em đi.” Hô hấp ấm áp trở nên nhanh chóng như bỏ tới vậy, giống như gió xuân ôn nhu lướt qua mặt nước... giọng nói của cô mềm mại mị hoặc, như người say rượu, nhẹ nhàng lay động trong không khí yên tĩnh, ngọt ngào như kẹo đường mạch nha như chính con người cô. Thật lâu sau không cần né tránh.

Nhưng hắn lại giống như người bị dùng thuật định thân vậy, cứng ngắc đứng ở nơi đó, toàn thân căng thẳng... đôi môi của cô gần ngay ở trước mắt, chỉ trong gang tấc nhưng hắn không có cách nào nhúc nhích thêm nửa phân. Xa phía chân trời, hướng nơi biển rộng, hắn và cô như hai cực của thế giới.

Hắn không phải là không nghĩ qua, chia tay đã mấy năm như vậy, cô tự nhiên sẽ không giống như hắn một người thanh tâm quả dục qua ngày như vậy. Với điều kiện của hắn, sẽ không thiếu người theo đuổi... nhưng tưởng tượng đến lại là một chuyện, từ trong miệng cô nghe được lại là một chuyện khác.

Nhưng cô lại vẫn chưa thấy, hai mắt vẫn nhắm chặt như trước. Theo góc độ của hắn, có thể thấy rõ ràng lông mi nồng đậm thật dài, uốn cong rõ ràng, hơi hơi rung động...

Cô lôi kéo tay hắn, đi tới bên miệng giống như làm duyên nhưng cũng giống như đang cần thật “Eric... ở lại với em... không cần đi...” Lực đạo ngày càng lớn, giống như càng cần lại càng khiêu khích. Ánh mắt hắn dần dần trở nên tối thâm trầm, giống như bóng đêm lan tràn trong không trung... tay kia của cô lại càng đòi mạng, kéo áo của hắn, dò xét đi vào...

Trong nháy mắt hắn đã tự đánh mất chính bản thân mình, hôn lên môi cô tựa hồ như cảnh cáo cô nhưng cũng là cảnh cáo chính bản thân hắn “Sau khi em tỉnh lại nhất định sẽ hối hận” Nhưng là tất cả mọi thứ trước mắt vẫn tốt đẹp như thế, sợ bỏ lỡ cả cuộc đời rút cuộc sẽ không tìm thấy.. hắn... hắn đã nghĩ mình không có đường lui nữa rồi.

Bóng đêm ngoài cửa sổ một tia rồi lại một tia đi qua, lộ ra một điểm rồi một điểm màu xám rồi dần lại chuyển sang một phần một phần màu đen... Từng bước một lại đây như thế rút cuộc cũng sáng sủa, rút cuộc cũng đủ màu sắc như trăm sắc gam vải được bày ra.

Cô vẫn ngủ say như trước, đại khái say rượu chỉ là duyên cớ, đến tận bây giờ cũng không có một chút biểu hiện của việc tỉnh dậy. Từ người cô phát ra hương thơm đến mơ hồ khiến tinh thần hắn luôn hoảng hốt, ần ần chờ đợi sự sở hãi khi cô tỉnh lại.

Bởi vì hắn không biết kết cục như thế nào. Có người đã từng nói rằng có người có thể đoán được đoạn mở đầu nhưng ai có thể đoán được kết cục sẽ ra sao. Hắn cũng vậy, cô có tất cả của hắn và câu trả lời cũng nằm ở trong tay cô.

Nhiều năm qua như vậy, hắn luôn luôn chờ cô. Vô luận là chân trời hay góc biển, hắn vẫn luôn đang chờ. Mấy năm nay hắn vẫn duy trì như vậy, bất quá là một cái ý nghĩ như vậy : hắn cùng với cô nhất định vẫn còn cơ hội gặp lại.

Hắn cũng biết cao ngạo như cô, bất kể ra sao cũng sẽ không nhìn nhận lại hắn. Dù sao năm đó bản thân hắn cũng đã tổn thương cô quá sâu.

Nhưng tất cả những việc tối hôm qua đến quá mức tốt đẹp, hắn đến bây giờ cũng không đủ tự tin vô cùng. Khi cô lẳng lặng rúc vào trong lòng hắn, ôn nhuận như ngọc, quyến rũ động lòng người, ước chừng là phong cảnh đẹp nhất trong cuộc sống nhưng là... nhưng là hắn mang theo một sự mê ly đến mơ hồ... đây có phải là sự thật hay không?

Hắn vô lực tựa vào ghế xe, nhìn cô một thân màu xanh lam bước xuống xe, cười vẫy tay cùng với vị anh tuấn trong xe kia cáo biệt sau đó quay lưng vào thang máy...

Lúc này đã là 11h đêm, nói sớm cũng không còn sớm mà nói trễ lại cũng không trễ, lại rất nhiều người chờ đợi quang cảnh như thế này. Nhưng hắn đã liên tục vài ngày, si ngốc chờ đợi ở dưới nhà cô chỉ để có thể liếc mắt nhìn cô một cái.

Buổi sáng ngày ấy, cô vào phòng tắm hắn liền mở mắt ra. Thời khắc khi đó, hắn đại khái liền như một tù nhân chờ hình phạt, lo sợ bất an. Âm thanh từ nhà tắm truyền vào tai hắn đều rõ ràng, tiếng nước róc rách từ trong phòng tắm truyền tới, tiếng tim của hắn đập loạn lên, hắn hít thở một cách dồn dập, da thịt hắn ma sát nơi đệm chăn phát ra một tiếng vang “loạc xoạc”... nhưng hắn vẫn không yên cùng sợ hãi như thế.

Cô mở cửa phòng tắm, tựa hồ không có một khắc lưu lại trực tiếp đi ra khỏi phòng đi đến phòng khách. Hắn chậm rãi mở mắt...

Sau đó cô lại chưa vào lại trong phòng. Cuối cùng hắn đứng dậy mặc quần áo mà đi ra.

Cô nằm co ro trên ghế sofa, trên người vẫn còn lưu lại hương thơm của hoa cỏ, cả người đắm chìm trong ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào. Cô cứ nhiên là biết hắn bước ra. Nhưng là ngay cả ngẩng đầu lên cũng không có.

Ánh mắt hắn nhu hòa vô cùng, đứng ở nơi đó chỉ có thể đứng ở nơi đó mà thôi, nhìn cô im hơi lặng tiếng nhìn cô mà thôi. Cứ đứng như vậy giống như một chảo dầu hắt lên người, hắn không đợi để biết được kết cục như thế nào. Cái này đây đại khái chính là làm tặc nhân, thời khắc bị bắt có cảm giác hoảng loạn cùng bất an, sợ hãi cùng với không biết sẽ đối mặt với cái sợ hãi gì... hắn hiện thời là thật rõ ràng rành mạch cảm nhận được...

Hồi lâu hắn mới mở miệng, cố lấy dũng khí mở miệng, giống như nhớ tới thời thanh xuân niên thiếu, chỉ có dũng khí cùng tài năng nói ra bằng miệng “Tiểu Kiều... em còn có thể lại cho anh một cơ hội sao?” hắn thậm chí có thể nghe ra trong lời nói của mình có chút khản trương.

Thời gian dài hít thở càng không thông, càng trầm mặc... giọng nói của cô rút cuộc thì không một tia gọn sóng truyền đến “Tần Mộ Thiên, anh thử nói xem?” Khuôn mặt cô, giọng nói của cô, tất cả của cô đều gần ngay trước mắt mà xa cuối chân trời.

Trong không khí lại lâm vào một mảnh tĩnh lặng. Cô luống loát đứng lên, vòng qua hắn đi vào phòng ngủ.

Đây chính là không nói cự tuyệt nhưng lại cự tuyệt càng sâu. Bởi vì cả hai đều đã nói với, trong lời nói kia còn rõ ràng đến thế tuy rằng không cần phải nói ra nhưng hắn cũng đã hiểu được. Con người sau khi lớn lên, sau khi thành thực thì việc tự nhiên cự tuyệt cũng sẽ trở nên uyển chuyển hơn trước. Như trước đây cô khẳng định sẽ đổ ập xuống cho hắn một câu “Tần Mộ Thiên, anh nằm mơ đi.”

Hắn suy sụp nhắm mắt lại, suy nghĩ theo hồi ức trở về ngày ấy, Tự nhiên hắn biết cô cùng hắn sớm đã không còn chung đường nữa. Nhưng là rõ ràng hắn còn nhiều lời muốn nói như vậy nhưng không làm sao để có thể nói ra. Nhiều như vậy, nhiều như vậy, nhiều lắm, thế cho nên hắn không biết phải làm như thế nào để mở miệng, làm thế nào để mở miệng được đây. Nhưng là nếu hiện tại hắn không nói lời muốn nói thì sợ rằng về sau lại càng không có cơ hội để nói.

Hắn đột nhiên đẩy cửa xe ra, hướng cô mà đi tới.

Hắn nói “Là anh.” Giọng nói của cô có chút khuếch đại lên “Tổng giám đốc Tần, có chuyện gì sao? Hiện tại là thời gian tan tầm, tôi nghĩ giữa chúng ta

không có chuyện gì để tán gẫu chứ.” Hân nhủ mảy “Tiểu Kiều, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

Cô cười thành tiếng, giống như cảm thấy hân nói một câu rất buồn cười “Tổng giám đốc Tần, anh cho tới bây giờ đều là nói chuyện không giữ lời sao?” Hân không tiếng động cười khỏ, lại kiên trì “Chúng ta ở trong này nói chuyện cũng không ảnh hưởng.”

Cô dừng một chút, sáng khoái nói “Được rồi, xin nói nhanh một chút.”

Hân ngửa đầu nhìn bóng đêm một chút, giống như tấm màn đen trắng tập bao phủ, nhận không ra có hay không có ánh trăng cùng tinh thần. Chỉ nhìn đến toàn nhà ở xa kia, có rất nhiều ngọn đèn, ánh sáng cùng đêm đen phản cách nhau thành hai thế giới.

Hít vào một hơi, âm thanh cân bằng hân mở miệng nói “Có thể cho anh một cơ hội ở cùng em lo lắng cho em không được sao? Bất kể điều gì anh cũng có thể đáp ứng em...”

Cô ở đầu kia vẫn trầm mặc, hân sốt ruột tiếp tục “Em có thể làm bất cứ việc gì em muốn, nếu em gặp được người tốt chúng ta tùy thời có thể chia tay. Anh tuyệt đối sẽ không dây dưa... được không? Tiểu Kiều... lại cho anh một cơ hội nữa được không?”

Cô đứng ở cạnh cửa, một lời không nói, đem đôi môi man không hề có một tia huyết sắc. Lời nói của hân làm cho cô mất tự nhiên không biết làm thế nào, chỉ đứng đó nhìn anh nói. Trong phòng khách sáng ngời những ngọn đèn như ban ngày, ánh đèn trong mắt cô lại chính là âm thầm nhàn nhạt vài tia. Khỏe miệng cô nhếch lên, độ cong dường như thể hiện sự vừa lòng cũng như hận ý, tần nhần lại mê người, chính là hân nhìn không tới mà thôi. Cô mang theo nét cười, chậm rãi thờ nhẹ một chữ “Được.”

Cô từ đêm sinh nhật của Gia Hiền liền bắt đầu bày bố cục, sở dĩ chưa muốn hân nhập cuộc. Nhưng nếu hân muốn cô tiến hành từng bước một của kế hoạch, cô tự nhiên muốn ấn kịch bản diễn xuất.

Vốn rằng cô đã có ý đồ quên hân, cũng thiếu chút nữa thành công nhưng hân cũng không có rời đi, còn mưu toan đi lại vào sinh mệnh của cô. Một khi đã như vậy, thôi được rồi.

Tần Mộ Thiên, tôi đã từng có bao nhiêu đau thì tôi cũng muốn anh có bấy nhiêu đau.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Như hạt bụi..

Tạ Tiểu San gõ gõ cửa, bước vào văn phòng của cô “Buổi tối ăn cái gì? Tớ một mình, tịch tịch lại nhàm chán a.” Lâu Lục Kiều ngẩng đầu, mắt hạnh híp lại mà cười “Tớ có hẹn.”

Tạ Tiểu San ngửa mặt lên trời thở dài “Ông trời bao la, mặt đất rộng lớn a. Vì cái gì, vì cái gì mà chỉ mình lão nương đây phải cô đơn lẻ bóng một mình chứ?” Quay đầu nhìn lại cô, cọt nhả lại thêm vô liêm sỉ hỏi “Có hẹn với ai? Tớ có biết không? Nếu tớ biết thì hãy mang tớ đi cùng đi.”

Lâu Lục Kiều thế nhưng không nói, nhìn thời gian một chút, anh hân là nhanh sẽ đến thôi. Tạ Tiểu San gấp bộ dạng của cô, nói rõ là không nghĩ cô sẽ mang mình theo làm cái bóng đèn rồi. Vì thế bĩu môi, oán hận nói “Trọng sắc khinh bạn.” Cố ý cường điệu lên, bước chận đậm mạnh xoay người mà đi ra, tiếng gót giày gõ trên mặt đất tạo thành tiếng động “cọc... cọc..” hồi dài.

Bất quá mới đi được vài bước, bỗng nhiên có một thân ảnh quen thuộc đập vào tầm mắt. Cô vô cùng sửng sốt, dừng bước đem ánh mắt lướt qua.

Chính xác là không có nhìn nhầm. Người nọ còn tươi cười hết sức mà chào hỏi cùng cô “Cô Tạ, xin chào.”

Miệng cô không ngừng run rẩy, nhưng vẫn cực lực cười đáp trả “Tổng giám đốc Tần... xin chào...” Tần Mộ Thiên hơi cúi đầu với cô rồi lập tức bước về phía văn phòng của Lâu Lục Kiều.

Chỉ thấy hân gõ cửa một chút, vừa mở cửa vừa nói “Tốt lắm không có ai.” Ngữ khí ôn thuận nhu hòa, ngay cả cách xưng hô khách sáo cũng không có, chỉ có thể nghĩ hai người này lại có trình độ vô cùng thân thiết thôi.

Tạ Tiểu San nhủ mảy lại, thấp giọng rên rỉ một tiếng “Trời ạ!” Lâu Lục Kiều, người phụ nữ này từ khi nào lại cùng hân ở một chỗ. Rõ ràng mấy tháng liền, thời điểm Tần Mộ Thiên nằm viện, nếu ai nhắc tới hân thì Lâu Lục Kiều đều làm bộ mặt chán ghét. Thế nào mới ngăn ngui mấy tháng, hai người liền cùng nhau ở một chỗ thế này? Nhìn vào khẩu khí của Tần Mộ Thiên, hai người sẽ không là.... Sẽ không là...

Đối với việc năm đó, Tạ Tiểu San kỳ thực biết đến cũng không nhiều. Năm đó khi còn ở nước Anh đi học, cô nhận được mấy phong thư cùng bưu kiện của Lục Kiều, ngẫu nhiên cùng tán gẫu trên MSN, biết cô yêu thương một người đàn ông tên là Tần Mộ Thiên. Sau lại thậm chí vì anh ta mà trở mặt cùng gia đình... cuối cùng... cuối cùng là mang vết thương lòng mà về nước.

Thời điểm cô gặp lại cô ấy, đại khái là thời điểm nghèo túng nhất trong cuộc đời của Lâu Lục Kiều, mới từ nước ngoài trở về, công việc cũng không ổn định, thuê một chiếc phòng nhỏ trong ngõ hẹp.

Ngõ ở thành phố S hơn phân nửa đều là thế, thối loạn bát chuyễn, vừa dài vừa loằng ngoằng mà lại nhỏ hẹp, cơ hồ một chiếc xe đi qua cũng khó khăn. Toàn bộ ngõ ngách thì ẩm ướt lại toàn mùi hôi thối, cô điếm mũi chân, bịt kín cái mũi, xuyên qua một bãi nước thải mới tới được. Không có cách nào để có thể tin được vào hai mắt của mình. Cái người kia từ nhỏ được che chở giống như tiểu công chúa trên tay, hiện tại lại sinh hoạt nơi chật hẹp, cũ nát nơi ngõ nhỏ này.

Sau đó hai người ở cùng một chỗ làm tạp chí, Lục Kiều cũng chưa từng ở trước mặt cô đề cập qua người đàn ông tên Tần Mộ Thiên này, giống như người kia cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua một lần trong sinh mệnh của cô ấy. Nhưng cô lại mơ hồ hiểu được, có một số người có một số việc không muốn nhắc tới, chỉ là ở sâu trong nội tâm cũng không có quên được. Nếu là thật sự không thêm đề ý thì ngược lại sẽ thông dong bình thản.

Xe chạy vào gara của biệt thự, nơi này hẳn chưa từng mang cô tới. Lâu Lục Kiều cười nói “Không muốn nói cho em biết nơi này là kinh doanh riêng của anh chứ.” Tần Mộ Thiên quay đầu, ở trên mặt cô khẽ hôn một cái, cười ha ha “Đúng vậy, Họ Tần có những món ăn độc nhất vô nhị và em là thực khách duy nhất.”

Hắn nhắc mấy túi vật phẩm lớn, ở phía trước mở cửa vào nhà. Bên trong trang sức thật giản dị theo phong cách miền quê, vách tường màu trắng, sàn bằng gỗ thô, sofa cùng cùng bộ rèm cửa màu vàng nhạt văn nhả xinh đẹp nổi lên mấy bông hoa, cũng không xa hoa nhưng thật ấm áp thoải mái.

Cô hít một hơi, tay xiết lấy túi sách, ngực cũng giống bị như cái gì đổ lên vậy, hô hấp đều có chút khó khăn.

Hắn trái lại tự vào phòng bếp, buông túi đồ ăn xuống, quay đầu thấy cô còn đứng tại chỗ liền đi tới, khẽ cười “Muốn tham quan phòng ở một chút không?” Cô hiển nhiên cười, nhún vai “Không cần.” Mà sau đó hai hàng lông mày nhũn lại, đáng thương hề hề nhìn hắn “Em đói bụng. Buổi chiều vội không có thời gian ăn cơm.”

Hắn cười tiến lại phủ lên môi cô những nụ hôn cuồng dã, sau một hồi lâu mới buông cô ra “Được, anh đi làm cái này cho em. Anh mua bánh phở mai mà em thích nhất, có muốn ăn trước chút không?” Hai tròng mắt của cô hơi tỏa sáng “Là anh mua ở cửa hàng XX sao?” Hắn gật đầu, cô hạ mi mắt giữa đầu nhìn hắn “Em muốn ăn.”

Hắn ở trong phòng bếp bận rộn, tiếng nước, tiếng thái đồ ăn, tiếng va chạm xong nồi chén bát cùng một chỗ, một âm thanh hỗn hợp truyền tới. Cô lại ngồi ở trên ghế sofa, yên lặng nhìn chiếc bánh ngọt đặt ở trước mặt. Trên bánh có dính socola với dâu tây, màu hồng nhuận tràn mặt bánh, tươi mát giống như có thể không cần thêm nước vậy. Vụn nhỏ socola đến mê người nằm rải rác trên mặt bánh... như vậy rất dụ hoặc con người, làm cho người ta không khỏi đưa ngón tay mà chạm vào...

Nhưng là... Nhưng là, cô lại cố tình không có nửa điểm muốn ăn, từ khi cô theo anh ta vào nhà đến bây giờ, ngực luôn luôn có cảm giác buồn ở nơi nào đó..

Căn phòng ở này, hẳn là tận lực mang cô đến. Bởi vì phong cách bố trí là dựa theo những hình thức mà cô đã từng nói qua... cô nói cô muốn dùng rèm cửa sổ có những đóa hoa nhỏ nở rộ, tất cả dụng cụ đều màu trắng, dùng đèn treo cổ điển bằng thủy tinh... tất cả trước mắt đây đều giống nhau như đúc...

Hắn tưởng nói cho cô, hẳn nhớ được tất cả những lời cô nói ở dĩ vãng sao? Khóe miệng cô nhếch lên, cười lạnh.

Tần Mộ Thiên ở trong phòng bếp, đang làm đồ ăn, mấy món ăn cũng nấu sắp xong đang chuẩn bị được bung ra thì thấy cô ló đầu đi vào, nhăn cái mũi cười lấy lòng “Mộ Thiên... Mộ Thiên... thực xin lỗi, vừa rồi có người bạn gọi điện thoại tới đây, nói có chuyện cần em giúp. Thực xin lỗi... em không có thể ăn được món do anh nấu...”

Khóe mắt cô cong cong rồi lại nhọt nhọt rũ xuống, giống như con chó nhỏ đang mắc tội mà ngữ khí lại ôn nhu ngọt ngào như thế, hỏi hắn làm sao có thể tức giận với cô đây. Hắn không có cách nào chống đỡ, dùng một chút mới ôn nhu mở miệng nói “Ở nơi nào? Anh đưa em qua.”

Cô tiến lên ôm lấy cổ hắn, mắt chớp qua chớp lại “Em biết anh là tốt nhất. Sẽ không tự giận mình chứ?” Hắn lắc đầu “Sẽ không đâu.” Cô cười, đem đôi môi đỏ mọng đi lên...

Hắn cách cửa sổ thủy tinh, nhìn vào nơi mờ ảo không rõ sáng tối, nhìn cô bước lên một chiếc xe. Người đàn ông trong xe còn xuống xe thay cô kéo cửa x era, ân cần vạn phần mời cô lên xe. Hắn chậm rãi rời bỏ chiếc tạp dề ở trên người, suy sụp đặt ở một bên.

Ngày ấy cô ấy nói được, hẳn quả thực không thể tin vào bản thân. Khi cô mở cửa, khi hắn cùng cô chân chính đối mặt, khi hắn hỏi cô, cô đã cắn môi, một con người ngập nước yên lặng nhìn hắn, cơ hồ vọng vào trong lòng hắn.

Rất lâu sau đó, cô mới nói thấp lại rõ ràng từ “Được.”

Hắn trừ bỏ đem chính cô ôm chặt bên người, cơ hồ đã đánh mất các hành động nặng lực khác. Đêm đó, cô nằm ở trong lòng hắn, nhẹ nhàng nói nhỏ như ni non “Tần Mộ Thiên, vài năm nay, anh có nghĩ đến em sao?”

Hắn trấn tĩnh hô hấp của mình, thật lâu sau, thật lâu sau mới nói ra một từ “Nhớ.” Làm sao có thể không nghĩ tới, làm sao có thể không nhớ cho được? Mấy năm nay, hẳn có thời khắc nào là quên cô. Nhưng là tự tay hắn đã hủy hết tất cả mọi thứ, hẳn mỗi lần nhớ tới đều không có cách nào không hận bản thân.

Trong đêm tối, hai người lặng lặng ôm nhau, hô hấp của nhau đều có thể nghe thấy được, còn có nhiều việc cần quan tâm tới nữa.

Đã có thể tính là gần đến như vậy rồi, hẳn lại đoán không ra cô, không biết là bản thân có thể chân chính tiến vào đáy lòng cô được hay không? Hay chỉ là bản thân hẳn rất lo được mất mà thôi?

Điện thoại của cô rất nhiều, tuyệt đại đa số đều là đàn ông gọi điện tới. Có đôi khi cô tiếp điện thoại, bất kỳ là ở trong khoảng thời gian nào, ở đâu cô sẽ rời khỏi hẳn, giống như hiện tại. Cô biết rõ hẳn mang cô đến đây là muốn có một ngày cuối tuần thuộc về hai người, nhưng là... nhưng là... chỉ cần một cuộc điện thoại, chỉ cần một cuộc điện thoại lại đem cô đi mất.

Trong phòng bếp, nguyên liệu nấu ăn chồng chất thành một mảnh nhưng hẳn cũng không có hứng thú nấu ăn gì nữa.

Lâu Lục Kiều nhìn dòng xe phía trước nói “Vĩ Sâm, ở phía trước anh cho tôi xuống đi. Cảm ơn anh đã lại đây đón tôi.” Là cô gọi điện thoại nói với Trần Vĩ Sâm ở nơi cô đang đến không có phương tiện để đi về nên nhờ hẳn tới đón một chút. Trần Vĩ Sâm mỉm cười “Khách khí như vậy sao? Tôi bắt quả chỉ là tiện đường mà thôi.”

Cô xuống xe, đứng ở bên đường, đem điện thoại gọi cho Tạ Tiểu San “Cậu ăn cơm chưa?” Tạ Tiểu San kỳ quái “Cậu không phải cùng người kia có hẹn sao? Còn có thời gian gọi điện thoại cho tớ.”

Cô cười cười nói “Tớ đang đói đây. Ra ngoài ăn sao?” Tạ Tiểu San nói “Tớ nấu ăn.” Lâu Lục Kiều thấy vậy liền nói “Vậy cậu nấu nhiều thêm một chút, lát tớ ăn với cậu.”

Trong phòng Tạ Tiểu San tràn đầy mùi vị của mỳ sợi, Lâu Lục Kiều đã hưởng qua vài lần tay nghề của Tạ Tiểu San, giờ phút này nghe tới hương bị kia thì bụng cô lập tức có phản ứng.

Vội tháo giày, chạy đến nhà ăn, ăn từng ngụm từng ngụm, ngẩng nhìn còn không quên thổi “phù phù” một chút, lấy về cô ăn mì sợi thật sự rất ngon. Ăn một nửa, cảm thấy bụng đã tương đối no, mới thỏa mãn thờ dả, ngẩng đầu “Thực sự ăn quá ngon. Này, nếu tạp chí của chúng ta ngày nào đó làm ăn không nổi nữa, chúng ta liền đổi nghề đi bán mì đi, cậu thấy thế nào? Cậu phụ trách làm, tớ phụ trách lấy tiền, khẳng định không thể so sánh kém với hiện tại...”

Tạ Tiểu San lạnh lùng hừ một tiếng “Cậu cũng không cần ảo tưởng đâu. Cậu đó, với người họ Trần kia còn không bỏ được sao? Trong xã hội này có biết bao nhiêu đàn ông, tớ cho hẳn đi xách giỏ cho cậu còn không xứng đâu.”

Nhắc tới người nọ, sự thèm ăn của Lâu Lục Kiều giảm đi phân nửa, ngẩng đầu thấy sắc mặt ủ dột của Tạ Tiểu San vội đứng dậy đến bên cạnh cô ngồi xuống, trưng ra khuôn mặt tươi cười lạnh nói “Như thế nào? Tức giận sao?”

Tạ Tiểu San liếc mắt nhìn cô một cái “Tớ dám sao?” Lâu Lục Kiều thu lại ý cười, nghiêm mặt nói “Vậy cậu cứ trách móc tớ đi.” Tạ Tiểu San đột nhiên thờ dả “Quên đi. Tính tớ không thích xen vào chuyện của người khác. Cậu có biết tớ luôn duy trì mối quan hệ với cậu, với chuyện này cậu vì sao ở trước mặt tớ đều không có đề cập qua.”

Lâu Lục Kiều không nói được một tiếng. Tạ Tiểu San lại nói “Cậu từng đã nói với tớ, cậu đời này sẽ không tha thứ cho hẳn. Thời điểm cậu nói như trăm đinh tiết thiết vậy, nhưng vì sao hiện tại...”

Lâu Lục Kiều thờ dả, ần ần nói “Chuyện tình cảm, không phải chúng ta có thể không chế...” Tạ Tiểu San nhìn cô, không buông tha một chút ít biểu tình trên mặt cô “Cậu xác định là không kim lòng được, hay còn có nhân tố khác nữa?”

Lâu Lục Kiều lộ ra nụ cười xán lạn, nhìn lại cô “Cậu xem tivi nhiều quá rồi.” Thấy Tạ Tiểu San vẫn là thái độ nghiêm túc, thái độ của cô cũng vạn phần tốt mà phối hợp nói “Được rồi, được rồi. Thăng thần thì khoan hồng, kháng cự không tha, tớ nhận tất cả các chiêu từ cậu.”

Những năm gần đây, tớ chưa từng có quên hẳn. Tớ luôn nghĩ sẽ không thừa nhận nhưng trên thực tế ở sâu trong nội tâm là không có thể quên hẳn. Nên tận lực không muốn có quan hệ với hẳn. Từ sau khi gặp lại, hẳn lần nữa xuất hiện trước mặt tớ, tớ mới dần dần ý thức được sự thật là tớ không có quên hẳn. Sau nữa là hẳn vì tớ mà bị thương... nên... nên... ngày đó hẳn đột nhiên chạy tới hỏi là có thể hay không cho hẳn một cơ hội bắt đầu... kết quả chính là tình trạng hiện tại mà cậu thấy...” Cô hít một hơi nói thẳng ra.

Dứt lời, cô cũng không nhìn biểu tình Tạ Tiểu San, cầm lấy chiếc bát lại lấy thêm một ít đồ ăn nữa.

Thủy Mạt cũng không thể nào tin được, ngày ấy cô cùng hẳn tham dự một bữa tiệc tối tư nhân, lại ở chỗ này gặp phải Ngôn phu nhân – Uông Thủy Mạt. Thủy Mạt đối với bộ dạng kéo tay của cô với hẳn làm cho hoảng sợ, khẽ nhếch miệng, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bọn họ, sau một lúc lâu không biết thế nào phản ứng.

Thủy Mạt cũng là hỏi cô như thế. Cô nói “Thủy Mạt, những năm gần đây, tớ luôn luôn không muốn nghe đến tên của hẳn, không chịu biết mọi thứ về hẳn, nếu có nghe được cũng cho rằng là không có nghe, tớ cũng không biết là tớ đang làm cái gì nữa. Trừ bỏ hẳn, cậu chẳng lẽ không cho rằng còn có cái khác sao?”

“Thủy Mạt, có nhiều lúc yêu hận đều ở trên một đường thẳng. Yêu có sâu thì hận mới nhiều. Nhưng có khi cố tình thì càng hận lại càng yêu, đúng không?” Nghĩ đến không ai so với Thủy Mạt hiểu được ý tứ của mấy câu nói kia nên Thủy Mạt lặng im không nói, một hồi lâu mới dùng sức nắm tay cô, cười yếu ớt chúc mừng cô “Cậu phải sống hạnh phúc, Lục Kiều.”

Thanh âm Tạ Tiểu San có chút thấp “Cậu thật sự quyết định...” Trong miệng cô vừa nhét mì sợi vào nhưng vẫn nghe ra thanh âm “Uh” một tiếng, tỏ vẻ

vạn phần xác định.

Tạ Tiểu San “Được rồi, tớ đi rót hay ly rượu vang.” Lâu Lục Kiều nhìn bóng dáng cô đứng đấy, trong đầu muốn cười lại không khỏi nói nên lời chua xót “Lâu Lục Kiều, kỹ thuật diễn của mày quá xuất sắc, đã đem Thủy Mạt cùng Tiểu San lừa qua cửa. Hắn không qua được mới không tin.”

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: It’s Now and Never

Ở cabin hạng nhất này lui tới đây đa số là những nhân sĩ thành công tây trang giày da, trong đó còn không thiếu những nhân vật thường xuyên lộ diện trên mặt báo hay tivi. Đối với Tôn Tầm Linh đã trực tiếp gặp mặt chung với những người nổi tiếng hơn một năm nên đã sớm luyện được, sớm đã hình thành thói quen tự nhiên mà hơn phân nửa số người đó là ngồi xuống mà tay cầm tay ôm, tranh thủ thời gian.

Nhưng hôm nay vị hành khách ngồi ở hàng thứ hai kia có chút kỳ quái, một bộ tây trang xộc xệch, một cái caravat lệch xiên lệch xẹo, là một bộ dáng rất vội vàng. Lòng mày sáng sủa cơ hồ có thể sánh với ngôi sao đương đại, cùng với dáng người cao lớn thật hấp dẫn ánh mắt của người khác. Tôn Tầm Linh theo dõi hắn vài lần, càng không cần nói lấy mất biệt danh “Háo sắc” nổi tiếng của Lô Kiều Nhã, không biết hướng cái hướng kia quét mắt qua bao nhiêu lần.

Lô Kiều Nhã rót một chén nước, tiến đến bên người cô nói nhỏ “Biết trong tay người đàn ông kia đang nắm cái gì không?” Tôn Tầm Linh nhẹ nhàng lắc đầu một chút, đây chính là điều mà các cô cảm thấy phi thường quái dị, khi người đàn ông kia vừa bước vào, trong tay đã ôm một cái gói to mà phải hai tay ôm giống như đang cầm quốc bảo hiếm có vậy, vạn nhất không cẩn thận mà làm hư mất, đại khái chỉ sợ không cẩn thận vấp ngã thì sẽ phá hỏng cái món đồ đó.

Lô Kiều Nhã lộ ra một ánh mắt hâm mộ vô hạn, say mê vạn phần “Cô biết không? Là đồ ngọt ở tiệm XX đấy.” Vì khiến cho người nọ chú ý, cô đã cố ý ngã dưng phải anh ta mấy lần, thời điểm cúi đầu nhìn rõ ràng cái kia là đồ ngọt ở tiệm bánh ngọt nổi tiếng. Tầm Linh hơi hơi giật mình trừng mắt lớn, có bộ dáng không dám tin.

Lô Kiều Nhã nhìn hướng người đàn ông kia thờ dài “Không biết bạn gái của vị này là ai? Rất hạnh phúc đi. Cô biết không tôi cho rằng người kia chính là cô trong tiểu thuyết xưa mà thôi... ai biết rằng sẽ có ở đời thực này đâu?”

Tôn Tầm Linh vo đầu, chỉ thấy hai tay người nọ vẫn ôm gói bánh ngọt lớn, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ trên tay một chút, bộ dạng rất nóng lòng, giống như đang chờ người nào đó nhanh chóng đến. Kiều Nhã nói rất đúng, người nọ khẳng định là mua cho bạn gái ăn rồi cho nên mới có thể toàn tâm toàn ý mà đứng đợi như vậy. Nghĩ đến nữ tử được hắn yêu khác sâu đến như vậy, khẳng định thật may mắn lại thật hạnh phúc đi.

Lô Kiều Nhã còn nói “Cô biết không? Tôi hồi nhỏ có xem một tin tức giải trí, năm đó Vương Tổ Hiền đi đến Đài Loan gặp Tề Tần, ngay tại sân bay mua một chén mì vằn thắn đi, thời điểm xuống máy bay vẫn còn nóng... kết quả cuối cùng hai người này cư nhiên không ở cùng một chỗ... cho rằng loại việc ngốc này chỉ có nữ tử mới có thể làm được. Bởi vì nữ nhân khi yêu thì choáng váng, chỉ số thông minh bằng không. Không thể tưởng tượng được trên thế giới thật có bộ dạng cực phẩm nam này.”

Lô Kiều Nhã thực hận không thể ngửa mặt lên trời mà hét dài một phen, chỉ đành bắt công mà nói “Ai, vì sao cực phẩm nam đều như hoa đã có chủ vậy chứ? Ta vì sao còn không gặp được một người như vậy chứ?”

Lữ khách ra ra vào vào, Tôn Tầm Linh lúc lơ đãng ngẩng đầu vẫn thấy người trong tay người đàn ông kia đang cầm cái gói bánh lớn. Ở trong đoạn thời gian ngắn không lâu cùng đi chung đường này nhưng lại không có thể may mắn nói lòng tay ra. Cô không khỏi dâng lên một trận tò mò, rút cuộc người phụ nữ kia là người như thế nào lại có thể để cho hắn đối xử được như vậy?

Hắn ngồi trên xe tới đón, Tần Mộ Thiên trước tiên chính là đem điện thoại di động khởi động lên. Lập tức lại nhẹ nhàng dưng vào gói to, hoàn hảo là ngón tay hắn vẫn nắm ở đó, vẫn còn hơi ẩm như trước, hiện tại đuổi tới nơi cô ấy hẳn là vẫn còn chưa lạnh lắm.

Nghe di động truyền đến tiếng nhạc dễ nghe, tâm hắn có chút động, khoe miệng không kìm nổi mà nhếch lên như đang cười. Đã năm ngày rồi không có nhìn thấy cô ấy. Hiện tại giờ đã 1h Bắc Kinh, hẳn dù sao cũng là một con cú có cá tính, hẳn là còn không có ngủ.

Tiếng nhạc vang lên hồi lâu chính là không ai nghe máy. Gọi liên tục đến lần thứ 3, đầu kia mới truyền đến tiếng nhạc ồn ào, khẩu khí của cô là vui sướng nhưng cũng rất mơ hồ, hơi thờ kiểu mơ hồ khi đã cách cả chiếc điện thoại “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại chút...” Xem ra bên cạnh còn có những người khác...

Bối cảnh hỗn độn, thanh âm ồn ào dần dần cũng đi xa, hắn trầm ngâm một chút mới mở miệng “Em đang ở bên ngoài sao?” Cô “uh” một tiếng “Đi chơi cùng vài người bạn. Anh đang ở đâu, ngày mai sẽ trở về sao?”

Ước chừng là cô đang giải thích lý do ra ngoài, tâm tình của hắn căn bản đã trầm xuống nay lại hơi hơi nâng lên một chút, vội hỏi “Hiện tại em đang ở

đâu?” Cô bật cười, ngọt ngào như tơ “Làm chi? Anh tới đón em sao?” hần hít sâu một hơi “Không thành vấn đề. Em đang ở đâu?” Cô có dậy lên vài phần kinh ngạc, nửa tin nửa ngờ nói “Thật hay giả thế?” Thuận miệng nói nơi mình đang đứng chờ hần.

Ánh sáng bên trong khiến hình ảnh vô cùng mờ ảo, đèn màu ngũ sắc phiêu dật lóe ra, coi như không ngừng tác lên những viên đá úy yêu mịn nhất, Tiết tấu âm nhạc cường mà không gắt, lại mang theo lời nói mỉa hoặc không nên nói. Hần luôn luôn không đến những nơi như thế này, híp con mắt lại, thế này mới thích ứng được với lượng ánh sáng ái muội như thế này.

Chỉ thấy mọi người ở chính giữa đang vây thành một vòng, đầu người ngó nghiêng, có người còn ngồi xuống bàn mà vẫn trầm trồ khen ngợi. Hần đến gần một chút chỉ thấy một đôi nam nữ chính đang nhảy theo nhịp ở nơi đó. Người con gái với mái tóc dài uốn cong như ngọn sóng, mặc một chiếc váy màu đen bó sát người, kỳ thực kiểu dáng cũng không lộ liễu gì chỉ hơi lộ ra cổ cùng bả vai mấy mảnh da trắng mà thôi. Nhưng lúc này phối hợp cùng với người đàn ông kia uyển chuyển xoay người đi chuyển về phía trước rồi lại lùi ra phía sau, tóc dài phất phới, roi trên lưng áo như một con rắn mềm mại, nổi bật quyền rũ, nóng bỏng mê người đến nỗi nói không nên lời.

Bên cạnh mọi người thấy đều cảm giác động tâm, có một chút thương thức, một chút trầm trồ khen ngợi, một bên cùng theo bọn họ bước vào sàn nhảy.

Không bao lâu sau điệu nhạc kết thúc, chỉ thấy người đàn ông kia cúi xuống sát mặt người phụ nữ, khẽ hôn lên môi của người bạn nhảy một cái. Người phụ nữ đó không ngừng cười khanh khách, người đàn ông kia cũng nói tiếp vài câu, hai người như thế mới nắm tay vô cùng thân thiết mà đi xuống dưới.

Lúc này mọi người đã giải tán đi nhiều, hầu như đã trở về vị trí cũ. Cô quay đầu liền nhìn thấy Tần Mộ Thiên đứng lặng ở một bên, nghiêng đầu cười, hơi thờ hờn xen lẫn một chút mùi rượu “Anh thật sự đến sao?”

Dứt lời cũng không buông cánh tay người đàn ông kia ra mà thoải mái giới thiệu “Eric, đây là Tần Mộ Thiên.” “Đây là Eric.”

Tần Mộ Thiên gật đầu xem như tiếp nhận. Lâu Lục Kiều nói “Em đi toilet một chút. Anh đứng đây chờ em một chút.”

Hần đứng ngay tại chỗ nhìn hai người lôi kéo tay nhau rồi đi. Eric, thì ra người này chính là Eric. Nghĩ đến không có một người đàn ông nào có thể quên bạn gái ở trên giường lại gọi tên của một người đàn ông khác. Hần tuy rằng hi vọng tất cả chỉ là hiểu lầm nhưng tất cả đều rõ ràng như vậy, Lục Kiều đã từng qua lại với người đó, có lẽ khả năng cùng người đó không chỉ đơn giản là bạn bè bình thường như vậy...

Hần muốn ghen tị, hần muốn phát điên nhưng là hần đối với cô tất cả đều bất lực. Hần thậm chí ngay cả quyền lựa chọn cũng không có. Cô đã từng nói qua với hần “Nếu có một ngày em chán ghét anh, em sẽ chia tay.” Hần đứng ở nơi đó, dùng một chút mới trả lời “Nếu em gặp được người tốt, có thể cùng anh lập tức chia tay. Anh tuyệt đối sẽ không dây dưa với em nữa.”

Chỉ cần cô nguyện ý ở bên người hần, hần có thể lấy tất cả để đền bù lại. Hần tin tưởng một ngày nào đó cô sẽ hiểu được hần đối với cô là như thế nào. Cũng biết từ nay về sau, hần cũng sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Hơi thở của hần trước sau vẫn mãnh liệt như một, cô nhanh nhắm mắt lại, cuộn mình ở trong lòng hần, tâm lơ đãng nhưng lại càng đau hơn. Không biết vì hần ôn nhu hay vì nét ảm đạm bất đắc dĩ trên mặt hần kèm theo thần sắc có chút đau lòng... cô không biết, cũng không muốn biết... đại khái là cô say mê trong quan hệ này đi.

Đã rất nhiều lần, vô luận là cô uống say hay đi chơi cùng những người đang theo đuổi cô. Hần đã từng ở dưới nhà cô gặp qua vài lần, thậm chí có hai lần liên tiếp khi thấy hần cô cũng chỉ kêu tên của người đàn ông kia. Với hần tựa hồ cái gì cũng đều lơ đãng, đối với cô gặp bội gặp bội lần che chở, cô say rượu, hần cho cô uống trà giải rượu rồi uống nước mật ong, ôn nhu cẩn thận chiều cô. Vô luận cô có quá đáng thế nào, hần cũng không tức giận, có đôi khi gần đã cảm thấy hơi hơi cảm thán chính bản thân mình.

Cô càng ngày càng không rõ, có phải hay không lâu lắm rồi không yêu đương nên sờ dĩ mới hồ đồ như vậy. Nếu như hần yêu cô, vì sao tất cả mọi thứ đều không để ý như vậy? Cô làm nhiều như vậy, diễn lâu như vậy, đơn giản là muốn hung hăng đá thương hần mà thôi, giống như năm đó hần đã thương cô mà thôi.

Nhưng vì sao tất cả xảy ra như vậy, mà hần vẫn đối tốt với cô như không có chuyện gì xảy ra vậy? hần hần là phải bức tức... nếu như không tức giận, ít nhất cũng sẽ có một cái gì đó chứ? Nhưng là hần không có, hần cái gì cũng không có... chính là yên lặng, cái gì cũng đều chỉ trầm mặc mà thôi.

Hần không thương cô sao? Nếu không thương, cần gì phải xuất hiện trước mặt cô, luôn miệng nói yêu cô chứ?

Cô vuốt đầu, chỉ cảm thấy rất hỗn loạn, Giống như có vài thứ mà cô đã không thể khống chế. Cô không rõ, vì sao cô đầu có cảm giác không buông tha được chứ?

Không, sẽ không. Là cô uống say, là do cô say mà thôi. Cô đã say.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy bản thân, bụng đau ê ẩm, phảng phất như trước khi có giá lạnh như băng thổi mạnh, đau... cô đau quá... khi đưa nhò rồi bỏ cô thì hần đang ở nơi nào? Khi cô liều lĩnh vứt bỏ đi mọi thứ, cho rằng có được hần liền có được cả thế giới thì hần ở nơi nào? Hần lúc ấy cùng một người phụ nữ khác ở cùng một chỗ.

Cô hoảng hốt mà bật cười, khóe mắt như có cái gì đó ướt át chảy ra...

Cô đã từng có bao nhiêu đau khổ thì cô cũng sẽ làm cho hần có bấy nhiêu đau khổ.

Tần Mộ Thiên, anh hãy chờ đi.

Chương 11: Là ai có ảnh hưởng lớn nhất đối với ai?

Chạng vạng tối khi ánh đèn đường bắt đầu sáng. Trong bếp Tần gia, hương khí bốn phía.

Tần Mộ Vũ ngồi trên xe lăn cầm lấy cái muỗng, quay đầu ôn nhu nói với Lâu Lục Kiều “Tiểu Kiều, em ra phòng khách đi. Nơi này đầu khói với mùi dầu thoi. Yên tâm, một mình chị có thể nấu được. Bình thường chị cũng thường xuyên nấu mà.” Phòng bếp trang hoàng đều theo ý thích của cô khi xưa, cao thấp trải phai đều rất là thuận tiện.

Lâu Lục Kiều mỉm cười nói “Em ở đây giúp chị dọn cơm, em cũng không muốn ra ngoài một mình. Em sẽ giúp chị, sẽ không làm phiền gì đến chị đâu.” Tần Mộ Thiên cũng ở phía sau vừa vào phòng nghe được cô nói như vậy, tâm tình cực tốt cười trừ ghẹo “Anh nhìn không lầm chứ, không chừng em liền đem mâm cơm mà đánh đổ đi bây giờ đó nhỉ.”

Lâu Lục Kiều xoay người, đánh nhẹ trên bờ vai của hắn một chút, giọng như tranh cãi nói “Anh...” Trên khuôn mặt mang theo vài phần giận dữ mà tái đi, ngữ điệu lại mềm mại đến ngây người, mùi hương của hương vị làm nũng.

Tần Mộ Thiên thừa cơ cầm lấy tay cô, tươi cười đầy mặt “Anh là trước tiên phải cảnh báo với em, đỡ sau này anh cái gì cũng không có mà ăn. Đói bụng cả nửa ngày rồi đó.”

Lâu Lục Kiều không thuận theo, nâng tay lên đánh hắn một cái, làm bộ như tức giận “Anh... anh... anh còn nói, em... em cùng chị... liền phạt anh không được ăn cơm trưa, để cho anh đói bụng thì thôi...” Về phương diện làm việc sớm đã hình thành thói quen một mình đảm đương nhưng hiện tại khi gọi Tần Mộ Vũ là chị gái, vẫn là cảm thấy tai nóng lên, không tự giác được mà đỏ lên một chút.

Ngẩng đầu chỉ nhìn thấy Tần Mộ Thiên cười nhìn mình, thật sự cảm thấy không chịu được liền quay đầu nhìn Tần Mộ Vũ hỏi “Chị, có được không?”

Tần Mộ Vũ đã rất nhiều năm không có nhìn đến vẻ mặt hạnh phúc như vậy của em trai mình, lúc này chỉ thấy hắn nắm tay của Lục Kiều, ánh mắt nhẹ nhàng chớp lấy, trong ánh mắt đều là sự ôn nhu đến chết người, ánh mắt mê hoặc chuyển động theo bóng người Lâu Lục Kiều, một mặt thỏa mãn vui sướng. Giống như toàn bộ thế giới của hắn đã không còn một người nào khác tồn tại, trong ánh mắt chỉ còn một mình Lâu Lục Kiều mà thôi.

Có thể nhìn thấy Mộ Thiên bình thân vui vẻ như thế, cô tự nhiên cũng cảm thấy cao hứng. Lúc này Lục Kiều vẫn thẹn thùng như vậy khi gọi cô là chị, ngữ khí mềm mại hỏi cô, cô vội vàng cười tùm tỉm liên tục gật đầu “Được, đương nhiên là được. Chúng ta liền phạt hắn buổi trưa không được ăn cơm, bắt hắn phải nhìn chúng ta ăn, cho đang đói...”

Lâu Lục Kiều như tìm được hòn núi lớn dựa vào, nâng cao cằm quay đầu nhìn Tần Mộ Thiên, miệng còn nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, tỏ vẻ đã thỏa mãn rồi.

Tần Mộ Thiên dùng ngón tay yêu thương vuốt nhẹ cằm của cô “Em đúng là quý hiếm. Anh bất quá chỉ nói sai một câu thôi mà em cùng chị anh liền hợp lại không cho anh ăn cơm. Đúng là nhỏ nhen quá đi.”

Lâu Lục Kiều đẩy tay hắn ra “Em là quý hiếm, đương nhiên phải là keo kiệt rồi. Bất quá cũng có người muốn chịu gánh lại con người keo kiệt này a.” Nét cười trên mặt Tần Mộ Thiên ngày càng sâu sắc, thấy cô gần tựa hồ càng ngày càng nghịch ngợm đáng yêu, thường thường sẽ cùng hắn nói tới cái chuyện keo kiệt này, cư nhiên sau mượn đề tài để nói chuyện của mình, chỉ huy hắn làm cái này cái kia. Nhưng hắn ước chừng là không làm không được, mà là tình nguyện làm, tình nguyện sa vào trong đó, không muốn tỉnh lại nữa.

Tần Mộ Vũ một bên xào rau, một bên nhìn hai người liếc mắt đưa tình nói chuyện với nhau, khóe miệng không khỏi cong lên, trong lòng cảm thấy tất cả đều là hạnh phúc rất đáng quý.

Mấy năm nay tuy rằng Mộ Thiên bề ngoài được xem như người đàn ông mẫu mực có sự nghiệp thành đạt. Kỳ thực, cô biết hắn không có điểm nào vui vẻ cả. Cô tuy rằng cho tới bây giờ không có hỏi nhưng lại biết nguyên nhân rõ ràng, đó là bởi vì một người phụ nữ mang tên Lâu Lục Kiều.

Hắn năm đó vì sao cùng Lục Kiều ly hôn mà người làm chị như cô cũng không biết lý do vì sao. Khi đó, cô chỉ hỏi qua hắn một lần, Mộ Thiên chỉ nhàn nhạt nói một câu “Không có gì, chỉ là không thích hợp thôi.” Từ đó về sau, lại càng không nói thêm một câu nào nữa.

Cô không hiểu, rõ ràng là không thích hợp mới ly hôn nhưng vì sao sau khi ly hôn những vẫn giữ lại những đồ vật của hai người giữ lại, cứ qua một đoạn thời gian lại tự chính mình sửa sang lại, lau chùi cũng không muốn cho người khác động tay vào.

Thậm chí những năm qua hắn chưa từng bao giờ có qua một người bạn gái. Thời điểm ban đầu hắn nói công việc vừa mới bắt đầu không có thời gian cùng tình lực, tất cả muốn lấy sự nghiệp làm trọng. Sau lại chỉ trả lời cho có, vô luận cô nói như thế nào, khuyên như thế nào cũng không chịu kết giao

bạn gái, càng lại không muốn thân cận.

Ngay từ đầu, cô luôn cho rằng hấn muốn chú tâm sự nghiệp là nguyên nhân nhưng vào mỗi buổi tối, khi cô tỉnh lại đi qua phòng hấn, cửa phòng hấn khép hờ... qua khe hở nhỏ cô rõ ràng nhìn thấy hấn suy sụp bất lực ngồi ở trên sàn nhà, nắm một tấm ảnh chụp, ngón tay sờ sờ trên khuôn ảnh, ni non kêu lên “Tiểu Kiều... Tiểu Kiều...” Cả người đắm chìm trong ngọn đèn lạnh lùng, khắp phòng vang lên giọng nói bi thương cùng tịch mịch...

Đây là Mộ Thiên mà cô chưa từng bao giờ gặp qua, trong ấn tượng của cô, em trai cô luôn là người biết chuyện như vậy, tự tin, lạc quan... bất kể sự tình gì, luôn đứng phía trước cô, cùng nói với cô “Chị, chị yên tâm, có em ở đây.” Tuy rằng Mộ Thiên nhỏ hơn cô 2 tuổi nhưng vẫn giúp cô che chắn đi mưa gió của cuộc đời.

Thì ra hấn cho tới nay đều không vui như vậy, thế mà người làm chị như cô từ trước đến giờ không hề hay biết.

Ngày hôm sau, Mộ Thiên vẫn như bao ngày bình thường buổi sáng dậy sớm, vẫn như ngày thường uống hai chén cháo mà cô nấu, vẫn một thân tây trang giày da như thường, vẫn đi làm như thường. Cô nhìn hấn vẫn nói lời tạm biệt với cô như ngày thường, tất cả lại trở lại như bình thường. Trong nháy mắt cô cơ hồ cho rằng những gì cô nhìn thấy tối hôm qua chỉ như là một giấc mộng đêm khuya mà thôi.

Cũng là từ đó về sau cô bắt đầu biết, vài năm nay Mộ Thiên chưa từng quên Lâu Lục Kiều. Cô cũng biết hấn cũng không nhắc tới nhưng lại chưa bao giờ từng có quên đi một chút nào.

Ngày ấy sau khi hấn mang Lục Kiều trở về nhà, đứng ở cửa sổ nhìn xuống dưới, nhìn vào cảnh đêm hư hư thực thực, trầm mặc cả nửa ngày cuối cùng hỏi một câu “Chị, nhân sinh có phải hay không chỉ cần phạm vào một chút sai lầm thì sẽ chẳng khác nào vĩnh viễn qua đi sao?”

Cô lúc ấy đang ngồi thêu hình chữ thập trên chiếc khăn vải, tinh thần tập trung mà hấn nói cực kỳ nhỏ, nghe được cũng không rõ ràng lắm, cô bèn ngừng đầu hỏi lại “Như thế nào?” Hấn cũng đã không chịu nói thêm nữa câu, chỉ lẳng lặng đứng đó hồi lâu...

Không quá lâu sau cô mới nhận thức được người con gái trong ảnh chụp kia chính là Lâu Lục Kiều, cũng mới hỏi ngược lại câu mặc danh kỳ diệu mà Mộ Thiên đã từng nói “Nhân sinh có phải hay không chỉ cần phạm vào một chút sai lầm thì sẽ chẳng khác nào vĩnh viễn qua đi sao?” Cô dần dần có chút hiểu rõ, năm đó chuyện Mộ Thiên ly hôn khả năng không có đơn giản theo như lời hấn nói. Bằng không, Mộ Thiên làm sao có thể nói ra lời nói như vậy đâu?

Rút cuộc là vì sao, người em trai này không chịu nói, cô biết cô cũng có hỏi cũng không thể nhận được câu trả lời.

Chính là nhìn bộ dạng hai người liếc mắt đưa tình, giờ tay nhắc chân đều tỏa ra một tình yêu nồng đậm. Bộ dạng như thế này cũng đủ rồi. Ở trong lòng cô vẫn luôn yên lặng nói với cha mẹ mình “Cha, mẹ, Mộ Thiên tìm về được tình yêu của em ấy rồi, Mộ Thiên hiện tại rất vui vẻ hạnh phúc. Tiểu Kiều tốt lắm, hai người nhất định sẽ thích em ấy. Hai người ở trên trời hãy chúc phúc và phù hộ cho bọn họ vĩnh viễn hạnh phúc.”

Lâu Lục Kiều cũng biết chị của hấn rất thích cô, thậm chí là không chút nào che giấu điều đó cả. Một tuần lễ cũng gọi cho cô vài cuộc điện thoại, cùng hẹn nhau đi ăn cơm. Từ Tần Mộ Thiên biết được cô ngày thường thích uống cà phê, lại cũng không nói nhiều, thế mà ngày hôm sau Tần Mộ Thiên đã mang theo nhiều thứ được chia thành từng túi nhỏ đưa qua cho cô.

Cô giờ phút này nhìn những ly thủy tinh trong suốt, nhìn những hoa quả khô đang giãn nở ra dần trong ly nước, cầu kỳ hồng, táo hồng, son tra hồng, nho khô hai màu vàng lục, cúc hoa tím, long nhãn màu mật ong... bỏ vào miệng có cảm giác trong lạnh mà cũng chua chua, các loại quả vỏ cứng ít nước có mùi vị độc đáo hoặc nung hoặc đậm, có cảm giác như gấn bó lưu luyến, uống rất tốt, cũng thích hợp với thời tiết như vậy.

Hồi còn nhỏ, ông bà nội chính là như thế, mỗi khi đến buổi trà chiều, ngồi ngay tại ghế tựa ở hoa viên, thay cô chuẩn bị tốt sữa cùng bánh quy. Vào mùa hè, sẽ có trà hoa cúc, một đóa rồi lại một đóa ở trong ly thủy tinh mà nở rộ... Bình thường bà thường ngồi ở phía đối diện, vừa tao nhã uống cà phê vừa nhìn cô từng ngụm nhỏ uống hết ly trà cùng với ăn hết mấy cái bánh quy...

Trong trí nhớ thì sau giữa trưa, trong hoa viên, dưới bóng cây tử đằng cùng với cây ngô đồng cành lá xanh biếc, sắc vi xinh đẹp, ngọc lan thơm mát, trong không khí ngọt ngào ngày người ấy... đã trở thành hồi ức ám áp nhất trong nội tâm của cô... đó là thời gian tốt đẹp vĩnh viễn không thể quay lại được...

Ngày ấy, cô đã đi trở về. Một lần nữa về nơi từ nhỏ cô đã lớn lên, tất cả vẫn như trước khi cô rời đi, trong vườn hoa tử đằng vẫn hùng hực khí thế nở rộ, buông xuống như gợn sóng đại dương. Bên cạnh là những cánh hoa hình tròn đủ màu sắc của sắc vi như son, kiểu cách trang trí không đồng nhất làm cành lá sum xuê trở nên đẹp trong không gian, tỏa hương thơm ngát bốn phía...

Phòng của cô vẫn bài trí giống như năm đó, chăn ga đều vẫn là màu trắng, màu trắng của tuyết sạch sẽ của tấm thảm thủ công, bốn phía vẫn là những đường viền hoa quý giá đẹp để tinh xảo... chị dâu ở bên cạnh cô, ôn nhu nói “Kiều Kiều, đêm nay không phải đi về, liền ngủ ở trong nhà đi.”

Cô vuốt ve rên mằn màu hồng sắc rù từ trên trần nhà xuống dưới, rất lâu sau mới nhẹ nhàng mở miệng đáp một tiếng “được”. Chị dâu cô nhất thời vui vẻ ra mặt “Thật tốt quá.” Thanh âm đè nén xuống “Mẹ biết em muốn đến nên mấy ngày trước liền cùng mẹ đi mua đồ dùng trên giường, đồ để tắm rửa, rửa mặt... đều là tự mẹ đi mua... giống như bảo vật chưa từng được phơi bày ra của mẹ vậy... cha mẹ à, sĩ diện ngoài miệng không nói nhưng tận đáy lòng vẫn là yêu thương em nhất. Em xem, hoa Mã Cách Lệ này rất xinh đẹp đấy? Là mẹ tự mình làm đấy.”

Trong lòng cô vừa có cảm giác chua xót lại có cảm giác ám áp, thì ra mẹ biết cô muốn trở về mừng sinh nhật Tiểu Cương nên chuẩn bị riêng cho cô... rõ ràng khi mẹ nhìn cô, biểu tình gì cũng không có chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói một câu “Đã trở lại rồi à.” Cô cho rằng... cô cho rằng mẹ vẫn còn giận cô, còn chưa tha thứ cho cô.

Mẹ thay cô kéo ghế ăn ra, ngồi cạnh ghế ngồi của mẹ. Cô cúi đầu ngồi xuống, không dám nhìn tới thần sắc của cha, nhưng thanh âm của cha lại thật ôn hòa, chỉ nói “Nhân Tề, liền ăn cơm đi.”

Quy củ khi ăn cơm ở trong nhà cũng rất nghiêm, trường bối nếu như không động đũa thì tiểu bối vẫn là không có thể nào ăn được. Cha vừa nói, anh trai cùng chị dâu cũng nói theo “Con mời cha mẹ ăn cơm” Tiểu Cương cũng cất tiếng nói thanh thúy của mình “Cháu mời ông nội ăn cơm, mời bà nội ăn cơm, mời cô ăn cơm, mời cha mẹ ăn cơm”

Cảnh tượng như thế, cô từ nhỏ đã nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ thấy được. Cũng không biết nói vì sao, lúc này đây chỉ cảm thấy nước mắt tràn mi, cảm giác ướt át. Vội hít một hơi, đem sự ghen tị tui thân trong ánh mắt tận lực đè nén xuống, cúi đầu nói nhanh “Con mời cha mẹ ăn cơm, anh hai chị dâu ăn cơm” Quay đầu nhìn Tiểu Cương, nhẹ nhàng cười “Tiểu Cương cũng ăn cơm ngon nha.”

Giương mắt nhìn bàn ăn với những món ăn mà bản thân thích ăn nhất, cô hít một hơi thật sâu, để cho bản thân nắm đôi đũa cũng không đến mức run run. Đã từng bao nhiêu lần trong giấc mộng khuya nghĩ tới cảnh tượng như vậy... hiện tại... hiện tại... thật sự đối mặt với người thân trong gia đình, cô lại cái gì cũng không thể nói nên lời, chỉ cảm thấy có cái gì bẽ tắc nơi yết hầu, ngay cả hô hấp cũng rất khó khăn.

Mẹ cô gấp một đũa đồ ăn đặt trong bát của cô “Ăn đi.” Cô kinh ngạc ngẩng đầu, thấp giọng gọi một tiếng “Mẹ...”

Mẹ cô buông đôi đũa xuống, phải cực lực lắm mới không để cho nước mắt rơi xuống “uh.. nhanh ăn đi. Để nguội lạnh rồi thì không thể ăn được.” Nhất cử nhất động vài năm nay của con gái, đều có người định kỳ mang ảnh chụp cùng tư liệu đến cho bọn họ. Nhưng mà cha cô chính là không chịu nổi mặt tìm đến.. tính cách quật cường của con gái cùng ông giống nhau như đúc.... Hôm nay con gái cuối cùng cũng chịu về nhà một lần...

Năm đó bọn họ cũng bắt quá chỉ là nói khi tức giận, uy hiếp con gái không muốn cô cùng người kia kết giao... nhưng ai biết được nói như thế lại trực tiếp đẩy con gái mình ra ngoài. Ài, những năm gần đây bọn họ không phải là không có hối hận.

Ngủ ở trong phòng của mình, nằm trên chiếc giường của mình, cô không có một chút buồn ngủ, trợn tròn mắt, luôn luôn cảm thấy mờ mịt nhìn chăm chăm lên đỉnh trần nhà... cùng hẳn qua lại tất cả chỉ giống như một giấc mộng, hiện tại cô tỉnh dậy lúc này... vẫn là ở nhà, vẫn là ở cùng cha mẹ, có anh trai cô ở bên cạnh, ai cũng vô pháp mà thương hại cô một chút...

Thủy Mạt đã từng nói qua, chỉ có cha mẹ mới là những người chân chính trên cái thế giới này vô điều kiện mà đối tốt với cậu, người khác thì sẽ không có đâu. Cô cũng là sau khi đụng chạm mới có thể hiểu rõ, người thân vĩnh viễn không thể thay thế.

Lúc trước người nhà chỉ muốn tốt cho cô nên mới ngăn cản cô. Nhưng là khi đó cô còn trẻ rất xúc động... ở thời điểm đó giống như có một loại cuồng nhiệt cố chấp, cha mẹ càng ngăn thì cô càng muốn làm cho bằng được, muốn đi chứng minh rằng bản thân mình có thể sống tốt... kỳ thực lúc ấy chỉ cần bản thân lui một bước thì khả năng sẽ không đến nước này. Nhưng là lúc ấy thế nào có thể hiểu được đâu... vẫn cứ đánh thẳng về phía trước... có lẽ đây là cái giá phải trả cho sự bông bột của tuổi trẻ...

Nhưng chẳng phải cái giá mà cô phải trả là quá lớn hay sao. Một cuộc hôn nhân, một đứa nhỏ chưa thành hình người cùng với một đoạn tình cảm hoàn toàn thất vọng.

Cô vui người mình vào trong chăn, những giọt nước mắt nhẹ nhàng theo khóe mắt chảy xuống. Trong chăn có hương vị mặt trời tươi mát, cô khóc, hít thở lấy không khí rồi cười khê, đó là mùi vị yêu thương của mẹ.

Nếu có thể, cô thật sự tình nguyện mong rằng những việc kia chỉ là một giấc mộng mà thôi. Khi cô tỉnh lại vẫn còn xuất ngoại đi học, vẫn chưa gặp hẳn... nhưng là... nhưng là... không phải như vậy...

Cô ở trên giường của mình trần trọc không yên...

Ở cửa truyền đến tiếng bước chân, ngừng ở trước cửa phòng cô, có người im hơi lặng tiếng đẩy cửa tiến vào. Tiếp đó chậm rãi đi đến bên giường... cô dường như ngửi thấy được mùi vị quen thuộc, là mẹ cô.... Nhưng là thế nào cô có cảm giác sợ hãi không dám mở mắt nhìn...

Tay của mẹ chậm rãi chạm đến khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng vuốt ve như vậy... đầu ngón tay tựa như có chút lạnh nhưng như thế lại rất thoải mái. Hồi lâu sau, mới thở dài ước chừng đang nói thầm cô như thế nào lại gầy như vậy.

Lại thật lâu sau, thay cô đắp chăn rồi mới đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Hồi còn nhỏ, cô có lẽ đã có nhiều giấc mộng đẹp, mẹ cũng là vô số lần lại phòng này xem cô như vậy, ôn nhu đắp chăn cho cô... chính là cô không biết mà thôi.

Cô nhẹ nhàng mở mắt ra, trong bóng đêm chỉ thấy bóng dáng cao gầy của mẹ cô, chớp mũi chưa xót đến cực điểm, yết hầu như có vị chất tới cực điểm vậy, hơi hơi há mồm nhưng lại không thể thở cũng không thể nói ra được lấy một chữ.

Mắt nhìn thấy tay mẹ đụng vào cánh cửa, trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên hình ảnh của nhiều năm trước, tuy rằng nhoáng lên một cái đã nhiều năm như vậy mà lúc này lại nhớ lại, như là sự tình mới phát sinh ngày hôm qua vậy.

Mẹ cô ôm ngực, được cha cô đỡ lấy, mở cửa, chậm rãi rời đi... cô cực lực không khóc, muốn gọi bọn họ nhưng cuối cùng cũng không thể nào mở miệng được. Bởi vì cô biết cô gọi bọn họ cũng không có ích, cô đã làm thương tâm bọn họ như thế nào. Trừ phi cô rời khỏi Tàn Mộ Thiên, bằng không lại như thế nào cũng tuyệt đối sẽ không làm cho bọn họ vừa lòng. Nhưng cô yêu Tàn Mộ Thiên như vậy, cô không có cách nào mà không can hấn,... Cô cho rằng cha mẹ chính là đang giận lẫy, bọn họ thế nào cũng sẽ không thể không thêm để ý đến bản thân mình...

Cô hoàn hồn, từ trên giường bò dậy chạy nhanh đến cửa, từ phía sau gắt gao ôm lấy mẹ, thì thào nói nhỏ “Mẹ, mẹ, con xin lỗi, thực xin lỗi... đều là Kiều

Kiều không tốt, đều là Kiêu Kiêu không đúng...”

“Mẹ, con xin lỗi... Kiêu Kiêu hẳn là phải nghe lời mẹ nói. Mẹ... con sai rồi, con biết con sai rồi...”

“Mẹ, con xin lỗi... mẹ...”

Mẹ cô cũng không xoay người lại, nước mắt dừng không được mà theo hốc mắt rơi lã chã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thời gian trong tương lai còn có thể đuổi theo sinh mệnh được hay không?

Tạp chí XX này là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Style các cô, hương đến tuần lễ tạp chí so với các cô còn sáng lạn hơn. Hôm nay vừa vận tạp chí XX tung ra ấn bản trên thị trường. Các cô luôn luôn mua một số bản, dùng để tham khảo cũng tương đối.

Thần sắc Tạ Tiểu San bỗng nhiên ngưng trọng đẩy cửa mà vào, đem tạp chí XX trên tay đặt ở trước mặt cô, ngữ điệu có chút dồn dập nói “Chính cậu xem đi.”

Đập vào mắt cô là mấy trang báo có liên quan đến chuyên đề ảnh chụp của nhãn hiệu giày. Vốn mọi người bị vây trong nghề này, có đôi khi chủ đề đưa ra chạm nhau cũng không thể tránh được, Nhưng hiện tại mấy trang tạp chí trước mặt cô kia cùng với hình ảnh các cô muốn chuẩn bị in ấn, vô luận theo cách chụp như thế nào vẫn là hàng tài trợ, cùng với phương thức biểu đạt của chủ đề cơ hồ đều là giống nhau.

Cô lập tức ấn nút gọi điện thoại nội tuyến cho Lisa. “Lisa, vào đây một chút.” “Được.”

Sau khi Lisa tiến vào, cô ý bảo cô ấy nhìn hình ảnh chụp trên tạp chí kia vài lần sau đó phân phó “Cô lập tức gọi điện thoại cho bên in ấn, nói bọn họ lập tức đình chỉ mấy bản in ấn này.”

Cô cùng Tạ Tiểu San cùng nhau liếc mắt nhìn nhau một cái, đều biết rằng chuyện này nói ra không còn nhỏ nữa mà khả đã lớn lắm rồi. Mà vấn đề trước mắt quan trọng nhất không phải là tìm hiểu vì sao lại cùng loại như thế mà là muốn lập tức xác định một chủ đề khác nhanh nhất, cũng tại đây tìm người đã đem ảnh chụp này trong tạp chí của đuổi ra ngoài.

Hội nghị bắt đầu tiến hành ngay lúc đó đến hơn 10h tối nhưng là vẫn không có được chủ đề tốt nhất cuối cùng. Cô nhìn đồng hồ một chút, biết lại thế nào cũng phải tăng ca. Hôm nay cũng là không nghĩ ra được ý tưởng nào tốt một chút. Dứt khoát nói “Hội nghị của chúng ta dừng ở đây đi, mọi người sau khi về nhà hãy suy nghĩ một chút, sáng ngày mai đến sớm mỗi người đưa cho tôi một Idea được chứ?”

Ôm một đồng lớn tư liệu trở về văn phòng, đã muốn lựa ra vài cái phương án nhưng tất cả đều bị phủ quyết. Tạ Tiểu San gõ cửa tiến vào “Đã gần 12h rồi, về nhà đi thôi.”

Cô sờ sờ bụng có chút đau, đại khái lúc trước là do thần kinh quá khẩn trương, sờ dĩ phản ứng trì hoãn. Lúc này yên tĩnh chỉ cảm thấy bụng lạnh đi và càng đau đớn, hữu khí vô lực nói “cậu về trước đi, để tớ một mình yên tĩnh là tốt rồi.” Tạ Tiểu San nhìn nhìn đồng hồ rồi nói “Tớ về trước đây. Đã khuya, cậu về nhà sớm chút.” Lâu Lục Kiêu gật gật đầu, nhìn theo Tạ Tiểu San rồi đi.

Vùi đầu vào phân biệt nhiều tư liệu cùng hình ảnh, hiệp tại tạp chí đang cạnh tranh kịch liệt, chủ đề gì, chuyên đề nào còn chưa có làm chứ? Đầu càng ngày càng căng ra, bụng ngày càng đau thêm, trách không được ngán ngừ nói rất đúng “Phúc đến thì ít, họa đến dồn dập.” Hiện tại chính là lúc luống cuống tay chân này thì bụng cũng đi cùng nhau mà làm âm ỉ lên.

Vỗ về bụng của mình, cô đi rót cho mình một cốc nước ấm hi vọng uống vào sẽ tốt lên chút. Nhưng là uống lên mấy ngụm cũng không có dấu hiệu nào dịu đi. Cô vòng hai tay quanh người, bên ngoài cũng như trong công ty cũng đã không còn lấy một bóng người, chỉ thấy mấy cái cốc uống nước dưới ngọn đèn nhỏ, càng có vẻ lạnh tanh đến thế thảm.

Cũng không biết thế nào, cô chỉ cảm thấy cái mũi ề ề, có một loại cảm giác muốn khóc. Thời tiết lạnh thế này rất dễ ngấm vào trong người thế mà chỉ còn lại một mình cô ở trong văn phòng...

Cô cho tới bây giờ cũng không phải là một người phụ nữ kiên cường, mạnh mẽ và giỏi giang gì. Từ nhỏ đến lớn, cô đều được người trong gia đình nâng trên tay như châu như ngọc mà lớn lên. Cô chưa từng chịu qua một điểm ủy khuất nào, chưa nếm trải một sự đau khổ nào. Mãi cho đến khi gặp hắn... cũng chính từ khi gặp hắn, cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới sự nghiệp của mình sau này sẽ làm cái gì, cô chính là muốn làm một người phụ nữ nhỏ bé được hắn che chở mà thôi.

Nhưng là sau cô cùng người nhà trở mặt, hắt rời đi.. cô trừ bỏ dựa vào chính mình ra còn có thể dựa vào ai đây? Trên thế giới nếu có nơi để dựa vào thì có người phụ nữ nào nguyện ý trở thành con người mà người đời thường gọi là nữ cường nhân đâu ? (Nữ cường nhân : kiên cường, mạnh mẽ và giỏi giang)

Cô cầm lấy chiếc điện thoại di động, ấn một dãy số rồi do dự hồi lâu, không dám ấn xuống nút gọi đi.. tuy rằng rất muốn nghe tiếng nói của mẹ nhưng là đã trễ thế này rồi. Đã là người trưởng thành, cái quyền tùy ý làm mọi việc cũng ít đi rất nhiều, lấy đâu từng này tuổi còn muốn làm nũng nữa chứ.

Nước mắt chậm rãi dâng lên trong đôi mắt của cô, không biết là vì đau hay cảm thấy khổ sở hoặc vì cái khác... Trên thực tế cô nhất định rất yếu ớt. Người khác luôn cho rằng cô người không biết nhò một giọt lệ, khí thế bức người nhưng ai có thể biết đó chính là sự tự vệ của cô cơ chứ. Ai sẽ biết cô mỗi lần thống khổ, mỗi lần bất lực đều một mình trốn tránh vụng trộm mà khóc chứ.

Cái loại đau thương như băng lạnh này coi như có cái gì mà quấy ở trong đầu, toan bành trướng lên khiến cô vô cùng đau đớn. Một trận rồi lại một trận, giống như thủy triều khiến rét lạnh đến thấu xương, một con sóng rồi lại một con sóng vượt tở, một con sóng trôi qua thì một con sóng khác lại đánh tở, giống như nổi đau đớn này vĩnh viễn vô chùng mực.

Một năm kia cũng đau như vậy, đau không dứt... thậm chí một lần cô đã tưởng rằng cô sắp chết....

Nhưng là cô không có, cô cố gắng chống đỡ vào tường, hai chân run rẩy căn bản là không chống đỡ được suy yếu của bản thân.. Cô ngã ngồi trong hành lang âm u... Ngẩng đầu chỉ thấy một mỹ nữ có dáng người xinh đẹp cùng mái tóc vàng, sâu trong ánh mắt cơ hồ che khuất đi cái gì đó, đôi môi đỏ mọng ướt át tươi đẹp khẽ nhếch lên, biểu tình lạnh lùng giờ phút này lại mang theo vài tia thương hại mà nhìn cô...

Không, cô không cần người khác đồng tình. Cô chậm rãi dùng sức đứng lên lại chỉ có thể trông thấy hai cánh cửa thủy tinh khép chặt, còn lại cái gì cũng không thấy... cô chậm rãi buông xuống mi mắt, trông hốc mắt có cái gì đó liên tục rơi trên mặt đất, biến mất cho bụi đất bên trong.

Một lúc lâu sau cô đưa tay lau khô khuôn mặt ướt át của mình, dựa vào vách tường, quật cường ngẩng đầu chậm rãi từng bước mà đi ra... Chỉ là một đoạn đường đi ngắn ngủn nhưng lại đi với thời gian thật dài. Nhưng đoạn đường thật dài đã đi ban đầu cô không quay đầu lại nữa.

Cô hai tay che mặt nước nở hóc, lừa bản thân là vì quá đau đớn mà thôi. Gần đây không biết bản thân là như thế nào, thế nhưng ngày càng yếu ớt.

Trên bàn làm việc, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn cái tên hiện ra trên màn hình điện thoại vài giây rồi mới nhận cuộc gọi. Hắt thế nhưng vào thời điểm như thế này lại gọi điện thoại tới đây “Thế nào còn tăng ca sao?” Cô bình định lại hô hấp của mình, không nghĩ để lộ ra điều gì khác thường “Có chuyện gì mà bận rộn đâu.”

Thanh âm của hấn xuyên qua microphone, lại vẫn dẫn theo từ tình sần sật “Bận rộn cũng cần nghỉ ngơi. Ngoan, đã thế này thì nên về nhà thôi.” Cô giật mình ngạc nhiên một chút, trong chốc lát mới lên tiếng trả lời “Vâng.” Hấn rõ ràng đi công tác ở phía nam, hiển nhiên là đã gọi điện thoại đến trong nhà của cô, lúc này mới gọi điện thoại đến văn phòng của cô, bên trong rõ ràng có loại hương vị thăm tra hành tung mà.

Hấn ước chừng là đang ở đâu kia nở nụ cười “Về nhà thì gọi điện thoại cho anh.” Cô há mồm hít vào, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, cô dùng sức hít vào một hơi còn không có trả lời nhưng lại nghe hấn có chút hoài nghi hỏi “Tiểu Kiều, em không có việc gì chứ? Anh thế nào cũng cảm thấy giọng nói của em hôm nay rất khác?”

Cô hít hít mũi, không nói lời nào. Hấn nói chuyện ôn nhu dụ dỗ cô “Như thế nào?”

Ước chừng là con người ở thời điểm cảm xúc sa sút, mà khả năng của bản thân lại không thể không chế được nữa. Cô cũng thế. Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống hai gò má, cô lừa hấn nói “Em đau dạ dày... đau muốn chết..”

Cô thực là từng bị đau bao tử, căn bệnh đó là thời điểm làm công ở nước Mỹ mà mắc phải. Ở thời điểm đó, cô không thể quay đầu lại cùng cha mẹ đòi tiền, trừ bỏ đi làm công không có còn đường nào khác có thể đi rồi. Cô cần rằng, cái gì cũng đều phải học từ đâu, đi dọn mâm rửa chén, đi đưa Pizza, đi trạm xăng dầu đứng làm công, chỉ cần có thể tìm đường sống, chỉ cần có thể để bản thân mình sinh tồn được, tất cả cô đều đã làm. Khi đó, mỗi ngày còn phải lo lắng ba bữa cơm, mà còn mới thứ hàng ngày, cứ thế mà đối ra thế là bệnh bao tử đến.

Thời gian sau khi về nước, vẫn là phát tác như thường. Vài năm gần đây, công việc ổn định một chút hơn nữa cô cũng chú ý rất nhiều, cơ bản là đã điều dưỡng tốt lắm.

Thế nhưng vào ban đêm yên tĩnh lạnh lùng lại nghe được giọng nói của hấn, cô chỉ cảm thấy vừa hận vừa giận lại ủy khuất nữa, tất cả tư vị lập tức đi lên. Cô dứt khoát cũng không còn vui vẻ mà nguy trang nữa, mang theo vài tia nước nở mà nói “Em đau dạ dày quá... anh ở đâu... anh ở đâu thế? Em đau quá. Anh lại đây giúp em được không?”

Giọng nói của hấn đầu kia đã bắt đầu đề cao lên, kiên định ôn nhu liên tục dỗ cô “Được, được... Bất quá em phải đi bệnh viện trước được không? Anh lập tức chạy trở về.”

Hấn ở đó mà gạt người, hấn rõ ràng đang ở phía nam tham dự cái diễn đàn gì đó thì làm sao có thể lập tức trở về gấp được kia chứ? Hấn luôn luôn là lừa cô. Từ trước đã thế, hiện tại cũng vậy, luôn luôn là lừa cô mà thôi.

Cô không nói gì chỉ cười lạnh, nhếch khóe môi nhưng nước mắt lại rơi xuống. Hấn lại nói “Anh gọi điện thoại cho Tạ Tiểu San, để cô ấy đi cùng em...”

Cô một bên khó, một bên làm nũng coi như thế nào hấn trở về trước thời gian đây lại còn tùy hứng nhất thời hỏi lại “Em không cần.. không cần người khác. Bao lâu, anh muốn bao lâu mới đến? Em không muốn đi một mình đi bệnh viện.” Hấn lại ôn nhu dỗ cô “Anh nhanh nhất cũng phải ba giờ nữa.

Ngoan, đi bệnh viện trước rồi anh sẽ mau chóng trở về gặp.”

Cô tự nhiên sẽ không tin tưởng hẳn thật sự sẽ tới đây. Cô đã qua từng này tuổi rồi, cũng không có đi bệnh viện, về nhà nuốt hai viên thuốc giảm đau là được. Con người ta vẫn là nên dựa vào chính mình mới tốt nhất, ngàn vạn lần không dễ dàng gì mà tin tưởng lời hứa hẹn của người khác, đặc biệt là những loại như thế này.

Bởi vì một hơn nữa thuốc giảm đau phát huy hiệu quả trị liệu, cơn đau cũng dần dần hòa dịu khiến cô dần dần ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, ánh sáng mặt trời đã chiếu rọi thể nhưng thật sự thấy được hẳn. Hẳn nghiêng mặt, nằm ở bên giường của cô, đôi lông mày thô mà đen thoi nhú chặt lại, mi mắt hạ một đường mảnh như có dấu vết mệt mỏi. Mặt mày vẫn là như trước đây, quên thuộc khiến người ta đau lòng.

Lông mi cô hơi hơi rung động, cô đã bao lâu rồi không có ngắm nhìn hẳn như vậy rồi?

Ai có thể biết, năm đó mỗi lúc thức dậy vào buổi sáng sớm điều mà cô vui mừng nhất chính là ngắm nhìn người yêu của mình, một cây rồi lại một cây gom nên nét đẹp nơi hai hàng lông mày của hẳn. Nhưng thế nào có thể rõ ràng thế được chứ? Nhưng khi con người vướng vào luyến ái tình duyên thì việc thất nhất đó làm loại việc ngốc ày. Ngọt ngào một lần rồi lại một lần, tổng cũng sẽ không thể cảm thấy chán ghét.

Trên thực tế, hiện tại quay đầu ngắm lại quả nhiên là ngốc thật, có thể mua khối đậu hủ mà đập đầu chết đi. Nhưng thời tuổi trẻ, có mấy việc làm mà không có si ngốc quá đâu chứ?

Mí mắt hẳn hơi động động vài cái, đại khái là đã muốn tỉnh. Cô nhắm mắt lại, ra vẻ đang ngủ rầy say sưa, chỉ nghe tiếng sột soạt của quần áo, bàn tay hẳn đưa đến chỗ cô, vuốt ve cái trán của cô, hồi lâu sau bỗng nhiên thở dài một hơi.

Cô chỉ có thể cảm giác được lòng bàn tay của hẳn dày mang theo một độ ấm nóng rực rất ấm áp, giống như muốn chạm vào nơi nào trên trán thì nhiệt độ chỗ đó như tiến vào tận đáy lòng vậy.

Rõ ràng đã nói với chính mình rằng đặt ra kỳ hạn luôn là Over. Nhưng đã qua... nhưng cô vô pháp thực hiện theo kế hoạch của mình. Bởi vì bản thân luôn ẩn chứa một loại cảm giác không thể buông tay. Là vì bản thân đang tham luyến biểu lộ ôn nhu thường ngày của hẳn sao? Còn là vì năm đó lập tức đi ra, thời điểm cảm tình của cô đối với hẳn mãnh liệt nhất nhưng hẳn nói chia tay liền chia tay, thì ra hẳn chính với cảm tình của cô là như vậy. Nhưng cô cũng đã nhiều năm như vậy mà nhớ mãi không quên, không có cách nào ở sâu trong nội tâm đưa chân tình của hẳn xóa bỏ hoàn toàn đi sao?

Thời điểm cô về nhà, không dám ở trước mặt cha mẹ thổ lộ nửa câu về hẳn bởi vì sợ bọn họ lại thương tâm và thất vọng sao?

Cô rút cuộc là muốn làm cái gì bây giờ? Cô rút cuộc nghĩ muốn cái gì? Cô hẳn là muốn đem hẳn hung hăng đá đi, giống như năm đó hẳn đã từng làm với cô. Năm đó hẳn đối với cô như thế nào, cô liền như thế ấy mà hoàn trả lại đi. Ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng, từ nay về sau hai người không thiếu nợ nhau, không cần phải quấy nhiễu cuộc sống lẫn nhau mà cũng không cần phải cùng nhau xuất hiện cái gì nữa.

Như vậy mới vui vẻ, không phải sao?

Nhưng là cô lại không có cách nào làm như vậy? Cô không đủ ngạo độc để đạt tới cái tâm kia.

Hắn cúi người xuống nhẹ nhàng mà đụng chạm trên môi cô. Mấy giây sau, hẳn bỗng nhiên bật cười, đại khái là vì sáng sớm cho nên mang theo chút khăn khăn “Còn giả bộ sao, anh biết em đã tỉnh rồi.”

Cô mờ mắt, khó hiểu nhìn hẳn. Hẳn nhàn nhạt mà cười, ánh nắng mỏng mang ở trên người hẳn lấp lánh giống như một vòng tròn mê muội dưới ống kính vậy “Lông mi của em động...”

Trước kia cô chính là như thế. Thời điểm giả bộ ngủ thì lông mi đều không tự chủ được mà hơi hơi rung động, giống như con mèo làm sai việc gì mà bị nắm trụ. Hẳn nhìn thật lâu sẽ nhận ra.

Buổi sáng yên tĩnh tốt lành như thế, thật khiến người ta mềm lòng.

Cô nghiêng đầu nhìn quang ảnh của hẳn rồi đắm chìm trong đó, trong lòng đau ê ẩm, lại khó chịu lẫn dễ chịu. Một hồi lâu cô mới lặng lẽ nói “Em gạt anh.” Hẳn nhìn cô, nghe như vậy mới nhú mày “Gạt anh cái gì?” cô nhẹ giọng nói “em không có bị đau dạ dày...”

Năm ngón tay của hẳn như móng vuốt, chính là vừa chậm chậm đang sờ mái tóc dài của cô. Nghe vậy liền bật cười, hai tay theo bản năng ôm lấy khuôn mặt cô, biểu tình ái muội vui mừng nói không nên lời “Vậy em gạt anh trở về đây có phải hay không bởi vì em nhớ anh...”

Cô lắc đầu vừa định phủ nhận nhưng trong bụng lại nhanh nổi lên một cơn đau, cơn đau quen thuộc tới ôm qua lại tới lần nữa. Hai tay cô lấy bụng, nhú mày... hẳn cơ hồ đã phát giác ra điều gì đó khác thường, cả kinh vội la lên “Em như thế nào?”

Cô gầy gù nghĩ muốn đứng dậy nhưng lại bị hẳn đè xuống “Rút cuộc như thế nào, mặt em trắng bệch thành cái dạng này hả?” Cô hữu khi vô lực nói “Anh đi tới hòm thuốc giúp em lấy hai viên thuốc giảm đau.” Hẳn chạy vội đi ra ngoài, một người luôn bình tĩnh như nước như thế mà trong nháy mắt lại luống cuống tay chân, không biết làm sao.

Hẳn giúp đỡ cô ngồi dậy, nhìn cô uống nước ấm rồi nuốt viên thuốc vào. Giọng hẳn gấp gấp hỏi “rút cuộc như thế nào? Còn nói không có đau.”

Cô tựa đầu chôn vào trong gối, nằm rầu rĩ “Không có gì.” Hẳn đưa tay nắm lấy tay cô rồi bất ngờ động tác nói tiếp là đem cô ôm dậy “Đi, đi gặp bác sĩ

đi.”

Cô giãy giụa “Không đi... em không cần đi...” Hấn ôm lấy cô liền đi ra ngoài, một bộ dạng không thể thương lượng, cất bước dài hướng phía ngoài mà đi đến. Cô cũng nóng nảy lên “Em không đi... Em đây chỉ là đau sinh lý bình thường thôi...”

Hấn ngừng bước chân, cúi đầu nhìn cô. Cô cảm thấy mặt có điểm nóng lên “Anh chưa thấy qua người phụ nữ bị đau bụng trong kỳ sinh lý sao? Nói vậy ai đau thế cũng phải đi gặp bác sĩ sao?”

Hấn nhìn cô sau một lúc lâu, mới nói “Nhưng là... em trước kia rõ ràng không đau mà?” Nhiệt độ trên mặt cô nháy mắt liền mất đi như chưa từng có, giãy giụa xuống. Trước kia, cô trước kia thế mà không đau nhưng sau chuyện kia.. lại đau dậy lên.

Hấn từ tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo rồi đưa cho cô, vẫn kiên trì nói “Đau kỳ sinh lý cũng không phải là chuyện nhỏ, bất kể như thế nào anh hôm nay nhất định phải cùng em đi gặp bác sĩ.” Cô cũng nhân nhặt kiên trì nói “Hôm nay không được, sáng nay chúng em có cuộc họp rồi.”

Hai tay hấn vẫy ở trước ngực, lặng im nhìn cô “chuyện này không có nước thương lượng. Hoặc là em gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ phép hoặc là anh gọi điện thoại thay em.” Cô quay đầu đem quần áo trong tay ném đi, cầm lấy lược, lưu loát đem tóc búi lên rồi nói “Em cũng không có nước thương lượng gì cả. Em hôm nay nhất định phải đi đến văn phòng.”

Hấn lại không người nói nữa, xoay người mà đi ra. Gọi điện thoại cho chị gái hấn, nói quanh co một hồi lâu mới hỏi “Chị, cái kia... đau cái kia thì phải làm sao bây giờ?” Tần Mộ Vũ cầm điện thoại, lại không có phản ứng được “Đau cái gì?”

Tần Mộ Thiên áp a ập ứng “Thì cái kia đó...” Tần Mộ Vũ vẫn không hiểu “cái nào?” Tần Mộ Thiên thật sự không biết hình dung như thế nào để nói “Chính là đối với người con gái, thời điểm cái kia đến mà bị đau ấy...”

Tần Mộ Vũ rút cuộc thì cũng hiểu được, muốn cười nhưng lại sợ em trai mình da mặt mỏng, che miệng nói “Cái kia a. Em nấu một chút gừng với đường đỏ, thừa dịp còn nóng mà cho cô ấy uống thì sẽ rất tốt hơn rất nhiều.” Tần Mộ Thiên có chút do dự không tin “Chỉ cần gừng với nước đường đỏ là được sao? Không cần dùng gì nữa sao?”

Tần Mộ Vũ chắc chắn nói với hấn “chắc chắn 120%. Khẳng định là dùng được, bài thuốc dân gian đó.” Tần Mộ Thiên “uh” một tiếng rồi tắt điện thoại.

Chờ Lâu Lục Kiều rửa mặt chải đầu xong, Tần Mộ Thiên đã nấu xong một chén nước gừng lớn cùng với đường đỏ. Cô vừa ngồi xuống, hấn liền dè dặt cẩn trọng bụng tới, lại dùng miệng thổi một hồi đến khi chỉ còn ấm mới đưa cô “Uống đi.”

Cô nhìn bát nước màu hồng như thuốc kia, một chén nước đường nóng hôi hổi, cô giống như có điểm bị đạo, kinh ngạc một hồi lâu “Em nấu?” Trên thực tế ở trong phòng cô chỉ có hai người, không phải hấn nấu thì còn ai nữa. Hấn nói “Nhanh chút uống đi.”

Cô uống một ngụm, dòng nước ấm mang theo sự ngọt ngào lan lạt, theo cổ họng chảy xuống giống như một đường nhiệt lại hướng thẳng vào toan tính giá lạnh kia khiến cô đau đớn hơn/

Đối với đề nghị đi bệnh viện hấn cũng không có kiên trì nữa. Chỉ đi theo cô, một trước một sau đi ra ngoài, sau đó ở trong thang máy mới nói “Em hôm nay không thoải mái, anh đưa em đi.” Cô không có cự tuyệt, cả người thật không thoải mái, hận không thể ở trên bụng đặt một cái túi chườm nóng lên đó.

Nhưng xe vừa đi đến nửa đường cô liền nhận ra không đúng “Đây không phải là đường đi tới văn phòng.” Hấn vội nói “Ai nói đưa em đi văn phòng. Đi bệnh viện, bộ dạng em như thế này còn có thể đi làm sao?”

“Em nói là em hôm nay không có thời gian đi. Anh dừng xe, em muốn xuống xe.” Hấn đầu cũng không chuyển “Anh đã thay em xin phép Tạ Tiểu San. Cô ấy cũng đã đồng ý rồi.”

Cô hít một hơi, không chế bản thân “Anh có biết em hôm nay có bao nhiêu việc không? Dừng xe... dừng xe... em không cần đi bệnh viện...”

Hấn nhận ra cô đang tức giận, vẫn điềm đạm kiên định nói một câu “Bất kể như thế nào, hôm nay nhất định phải đi gặp bác sĩ.”

Trên đường tranh chấp thế nhưng xe vẫn là dựa theo lộ trình hấn đã sớm định mà chạy, cuối cùng dừng lại ở bệnh viện, cô tức giận quay đầu “Em không đi.” Thế nhưng bộ dạng của cô lại giống đứa nhỏ đang dỗi, hấn bật cười “Em không xuống xe cũng được, anh không để ý đâu. Anh sẽ ôm em xuống xe, lại ôm em đi vào. Thế nào?”

Xem ra không có nước thương lượng, cô cũng không nên làm gấu mèo cũng không muốn làm quái vật bị người ta nhìn ngó, vì thế chỉ có thể oán hận mà nói “Xuống xe thì xuống xe.”

Ước chừng là đã hẹn trước rồi cho nên cư nhiên trực tiếp đi thẳng đến văn phòng của bác sĩ chuyên gia đầu tiên. Vị bác sĩ ngồi cách cái bàn hiện lãnh, đầu đầy tóc bạc, hỏi tình huống một hồi lâu mới nhẹ nhàng băng quơ hỏi “Cô trước kia có từng phá thai sao?”

Hấn ngồi ở bên cạnh người cô cũng chưa hề liếc mắt nhìn cô, ánh mắt tựa hồ không có di động một chút nào nhưng bên trong không khí giống như có điều không hiểu đang dần trở dậy, sinh sôi một cách khô khốc. Cô chần chừ trong chốc lát, bất quá vài giây sau rõ ràng trả lời “Có.”

Bác sĩ tiếp tục hỏi “vài năm?” Cô nhẹ nhàng mà hạ lông mi xuống “Tôi không nhớ rõ.” Trong không khí tựa hồ có vô số mũi tên vô hình nhắm ngay cô, khiến cô không thể hô hấp cũng không thể thở, cô hồ muốn hít thở không thông.

Bác sĩ cúi đầu ghi tiếp, trong chốc lát ngẩng đầu, sửa cái kính trên mũi rồi mới nói “Cô đau bụng kinh hẳn là do phá thai không hợp lý nên mới gây nên như vậy, nói cách khác là di chứng phá thai. Là vì tử cung bị hao tổn mà khiến cho sự cung ứng máu ở tử cung trở nên dị thường khiến thành tử cung thiếu máu thiếu chất dinh dưỡng mà khiến cho đau bụng kinh.”

Hắn đột nhiên đánh gãy lời nói của bác sĩ, trực tiếp hỏi nhanh “Có biện pháp trị liệu sao?” Bác sĩ nói “Trị thì đương nhiên là có thể trị nhưng là nóng vội không được, muốn điều trị thì cần một đoạn thời gian dài. Tôi kê đơn thuốc uống trước. Một tháng sau sẽ giảm nhẹ dần từng chút nhưng tốt nhất có thể điều trị một đến hai năm, như vậy mới có lợi đối với thân thể của cô.”

Hắn gật đầu “Được. Cảm ơn bác sĩ.”

Một đường không nói gì, một trước một sau ra khỏi bệnh viện, đến trước cửa lớn bệnh viện cô nhìn bóng dáng hắn rồi hồ hững nói “Em tự bắt xe đến văn phòng.” Dứt lời xoay người bước đi, chuẩn bị giờ tay đón xe thì hắn lại cầm cánh tay cô “Anh đưa em đi.”

Khi ngồi trong xe vẫn là như trước một đường trầm mặc, đến khi đến dưới lầu văn phòng của cô. Cô lúc xuống xe bỗng quay đầu lại nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi “Anh có cái gì muốn hỏi không?”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu một chút, cô nhìn khuôn mặt hắn rồi nói tiếp “Thực sự không có gì muốn hỏi em sao?” Hắn chậm rãi học ra hai chữ “không có.”

Cô cười lạnh “Ngay cả khi anh biết em đã từng vì người đàn ông khác mà phá thai sao, cũng không muốn hỏi sao? Cũng không sao cả đúng không?” Hắn bỗng nhiên giơ tay bịt kín miệng cô lại, biểu tình trên mặt nói không nên lời, vẫn là thống khổ nửa là đắng khác. Hắn chậm rãi đem cô ôm vào trong ngực “Không cần nhắc lại. Không cần phải nói nữa.”

Ai nói hắn không để ý, lại có người đàn ông nào không để ý chứ? Hắn để ý, hắn là để ý muốn chết. Hắn yêu cô như vậy, đương nhiên hi vọng tất cả của cô chỉ hoàn toàn thuộc về một mình hắn.

Nhưng là hắn biết, hắn không có tư cách để ý nữa rồi. Tất cả đã xảy ra rồi, đã không thể quay lại được nữa... năm đó nếu không phải là hắn làm sai thì hẳn sẽ không để cô có đứa nhỏ của người đàn ông khác nhưng tất cả đều đã đi qua.. hắn lại có mặt mũi gì mà để ý đâu, là hắn đem mọi chuyện đẩy đến nước này.

Lâu Lục Kiều nhìn chằm chằm vào tờ lịch, ánh mắt dừng lại trên ngày 16, ngày đó trùng thứ bảy và cũng là sinh nhật của hắn. Hai người một lần nữa cùng một chỗ ở chung đến nửa năm, cô chưa bao giờ nghĩ tới lại lâu như vậy, đến khi bùng tình thế nhưng lại đã lâu như vậy rồi. Giống như hắn cùng với cô trong lúc đó vẫn luôn sống như thế.

Hắn thật nhân nhượng, phi thường nhân nhượng, cực kỳ nhân nhượng cô. Ước chừng là vì những chuyện đã qua, bất kể cô làm cái gì hay làm như thế nào thì hắn chưa bao giờ nói qua lấy nửa câu chữ, chỉ duy nhân ân nhân, cảm nhân mà thôi.

Từ khi phát sinh chuyện tình trong bệnh viện thì hắn cũng đã thay đổi tốt hơn trước. Hắn cư nhiên có thể làm bất cứ điều gì nhưng cũng không có gì phát sinh ra, thậm chí còn đồng ý làm bảo mẫu cho cô, mỗi tuần lễ đi bệnh viện lấy thuốc, mỗi ngày hai lần đúng giờ nhắc nhở cô uống thuốc. Nếu ngẫu nhiên hai người cùng ở nhà thì hắn còn có thể đem thuốc đông y hòa vào trong nước ấm mới cho cô uống.

Cô chưa từng có nói qua với hắn chuyện về đứa nhỏ bởi vì đó vết thương cô chôn sâu dưới đáy lòng, đụng chạm không được. Nếu có khả năng, cả đời này cũng không nghĩ cho hắn biết đứa nhỏ kia là của hắn. Bởi vì hắn không xứng!

Nhưng hắn rõ ràng biết cô từng đã hoài đứa nhỏ của người đàn ông khác nhưng thế nào còn có thể hào phóng như vậy chứ? Chẳng lẽ hắn có thể không để ý đến loại trình độ này sao? Cô vuốt cái trán của bản thân, tựa hồ có chút hồ đồ. Cô đương nhiên sẽ không tin tưởng hắn yêu cô, yêu đến mức cái gì đều nói không sao cả. Mặt khác chẳng có người đàn ông nào có thể cho phép bạn gái mình cùng người đàn ông khác ‘dầu lia ngõ ý còn vương tơ lòng’ cả, thậm chí là cả đêm không về.

Hắn đã hỏi qua cô cuối tuần này có an bài gì hay không? Cô lắc đầu nói không có, xem ra hắn đã nghĩ an bài một chút.

Chính xác là như vậy, thời điểm tan tằm của ngày thứ sáu, hắn cứ tới đây chờ cô tan tằm. Hai người sau khi lên xe, xe liền một đường chạy tới, dần dần ly khai nội thành. Cuối cùng là dừng lại ở một suối nước nóng.

Ăn qua một chút, dạo quanh khu suối nước nóng một chút rồi sau đó hai người cùng nhau ngồi trên ban công yên tĩnh. Khi này đang là mùa hè cho nên độ ẩm trong núi khá thích hợp, gió nhẹ thổi phất đến, cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Ánh trăng như nước, lẳng lẳng tỏa ra bốn phía, xuyên qua những đám sương nhẹ, nhàn nhạt bao phủ trên những ngọn cây. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy cô, ước chừng bởi vì hai người mới uống chút rượu nên giờ phút này chỉ cảm thấy có chút đang say.

Cô cứ như vậy miễn cưỡng tựa vào trên người hắn, nhuyển ngọc ôn hương đầy cõi lòng, suốt cả cuộc đời này lấy thời khắc này làm quãng thời gian vui vẻ và hạnh phúc nhất, toàn thân đều ấm áp dễ chịu, cả trái tim lại giống như mây bay lững lờ, hồn nhiên một cách không phù hợp, nếu có thể chỉ nguyện giờ phút này thiên trường địa cửu, mỗi năm đều như vậy, vĩnh hằng như thế.

(Nhuyển ngọc ôn hương [软玉温香] : “Nhuyển” [软] : Dịu dàng ; “Ngọc” [玉], “Hương” [香] : cách gọi khác dành cho con gái. Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.)

Lâu Lục Kiều đột nhiên nói “Anh xem, cây cối nơi đó chột lóc sáng nhiều lần, lúc ẩn lúc hiện có phải hay không là có đom đóm?” Hắn nhìn theo phương

hướng ngón tay cô chỉ, vừa thấy hắn đã cười nói “Đúng vậy. Như thế nào?”

Cô thở dài “Thật xinh đẹp.” Hắn vội nói “Em trước kia không có gặp qua sao?” cô mỉm cười, lại nhớ lại “Em đã từng gặp qua rồi, hồi còn nhỏ khi đi với gia đình. Anh trai em còn bắt vài con cho em đặt ở trong màn cho em nữa. Sáng ngời, sáng ngời, giống như những ngôi sao trên trời vậy... đáng tiếc ngày hôm sau sẽ chết...”

Hắn bật cười “Nếu không chúng ta đi xuống bắt đom đóm vậy...” Cô ngửa đầu nhìn thần sắc của hắn, thế nhưng hắn bây giờ bướng bỉnh giống như một đứa trẻ, hoàn toàn khác với ngày thường thâm trầm và nghiêm túc. Cô chợt bật cười nhẹ “bắt không được làm sao bây giờ, để người ta thấy không sợ người ta cười chết sao. Lớn như vậy còn đi bắt đom đóm sao...”

“Kia có quan hệ gì. Dù sao cũng không ai biết tới chúng ta, làm cho bọn họ cười đi...” Cô cười càng thêm thoải mái “em thì không có vấn đề gì còn anh thì khác, anh hiện tại là đại danh nhân trong giới thương nghiệp..... đi thì đi... ai sợ ai...”

Điều tốt đẹp như thế làm cho người ta nhớ lại lời hứa nhiều năm trước, hai người đeo túi du lịch rồi đi. Kia cũng là lần duy nhất hai người đi du lịch cùng nhau.

Đó là vào một đêm ngày hè, trên bầu trời có một vệt sao băng bỗng nhiên xẹt qua, cắt vỡ tấm màn đen trên bầu trời đêm, để lại trên bầu trời đêm một ánh lửa thật dài.

Cô lúc ấy hưng phấn mà cầm lấy tay hắn, ồn ào nói “Anh xem, là sao băng, sao băng đó.” Hắn cũng vẫn như thế ôm cô, tay nắm lấy tay, chà chà cái mũi của cô, chắc chắn nói “Thời điểm mùa hè sao băng rơi là nhiều nhất, có quái gì mà tò mò đâu chứ.” Hắn thuở nhỏ sống ở vùng núi, từ nhỏ đã thấy nhiều lần, sớm thấy nhưng cũng không thể trách được.

Lâu Lục Kiều mặt mày hớn hờ “Trên tivi đó, ở trong tiểu thuyết nữa, đều nói rằng khi sao băng rơi mà ước nguyện thì rất linh nghiệm. Anh nói xem có đúng không?” Nghĩ đến cô gái đã từng có quá nhiều cảm nhận cùng ý nghĩ ngây ngốc thế này, muốn cùng một người thiên trường địa cửu thì hay dùng bộ dạng hứa nguyện bằng phương thức đáng yêu này để thực hiện.

Tần Mộ Thiên vụng trộm hôn trên mặt nàng một cái, cười nói “Em thử thử xem. Bất quá tốc độ sao băng rất nhanh nên hứa nhanh một chút.”

Lâu Lục Kiều nhìn chân trời, quả nhiên không bao lâu sau lại có một vệt sao băng xẹt qua, cô vội vàng đưa tay tạo thành chữ thập, nhưng là sao băng một cái chớp mắt lướt qua trong lòng cô còn không có ước nguyện liền đã vụt mất.

Cô ảo não cúi đầu, hắn cười “Như thế nào?” Cô khẽ bĩu môi với hắn “Nhanh như vậy, người ta còn không có nói xong đâu.” Hắn an ủi cô “Lần sau khẳng định còn có, em hãy chuẩn bị cho tốt đi.”

Hắn còn chưa dứt lời, trên bầu trời thế nhưng thật sự có vài vệt sao băng liên tục xẹt qua, hắn vội nói “Mau, mau chút ước nguyện.” Cô nhắm mắt lại, lập tức bắt đầu ước nguyện. Rút cuộc thì trong lòng yên lặng cũng đã ước nguyện xong, ngẩng đầu đã thấy hắn hai tay tạo thành chữ thập cũng làm động tác ước nguyện, trên mặt ôn nhu đẹp đẽ nhưng lại là một mặt rất ngoan đạo.

Cô thấy hắn tròn mắt, có một tia tò mò hỏi “Anh ước nguyện cái gì vậy?” Bộ dạng của hắn có điểm chật vật, hỏi lại “Em thì thế nào?” Cô bĩu môi “Không nói cho anh.” Hắn nhìn cô đang trừng mắt nhìn hắn, cười hi hi “Anh cũng vậy.”

Cô nâng tay đánh hắn một cái “chán ghét, có nói hay không?” Hắn xoay người tránh đi “Không nói.” Cô lại đánh nhẹ một cái nữa “Nói hay không?”

Hắn chính là cười, khúc mắt nơi đuôi lông mày đều tràn đầy ý cười “Em đây là dùng cường quyền nha, chủ nghĩa bá đạo nữa...” cô đánh hắn một cái, lại thêm một lần rồi một lần nữa... hắn lúc này mới ồn ào “Em là nghiêm hình bức cung” Hắn vẫn cười như vậy, làm gì thấy nơi nào có nửa điểm bóng dáng của nghiêm hình bức cung chứ. Cô giậm chân, lại cũng chỉ là cười “Anh nói em là cường quyền, là chủ nghĩa bá đạo.. anh lại còn nói là em nghiêm hình bức cung, để nhìn xem đã...”

Hắn cười rồi nhảy trốn, trốn vào trong gara oto của dãy nhà trọ, vừa trốn vừa kêu “Người đàn bà đánh đá, người đàn bà đánh đá nha.” Cô giậm chân, đuổi theo vào, ồn ào nói “Anh nói em là gì?”

Hắn lại tránh ở cửa, đem cô ngược lại ôm vào trong ngực một phen, quay vài vòng ở giữa không trung, cười ha ha “Nói em là người đàn bà đánh đá.” Cô đánh vào ngực hắn “Anh nói bậy!” Hắn cười nói “Anh nào có nói bậy, nào có ai ước nguyện mà nói ra. Nói ra rồi sẽ không linh nghiệm nữa, em lại cứ rần buộc anh nói ra, không phải là người đàn bà đánh đá thì là cái gì?”

Cô ảo não nói “Anh đặt em xuống. Được lắm, em là người đàn bà đánh đá, vậy thì anh ôm người đàn bà đánh đá làm cái gì? Người đàn bà đánh đá có cái gì tốt mà ôm” Hắn cúi đầu, nặng nề mà hôn một cái lên trán của cô “Người đàn bà đánh đá anh cũng thích, anh thích nhất là người đàn bà đánh đá đó.”

Hồ hấp của hắn ẩm ướt nồng bóng lướt trên da thịt trơn bóng của cô khiến cô cảm thấy ngứa ngáy. Cô nở nụ cười khanh khách, muốn tách ra khỏi hắn “Anh.. người này có tật xấu...” Môi hắn trượt xuống dưới, dừng lại trên đôi môi mềm mại của cô, quanh co nói “Uh, anh có tật xấu...” còn lại lời nào muốn nói lập tức biến mất ngay khi hai người dây dưa gần đó, lại không thể nghe thấy...

Tình cảnh thoáng qua như trước một lần nữa...

Bọn họ ở trên sofa ôm nhau thật lâu, hắn bỗng nhiên buông cô ra, từ trong túi áo khoác lấy ra một cái gối to, từ bên trong lấy ra một vật nhẹ nhàng mà đặt vào tay cô, có cái gì đó bị hắn một lần liền từ cổ tay của cô đi vào. Cô chỉ cảm thấy trên tay có một vật mát lạnh lướt qua, vừa mờ mắt thế nhưng

phát hiện trên cổ tay là một chiếc vòng tay bằng bạc, bất kể là hoa văn hay hình thức đều có chút cũ kỹ, bất quá mang theo phong cách cổ xưa rất nồng đậm.

Hắn lặng lặng nhìn cô, ánh mắt ôn nhu như ánh trăng ngoài cửa sổ “Thích không?” Cô quan sát một chút, bộ dạng như thứ này có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ cười nhẹ “Không thể tưởng được, anh còn biết đến những trang sức lưu hành này? Trào lưu của năm nay là về trang sức, cảm giác thời thượng cũng không tệ nha.” Hắn tươi cười thâm thúy mơ hồ, nhưng chỉ cười không nói.

Hắn luôn luôn không nói ra hôm nay là sinh nhật hắn, cô cũng liên giả bộ như không biết. Cô mơ hồ cảm thấy hắn vài lần tựa hồ lời nói đã đến bên miệng nhưng cuối cùng vẫn là nhún nhún xuống.

Cô nằm nghiêng người ở trên giường, nghe tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, từng giọt tí tách không ngừng rơi, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác chua xót, không rõ hương vị. Lấy điều kiện bản thân hắn hiện tại, cần gì phải ủy khuất bản thân như thế, trăm phương ngàn kế lấy lòng cô chứ? Hắn như thế đối với cô, cô có vài phần sợ hãi không nói nên lời. Cô rõ ràng là muốn hung hăng đá thương hắn nhưng mấy ngày nay cùng nhau ở chung, bởi vì hắn đối với cô làm đủ mọi việc, cô tựa hồ càng ngày càng không đành lòng.

Rõ ràng hôm nay là ngày cuối cùng của kế hoạch, cô vốn muốn giữ nguyên kế hoạch cùng những người khác ở ngoài ngủ lại, tự nhiên sau đó sẽ nắm tay trở về nói chia tay với hắn. Cô chưa từng có tha thứ qua cho hắn, trong khoảng thời gian này tất cả đều chính là cùng hắn diễn trò mà thôi, sẽ nắm tay người đàn ông khác trước mặt hắn, ngênh ngang mà rời đi, giống như hắn năm đó đã làm với cô. Nhưng là cô như thế nào không có thể làm theo kế hoạch đã định được vậy.

Vì sao? Là cô cảm thấy thời cơ chưa tới hay là cô không hạ được quyết tâm? Rút cuộc là làm sai ở nơi nào? Vì sao cô lại lệch hướng quỹ đạo ban đầu chứ?

Cô càng ngày càng giống con chim đã điều, thâm nghĩ cúi đầu chôn ở dưới đồng cát, chẳng quan tâm gì. Ngày rồi lại một ngày nữa, như dòng chảy mà đi qua, tựa hồ bộ dạng này cũng rất tốt.

Cô cả kinh một cách mãnh liệt, chẳng lẽ là ở sâu trong nội tâm của cô luôn luôn muốn cùng hắn cứ mãi như thế này mà đi tiếp quãng đời còn lại sao?

Không, sẽ không như vậy. Cô liều mạng lắc đầu thật mạnh, cự tuyệt ý nghĩ kia đi.

Trên đường trở về, hắn im lặng lái xe, không có nói chuyện. Cô cúi đầu nhìn cổ tay mình trống rỗng, ra vẻ giật mình nói “A... em để quên vòng tay ở phòng rồi...”

Trên thực tế là cô cố ý. Tối hôm qua khi tắm rửa cô đã tháo nó xuống, đặt ở trong góc của bồn rửa tay. Thời điểm thu dọn vật phẩm rồi đi lại cô ý không thấy chiếc vòng tay đó.

Hắn chậm rãi quay đầu, hơi hơi cười, ánh mắt có chút mặc danh kỳ diệu trấn an cô, tay sờ soạng trong túi áo rồi đưa cho cô, rõ ràng cái kia là vòng tay bằng bạc đó mà. Cô kinh ngạc vạn phần “A... thế nào lại ở chỗ anh rồi?” “Lần này là cô kinh ngạc thực sự không phải là giả bộ nữa.

“Em để quên nó trong toilet.” Cô ngượng ngùng sờ đầu, giả bộ một bộ dáng ngượng ngùng. Hắn đem xe ngừng lại ở ven đường, trịnh trọng kéo tay cô qua, thay cô đeo vào trong tay. Dừng lại ở trên người cô, ôn nhu thận trọng nói “Lần sau không cho phép được quên.”

Cô ừ nhẹ một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Sau này khi nghĩ lại bộ dạng trịnh trọng của hắn ngày đó ở trong xe khi thay cô đeo chiếc vòng kia, cô lại dâng lên vài tia áy náy. Hắn giống như đối với cô tốt lắm, nhưng càng tốt lại làm cô càng xấu hổ.

Có lẽ nào vì sự đối xử tốt đẹp này, sở dĩ cô lại cảm thấy bản thân hắn là muốn cùng hắn nói một tiếng sinh nhật vui vẻ. Đầu qua một tuần rồi, lại nói lời nói đó giống như cũng có chút biến vị.

Ánh mắt bỗng nhiên dừng lại trên một nhãn hiệu trên tạp chí, gần đây nhất đầy rẫy nhưng nhãn hiệu nam trang mới, mới được tung ra thị trường không có vài ngày. Cô trầm ngâm một chút, cầm lấy điện thoại.

Sau khi về nhà, tùy tay ném cái gói to lên trên ghế sofa, liền trực tiếp vào phòng tắm. Chờ đến khi cô tắm xong đi ra, hắn đã trở lại, toàn bộ hương khí trong phòng khách đều xộc thẳng vào mũi cô.

Hắn đang mang chiếc tạp dề nhỏ in hoa của cô, lại nhỏ và hẹp, có loại buồn cười cùng đáng yêu. Thấy cô, hắn ngẩng đầu cười “Lập tức có thể ăn cơm. Đói bụng rồi sao?” Cô lắc lắc đầu, dùng khăn mặt lau tóc.

Hắn đi tới, cầm lấy cái khăn mặt trong tay cô, mềm nhẹ mà thay cô lau tóc “mệt mỏi sao?” cô giống như trong TV ngẩng đầu nhẹ nhàng mà “ừ” một tiếng xem như trả lời.

Một lát sau, hắn mới nói “Được rồi, đi ăn cơm thôi.” Cô “vâng” một tiếng rồi đứng lên, chuẩn bị đi thay quần áo. Thời điểm đi vào phòng ngủ, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, quay đầu ra nói “cái kia... cái gói trên ghế sofa là đưa cho anh.”

Mới chuẩn bị đem quần áo mặc vào, trên cửa đã vang lên tiếng đập cửa dồn dập, giọng nói của hắn có chút khô ráp dồn dập “Tiểu Kiều, là mua cái này cho anh sao?”

Cô hơi nhũn mày, không mua cho hần, chẳng lẽ là mua cho cô mặc sao. Chỉ số thông minh của hần không có vấn đề gì.

Hần đẩy cửa mà vào, động tác nhanh chóng đem chiếc tạp dề cời ra, đem chiếc áo lông xám cổ chữ V mặc lên trên người. Hần đứng quay trước quay sau, còn ở trước gương cô thay quần áo mà dạo qua một vòng, ý cười tràn đầy, thần sắc tựa hồ có chút thỏa mãn khác thường “Ánh mắt của em thật tốt, quần áo này anh mặc rất đẹp mắt.”

Cô từ chối cho ý kiến, trời biết hần vốn là một cái móc treo quần áo, khả năng so sánh với các model, mặc cái gì cũng phải nhìn được. Hần vẫn thờơ thức một hồi lâu “Anh ngày mai sẽ mặc.”

Nghe vậy, cô cầm chiếc áo ngủ trên tay xem chút nữa là đánh rơi xuống đất, cô rất là giật mình ngẩng đầu, trừng mắt nhìn vị lão huynh này, đầu óc của hần sẽ không thật sự không xảy ra vấn đề gì chứ. Hiện tại thời tiết như thế này, mặc áo dài somi dài tay cũng được nhưng mà có cần phải mặc áo lông như vậy không. Bất quá hần nói hần sẽ mặc, cùng cô không có vấn đề gì. Nhưng là nhớ kỹ ngày mai tuyệt đối không thể cùng hần đi ra ngoài cùng nhau được. Cô cũng không muốn làm gấu mèo bị người ta vậy xem đâu.

Cô căn bản còn nghĩ rằng hần chỉ nói thôi. Kết quả ngày hôm sau, hần giống như đang đứng ở trong cảnh đẹp, cư nhiên vẫn là thật sự mặc. Cô tựa người trên tường, vuốt cái trán, mồ hôi lạnh đầm đìa. Người này gần đây nhất tuyệt đối là bị đụng đầu rồi.

Thậm chí trước khi ra khỏi cửa nhà, còn tiến đến trước gương cô thay quần áo lắc lư một vòng, lần nữa nói “Anh mặc cái này là đẹp nhất đi.” Ngữ khí của hần tuyệt đối là câu khẳng định. Cô cơ hồ muốn hôn mê, thở dài “Tuy rằng anh lớn tuổi một chút, vóc dáng cao ráo, làn da cũng trắng nhưng trên cơ bản vẫn là một soái ca mà.”

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mọi việc cuối cùng cũng sáng tỏ

Hôm nay sau buổi trưa hần gọi điện thoại lại đã “Lục Kiều, buổi tối theo giúp anh đến một bữa tiệc nhé.” Cô cảm động, chân chò vài giây “Đề em suy nghĩ một chút.” Giọng nói của hần rất mềm nhẹ, giống như đang dỗ dành “Được không?”

Cô nghĩ nghĩ, vạn nhất gặp phải cha mẹ và anh trai cô thì phải làm thế nào bây giờ? Có lẽ lại cùng cha mẹ hoà thuận, cô lại rất để ý đến cảm thụ của bọn họ. Không muốn để cho bọn họ biết đứa con gái bất hiếu này vẫn còn qua lại với gã đàn ông năm đó. Mà gã đàn ông đó, thậm chí đã từng phản bội chính cô.

Cô liền cự tuyệt nói “Em không đi đâu.” Hần tiếp tục dỗ dành “Đi đi mà. Trên thiệp mời có quy định nhất định phải mang bạn gái đi cùng.” Cô hừ một tiếng nói “Thì ra là thế. Muốn dẫn bạn gái đi nên mới nghĩ đến em, vậy em lại càng không đi.”

Hần cười nói “Vậy anh đây phải làm sao bây giờ?” Cô cũng cười “Anh thích ai thì mang người đó đi?” Hần ở bên kia đầu dây liền trở nên im lặng, không thêm nói nữa. Cuối cùng vẫn là bị hần mang đi.

Nhưng như thế nào cũng không có nghĩ đến, cô thật sự đụng phải cha mẹ. Cô ngay lập tức cứng người đứng cứng người ở góc phòng, lại không biết làm thế nào bây giờ.

Từ sau sinh nhật Tiểu Cương, cha mẹ xem như đã tha thứ cho cô. Cô cũng thường xuyên bớt thời gian trở về nhà cùng cha mẹ. Cô đã tính toán dù nói chuyện phiếm như thế nào, cũng không dám nhắc đến hần. Cả cha mẹ cũng thế. Tên của hần đã giống như thành một điều cấm kỵ giữa bọn họ, sẽ không có ai đụng chạm đến. Cha mẹ chưa từng hỏi về hần, cô tự nhiên cũng không dám nói một chữ. Chỉ sợ lại chọc bọn họ tức giận. Nhưng cho dù đã tính đi tính lại thế nào, thật không ngờ lại vẫn phải gặp mặt như vậy.

Hần tựa hồ cũng vô cùng hồi hộp, ngay cả lòng bàn tay cũng có chút ẩm ướt. Nhưng ở thời điểm cô vẫn còn thất thần, hần đã nắm lấy tay cô hướng cha mẹ mà đi đến. Hần dùng sức nắm chặt tay cô, nhưng khi hướng về cha mẹ cô gật đầu thăm hỏi thì lại thông dong hào phóng, nho nhã lễ độ “Cháu chào bác trai, bác gái. Hôm nay thật vui khi có thể gặp hai bác ở nơi này.”

Cha mẹ cô dĩ nhiên cũng thấy được hai người, nhưng thân phận bọn họ như thế, trong trường hợp này cho dù có chán ghét thì vẫn phải khách sáo nói cười vài câu.

Cô chỉ cảm thấy tim đập như dùi trống, càng lúc càng cấp bách. Trên thực tế sau khi cô trở về nhà, quan hệ với cha mẹ đã ngày càng được cải thiện. Nhưng giữa bọn họ sẽ không đề cập đến hần, đây cũng giống như một cấm phạm của Lâu gia vậy, không thể nào đụng chạm vào được. Cô từ đầu đã không muốn nói đến, dù sao thì cũng sẽ tùy thời mà chia tay hần. Cho nên cô cơ bản không muốn để cha mẹ biết mình lại đang qua lại một chỗ với hần. Đó là không muốn là cho bọn họ đau lòng thất vọng. Lúc này tự nhiên lại gặp nhau ở bữa tiệc này, cô không dám nhìn ánh mắt của cha mẹ.

Bên cạnh Lâu Chính Hoa đang có mấy người bạn già, mỗi người lại đều là trưởng bối của Lâu Lục Kiều, Lâu Lục Kiều đón tiếp từng người: “Cháu chào bác Trương, chú Lý.” Cổ tình Tàn Mộ Thiên lại láu cá kêu theo “Cháu chào bác Trương, chú Lý!”

Trương Lý hai người kia dĩ nhiên cũng biết Tần Mộ Thiên, cười trả lời “Tốt — tốt —” lại xoay người trêu chọc Lâu Chính Hoa nói “Anh Lâu à, anh em chúng tôi thật ngưỡng mộ anh đó. Sinh ra một cô con gái xinh đẹp, nhìn xem, lại còn tìm được một người bạn trai có năng lực như vậy. Như thế nào chuyện tốt đều đổ về anh cả thế a!!”

Lâu Chính Hoa cười liên tục xua tay nói “Đâu có! Đâu có!”. Bác Trương cười ha ha “Khi nào mở tiệc rượu, nhớ rõ nhất định phải gọi tôi đến đây.” Tần Mộ Thiên nhẹ nhàng xiết chặt tay cô, liên tục nói “Nhất định, nhất định!”

Kia là chuyện tuyệt đối không có khả năng xảy ra, nhưng cô chỉ có thể cười mà không nói. Bữa tiệc tối kia đối với cô mà nói quả thật giống như một khổ hình. Cảm giác chính cô là một miếng thịt bò, không ngừng bị đảo qua đảo lại ở trong chảo, cả trong lẫn ngoài đều bị cháy xém.

Sau buổi gặp mặt ngày hôm qua, cô giống như một con rùa rụt đầu vào trong mai không dám nhúc nhích. Mẹ gọi điện đến hẹn cô cùng đi dạo phố. Cô âm thầm quan sát hồi lâu lại phát hiện bộ dáng mẹ cô không giống như đang vô cùng tức giận. Tương phản lại mẹ cô tâm tình thật không tồi, đi dạo hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, mua được không ít đồ.

Ăn tối xong, đang bước lên xe, bỗng nhiên bà quay đầu nói với cô “Kiều Kiều, tháng sau là lễ kỷ niệm tròn ba mươi lăm năm ngày cưới cha mẹ. Con dẫn cậu ta cùng đến nhé.” Cô giật mình ngẩng đầu lên, không thể tin được.

Bóng đêm mờ mịt, tay mẹ cô dịu dàng vén lên mái tóc bị gió thổi tung của cô, bên trong ánh mắt là yêu thương sâu đậm. Giống như trước đây khi ở trước cửa nhà trẻ, mẹ cũng dùng ánh mắt như thế để nhìn cô, cũng dịu dàng như thế mà giúp cô sửa sang lại trang phục “Kiều Kiều, nghe lời cô giáo nhé. Tan học mẹ sẽ đến đón con.”

“Kiều Kiều, con đã là người trưởng thành, con có ánh mắt cùng bản thân lựa chọn. Trước kia mẹ thật không hiểu, vẫn nghĩ rằng con còn nhỏ — nếu — nếu hiện tại con vẫn lựa chọn ở chung một chỗ với cậu ta. Như vậy, lúc này đây cha mẹ sẽ không phản đối con nữa.”

Cô chỉ cảm thấy một cơn chua xót mãnh liệt thẳng xông lên đến chóp mũi mình, nhưng cổ họng lại khô khốc, cô chỉ có thể kêu lên một tiếng “Mẹ ——”

“Kiều Kiều, cho đến nay, con vẫn là bảo bối trong lòng cha mẹ. Có lẽ ở trong lòng cha con và cả mẹ, trên thế giới này không có ai có thể xứng với con. Có thể trước kia, nếu không phải cậu ta mà là người khác, cha mẹ có lẽ vẫn như cũ mà phản đối cũng không chừng.”

“Hiện tại cả cha và mẹ đều hiểu được. Kỳ thật con yêu ai, kết hôn với ai, kết quả là có thể là răng long đầu bạc, dĩ nhiên làm cha mẹ chắc chắn sẽ hy vọng con gái mình hạnh phúc ân ái, lâu dài viên mãn. Nhưng cũng có thể phần lớn là chia tay, ly hôn. Bởi vì không ai trong chúng ta biết ngày mai, ngày mai sẽ phát sinh cái gì? Nếu tương lai không quá khó xác định như thế, chúng ta cũng sẽ không phải quá hà khắc. Chỉ cần con cảm thấy vui vẻ là được rồi. Thật sự chỉ cần con mở lòng vui vẻ. Cha mẹ cũng liên vui vẻ theo.”

“Cho nên, nếu đối tượng là cậu ta hoặc không phải cậu ta đều không có quan hệ. Cha mẹ chỉ cần con được hạnh phúc là tốt rồi!”

Cô chưa từng nghĩ đến người mẹ kiên quyết của năm đó lại bỗng nhiên nói với cô những điều như vậy. Năm đó cô mòn mỏi ngóng chờ như vậy, hy vọng cha mẹ cùng anh trai có thể nhận mình. Nhưng lại không có — hiện tại đạt được mục đích — lại không mất chút sức lực nào!

Cô nhìn xe mẹ dần biến mất dưới ánh đèn nê ông. Nước mắt trên mặt nhẹ nhàng chảy xuống — cô muốn cười, nước mắt lại chảy càng nhiều hơn! Không thể tưởng tượng được qua nhiều năm như vậy, mẹ cô dĩ nhiên có thể bình thường trở lại. Ở giữa việc này dĩ nhiên là còn có thừa tố yêu cô, lại có cả kết quả cố gắng của hẳn. Dù sao xem ra điều kiện hiện tại của hẳn, mẹ cô có thể chấp nhận hẳn đã đủ cách xứng đôi với cô.

Trên thực tế cô lại chưa từng nghĩ đến làm cho hẳn xuất hiện ở cuộc sống của gia đình cô. Nhưng mẹ đã mở lời làm cô bắt đầu cảm thấy lo lắng. Hoặc là... cho nhau một cơ hội nữa, đây không nhất định là một ý xấu. Nhưng... đối với hình ảnh năm đó thủy chung vẫn canh cánh trong lòng cô. Trên thực tế những năm gần đây đó cũng là chuyện cô để ý trong lòng nhất. Mỗi lần nghĩ lại liền giống như có gì đó mắc nghẹn ở cổ. Đó chính cái gọi là một lần bất trung, trăm lần đừng dùng! Đôi khi cô nhớ đến hình ảnh hẳn thân mật ôm cô gái kia đi, hận đến nỗi muốn giết chết hẳn.

Cô ngờ ngác hẹn Thủy Mạt ra ngoài. Ngu ngốc hỏi cô ấy “Cuối cùng nguyên nhân chân chính cậu tha thứ cho Ngón Bách Nghiêu là vì cái gì?”

Thủy Mạt cười nhẹ, vẫn như trước dịu dàng nói “Thật ra chuyện năm đó với tớ mà nói vẫn giống như một cây cọc còn cắm ở trong lòng. Vô luận anh ấy đã làm gì, làm như thế nào, cuối cùng tớ vẫn không thể tiêu tan được. Sau đó cha tớ đột nhiên ra đi, lại làm cho tớ phải nhìn thẳng vào vấn đề sinh lý từ biệt này.”

“Ồ thật sâu trong thâm tâm tớ đã hỏi chính mình. Lục Kiều, nếu có một ngày anh ấy mất đi, đời này kiếp này sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt mày nữa, mày sẽ như thế nào? Cậu biết không, tớ không thể chấp nhận được. Không thể chấp nhận chuyện như vậy, không thể dễ dàng tha thứ cho anh ấy có thể hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của mình và con trai.... Hoặc là chấp nhận hoặc là buông tha, cuộc sống đơn giản chính là hai lựa chọn này. Không có loại thứ ba. Giữa mất đi cùng tha thứ cho anh ấy, tớ cuối cùng chọn tha thứ. Đương nhiên tớ cũng có thể lựa chọn không tha thứ, nhưng sau đó sẽ cùng anh ấy đi vào tử lộ. Sự thật chứng minh hiện tại thì lựa chọn của tớ không sai. Tớ đã nghe theo suy nghĩ của lòng mình.”

“Nếu cậu cũng gặp vấn đề giống như tớ, cậu cũng có thể giống tớ, đặt tay lên ngực tự hỏi mình một chút. Có lẽ trái tim của cậu sẽ cho cậu một đáp án chính xác. Cho cậu tiếp tục hoặc là buông tay ra!”

“Trước kia cậu từng nói cho tớ nghe, nhân sinh tám chín phần mười là không được như ý mình. Nhưng điều quan trọng nhất là phải nắm chắc cái mình muốn. Lục Kiều, cậu vẫn là người biết suy nghĩ, so với tớ lại thông minh gấp trăm lần, nhưng mà lần này trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã tường.”

Xem ra lần này Thủy Mạt so với cô còn hiểu rõ vấn đề hơn nhiều. Hoặc là tiếp tục, hoặc là buông tha cho, không có con đường thứ ba để đi.

Mãi đến trước ngày kỷ niệm lễ kết hôn của cha mẹ một ngày, cô mới làm bộ lơ đãng hỏi hần “Mai em đến lễ kỷ niệm ngày cưới của cha mẹ. Anh...anh có muốn đi cùng không?” Khi đó trong tay hần đang cầm tư liệu, nghe thấy vậy, bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, bộ dạng giống như trời sụp xuống đất, không thể tin được, nhưng trong ánh mắt rõ ràng là mừng như điên không thể che giấu được.

Cô nghiêng đầu, tận lực xem nhẹ nhịp đập con tim, lắp bắp nói “A...A.....Em chỉ là, muốn hỏi anh một chút mà thôi. Anh...có thể lựa chọn....không đến cũng được.”

Hần vội ngón ngang mà gạt đầu “Đi đi đi, đương nhiên là muốn đi rồi! Hiển nhiên muốn đi! Nhất định phải đi! Phải đi chứ!” Đầu gạt nhanh như vậy, mạnh như vậy, dùng sức như vậy, cô thực sự có chút lo lắng cho xương cổ của hần, sợ dùng sức quá mạnh, sẽ bị gãy mất. Hần còn thật long trọng, giống như tham gia bữa tiệc tầm vóc quốc gia. Sáng sớm hôm sau làm cho người ta liên tiếp mang vài bộ y phục lại đây, khăn trương trưng cầu ý kiến của cô. Cô nhún mày đáp “Bộ nào cũng được mà!”

Hần rất không hài lòng, hỏi đi hỏi lại “Vậy bộ nào tốt hơn?” Cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên “Mặc như vậy trông cũng được lắm.” Hần thay hết bộ này đến bộ khác cho cô xem. Cô bị hần phiền như vậy, có chút tùy ý cho hoàn thành nhiệm vụ tùy ý lấy tay chỉ chỉ “Bộ này cũng được.” Hần ở trước gương trong phòng thay đồ lắc lư một hồi, tựa hồ đã vừa lòng nói “Được rồi, vậy lấy bộ này.”

Chị dâu nói mấy năm cô không ở nhà, cha mẹ đều không có tổ chức lễ kỷ niệm kết hôn. Năm nay lại vừa vặn là tròn ba mươi lăm năm, ần theo ý tứ của anh cô, ban đầu là định mời bạn bè thân thích vui vẻ một chút, nhưng mẹ cô lại nói thôi đi, người một nhà vây quanh ăn bữa cơm là được rồi, khó được dịp người một nhà cũng tụ một chỗ mà.

Cô và mẹ ra vườn cắt một ít hoa, để hần cùng cha còn có cả anh trai ở trong phòng khách nói chuyện phiếm. Như vậy cũng tốt, làm cho hần cùng cha, anh trai bắt đầu quen nhau cũng được. Mới chớp mắt, cô từ vườn hoa trở về đã không thấy bóng hần đâu cả.

Có lẽ bị cha dẫn đi xem mấy thứ cổ vật lỗi thời của ông, cha cô thích nhất chính là hướng bạn bè khoe mát thứ mà ông đã sưu tầm được. Cô mỉm cười, nghĩ muốn đi xem cha như thế nào khoe ra, có phải hay không vẫn là bộ dáng như trước kia thói quen không đối được lý do từ chối. Ha ha, bọn cô nhưng đã thuộc lâu lâu mất rồi!

Cửa khép hờ, bên trong mơ hồ có tiếng nói truyền đến “Có lẽ tôi không cần tôi nhắc cậu, năm đó cậu đã đáp ứng với tôi cái gì?” Vẫn không có người lên tiếng trả lời. Xem ra mấy người này thật sự là ở trong này..... Tay cô nhẹ nhàng đặt lên cửa, đang muốn đẩy cửa đi vào.....Lại nghe được một giọng nói trầm thấp mà bất đắc dĩ vang lên “Thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi không thể làm được.....”

Rõ ràng là giọng nói của anh trai và hần. Nhưng bọn họ đang nói cái gì vậy? Hần vì cái gì lại đi nói xin lỗi?

Cô nghi hoặc dừng động tác mở cửa. Năm đó? Năm đó hần đã đồng ý với anh trai cô điều gì? Trong lòng mơ hồ nổi lên sợ hãi, bắt đầu nghiêm túc một chút, lại dâng lên thành cô hận sợ hãi, giống như có điều gì đó sắp bị vạch trần, có điều gì đó sắp phá kén mà ra.

Lâu Viễn Kiều cười lạnh nói “Tần Mộ Thiên, cậu đừng tưởng cậu được như ngày hôm nay thì tôi không có cách nào bắt cậu. Trước đó tôi đã cảnh cáo cậu, tốt nhất nên rời khỏi em gái tôi. Nếu không chỉ sợ việc gì tôi cũng có thể làm ra.”

Thanh âm của Tần Mộ Thiên không thể che giấu được thống khổ, “Anh Lâu, tôi biết anh quý Tiểu Kiều, không muốn đau Tiểu Kiều. Nhưng.....anh có biết.....tôi cũng yêu cô ấy. Năm đó nếu không phải..... tôi cũng sẽ không đáp ứng anh, làm cái chuyện cả đời khiến tôi phải hối hận suốt đời.” Lâu Viễn Kiều lạnh lùng nhìn hần, ánh mắt sáng ngời “Trên thực tế cậu thật sự đã làm, cũng quả thật đã cầm tiền của Lâu gia chúng ta, chia tay cùng Lục Kiều. Cậu không có tư cách nói yêu con bé trước mặt tôi.... Số tiền kia là chính cậu tự lấy, cũng không phải do tôi dùng dao kẻ vào cổ mà bức cậu lấy. Cậu đã cầm tiền, cả đời này cũng không có tư cách nói hai chữ yêu nó.”

Tần Mộ Thiên trầm mặc một lúc rồi nói “Không tôi, có lẽ tôi xác thực không có tư cách nói hai chữ này. Nhưng thực sự những năm gần đây, tôi không thể quên được cô ấy, một ngày cũng không hề quên. Nếu đây cũng không thể gọi là yêu, vậy có thể là cái gì đâu?”

Lâu Viễn Kiều thật sâu nhìn hần một cái “Cậu như thế nào cũng không quan hệ, Tôi chỉ là muốn nhắc nhở một chút, cậu là như thế nào đáp ứng tôi. Một người đàn ông tôi thiếu phải biết nói là phải giữ lời.” Năm đó quả thật Tần Mộ Thiên là có nỗi khổ riêng. Nhưng chuyện hần cầm tiền cũng là sự thật, là sự thật thế nào cũng không thay đổi được.

Tần Mộ Thiên nhàn tĩnh âm thầm “Anh Lâu.....Đích thực,tôi năm đó đã đáp ứng cùng anh chia tay cô ấy, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cô ấy. Trên thực tế nhiều năm như vậy trôi qua tôi vẫn buộc mình phải làm như thế. Cho dù ở cùng một thành phố, cùng thờ chung một bầu không khí.....Tôi vẫn bắt buộc chính mình không nghe, không nghĩ, cũng không hỏi đến.....”

Hần vẫn làm như vậy, giống như một người máy hằng ngày lặp lại những động tác giống nhau, làm việc rồi lại làm việc.Như thế mà mê hoặc chính mình. Mãi cho đến khi tại ngày bão táp mưa to gió lớn đó, hần mới thấy được cô đang đón xe giữa mưa.....Chỉ một thoáng, tất cả ánh sáng cùng mọi hình ảnh đều biến mất, tất cả, tất cả đều không bằng ý niệm chớp mắt trong đầu hần.

Hần ở trong mưa, nhìn thấy cô lạnh lùng xem mình như người xa lạ, xoay người rời đi.....Chỉ trong nháy mắt kia, tìm hần giống như bị người ta dùng vô số bàn tay mà nặng nề xé rách.....Trên thân thể trừ bỏ đau vẫn là đau, cơ hồ không thể thở được.....Kỳ thật nếu hần cùng cô không hề gặp mặt, hần vẫn như cũ làm việc, làm việc, lại làm việc. Nhưng ông trời lại an bài cho hần được gặp cô, sau ngày đó, hần giống như bị nghiện, không thể khắc chế mình không được nghĩ đến cô, không được lén theo sau lưng cô.....Chẳng sợ chỉ là cách kính xe thủy tinh, xa xa liếc nhìn cô một cái, cũng làm cho hần cả ngày tràn đầy động lực để làm việc.

Tần Mộ Thiên âm thầm rồi lại kiên quyết lắc đầu “Anh Lâu.....thật xin lỗi..... tôi không làm được....vô luận là năm đó tôi đã đáp ứng cái gì, tôi chỉ biết

hiện tại tôi không thể làm được.....”

Lâu Viễn Kiều nhú mày nói “Nói như vậy, cậu là không chịu chủ động rời Kiều Kiều sao.....” Tần Mộ Thiên ngữ khí thật kiên định “Sẽ không, vĩnh viễn cũng không. Trừ khi là Tiểu Kiều không cần tôi, phải rời khỏi tôi mà đi.”

Trong phòng đột nhiên trở nên yên lặng, không khí tựa hồ cũng ngừng lưu động. Tần Mộ Thiên hồi lâu mới mở miệng “Anh Lâu, nhiều năm như vậy, tôi sớm đã không còn là kẻ không có cơ sở kinh tế như năm đó, mà Tiểu Kiều cũng không còn là Tiểu Kiều của năm đó. Nếu qua nhiều năm như vậy, chúng tôi vẫn có thể bên nhau, điều đó chứng tỏ chúng tôi thật sự có duyên phận. Anh sao không cho tôi một cơ hội đâu? Làm cho tôi có thể chứng minh với anh, tôi hiện tại đã có thể bảo vệ tốt cho cô ấy, chăm sóc cho cô ấy.”

Lâu Viễn Kiều mắt sáng như đuốc nhìn hấn “Kỳ thật tôi đã cho cậu một cơ hội. Năm đó tôi biết cậu cần tiền gấp cho nên tìm cậu, đưa ra một đề nghị cho cậu một số tiền, cậu phải ly hôn cùng Lục Kiều. Trên thực tế đây là một phép thử. Nếu cậu không cảm, chứng tỏ cậu thật sự yêu Kiều Kiều, chứng tỏ cậu đem nó đặt ở vị trí thứ nhất trong cuộc sống mình, xếp trên cả người nhà cậu, thật lòng thật dạ yêu thương con bé. Kỳ thật nếu lúc đó cậu từ chối, tôi vẫn cho cậu một số tiền để lo chuyện cha cậu. Dù sao Kiều Kiều nhận định cậu, chúng tôi cũng không có cách phản đối, chỉ có thể sau khi nhận rõ tình yêu của cậu, lại sẽ có cách để giúp đỡ cậu.”

“Đáng tiếc, lúc đó cậu đã lựa chọn lấy số tiền kia....Như vậy chứng minh, khi có nguy cấp xảy ra, người đầu tiên cậu sẽ lựa chọn hy sinh là Kiều Kiều. Bất luận cậu nói cậu có bao nhiêu yêu con bé. Cái gọi là “Yêu” này, căn bản là không bền vững.....Cho dù không ở thời điểm kia, nhưng đến thời khắc mấu chốt, ở dưới tình huống bất đắc dĩ, cậu vẫn sẽ lựa chọn điều này!”

Tần Mộ Thiên im lặng không nói gì. Năm đó hấn làm sao lại không nghĩ đến kiều ngạo bản thân mà từ chối chứ. Mà khi đủ loại tình huống xảy ra....Cha bị thương nặng nằm trong phòng theo dõi, người bị hại khóc đòi bồi thường, chỉ gái ở nhà máy thì bị máy móc va trúng bị thương ở lưng, không thể ngừng tiêm thuốc..... Cái gì cũng phải dùng đến tiền! Tất cả mọi thứ, làm cho hấn không có cách nào để lựa chọn, chỉ có thể chấp nhận điều kiện của hấn.....Hấn từng vô số lần nghĩ rằng, nếu thời gian có quay trở lại, nếu nó thật sự có thể quay ngược trở lại, hấn sẽ làm gì? Cho dù chính hấn không muốn thừa nhận.....Hấn biết chính mình vẫn sẽ lựa chọn như cũ.....Tuy rằng hấn hiểu được, lựa chọn của bản thân sẽ mang đến hậu quả thống khổ như thế nào. Nhưng chén rượu khổ này hấn chỉ có thể chậm rãi dùng cả đời mà nhắm nháp nó.

Lâu Viễn Kiều tiếp tục nói “Tuy rằng sau này cậu muốn trả lại số tiền này, biết rõ tôi sẽ không nhận, cũng cố chấp gửi vào tài khoản tôi. Đúng vậy! Hiện tại cậu có rất nhiều tiền, có thể đưa tôi rất nhiều cái một trăm vạn. Nhưng mà đối với tôi mà nói, cậu chung quy vẫn đã cầm tiền, chung quy vẫn là vì tiền mà buông tha cho Kiều Kiều...Tôi không thể tin tưởng cậu. Nếu năm đó cậu buông tay một lần, có lẽ vì cân nhắc lợi ích nào đó mà sẽ có lần thứ hai. Ở trong mắt tôi, cho dù cậu lại có rất nhiều tiền, vĩnh viễn cũng không xứng với con bé. Kiều Kiều là đứa em gái tôi yêu thương nhất, con bé xứng đáng có được những gì tốt nhất.”

Cả thế giới ở trước mặt cô thiên toàn địa chuyển âm ỉ sụp đổ. Thì ra sự thật dĩ nhiên lại như thế này. Tất cả mọi thứ, chính là một câu chuyện cũ. Những người cô yêu thương nhất dặt cho cô một vở kịch, mà cô lại là diễn viên duy nhất, diễn viên duy nhất không hay biết một chút gì.Cô về mặt hoảng hốt bước trên hành lang, dựa vào cảm giác, mò mịt đi vào phòng ngủ của mình, chỉ cảm thấy hai chân mình không nhận được phát run, toàn thân cũng run rẩy giống như bị lạnh.

Thì ra sự thật là như thế, so với không biết càng thêm không chịu nổi. Hấn cầm tiền nhà cô, sau đó mới cùng cô chia tay. Bởi vì đã lấy tiền, đã đồng ý với anh trai, cho nên mới cùng người khác diễn trò lừa cô. Còn có gì so với cách chia tay này còn không chịu nổi sao? Còn có gì so với loại chia tay này càng dễ tiệt sao?

Thì ra ba mẹ cùng anh trai nói hấn tiếp cận cô là có mục đích. Cô luôn không tin. Nhưng sự thật đã chứng minh, giềng càng già càng cay, mắt nhìn của người ngoài cuộc luôn rõ ràng hơn cả. Hấn cuối cùng vẫn là cầm tiền của nhà cô.Tốt lắm, hấn chính là cầm số tiền này mà bước đi không phải sao? Cô chảy nước mắt vô thanh cô tức bật cười.

Hấn nghĩ rằng hấn chỉ là buông tha cho một đoạn tình cảm thôi sao? Cô dùng tay ra sức lau khô nước mắt trên mặt, dùng sức cười, chung quy có một ngày hấn sẽ hiểu được, hấn rốt cục đã buông tha cho cái gì. Ngâm lại bản thân mình thật ngu ngốc đến cực điểm, lại còn giống như một con vịt ngu ngốc vì hấn mà phiền não! Cô cười đến tươi rói, nhưng nước mắt lại giống như hạt ngọc bị đứt, từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống, càng lau lại càng nhiều!

Người bị đau đến cực điểm thế nhưng còn có thể làm bộ như không có gì xảy ra, cô vẫn có thể lẳng lặng nhìn hấn theo sát bên mình lễ phép chào cha mẹ “Bác trai bác gái, cảm ơn hai bác đã khoản đãi.” Ba mẹ cô cũng khiêm nhường khách khí, giống như đối đãi với một vị khách quý “Cậu Tần quá khách khí rồi. Cảm ơn cậu hôm nay đã đến cùng với món quà kia nữa.”

Sau đó hấn lại cùng anh cô Lâu Viễn Kiều bắt tay nói hẹn gặp lại. Hai người trên mặt vẫn là tươi cười như trước, không có một chút dấu vết của cuộc nói chuyện trong phòng lúc nãy.Hấn đi trước, còn dịu dàng dặn cô “Đi ngủ sớm một chút nhé.” Cô kéo khoé miệng nở một nụ cười, nhẹ “Vâng” một tiếng, âm thanh mềm mại giống như đang ní non với người yêu.

Thế giới này cũng không phải chỉ có mình hấn có khả năng diễn xuất trời cho, cô cũng có. Có lẽ thế giới này mỗi người đều đang diễn trò, có thể đều có khả năng đi lấy giải Oscar. Chẳng qua là không ai để cử bọn họ mà thôi.Bóng dáng quen thuộc của hấn ra khỏi cửa, dần xa đến vườn hoa, cuối cùng lại biến mất khỏi tầm mắt cô.

Sau một hồi, cô chậm rãi xoay người, yên lặng nhìn anh cô: “Anh à, em có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Lâu Viễn Kiều ngẩn người “Cái gì?” Sắc mặt Kiều Kiều bỗng nhiên trắng bệch làm cho tâm hấn cảm thấy bất an. Cô như vậy lẳng lặng nhìn hấn, giống như đã hiểu rõ tất cả sự tình.

Lục Kiều sàu thăm nở nụ cười:”Vừa rồi tất cả những chuyện hai người nói ở trong phòng, đều là sự thật sao?” Lâu Viễn Kiều sắc mặt nháy mắt thay đổi

mấy lần, không đành lòng nhìn thấy tuyệt vọng ghê người trong mắt cô, hấn thân nhiên rũ mi “Em nghe hết rồi?”

Cô nắm chặt tay, ngửa đầu hỏi lại một lần nữa ” Là thật phải không? Năm đó là hấn cầm tiền của các người cho hấn, mới cùng em chia tay có đúng không?” Ngờ khí của cô không nhanh không chậm, phảng phất giống như đang cùng người khác nói chuyện thời tiết hôm nay, bình thản thông dong như vậy, coi như không có chuyện gì cả.

Nhưng người ở trong phòng lại một mảnh im lặng, cha mẹ đối diện không nói gì. Ngay cả chị dâu hay làm người trung gian điều đình cũng không lên tiếng. Hiện nhiên, hết thấy đều là sự thật. Năm đó hấn nhận tiền nhà cô, cho nên tìm một người ở trước mặt cô mà diễn kịch. Có lẽ cho đến giờ hấn cũng chưa từng yêu cô. Tất cả chuyện tình chỉ là diễn trò, chỉ là vì tiền mà thôi.

Cuối cùng vẫn là Lâu Viễn Kiều mở miệng “Đúng vậy. Hấn đích thực là đã nhận tiền, cũng giao hẹn ly hôn với em”

Rốt cục xác định những điều vừa mới nghe được là sự thật, không có nửa điểm giả dối. Cho dù cô nghĩ muốn lừa chính mình cũng không thể lừa được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gậy ông đập lưng ông

Hấn cầm di động như lại hơi hơi run sợ. Vài ngày không thấy thì mới biết được rằng nhớ là sâu như thế. Cô đột ngột xuất hiện trước mặt hấn như thế, sặc sỡ lóa mắt. Nhưng lại mơ hồ như vậy, hấn luôn ẩn náu sự sợ hãi, sợ đưa tay chạm vào thì cô sẽ như bọt biển mà tan biến mất, chỉ lưu lại một mình trong căn phòng đầy hư không.

Cô chưa từng có hận qua một người như thế, trước kia khi hấn ôm người phụ nữ khác xuất hiện trước mắt của cô, cô tuy rằng giận tới cực điểm, thương tâm tới cực điểm lại cũng không có hận hấn đến như thế. Bởi vì chuyện tình cảm cho tới bây giờ đều là của hai người, trong đó có một người thay đổi, ai đi chẳng nữa cũng không có cách nào ngăn cản được. Mà lúc này cô rút cuộc biết được hai người vì sao lại tách ra... đúng là như thế không thể chịu nổi... hấn luôn luôn... luôn luôn nhìn trộm tiền của gia đình cô sao?

Cô cũng không biết bản thân là như thế nào ra khỏi cửa nhà, như thế nào lái xe, cũng không biết bản thân đã ngồi như thế bao lâu, chỉ biết rằng trong mắt mình có cái gì luôn luôn không ngừng rơi xuống, một giọt rồi lại một giọt, một chuỗi rồi lại tiếp một chuỗi. Trước mắt cơ hồ là một mảnh đen tối, sau lại cơ hồ lộ ra những thứ mà cô cũng không thấy rõ ràng.

Cô ghé vào trên tay lái xe, khóc lớn... nghĩ rằng khóc cái gì mà khóc, Lâu Lục Kiều, người thế nào mà lại có điểm tiền đồ ấy chứ? Không phải chỉ là bị người khác lừa thôi sao, cũng không phải là lần đầu tiên, bất quá là bị một người lừa gạt mà thôi... trái đất chẳng phải là vẫn quay như thường đấy sao? Cũng không phải không vòng vo.

Nhưng cô cũng biết được, cô khóc, cô rơi lệ tuyệt đối không phải vì bị hấn cùng người nhà lừa... mà là hấn cầm tiền từ người nhà của cô... hấn có lẽ ngay từ đầu khi muốn sống chung cùng cô cái gì đều tính kế rất tốt cả rồi, chỉ là vì tiền gia đình cô mà thôi.

Thì ra hấn cùng cô trải qua nhiều thứ như vậy là vì tiền sao? Ha ha .. giá trị nhiều như vậy sao?

Ngẩng đầu một chút gạt được những giọt nước trên mặt, hít cái mũi, khởi động xe, tiếp tục đi ra... nhưng là vẫn không được, nước mắt của cô chính là không chịu nghe lời, cứ vẫn rơi xuống, rơi xuống càng ngày càng nhiều... cô không có biện pháp nào khống chế bản thân... vì sao hấn lại lấy cô, cô yêu hấn như thế nhưng có cần phải thương hại cô như thế không?

Nếu như hấn không xuất hiện lần nữa thì cô hẳn là có thể quên được hấn. Một chàng thanh niên hết sức lông bông thì cô đã sớm quên đi, nếu như thời điểm nào đó có ngẫu nhiên nhớ tới chỉ cảm thấy là một giấc mơ mà thôi... mấy năm nay, cô sớm đã phục hồi lại như cũ, ít nhất trước kia cô nghĩ gặp lại hấn cô vẫn có thể nghĩ là như thế... Hấn vì sao lại phải xuất hiện trước mặt của cô... Hấn hiện tại đã là công thành doanh toại, đã có đủ tiền, còn muốn gạt cô cái gì nữa đây, còn muốn từ cô lừa gạt đi cái gì nữa đây?

Ban đêm trời rét lạnh, cô u mê như một thân gỗ, cũng không làm gì hơn được nữa. Nhưng là cái thời điểm kia, nếu như là có người cho nó một chút ấm áp, thời điểm mê luyến vụn vặt trên người nó rồi lại đứt khoát mà rời đi, chỉ biết càng làm cho người ta cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Hấn chính là như thế, nếu như hấn không xuất hiện lần nữa thì cô sẽ có một ngày quên được hấn... Coi như là quên đi một thời gian đã qua mà thôi... hiện tại cô rút cuộc cũng đã hiểu rõ. Có lẽ ngay từ đầu hấn tiếp cận cô vì nhìn thấy điểm ưu việt về gia cảnh trên người cô đi. Sau lại phát hiện cô vì hấn mà cùng với người trong nhà trở mặt, ưu việt gì hấn cũng không chiếm được... sợ dĩ sau lại lựa chọn cầm tiền của anh trai cô mà cùng cô chia tay.. Nhưng là lần này cô lại mắc câu... hấn rất đặc ý rồi có phải không? Không chỉ có một mà lại là ba bốn lần lừa dối cô.. Nhưng lúc này đây hấn nghĩ muốn cái gì nữa chứ? Hấn còn muốn có cái gì mà hấn không có nữa đây chứ?

Cô nước mắt mơ hồ ngừng ở một khách sạn ven đường, trong mê man tựa hồ thấy được ở người bảo vệ của khách sạn đang rất kinh ngạc mà nhìn cô,

cũng mơ hồ cảm giác được những người lui tới trong đại sảnh đem ánh mắt dừng lại trên người cô khiến cô bây giờ có cô làm cái gì cũng không xong. Có từ trước đến nay chút trọng xinh đẹp tạo tao nhã, lúc này cái gì cũng đã không còn nữa rồi.

Trước bàn tiếp tân có một cô gái hỏi chứng minh thư của cô, cô để ở nơi nào nhỉ? Hẳn là ở trong ví... Nhưng lại không thấy đâu? Tìm một hồi mới tìm được... còn phải giao ra bao nhiêu tiền đặt cọc, cô đem tất cả những gì có trong túi xách ra mới tìm được ví tiền... hai tay run run... cũng không biết qua bao lâu, vị tiểu thư trước mặt này đã đem chìa khóa phòng giao cho cô, mang theo sự đồng tình cùng sự kinh ngạc và ánh mắt thương hại tươi cười nhìn cô.

Cô nghiêng ngả chao đảo vào thang máy, lại lao đảo từ trong máy đi ra, mông lưng quét thê vào cửa, sau đó tựa cả người trên cửa, toàn bộ thân hình mềm yếu ngã xuống dưới tấm thảm dày... Cô co người như một vật nho nhỏ.... Giống như.... Giống như chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ được bản thân.

Cô nằm đó được cha mẹ cùng anh trai che chở ở trong lòng bàn tay, là đóa hoa của cả nhà. Trước khi đi du học nước ngoài, ngay cả một bộ quần áo cũng chưa từng động tay giặt qua, cái gọi là 10 ngón tay không chạm nước, hẳn là cũng giống như cô lúc đó mà thôi.

Nhưng là vì hẳn, cô lại cùng người anh trai yêu thương từ nhỏ cãi nhau, cùng với cha mẹ sủng ái của mình trở mặt, vì hẳn bỏ qua toàn bộ thế giới, chỉ xoay tròn chung quanh hẳn mà thôi... Trong căn phòng nhỏ như lồng chim kia, cô học cách giặt quần áo cho hẳn, vì hẳn học nấu cơm, sửa sang thu dọn mọi thứ... Thậm chí là khâu một cúc áo nho nhỏ mà bị kim đâm trúng tay, cũng không biết là đâu còn tự cho rằng đó là hạnh phúc lớn nhất trên cuộc đời này của cô.

Nước mắt tựa hồ như dòng sỏi nhỏ chảy róc rách xuống.

Nhưng là hẳn... hẳn cho cô là cái gì chứ? Liên cứ thế mà ra đi, cô ngẫu nhiên nhớ tới, cô vẫn tin rằng hẳn là có yêu cô nhưng sau này lại không thương yêu nữa mà thôi. Tình yêu đều không phải là như thế sao? Đến thời một thời điểm nào đó không thể cùng nhau sánh bước thì luôn làm cho người ta bất ngờ mà không kịp phòng bị.

Nhưng sự thật là thế nào? Cô ngồi trên mặt đất lạnh run, kỳ thực không lạnh nhưng chỉ không thể khống chế không được mà phát run, giống như là hạt đậu bị sang lọc vậy, thân bất do kỷ lay động.

Nước mắt càng không ngừng rơi xuống, từng chuỗi rồi từng chuỗi rơi xuống. Cô càng không ngừng lau chùi, càng không ngừng chà sát nhưng chỉ có lau chùi cũng không xong mà xoa đi cũng không được... Đến cuối cùng liên ni non, khí lực cuối cùng hao phí nơi cổ họng cũng không có, cái gì cũng đều là mềm yếu chỉ cả thấy một màu đen đang kéo đến.

Chờ đến khi tỉnh lại, cô vẫn như trước cuộn mình ở trên thảm, trong phòng vẫn như trước, là một mảnh đen tối. Cô mở to mắt ra, một hồi lâu mới thích ứng được hoàn cảnh ở trong phòng, phát giác nơi này là phòng khách sạn, lao đảo thoáng muốn đứng lên, đầu óc choáng váng, đặc quánh như hồ dán vậy.

Chống vào tường mở đèn lên, ánh sáng rất sáng chiếu rọi khắp căn phòng làm cho người ta không chỗ nào che giấu, ánh mắt trong nháy mắt như bị vô số kim châm chích vào, rất là đau đớn, thích ứng một hồi lâu mới lại mở mí mắt ra, lao đảo chống vào tường mà đi vào phòng tắm rửa mặt.

Nước lạnh hắt ở trên mặt, lạnh lẽo như băng, cả người cũng rõ ràng tỉnh hơn rất nhiều. Người phụ nữ trong gương có hai mắt thũng giống như hạch đào, tóc tai bù xù giống như bị điện, tiêu tụy không chịu nổi đến cực điểm, cô ngơ ngác đứng đó mà nhìn, thế nhưng đứng cả nửa ngày cũng không nhận ra được người kia là ai.

Người nọ co gập khoe miệng giống như sắp khóc, lại nhúc nhích không xong, trên mặt giống như bị đông cứng, cứng rắn lạnh lẽo như sắt, xem ra liên tính hóa trang cho đậm mùi của việc xông khói, cũng không che át đi được những chuyện thống khổ đã từng trải ra.

Cô tránh ở trong chăn, cuộn mình ở trên giường thế nhưng không buồn ngủ, chính là cảm thấy tâm trống rỗng, đầu óc trống rỗng, cái gì cũng đều trống rỗng, cái gì cũng đều trống rỗng.

Cứ như vậy cũng không biết là qua bao lâu, cô vẫn mở to hai mắt như trước, cuối cùng dứt khoát đứng lên mở máy tính ra, phát hiện chỉ mới một ngày không có lên mạng mà trong cuộc sống đã có nhiều chuyện long trời lở đất.

Tin tức oanh động được cư dân trên mạng quan tâm hiện tại là sự kiện chia tay của một ngôi sao ngọc nữ Viên Viên cùng với nam diễn viên trẻ tài năng Mã Tấn Thiên, hừ hừ thực thực là có bên thứ ba tham gia vào nhưng ngôi sao Viên Viên lại lần lượt phủ nhận, nói rằng vì gặp gỡ thì ít mà xa cách thì nhiều nên cảm tình trở nên nhạt đi, hai người mới lựa chọn làm bạn bè.

Cô hơi hơi co gập khoe miệng, chia tay, có việc chia tay, thế giới này chính là cái thế giới chia tay. Bất qua chia tay trong vòng giải trí, lời nói cùng với việc đăng báo đều là quan hệ xã hội, cơ hồ 99% đều là giả. Ngôi sao ngọc nữ Viên Viên có tự nhiên là quen thuộc, từng ở rất nhiều cuộc thi model đã gặp qua, bộ dạng rất là ngọt ngào khả ái động lòng người, thủ đoạn giao tiếp phi thường lung linh. Theo như lời Tạ Tiểu San mà nói, mỹ nữ hiểu được quy tắc lại tức thời như vậy, nghĩ không hỏng cũng khó a! (không hỏng ở đây chỉ sự nổi danh, kiếm được nhiều tiền.)

Đột nhiên nhớ tới hơn một tháng trước kia, cô từng ở trên chuyến bay từ Thượng Hải đi Mỹ gặp gỡ qua, mà người đàn ông bên người cô ấy không phải là Mã Tấn Thiên. Hai người hỗ trợ nhau cùng di chuyển, có vẻ vô cùng thân thiết nhưng lúc ấy cô chỉ có thấy chướng mắt, căn cứ vào việc đó là không liên quan đến chính mình nên thái độ cũng không cần phải quan tâm làm gì, chẳng những không có lưu ý mà còn tận lực lảng tránh. Dù sao đây cũng là chuyện trong giới giải trí, sớm thấy nhưng không thể trách. Hiện tại xem ra, hiển nhiên thời điểm kia là Viên Viên đã bắt cá hai tay... Tin tức này thật nóng hổi, xem ra tạp chí kỳ này vô luận không chỉ là một quyển kia, chỉ cần có thể mời được Viên Viên làm người mẫu cho bìa tạp chí, đồng thời sưu tầm tin tức, khẳng định sẽ bán rất chạy. Cô đăng nhập vào MSN, cô đứng vọt dậy nhanh chóng pha hai gói cà phê hòa tan. Nếu chuẩn bị công tác, vậy tình

thần cần phải nhắc tới mới được.

Tạ Tiểu San đang online, nhìn thấy cô vội gửi tới một tin nhắn “Bà nội của tôi ơi, cô chạy đi đâu vậy? cuối cùng cũng xuất hiện, còn không mau cút trở về cho tôi.”

Cô đang cầm chiếc cốc cà phê nóng hổi trên tay, trong lòng cũng như có một dòng nước ấm chảy qua, bật cười, tâm tình tựa hồ tốt lên rất nhiều, trở lại gửi một tin nhắn đi qua “Dù sao cũng đã bỏ bê công việc rồi, dứt khoát đi chơi cho vui vẻ chứ.”

Tạ Tiểu San gửi tới một cái biểu tượng mặt người đang bốc hỏa “Nhân gia đây vội đến nỗi cả thời gian ăn cơm cũng không có, còn cô thì ở đó mà thoải mái nhì. Hạn cho cô 30 phút nữa chạy trở về văn phòng ngay, bằng không sẽ dùng gia pháp mà trừng trị cô.” Cô phát lại một biểu tượng lắc đầu cho cô ấy “NO!”

Tạ Tiểu San nhanh chóng gửi lại ba cái mặt người đang bốc hỏa “Nhanh chút đi. Cô có biết tạp chí không có cô giống như cách mạng Trung Quốc không có Mao Trạch Đông không hả, không có tâm phúc đó. Mặt bia tạp chí lần này còn chưa có xác định được đâu mà lập tức phải in ấn rồi... Cô... cô còn muốn đem tạp chí tụt dốc không phanh sao?”

Xem ra người phụ nữ Tạ Tiểu San này ngày thường biểu hiện không cần trăm phần trăm là nguy trang. Cô vuốt đầu, nhàn nhã vịn phần uống một ngụm cà phê, không nhanh không chậm gửi trả lại “Không nên gấp gáp, không nên gấp gáp. Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi trong chốc lát đi. Đi liên hệ với ngôi sao ngọc nữ Viên Viên làm người đại diện cho bia tạp chí lần này, nói tạp chí chúng ta thỉnh thoảng làm đại diện cho bia tạp chí của tuần tạp chí này là được rồi.”

Tạ Tiểu San gửi lại hai mặt người đang trừng mắt, phồng phồng tức giận “Chỉ cần cô nghĩ là được sao. Hiện tại một quyển tạp chí kia không có lợi nhuận a. Ngày hôm qua tin tức vừa mới phát ra, lại để cho tôi cùng tiểu mỹ nữ liên hệ qua, đại diện người ta trả lời thuyết phục là trước mắt sự tâm đã có vài cái, nếu chúng ta nguyện chờ thì tháng sau lại nói. Đúng là kiêu ngạo mà.”

Tình huống này cô cũng đã từng dự kiến, làm tin tức cho tạp chí, lợi nhuận chính là thời gian. Lâu lắm không có uống cốc cà phê hòa tan, giờ phút này tự nhiên cảm thấy vẫn là uống rất tốt, khả năng dưới tình huống ác liệt, người ta không tự giác mà hạ thấp yêu cầu rồi. Cô một hơi đem cà phê uống lên hết, hương vị thuần mùi cà phê làm cho tâm tình người ta tựa hồ cũng lập tức tốt lên “Yên tâm. Cô lại gọi điện thoại cho người đại diện kia biết, báo nói về một chuyến bay MU574 từ Thượng Hải đi New York Mĩ, chỗ ngồi là xx cùng xx. Thời gian là ngày 5 tháng trước.” Tính vị ngôi sao ngọc nữ kia không được hay hô, mà cô ta lại là người đối diện với cô.

Tạ Tiểu San có chút khó hiểu “Cái gì chứ?” Cô vội trả lời “Cô chỉ cần đem thông tin này báo cho người đại diện của cô ấy biết, nhờ cô ta chuyển tới cho Viên Viên tiểu thư là được. Cô hãy ở đó chờ tin tốt đi.” Ở đâu kia, Tạ Tiểu San nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn là quyết định dựa theo những gì cô nói mà làm “Được rồi.”

Cô lại mở ra những tin tức về Viên Viên, ở nhiều phương diện hiểu biết nhiều tình huống sự kiện khác nhau. Đi công tác, chỉ có công việc mới sẽ không phụ cô, trả giá bao nhiêu liền có hồi báo bấy nhiêu. Mỗi người đàn bà đều phải hiểu rõ được đạo lý này.

Cô ở trong khách sạn về vẹn đứng một tuần, qua chiếc máy tính bình tĩnh chỉ huy đám tiểu mỹ nữ hoàn thành cuộc phỏng vấn cùng bản thảo. Rút cuộc cũng hiểu được kiến thức cái gì là hóa bị phần ra sức lực.. Kết quả tự nhiên không ngoài dự liệu, tạp chí vừa lên kệ, lương tiêu thụ tự nhiên đứng đầu. Có chuyện đề thì sẽ có thể bán chạy a.

Tạ Tiểu San cao hứng liên tục phát ra biểu tượng kiss trên màn hình “Cô gái, may mà có cô nha.”

Đến quầy tiếp tân thanh toán phí dụng, rời khỏi khách sạn. Bên ngoài ánh sáng vẫn quang minh như trước, nhiều điểm chói mắt, lẳng lặng xuyên thấu qua thủy tinh của cửa sổ xe, hơi hơi chiếu vào trên người cô. Trời vào đông nắng ấm, cũng không nóng rực, chỉ đem theo một chút nóng ấm nhưng vẫn làm cho tâm tình của bao nhiêu người bay lên. Xem ra thế giới này cũng không bởi vì cô khô sở mà đình chỉ chuyển động, haiz, những lời này thật là chân lý mà.

Cô bình tĩnh dừng xe ở một lối rẽ, đem điện thoại ra, ấn dãy số quen thuộc. Hơn nửa năm qua cô tự nhiên sớm đã đưa dãy số của hân nhớ kỹ trong lòng, ngón tay quen thuộc ấn xuống, là hoàn toàn không cần trải qua đầu óc suy xét mà là phản xạ có điều kiện. Cô rất muốn cười, vừa ý để lại một mảnh lạnh lẽo.

Cô yên tĩnh trong chốc lát cuối cùng là nhắm mắt lại, đưa ngón tay bấm gọi số điện thoại rồi đi ra ngoài. Đầu kia điện thoại vang lên một tiếng “đô”, liền lập tức chuyển được.

Giọng nói đặc biệt của hân từ đầu kia truyền đến, càng cảm thấy trầm thấp khàn khàn “Em đi công tác cuối cùng cũng đã trở lại. Em nếu lại không quay về thì anh lo lắng đã muốn báo nguy rồi.”

Tâm của cô như trước lại nổi lên một nỗi đau quen thuộc, nhưng cô lại giả bộ cười khê, “Có nghiêm trọng như vậy không? Em chẳng phải là đã xuất hiện rồi sao?”

Hân đi tìm cô. Sau khi cô im hơi lặng tiếng biến mất một ngày, hân liền trực tiếp gọi điện thoại cho Tạ Tiểu San. Mà Tạ Tiểu San cũng không hiểu rõ chuyện gì, cứ nghĩ rằng hai người đó cãi nhau mà Lục Kiều đang thì mồm mép giữ người, rồi giao lại cho mình đối đã nên đành phải nói cô ấy đã đi công tác rồi, hơn nữa bên kia tín hiệu không tốt, rất khó gọi điện thoại.

Một khi đã bắt đầu nói dối, phải vì việc này mà nói dối rất nhiều lần nữa. Cô cũng không có ngoại lệ, chỉ đành phải biện minh bằng lời nói dối, rồi nói lại lần nữa.

Hắn không có hoài nghi, chỉ cười ôn nhu chân thành hỏi một câu “Khi nào thì về nhà? Buổi tối muốn ăn cái gì?” Cô bối vì còn đắm chìm trong lý lẽ nói dối của bản thân nên lập tức xoay sở không kịp. Hắn hỏi lại một câu nữa “Muốn ăn cái gì, anh đi mua?”

Cô vội nói “Tùy tiện đi, em không sao cả.” Hắn lại ôn nhu nói “Vây em ngủ trước một chút đi, anh thật mau sẽ trở lại.”

Cô lắc đầu “Không cần, ở trên máy bay đã ngủ no rồi.”

“Vây đi spa đi, lát nữa anh chờ ở dưới đón em.”

“Em không cần...” Lúc này hắn bật cười “Vây em muốn làm cái gì?”

Cô trầm ngâm rồi nói “Nếu không, em cùng anh đi mua đồ ăn đi.” Hắn yên lặng nhìn cô, trong lòng dâng lên một sự ám áp nhưng lại là luyến tiếc bởi vì nơi đi là thị trường nông phẩm “Không cần, chợ rất bẩn.” Đại khái là do từ xuất thân của mình nên hắn đối với nguyên liệu có độ yêu cầu rất cao về sự tươi ngon.

Cô vội nói, “không có vấn đề gì...”

Trên cửa truyền đến tiếng đập cửa, hắn đối với cô đang ở đầu kia điện thoại nói “Xin chờ một chút...” Tay phải ấn hạ điện thoại nội tuyến hỏi thư ký của mình “Cô Lạc, là ai vậy?”

Đối phương cư nhiên không có trả lời. Hắn đang chuẩn bị đứng dậy thì cửa bị đẩy ra, một trận hương thơm nhàn nhạt từ xa đánh úp lại gần hắn. Cô một bên thân nhiên lấy tay hất mái tóc, một bên lấy đi động ra rồi cười, mặt hạnh phúc lại chân thành mà đến.

Hắn siết chặt đi động trong tay như lại hơi hơi run sợ. Vài ngày không thấy thì mới biết được rằng nhớ là sâu như thế. Cô đột ngột xuất hiện trước mặt hắn như thế, sắc sỡ lóa mắt. Nhưng lại mơ hồ như vậy, hắn luôn ẩn náu sự sợ hãi, sợ đưa tay chạm vào thì cô sẽ như bọt biển mà tan biến mất, chỉ lưu lại một mình trong căn phòng đầy hư không.

Đây là lần đầu tiên cô đến văn phòng của hắn, cô cắt điện thoại đi động, ánh mắt lại yên lặng dừng trên bàn làm việc của hắn, một khuôn ảnh nhỏ được bày trên mặt bàn rộng rãi, bên trong là một ảnh chụp cũ. Đây kỳ thực là rất bình thường, 10 bàn làm việc thì có 9 bàn bày biện như vậy.

Trong ảnh chụp có hai người, người đàn ông mặc một âu phục màu đen còn cô gái mặc một chiếc váy trắng liền thân, chính là nhìn nhau cười, mặt mày cong cong, khóe mắt nơi đuôi lông mày đều dào dạt một hạnh phúc say đắm lòng người.

Tuy rằng đều nhìn ra được tấm ảnh này đã cách đây nhiều năm nhưng hai người trong ảnh chụp nồng đậm tình yêu lại vẫn như trước đối mặt với nhau. Giống như cách một đoạn khoảng cách như vậy, cách một đoạn thời gian như vậy, vẫn là có thể cảm giác được giữa hai người đã không còn được sự ngọt ngào như lúc đó.

Nhưng vấn đề là nếu một người đàn ông đã ly hôn, trên bàn làm việc trong văn phòng lại để ảnh chụp chung cùng vợ trước thì có biết bao nhiêu là điều không bình thường đi.

Cô nhớ tới thời điểm vừa rồi mới tới, cô thư ký ở gian ngoài sững sờ sau đó liền có bộ dạng tươi cười nhiệt tình, xem ra hơn phân nửa là đã nhận ra cô. Hắn cứ như thế, “hào phóng” đặt ảnh chụp chung của hai người trên bàn làm việc, không thể nghĩ ngờ là hướng người khác tuyên bố về mối quan hệ của bọn họ.

Trên thực tế, bằng lương mà mà nói hắn dĩ vãng cùng cô ở một chỗ, đối với cô cũng là tốt lắm rồi. Sự tình gì đều chiều theo cô, sủng cô, không cho cô làm cái này rồi lại không để cô làm cái kia. Thế cho nên thời gian khi mới vừa chia tay, cô luôn lắc lắc cái đầu trong chốc lát, không nghĩ được rằng hai người đồng ý tin tưởng lẫn nhau mà cứ vậy chia tay, hơn nữa nguyên nhân là từ phương diện của hắn.

Ngày đó ký tên ly hôn, hắn ngồi bên phải cô, cách chỉ có mấy chục cm ngắn ngủi. Cô nắm cây bút trong tay, đầu ngón tay không chịu nổi sự khổng lồ mà hơi hơi co rúm, thật lâu sau cũng không thể viết xuống được tên của bản thân mình.

Nhưng là hắn lại cầm bút không cần cân nhắc, nhẹ nhàng mà ký xuống tên của mình. Đứng lên, cùng vị luật sư tóc vàng kia bắt tay nói lời cảm ơn, sau đó dừng lại một hai giây rồi xoay người rời đi. Động tác đều đều vào đấy như vậy, hành văn liền mạch lưu loát.

Cô hít mấy hơi thật sâu, mới thành công đem nước mắt trong mắt bức trở về, cuối cùng cúi đầu viết. Nếu như hắn có thể dứt khoát kiên quyết như vậy, ngay cả một tia lưu luyến đều không có thì cô cần gì phải lưu luyến chứ?

Sau khi ký tên, đôi bên thực sự là ly hôn, từ đây về sau hai bên không có lấy nửa điểm liên quan. Tại đất nước chuyên về Fastfood này kết hôn cũng nhanh nhưng tốc độ ly hôn cũng đồng dạng như vậy.

Thời điểm cô đồ dẫn đi theo luật sư trong phòng đi ra ngoài, cư nhiên nhìn thấy hắn đang đứng ở bên cạnh đường, tựa hồ là đang đợi người. Thấy cô đi ra, hắn đi tới rồi nói “Anh đưa em trở về.”

Cô không nói lời nào, chỉ là ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn một cái, lãnh ý trong mắt có lẽ đủ để giết chết một người. Kỳ thực nếu có thể ngay lúc đó cô thật muốn giết hắn.

Nhưng là cô không có, cô chính là lạnh lùng nói một chữ “Cút.”

Cô một số việc cô có thể tận lực không cần nghĩ tới nữa nhưng mà khi cô nhìn đến tấm ảnh cũ này, vẫn là có một sự việc không tự chủ được mà nhớ tới những sự việc đã qua. Ngực của cô vẫn là trong nháy mắt vọt lên một sự chua xót cùng ý hận, đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt cơ hồ có loại xúc động, muốn cầm lấy khung ảnh ấy mà ném đi.

Đây là thời điểm hai người kết hôn, xem như là quần áo cưới duy nhất của hai người. Không thể nhớ được nhiều năm như vậy, cô thế nhưng lại có thể nhìn lại ở trên bàn làm việc của hân. Nếu không phải hiện tại nhìn đến, cô cơ hồ sắp quên đi từng ảnh chụp mà đã từng chụp cùng hân rồi.

Hân nghĩ rằng sẽ cho cô thấy được cái gì đây? Hân thật nhớ tình bạn cũ sao? Nhiều năm qua như vậy, luôn luôn không có quên được người vợ trước là cô sao? Thì ra hân thật đúng là tình thâm nghĩa trọng nha. Cô ở trong lòng lạnh lùng cười.

Trong văn phòng lớn như vậy lại không có tiếng động, cô ở trước bàn giặt mình. Năm đó khi cô mang theo hận ý rời đi, chỉ mang theo quần áo tùy thân còn lại tất cả đều lưu lại ở nơi đó. Những năm gần đây cô cho tới bây giờ đều tận lực không muốn nghĩ tới nữa, nỗ lực muốn quên. Sờ dĩ cô cũng chưa có từng nghĩ tới, thế nhưng sẽ có một ngày nào đó có thể nhìn thấy lại tấm ảnh cũ này.

Cô gái trong ảnh thân nhiên cười rất tươi, đứng ở trên người đàn ông, khoe mất đuôi lông mày đều là ngượng ngùng, tràn đầy tình yêu. . . Lâu Lục Kiều nhìn qua bản thân, cơ hồ sinh ra ảo giác, người này là bản thân cô sao? Từng đã là một kẻ ngốc như vậy, si ngốc yêu hân, vì hân mà nguyện ý làm tất cả mọi chuyện. . . Ở thời điểm đó bản thân làm sao có thể ngu ngốc như vậy chứ? Còn nghĩ rằng bản thân sẽ không bao giờ chùn bước, là dũng cảm cỡ nào. . . cho rằng cô có thể hướng người nhà của mình mà chứng minh cô nhất định sẽ hạnh phúc. . . Ha ha, sự thật chứng minh càng càng già thì càng cay.

Hân nhìn bộ dạng của cô, biết là cô nhớ lại những việc trước kia, trong lòng mềm lại đứng lên, đi lại nắm lấy tay của cô, mười ngón tay đan vào nhau “Tiểu Kiều. . .” Thanh âm trầm thấp mang theo một sự cầu xin chỉ có cô mới hiểu, lại rất kỳ quái, lại giống như mơ hồ có một loại bi thương không có cách nào hình dung được.

Cô cắn môi dưới, trấn tĩnh hô hấp của mình, không có quay đầu, mặc cho hân nắm chặt tay mình, giống như đã mệt mỏi đến cực điểm, dùng một chút mới lạnh lùng thốt ra “Buông tôi ra.”

Hân không có một chút ý tứ nghĩ sẽ nói lỏng ra, nơi bị hân nắm cơ hồ đã sinh đau. Cô đột nhiên cảm thấy ủy khuất dị thường, nước mắt chảy ròng ròng xuống.

Hân đã phát giác được sự khác thường, vội vàng buông tay cô ra, đau lòng mà nói “Tiểu Kiều, sự tình trước kia đều là anh sai, . . đều là anh không đúng. Thực xin lỗi. . . anh. . .” Hân càng giải thích thì cô lại càng cảm thấy đau khổ khó chịu. Có một cái gì đó vốn đã dồn lên ngực, lúc này đã là rất khó nhịn.

Tay hân xoay khuôn mặt của cô lại, muốn nhìn cô nhưng cô chính là không chịu, lần nữa quay đầu đi chỗ khác. Tay của hân chạm đến một bên khuôn mặt đã thấm ướt. . . Trong lòng hân dâng lên một trận hoảng loạn nhưng thanh âm của hân vẫn rất thấp “Tiểu Kiều, đều là anh sai. . . Thật sự, đều là anh sai. . . chúng ta đem những chuyện trước kia quên đi không được sao? Vĩnh viễn không cần nhớ tới nữa được không?” Hân đối với những chuyện đã qua là cảm thấy vô lực, cho dù hân nỗ lực như thế nào đi nữa, thời điểm kia cũng không thể quay trở về cũng là bù lại không được.

Cửa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng đập cửa nhẹ nhàng, còn chưa kịp chờ hân trả lời, cửa đã bị một người đẩy ra, một thanh âm mềm mại thuần thục từ xa vang lại gần “Anh Tàn, bữa tối anh có hẹn với ai không. . .” Thanh âm lập tức im bặt.

Là một mỹ nữ tóc dài phiêu dật, hiện tại đang lưu hành loại mỹ nữ dạng này, mắt to ngập nước, khuôn mặt trái xoan đáng yêu, làm cho người ta tuyệt đối vừa thấy đã khó quên. Lâu Lục Kiều cũng không ngoại lệ, sờ dĩ nhớ được rất rõ ràng. Cô trước kia đã gặp qua vị mỹ nữ này hai lần, một lần là ở nhà ăn, cô ấy một thân màu đen của hàng hiệu. Một lần khác là ở bãi đỗ xe của bệnh viện, hôm nay là lần thứ ba. Lâu Lục Kiều nghĩ muốn quay đầu đi, không nghĩ để cho người khác nhìn thấy mình chật vật trong lúc như thế này. Nghĩ là muốn diễn trò, cô cũng chỉ diễn cho một mình hân xem.

Nhưng hiển nhiên mỹ nữ kia so với cô còn giật mình hơn, đầu tiên là đứng ở nơi đó, dần dần ý thức trở lại được nhìn hai người ôm nhau trước mắt, sắc mặt có hồng lai dần mất đi, cuối cùng là trở nên trắng bệch, một hồi lâu mới nhìn lại rồi mở miệng một lần nữa “Không. . không có gì.” Bước chân mỹ nữ lao đảo xoay người rời đi.

Tại đây, trong không gian này, hân luôn luôn ôm lấy cô, một chút cũng không có ý tứ nghĩ sẽ buông cô ra.

Hân thấp giọng nói “Cô ấy là em gái phía đối tác của anh. Là quản lý bộ phận nhân sự đương nhiệm của công ty anh.” Như là đối với cô giải thích nhưng cô chỉ nói với hân, ừ ừ vụn vặt “Buông em ra. . .”

Thanh âm hân trầm thấp mà kiên định “Không, anh không buông ra. Anh sẽ không buông em ra nữa.” Dưới đáy lòng hân cũng tự nói “Tiểu Kiều, đời này, anh không bao giờ buông em ra nữa.”

Lời nói của hân lảng lạng quanh quẩn ở bên tai, thế giới giống như trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, cô không nghe được tiếng vang gì, chỉ còn câu kia một lần nữa vang lên bên tai mình.

Không bao giờ buông cô ra nữa sao. Dưới đáy lòng cô không tiếng động mà cười lạnh “Đáng tiếc, Tàn Mộ Thiên, tôi đã sớm qua cái đoạn năm tháng thanh xuân ngu xuẩn kia rồi, còn có thể lại dễ dàng bị lừa sao?” Người phụ nữ thành thực có lẽ chính là như thế, lại không dễ dàng tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của đàn ông.

Năm đó hân nói sẽ đối tốt với cô cả đời, nhưng là được bao lâu chứ? Đó là thời gian mà chính cô đều phải xấu hổ mà thừa nhận. Chuyện tình nói một phút trước thì một phút sau cũng sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nói cả gì mà cả đời chứ?

Ánh mắt dừng ở trên ảnh chụp, nắm đó đứng đối mặt với nhau dưới bầu trời nhưng hôm nay cũng tính là ôm nhau thân mật như thế nào đi nữa thì cũng không thể trở lại những gì đã xảy ra.

Tần Mộ Thiên sau nhiều lần gian nan, cuối cùng cũng tìm được vị trí đỗ xe tốt. Xuống xe, còn chút không tin mà hỏi “Em xác định là em muốn đi sao?”

Cô chăm chú nhìn hân vài giây, khỏe miệng mấp má “Em xác định, chúng ta đi thôi.” Cô nói xong liền xuống xe, hân đi đến bên cạnh cô, dắt tay cô, như thế này mới đi vào chợ.

Đây là một cái chợ nông phẩm theo kiểu truyền thống, đủ các mùi hỗn hợp, mùi thịt cá, mùi hôi của thịt sống gà sống, thậm chí còn kéo theo mùi của thực phẩm chín, mùi dơ ăm của những thứ rơi vãi trên mặt đất, tất cả những thứ này lại tràn ngập trong hơi thở của cuộc sống náo nhiệt.

Hân đại khái cho rằng cô khẳng định là không có thói quen đến đây, bởi vì hân cho tới bây giờ không biết thời điểm cô vừa về nước là ở tại cái nơi như thế nào. Hương vị như vậy, cô từng đã vô số lần gặp qua,

Chủ hàng bán thịt gà chính là một người trung niên, đại khái bởi vì quen thuộc nên vừa thấy Tần Mộ Thiên liền cười chào hỏi “Cậu lại tới đây mua đồ ăn đây à? Vị này khẳng định là bạn gái của cậu có phải không.” Tần Mộ Thiên cười, nói “Giúp chúng cháu chọn một con gà thật ngon đi ạ, cháu muốn nấu canh.”

Người nọ nói “Được rồi, gà của bác đây chính là gà thả nuôi ở nhà, sáng hôm nay mới đến đảm bảo cậu sẽ vừa lòng.” Người nọ một bên vừa chọn gà vừa đánh giá Lâu Lục Kiều, bỗng nhiên nói “Bạn gái cậu càng ngày càng đẹp.”

Cô nghe vậy, quay đầu nhìn Tần Mộ Thiên nhưng ngữ khí lại mang ý cười hỏi người nọ “Bác a, bác chừng nào thì nhìn thấy cháu rồi vậy?” Cố tuyệt đối dám xác định đây là lần đầu tiên cô gặp người này.

Bác chủ quán kia cười ha ha “Trong ví tiền bạn trai cháu không phải là có ảnh chụp khi cháu còn đọc sách sao? Lần trước còn để quên ở nơi này của bác nên bác đương nhiên phải nhận ra cháu chứ.”

“Đây chính là lần đầu tiên hân mang một cô gái đến đây mua đồ ăn nha. Một người đàn ông vừa thâm tình lại là một người nấu ăn ngon thật là không nhiều lắm

Thâm tình sao? Lâu Lục Kiều cúi đầu, tâm không khỏi cười lạnh, dấu điểm đi dấu vết của sự thất thố.

Hân cũng không để cho cô tiến vào phòng bếp, lần này cũng giống nhau. Vừa vào phòng liền đẩy cô vào phòng ngủ “Em tắm rửa trước đi, ngủ tiếp đi một lát. Rất nhanh sẽ có thức ăn ngon.”

Sau khi ăn cơm ở nhà cô xong, cô liền mất tích cả một tuần. Tuy rằng Tạ Tiểu San luôn nói rằng là cô đi công tác nhưng hân lại mơ hồ có cảm giác sợ hãi nói không nên lời.

Sau khi thấy bộ dạng vừa rồi của cô, hân cuối cùng đem tâm thả xuống. Hân nhẹ lắc đầu một chút, trách không được người xưa nói không thể làm lý sự đuôi, một khi làm thì cuộc sống hàng ngày sẽ không yên. Mà hân chính là một ví dụ rõ ràng. Hân sợ cô biết được sự kiện kia, rất sợ... rất sợ. Nếu cô biết được, chỉ với cá tính của cô... Hân lắc mạnh đầu, mỗi lần chỉ cần nghĩ tới vấn đề này, trên lưng hân cơ hồ đổ mồ hôi lạnh, hân không dám nghĩ... Thời điểm cô tắm rửa sạch sẽ ra, canh cơm đã nấu xong, cả phòng đầy mùi thơm đến mê người khiến người ta chảy cả nước miếng. Cô sây mê nhắm cái mũi hít một hơi, nâng bụng, bộ dạng tham lam “oa, thơm quá nha. Em đói bụng, đói chết mất thôi.”

Hân đang đứng cạnh bồn nước rửa sạch mấy con cua, ngẩng đầu nhìn cô mỉm cười “Chờ anh đem mấy con cua này hấp là xong rồi.” Nét tươi cười kia lại yên tĩnh mà ấm áp, ánh mắt cũng vậy.

Cô làm nũng liên tục nói “Em đói bụng, em đói bụng, sắp chết đói rồi.”

Chỉ thấy hân xoa xoa tay, vừa bung một chén canh nhỏ vừa hát một điệu hát dân gian, bung chén canh lên thổi mấy hơi, rồi đặt trước mặt cô “Để nguội một chút rồi uống.”

Cô không chút để ý tới giai điệu dân ca mà chỉ chăm chú vào bát canh, canh gà óng ánh màu vàng cùng hòa lẫn trong màu xanh tinh tế, sắc thái mê người, mùi hương sốc lên mũi khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Cô mới uống được một ngụm, đột nhiên nhăn cái mũi nói “Mùi gì vậy, như thế nào lại tanh như vậy?” Hân quay đầu. Hiểu rõ liền bật cười “Chung của đều là như vậy, để sau lại không có mùi tanh như vậy nữa.”

Đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhúm lại, bộ dạng cực kỳ khó chịu, che miệng liền hướng vào toilet. Hân vội đuổi theo “Như thế nào vậy?”

Cô đã đóng sầm cửa, chỉ nghe bên trong truyền đến thanh âm của một trận nôn mửa, hân gõ cửa, vội la lên “Rút cuộc là em làm sao vậy?”

Cô không có trả lời, lại qua một hồi lâu mới mở cửa ra, vẫn che miệng như trước, nhũn mày lại giống như trước vẫn là không thoải mái.

Hân giúp cô ngồi xuống trên ghế sofa, vỗ về lưng của cô, giúp cô thở ra, sốt ruột vạn phần “Rút cuộc là em làm sao vậy, canh không hợp khẩu vị sao?” cô lắc đầu, thờ ơ nói “Em cũng không biết, vừa mới rồi còn rất khỏe.”

Hân đem cửa phòng bếp đóng lại, thân thiết nói “Anh đưa em đi bệnh viện.” Cô mệt mỏi nói “Không cần, có thể là mấy ngày nay em đi công tác mệt

nhọc, em đi ngủ trước một chút.”

Phòng chừng là rất mệt nhọc, hần mấy lần tiến vào phòng ngủ nhìn cô thì cô tựa hồ đều ngủ rất sâu. Thân mình nằm nghiêng, tóc dài lẳng lẳng xỏa trên gối, giống như một bức tranh sơn dầu thật mỹ lệ. Hần đứng ở trước giường vừa an tâm lại lo lắng.

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, hần đang còn ở trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, chỉ cảm thấy cô tựa hồ là nhảy xuống giường, vọt vào phòng tắm nhưng sau vài giây trong phòng tắm bắt đầu truyền đến thanh âm của sự nồn mưa giống như hôm qua.

Hần lập tức thanh tỉnh, đứng dậy gõ cửa “Tiểu Kiều, vẫn là không thoải mái sao?” Trả lời hần chính là một thanh âm xa nước kéo dài.

Hần đưa cô đi bệnh viện. Ở khoa tràng vị hồi chẩn chốc lát, bác sĩ đeo mắt kính kia một tay đẩy gọng kính trên mũi, vừa ho khan một tiếng rồi mới nói “Tình huống của cô Lâu tôi đề nghị vẫn là chuyển đến khoa phụ sản thì tốt hơn.”

Hần nắm tay cô, khẩn trương mà hỏi “Nghiêm trọng lắm sao?” Bác sĩ kia chỉ cười, hơi thần bí “Nếu muốn xem nhanh kết quả báo cáo thì đi tới khoa phụ sản ở tầng trệt, phía tây.”

Ở khoa phụ sản, bác sĩ hội chẩn trong chốc lát nhân tiện nói “Trước tiên đi làm xét nghiệm nước tiểu xem đã vượt quá mức B hay chưa.” Hần lại cùng cô đi đến chỗ xét nghiệm nước tiểu.

Nhưng cuối cùng cũng là hần đứng sững sờ ở đại sảnh của bệnh viện mà trong tay vẫn cầm tờ báo cáo. Thật lâu sau cũng không có nhúc nhích, trên tờ danh sách kiểm nghiệm, kết quả chẩn đoán giấy trắng mực đen, vừa xem hiểu ngay có rất nhiều từ nhưng hần chỉ thấy có hai từ “mang thai”.

Hần nắm chặt tờ báo cáo, đứng ngay tại chỗ, giống như qua vài thế kỷ, còn vẫn như cũ là không thể tin được. Sáng nay hần còn đưa người tới khám gấp, trong đại sảnh bệnh viện lớn như vậy lại lạnh tanh chỉ có một mình hần, hần không thể tin được nên muốn cùng nữ y tá kia kiểm nghiệm lại lần nữa, muốn được cô ta xác nhận “Là thật sao? Thật sự là mang thai, có đứa bé sao?” Hần quá mức khẩn trương, tay cư nhiên dùng không được mà nhẹ nhàng run lên.

Nữ y tá kia lạnh nhạt nhìn hần một cái, xem chừng đã gặp loại tình huống này rất nhiều lần nhưng biểu hiện đều là chết lặng. Cũng có lẽ bởi vì trực ban cả một đêm, cảm thấy mệt mỏi nên ngữ khí cũng không được thân thiện “Anh không biết chữ sao? Bản thân không tự xem được sao. Kết quả dương tính, không phải nói rõ là đã mang thai rồi sao.”

Hần bởi vì mừng như điên quá mức, thậm chí tìm một người cùng hần xác định đây là sự thật mà thôi. Sau khi nghe xong, hai tay bắt lấy tay của y tá kia, đông đưa trên diện rộng mà nói “Cảm ơn, cảm ơn, rất cảm ơn.”

Hần cơ hồ là vui đến điên rồi, liền ôm lấy cô mà xoay vòng “Cảm ơn em, Tiểu Kiều. Cảm ơn em.” Thời điểm hần nói những lời này là nhìn thẳng vào mắt cô, bên trong như có chút nước đang di chuyển.

Cô buông mi mắt xuống, tựa đầu vào ngực hần, mặt lại cọ cọ vào áo lông trên người hần. Lông dê có cảm xúc nhẩn nhai, mề mại làm dẫn đến dễ ngửa. Cô nở nụ cười “Nhẹ chút, để ý đến con.”

Hần giống như là tiếp được một loại thánh chỉ, vội vàng đem cô buông xuống, khẩn trương mà hỏi “Không có gì chứ? Sẽ không thoải mái sao?” Rồi quay đầu vội hỏi gấp bác sĩ khám cho cô “Sẽ ảnh hưởng tới đứa nhỏ sao?”

Bác sĩ khám gấp kia vốn nói thầm dưới đáy lòng “Hai người này giống như tôi không tồn tại vậy.” Nhưng sau lại ngẫm lại, người trẻ tuổi lần đầu tiên làm cha mẹ, tâm tình kích động cũng là khó trách khỏi. Khi nghe được người đàn ông kia nói một câu như vậy, trong lòng vừa buồn bực vừa buồn cười, cơ hồ là không muốn nói gì, liền tính đến có người đã làm cha, điểm thương thức ấy chẳng lẽ sẽ không có sao?

Bác sĩ một bên xem báo cáo một bên trả lời “Điểm ấy không có vấn đề gì. Nhưng là thời kỳ đầu mang thai, vẫn là không nên vận động kịch liệt đi.” Vừa nói một bên vừa chú ý tới hạng mục công việc.

Tần Mộ Thiên gật đầu như đào tỏi “Được, được. Tôi biết, biết rồi.”

Lúc này trời đã sáng, phía đông đã có ánh sáng ngũ sắc lờ mờ, giống như màu hồng của đá quý vậy, màu xanh của lá cây, màu lam của bầu trời xanh lam, đậm dần mà thâm sâu giống như là bị người người ở trên giấy Tuyên Thành đánh úp tới trăm loại đồ gia vị, vì vậy mà nhuộm vàng đi.

Hần đứng ở trước cửa bệnh viện, nắm tay cô mà nói “Một nhà ba người chúng ta về nhà đi.” Thân mình của cô tựa hồ hơi hơi chấn động. Một lúc sau thanh âm của cô nhàn nhạt vang lên “Uh, về nhà đi.”

Ở trên đường từ bệnh viện về nhà, hần luôn luôn nắm tay cô không buông, cảm xúc ôn nhu kia thực chân thật mà ấm áp. Loại bất an vẫn luôn chiếm cứ trong lòng hần trong suốt một thời gian dài, loại cảm giác lo được lo mất này tựa hồ bị hạnh phúc rất lớn này lấn át đi, dần dần biến mất không thấy. Cô có con của hần, rút cuộc thì hần dường như đã tin, đời này trong nhân sinh kế tiếp của cô, hần rút cuộc có thể chính thức tham dự rồi.

Chủ nhật, gần giữa trưa ánh nắng ấm chiếu vào cô mới miễn cưỡng tin lại. Mông lung tựa hồ nghe thấy trong phòng khách có tiếng động, cô nằm lại trên giường một hồi lâu rồi mới đi ra ngoài.

Cũng không biết hần ở ngoài đó làm cái gì, trong phòng khách cư nhiên loạn thành một đoàn, cô khó hiểu đứng ở cửa phòng ngủ, lẳng lẳng hỏi “Như thế nào vậy? Anh đang làm cái gì thế?”

Hắn giữa một đồng đồ vật mới ngẩng đầu nhìn cô nói “Sửa sang lại vài thứ...A... em đứng đó, không được lại đây. Vạ nhất định phải cái gì...”

“Loại cà phê này rồi còn loại này nữa, em tạm thời không được uống. Anh sẽ thu hồi hết. Còn có đôi giày cao gót này, thế nào mà đế cao như vậy chứ... còn có cái này.... Cái đó....”

Cô bỗng nhiên cảm thấy vừa bức vừa buồn cười, việc vặt phiền toái như vậy mà hắn cứ nhiên tự mình động vào, cũng không để ý tới hắn nữa mà lập tức đi vào phòng bếp. Hắn khẩn trương lập tức đi theo phía sau cô

“Em muốn làm cái gì thì anh sẽ làm cho em.”

Cô xoay người tức giận nói “Em chỉ đi rót một cốc bản thân, được chưa?” Mấy ngày nay cô cảm thấy mình dường như đã trở thành phế nhân. So với việc kiếm tiền ăn cơm thì so với cô còn tự do hơn nhiều. Ngay cả khi cô đi toilet một chút, hắn đều phải đi theo tới tận cửa.

Hắn gật đầu “Đi, đi... đương nhiên đi được.” Nói tới nói lui, đã lấy ra cái cốc rót đầy nước vào đó. Cứ nhiên sau đó đưa cái cốc đến cho cô.

Hắn lại hỏi “Đói bụng sao? Anh nhờ đi nấu canh cho em, nếu không anh sẽ nấu một chút canh nóng cho em uống nhé?” Cô vào chiều chủ nhật này cũng phải uống canh bồ, một ngày ba bữa, suốt đêm tiêu cũng không hết. Thế cho nên đến bây giờ liền nghe đến hắn nói như vậy đã có điểm muốn ói ra, vội vàng liên tục lắc đầu “Không, không cần. Em không đói bụng.”

Cô lão đảo ngồi xuống trên ghế sofa, hắn đi theo liền nói “Em đã cùng Tạ Tiểu San nói qua chuyện tình nghi ngơi chưa?” Cô vội lắc đầu “Còn không có.”

Cô không biết thế nào, cũng không biết phải làm thế nào nên đành hờn dỗi mà nói “Bác sĩ đều nói thân thể em tốt lắm. Hơn nữa tính ra em cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian, cũng cần phải đem công việc chậm rãi bàn giao cho người khác, cũng không có khả năng lập tức xin nghỉ là có thể nghỉ liền. Huống hồ sắp có người còn đang đi công tác mà còn chưa trở về nữa. Anh không cần phải khoa trương như vậy có được không?”

Cô cơ hồ đã cảm thấy hắn khẩn trương đến sắp có bệnh rồi. Cái này không được mà cái kia cũng không được.

Hắn bắt đầu đi tất cả mọi việc mà thỏa hiệp “Vậy được rồi. Chậm nhất là một tuần, em nhất định phải xin phép.”

Cuối cùng hắn một lần nữa kiên trì, cô vẫn là nói đợi một thời gian nữa.

Sau một tuần nghỉ ngơi, cô nằm ở trên giường nhàm chán huyết sáo.

Hôm nay, cô đang cầm tạp chí ở một bên mà đọc còn hắn mở ra máy tính cách xa cô một chút rồi xem tư liệu. Bỗng nhiên, cô vẫn đang cầm tạp chí trên tay, chỉ nghe “ba” một tiếng, tạp chí từ trên sofa đánh rơi trên mặt đất.

Hắn quay đầu hỏi cô “Như thế nào vậy?” Cô không thèm nhìn hắn mà chỉ hét lên “Em sắp nhàm chán mà chết.”

Từ ngày đầu tiên cô bắt đầu nghỉ ngơi, mỗi ngày cô đều kêu nhàm chán. Ba ngày trước sau khi hô lên như vậy lại sai hắn lái xe đưa đi hết nửa thành phố mua cho cô một chén vằn thắn mà cô muốn ăn. Ăn một miếng liền nhỏ ra nói hương vị cùng hời nhỏ tuyệt đối không giống nhau, mặc cho hắn dỗ như thế nào cũng không chịu ăn lấy miếng thứ hai.

Hôm qua tốt hơn một chút, nói muốn đi ăn đồ ăn Tây Ban Nha, kết quả mới đi được nửa đường lại nói không muốn ăn, quay đầu đi về nhà.

Hắn cố nín không bật cười “Hôm nay muốn làm sao?” Cô đem mặt chon ở trên sofa “Nhàm chán muốn chết, nhàm chán muốn chết.”

Hắn thở dài một tiếng, đem laptop đặt ở trên bàn trà trước mặt cô rồi nói “Đến đây, nhìn xem.” Cô không để ý tới hắn. Hắn ôn nhu dụ dỗ cô “Nhìn xem đi.”

Cô vẫn như trước tựa đầu chon ở trên sofa, rầu rĩ nói “Có cái gì đẹp mắt chứ, không xem.” Hắn nở nụ cười “Không xem thật sao nhưng có người nào đó chắc sẽ hỏi hận.”

Nghe vậy cô mới nhất thời không tình nguyện mà quay đầu, nhìn đến hình ảnh trong máy tính, ánh mắt hơi hơi sáng ngời nhưng ngữ khí vẫn như trước không thể nào hiền lành hơn “Gì chứ?”

Hắn cười ngồi xuống dưới, vuốt mái tóc mềm mại của cô, đụng chạm một cách khéo léo, ý cười dâng lên bên môi, cô cảm giác được bản thân mình giống như một con mèo sùng vật vậy.

“Có người không phải là luôn la hét nhàm chán sao? Anh tối thứ sáu này có một bữa tiệc tối, người nào đó có muốn cùng đi tham gia với anh hay không đây?”

Cô liếc trắng mắt, cái này biết rõ rồi còn cố hỏi. Cô biết rõ bản thân bị hắn giam cầm, cả hai cái tuần lễ này liên tục có những cuộc hội họp phải có người đi theo cùng nhưng mà hắn ngẫu nhiên không đi, đi bảo mẫu cũng sẽ từng bước không rời.

Hắn chỉ vào hình ảnh “Cái này thế nào? Vẫn là cần kịch liệt định chế hơn chút nữa sao?” Cô càng không ngừng lắc đầu “Khó coi chết đi được...”

“Cái kia thế nào?”

“Em không muốn mặc ...”

“Cái này?”

“Không cần...”

“Cái này hẳn là có thể đi?”

“Em đang muốn nôn đây...”

“Cái này thì sao?”

“...”

“Cái này?”

“.....”

Đến ngày tụ hội đó, hắn đứng ở ngoài cửa phòng ngủ “Tiểu Kiều, có tốt lắm không?” Một lúc sau cửa bị kéo ra, cô mặc một chiếc áo màu trắng lịch một bên vai cùng với chiếc quần lụa mỏng, trên lưng thắt một sợi dây lưng màu lam, phiêu dật mà hoa mỹ.

Hắn bị chấn động, lặng yên đứng tại đó. Chiếc áo này như dài thêm một chút, uốn lượn lững lờ, nếu như trên đầu lại có thêm một dải lụa trắng mà nói... Cô nghiêng đầu lộng lẫy cười “Như thế nào?” Hắn lúc này mới khôi phục lại, ăn ngay nói thật “Rất xinh đẹp.” Cô quay đầu lại đối mặt với hắn mà cười, hàm răng chính tề ắn ắn sáng lên “Cảm ơn.”

Hôm nay cô tựa hồ đặc biệt vui vẻ, thương lộ ra vẻ tươi cười. Hắn nắm chặt tay cô, chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi.

Công ty bọn họ chúc mừng tròn một năm, ai nấy đều quần áo thanh lịch tới tham dự. Hắn kéo tay cô tiến vào hội trường, tiến vào bàn chủ tọa. Mọi người chăm chú nhìn, hắn kéo ra ghế dựa, chờ cô sau khi ngồi xuống rồi mới ngồi xuống kế bên cạnh người cô.

Ở trên bàn cũng sớm đã có người là một nam, một nữ. Nữ thì cô đã gặp qua vài lần, ấn tượng thâm hậu, chính là khoảng thời gian trước ở văn phòng của hắn gặp lại được vị mỹ nữ kia, có lẽ cô có thể nói rằng ta hiện tại là tình địch của cô.

Mà người đàn ông này... cô khẽ nhíu mày, khuôn mặt thể nào lại quen thuộc như vậy, rõ ràng là trước kia cô đã từng rất quen thuộc, cái tên đã lên ngay tới cô họng nhưng chỉ có nói lên không được.

Chỉ thấy người đàn ông kia cười trừ cô “Thế nào? Không biết tôi sao?” Cô thốt ra một cái tên “Thiệu Minh Trung.” Làm sao có thể không biết chứ? Năm đó hắn cũng là người bạn tốt duy nhất của hắn, hai người thậm chí luôn luôn vào một phòng nghiên cứu làm việc.

Thiệu Minh Trung chuyển vị trí đến ngồi bên cạnh cô “Thật lâu không thấy, đại mỹ nữ. Em như thế nào so với trước kia còn xinh đẹp hơn rất nhiều. Thiên lý ở đâu chứ. Thiên lý ở đâu rồi chứ.” Vĩnh viễn không có người phụ nữ nào lại ngại được nhận loại lời khen tặng này, cô cũng không ngoại lệ, mỉm cười lộ ra hàm răng trắng chính tề “Cảm ơn.”

Cô lập tức hiểu rõ hỏi “Anh hẳn chính là cộng sự của anh ấy đi.” Thiệu Minh Trung nhíu mày “Em biết anh sao, cả lơ phát phơ, hắn mấy năm nay ít nhiều đem thân anh phiêu diêu bao nhiêu nơi rồi. Hẳn nha, ăn no không có việc gì làm, làm việc rồi làm việc, vẫn hoàn là làm việc. Anh nói này, người sắt năm đó cũng chỉ bằng 1/10 hắn mà thôi.”

Thiệu Minh Trung nói xong quay đầu giới thiệu “Đây là em gái anh, Thiệu Khiết Dư! Khiết Dư, đây là Lâu Lục Kiều. Năm đó ở trường học, nổi sinh là mỹ nữ của hội học sinh người Hoa.”

Thiệu Khiết Dư yếu ớt cười cười gật gật đầu, nhìn ra được có chút miễn cưỡng “Chị Lâu, xin chào.” Kỳ thực phụ nữ cùng phụ nữ trong lúc đó cảm giác là tuyệt đối chính xác. Mọi người có hay không nhìn thấy, bầu không khí không thích hợp, tuyệt đối mới gặp liền có thể biết.

Các cô chỉ gặp mặt qua vài lần nhưng giới thiệu quen biết lẫn nhau như thế này được xem là lần trả thù đầu tiên, nhưng cô đã cảm giác được cô Thiệu này không thích cô. Ngay cả lúc này cô ta tươi cười chào hỏi, cô là vẫn biết cô ta không thích cô.

Cô không dấu vết đánh giá một chút. Vô luận nhìn từ góc độ nào, cô Thiệu này đều là một mỹ nữ. Mái tóc dài hơi xoắn, ôn nhu trắng ở phía sau người, mắt lớn, sống mũi cao, có chút giống thân tượng về các nhân vật nữ chính xinh đẹp trong phim truyền hình.

Trong bữa tiệc, Thiệu Minh Trung luôn luôn ở bên cạnh người cô nói chuyện phiếm trên ghẹo “Em có biết những năm gần đây anh cuối cùng là hối hận về cái gì không?” Cô cười nói “Đương nhiên biết rồi. Chính là hối hận không có truy đuổi lấy một người phụ nữ cho chính mình.” Thiệu Minh Trung ra dáng người hiểu anh tốt nhất đúng là em khiến Lâu Lục Kiều cảm khái. Thiệu Minh Trung cầm lấy chai rượu, rót rượu cho cô “Tri kỷ nha, tri kỷ. Đến đây anh kính em một chén.”

Cô cười hi hi nói “Được.” Tay cô chuẩn bị nhận chén rượu từ hắn thì một bàn tay ở bên cạnh cô đã vươn ra, đem chặn rượu nửa đường chặn đứng, nói “Cô ấy không thể uống rượu, tôi uống thay cô ấy là được rồi.”

Thiệu Minh Trung cười “Cái gì vậy chứ? Rượu này là tôi kính cô ấy, cùng cậu không có quan hệ. Muốn uống thì tự cậu rót đi.” Tần Mộ Thiên cười cười

“Thân thể cô ấy không tiện uống.”

Thiệu Minh Trung “chặc, chặt” lắc đầu, đối với Lâu Lục Kiều nói “Anh thật là muốn uống cùng em. Một vật khác một vật, người này ngày thường coi như là một đại nhân vật, đã có thể bị em nắm gắt gao mà ăn rồi.”

Cô chỉ cười mà không nói. Thiệu Minh Trung cảm thán nói “Tốt rồi, tốt rồi.”

Tần Mộ Thiên hỏi lại “Tốt cái gì?” Thiệu Minh Trung cười mà nói “Nhớ ngày đó, tôi cũng đối với Lâu đại mỹ nữ tâm động không thôi, còn không có hành động gì đã bị cậu giành trước. Hiện tại cảm thấy, hoàn hảo là được cậu cứu tôi ra. Bằng không tôi hiện tại chẳng phải là sinh sống trong một vùng nước sôi lửa bỏng sao?”

Kỳ thực vài người đang ngồi đều nghe được lời nói của hắn ta, hắn là ở đó quanh co lòng vòng mà nói Tần Mộ Thiên. Tần Mộ Thiên lơ đãng cười, đang muốn mở miệng thì chỉ nghe trên mục cao người chủ trì đang đứng đó mời hắn lên.

Hắn ở giữa tiếng vỗ tay của mọi người mà được chủ trì mời lên trên mục cao. Hắn cầm Mic nói “Kỳ thực tôi không có gì đặc biệt nghĩ lại để nói, trừ bỏ cảm ơn vẫn là cảm ơn. Cảm ơn mọi người vì sự lớn mạnh của công ta mà trả giá...”

Sau khi hắn nói được một chút, hắn ngừng lại cúi xuống, bộ dạng muốn nói nhưng lại thôi, giống như là rất khản trương, hít một hơi lại tiếp tục nói tiếp “Kỳ thật tôi muốn mọi người hôm nay ở đây cùng giúp tôi chứng kiến một việc.” Ánh mắt của hắn dừng lại nơi vị trí của Lâu Lục Kiều ở bàn chủ trì.

Lời nói của tổng giám đốc tựa hồ đặc biệt quen tai, như là dùng từ chuyên môn trong mỗi trường hợp riêng. Phía dưới mọi người đều là tôi nhìn anh, anh nhìn tôi sau đó nhất trí đem ánh mắt di chuyển đến trên người của cô gái áo trắng đang ngồi ở vị trí chính giữa kia.

Kỳ thấy lấy độ tuổi, thân phận và địa vị của Tần Mộ Thiên thì bên người hắn đáng ra phải có mỹ nữ nhưng từ trước đến giờ luôn luôn không có lấy một người. Ở trong công ty có biết bao nhiêu lời đồn đãi nổi lên bốn phía. Có người nói hắn chỉ yêu giang sơn không yêu mỹ nữ, có người nói hắn sớm đã có bạn gái nhưng chính là không có công khai lộ diện, cũng có người nói hắn kỳ thực đã kết hôn, thậm chí còn người còn đồn đãi hắn là Brokeback...

Mới vừa rồi Tần Mộ Thiên kéo Lâu Lục Kiều một cách thân thiết mà tiến vào, không thể nghĩ ngờ trước mặt mọi người tuyên bố cô gái này cùng tổng giám đốc Tần có quan hệ không phải là ít. Sau lại ngồi vào chỗ của mình, tổng giám đốc còn châm trà rót nước, vạn phần ân cần chu đáo. Lấy thân phận của hắn giờ này mà đi làm loại sự tình này, bản thân cũng không biết là cái gì, người khác nhìn vào cũng là kinh ngạc vạn phần. Riêng điều đó đã khiến ở dưới có tiếng thì thầm nổi lên, từ lúc đó ngầm không ngừng phỏng đoán quan hệ của hai người.

Chỉ nghe Tần Mộ Thiên tiếp tục nói “Nơi này có một cô gái, mà tôi khắc sâu yêu tám năm. Năm đó đều là tôi xa, để cô ấy rời xa tôi. Tám năm nay, tôi không có lúc nào không có nhớ tới cô ấy. Tôi đã từng một lần nghĩ rằng tôi cả đời này sẽ không còn được hưởng sự hạnh phúc nữa. Nhưng cảm ơn ông trời, cảm ơn cô ấy một lần nữa cho tôi cơ hội. Để tôi lúc còn sinh thời, đầu thay cô ấy, yêu thương cô ấy, mãi cho đến khi tôi chết đi...”

Hắn chăm chú nhìn vào cô thật sâu “Tiểu Kiều, anh yêu em. Tám năm nay anh luôn luôn yêu em. Em có đồng ý lấy anh không?”

Nhân viên toàn hội trường đều như muốn điên lên rồi, kích động lại đè nén, đều như ngừng hô hấp chờ mỹ nữ áo trắng trả lời. Một hội trường to như vậy, cư nhiên lập tức yên tĩnh lại, lặng ngắt như tờ.

Tần Mộ Thiên ôn nhu nhìn cô, vươn tay về phía cô “Tiểu Kiều, em đồng ý không?”

Mọi người nhìn thấy cô gái áo trắng kia cười yếu ớt, chậm rãi đứng lên, lại tao nhã đi tới phía trước. Tần Mộ Thiên đưa nhẵn ra, chậm rãi quỳ gối xuống “Tiểu Kiều, lấy anh nhé.”

Người chủ trì kia nhìn cô tự nhiên phóng khoáng đứng dưới ánh đèn, mắt như điểm nước son, mi như hoành thúy, làn da trắng nõn nà, một ngôi sao nổi tiếng cũng không hơn được những thứ này thôi sao. Cũng không biết nói sao bởi vì thần sắc cô rất bình tĩnh, rất là bình tĩnh, một điểm kích động hay sự hãi cũng như vui mừng khi được cầu hôn.

Hắn ở trong xã hội lăn đi lăn lại nhiều năm như vậy, cũng coi như có kiến thức rộng rãi, trong lòng hốt hoảng dâng lên vài tia bất an, vội nói “Mọi người chúng ta cùng nhau tiến đến cổ vũ vì Tổng giám đốc Tần. Chúng ta hãy cùng nhau hô: Đồng ý đi, đồng ý đi nhé.”

Toàn hội trường vốn đã kinh động, xôn xao bất an, lúc này lại càng sôi trào lên, cuồng loạn mà hô lên “Đồng ý đi... đồng ý đi... Đồng ý đi...”

Cảnh tượng như vậy cơ hồ có thể sánh cùng hình ảnh của diễn viên điện ảnh Hollywood. Cô tiếp nhận Mic từ người chủ trì, trên mặt vẫn là ý người trong suốt như trước, nhưng lời nói ra cũng... “No. Tần Mộ Thiên. Tôi sẽ không đáp ứng anh. Tôi làm sao có thể đáp ứng anh chứ.” Thiết bị âm hưởng của hội trường thật là quá tốt, giọng nói cô tuy nhẹ lại đọc rõ ràng từng chữ như từng giọt nước, từng chữ rất rõ ràng, ở trong hội trường rộng rãi mà ồ ồ, truyền đến tận tai mọi người.

Mọi người bị lời cự tuyệt của cô làm cho kinh sợ, toàn bộ một mảnh ngạc nhiên, âm thanh trong nháy mắt đều tĩnh lặng lại, mọi thứ như bị người dùng điều khiển từ xa lập tức cho dừng lại, toàn bộ hội trường phảng phất một mảnh tĩnh mịch, một chiếc kim nhỏ rơi cũng có thể nghe thấy. Cô cầm Mic mở miệng, từng chữ từng chữ mà nói “Tôi sẽ không gả cho anh, Tần Mộ Thiên. Đời này sẽ không bao giờ. Kỳ thực tôi hôm nay tới đây chính là muốn hỏi tổng giám đốc Tần một chút, cầm 100 vạn phí để chia tay tôi, dùng tiền đó để gây dựng sự nghiệp vì đại thể này thì anh có cảm tưởng như thế nào? Có thể hay không cùng mọi người chia xẻ một chút kinh nghiệm này?”

Mọi người hiển nhiên bị lời nói của cô ảnh hưởng đến, toàn bộ hội trường bắt đầu xôn xao, thanh âm ban đầu là nhỏ sau dần lớn lên bốn phía.

Sắc mặt của hắn trắng đi, hai mắt tròn lên, như bị sét đánh trúng mà đứng ở nơi đó. Cô đã biết, cô cái gì đều đã biết.

Đúng như ý định khi nhìn đến sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của hắn, không có lấy một tia máu. Cô cười, nhún vai, nói không sao cả “vậy được rồi. Nếu tổng giám đốc Tần không có gì muốn chia xẻ thì cứ như vậy đi.”

Cô xoay người đem Mic đưa cho người chủ trì mà người chủ trì kia cũng chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như thế này, lập tức cũng ngượng cả người, nhất thời không biết phản ứng như thế nào, chính là trơ mắt nhẹ nhàng nhìn cô gái đó rời đi.

Có người so với hắn sớm đã phản ứng được vội vã đuổi theo. Người chủ trì thế này mới rằng mình một cái, vội vàng cười nói ha ha “Đây là chúng ta cho tổng giám đốc Tần thiết kế một tiết mục biểu diễn để giải trí cho mọi người, thăm hỏi mọi người một năm nay vì công ty mà vất vả... đến đây... đến đây... chúng ta vì tổng giám đốc Tần... à màn biểu diễn vừa rồi. Đúng, vì Tổng giám đốc Tần biểu diễn mà vỗ tay hoan nghênh đi nào.”

Thiệu Minh Trung lúc này cũng đã lên mục cao cứu một màn “Cảm ơn tổng giám đốc Tần vừa biểu diễn một màn phấn khích như vậy. Mọi người nói xem tổng giám đốc Tần biểu diễn có phải không rất tuyệt? Nói thật tôi luôn luôn khuyên anh ta đi diễn trò, nếu làm không tốt cũng có thể lấy được giải Oscar cho nam diễn viên chính cho Trung Quốc chúng ta mà. Mọi người nói có khả năng hay không? Kế tiếp đây, tôi vì mọi người hát một bài nhé. Tên của bài hát là...”

Hắn đuổi tới, một phen túm lấy cổ tay cô, trong thanh âm không tự giác được mà có kèm theo sự hoảng sợ “Em đều đã biết...” Cô không có quay đầu. Hai người một trước một sau như vậy mà ngừng lại trong đại sảnh. Ánh sáng nhu hòa trong trẻo lúc này đều có vẻ lạnh như băng vô cùng, trên người mỗi người đều phủ lên một tầng ánh sáng mỏng manh... Hắn cúi đầu hỏi “Em chừng nào thì biết hết?”

Cô lạnh lùng cười phá lên, giống như nghe được một chuyện gì đó cực kỳ buồn cười vậy “Khi nào thì biết hết? Cái này có cái gì khác nhau sao? Anh Tần.”

Hắn nắm chặt tay cô, nửa điểm cũng không dám thả lỏng nhưng trong tay lại tràn đầy mồ hôi, trắng muốt không nắm nổi. Hắn nghĩ rằng nắm chặt lại coi như thế nào nhưng cũng cầm không được, dồn dập nói “Tiểu Kiều, thực xin lỗi, rất nhiều rất nhiều cái anh muốn xin lỗi em. Xin em hãy tha thứ cho anh, xin em hãy nghe anh nói, anh có nỗi khổ bất đắc dĩ...”

Cô hừ lạnh một tiếng, cắt đứt lời nói của hắn “Tôi nghĩ chúng ta đã không có gì để nói nữa rồi.”

Hô hấp của hắn dồn dập, trong ngực cùng ần ần đau “Tiểu Kiều, chúng ta làm sao có thể không có gì để ới chứ? Chúng ta còn có con mà. Xin em hãy vì đứa con trong bụng mà tha thứ cho anh, có được không?” Đúng, hắn còn có đứa con, giữa bọn họ còn có đứa con. Thấp thỏm lo âu trong lòng hắn tựa hồ như giảm bớt đi một chút.

Cô đột nhiên phá lên cười khanh khách, quanh quẩn chunh quanh đại sảnh trống trải, cười đến cuối cùng cơ hồ cả nước mắt cũng đã muốn chảy ra, lạnh lùng bỏ tay hắn ra “Anh sai lầm rồi, không có đứa con nào cả.” Hắn ngờ ngác đứng nhìn, khó hiểu, kinh ngạc hỏi “Em có ý tứ gì?”

Cô cười quay đầu, trên mặt vẫn kiêu diễm như hoa như trước nhưng đáy mắt lại không có lấy một ý cười, có chính là hận “Anh đến bây giờ còn không rõ sao?”

Cô nhìn hắn mà nói “Tôi đáp ứng quay lại với anh một lần nữa, cái báo cáo kia chỉ là dựng lên mà thôi, đứa nhỏ... sở dĩ tất cả đều chính là tôi trả thù anh mà thôi... đứa nhỏ tôi đã phá đi rồi. Lấy chỉ số thông minh của anh mà còn không rõ sao? Không, chính là anh không đồng ý thừa nhận mà thôi. Tôi cũng sẽ không một lần nữa mà yêu thương anh, chưa từng có. Tôi chính là diễn trò với anh mà thôi, sau đó cư nhiên đem anh vứt bỏ đi giống như anh lúc trước đã từng làm với tôi...”

Nhìn hắn cứng ngắc đứng đó, sắc mặt hắn từng chút từng chút một trắng bệch đi, hai bên thái dương mồ hôi chảy xuống từng giọt, trên trán cũng lấm tấm đầy mồ hôi, ánh mắt trầm xuống một chút. Trong lòng cô ý hận vừa dâng lên lại khuấy khỏa đi. Nhưng lại ần ần sự khó chịu là vì sao chứ?

“Thế nào? Còn muốn tôi tiếp tục nói tiếp sao?” Hắn không có trả lời, chính là đứng chết trân ngay tại nơi đó, tựa hồ như không thể nào chấp nhận những lời này.

Tần Mộ Thiên, không thể nghĩ được rằng anh cũng có ngày hôm nay đi.

Cô cười xoay người nhưng trong nháy mắt khi vừa xoay người đó, một giọt nước mắt đã bắt đầu rơi xuống.

Cô về sau hắn là có thể chân chính quên đi hắn rồi.

Trước kia một lần cô rời đi cũng là mang theo toàn bộ yêu thương của hắn. Có lẽ cô chính người mà hắn đã hướng trọn toàn bộ tình yêu của mình, cũng có lẽ đối với cô là áy náy, thế cho nên hắn hiện tại căn bản không có biện pháp đi yêu người.

Mà cô lúc này đây lại nói rời đi, là vĩnh viễn rời xa cũng sẽ không thể trở lại nữa.

Hắn mãnh liệt tiến lên từng bước bắt được cô, thương tâm gần chết mà nói “Không, không cần đi. Tiểu Kiều... anh yêu em... Tiểu kiều... không cần đi...” Hắn giống như một chiếc máy phát thanh, không ngừng lặp lại.

Cô hung tợn đẩy hắn ra, nhưng thế nào cũng không đẩy ra được “Tần Mộ Thiên, anh không xứng gọi tôi như vậy.” Hai chữ Tiểu Kiều mà hắn cũng xứng để gọi sao?

Năm đó hắn luôn thích ní non ở bên tai của cô “Tiểu Kiều... Tiểu Kiều... Tiểu Kiều...”, Tiểu Kiều này cũng là biệt danh mà hắn hay gọi cô. Là hắn thường gọi, trên thế giới này cũng chỉ có hắn mới dùng hai từ này để xưng hô với cô. Luyến ái khiến con người ta luôn ngây ngốc, vì hai người đặt biệt danh cho nhau nên luôn cho rằng đó là chức danh độc nhất vô nhị, nhưng hôm nay nghe tới lại như là châm chọc.

Tròng lòng cũng vừa hận vừa chua xót lại đau đến nóng rát, giống như năm đó vậy, trong hốc mắt tựa hồ có gì đó cũng muốn rơi xuống.

Cô hít thật sâu cả giận mà nói “Tần Mộ Thiên, nếu anh không chịu buông tay, như vậy tôi lại nói cho anh biết một việc vốn tôi cũng không định nói cho anh.” Vì sao tâm của cô hiện tại cũng sẽ đau quằn quại như vậy, được rồi, cô cũng không để cho hắn dễ chịu đâu.

Muốn đau, mọi người liền cùng nhau đau đi.

Cô tàn nhẫn nói tiếp “Đứa nhỏ này chẳng phải là đứa nhỏ duy nhất mà tôi phá bỏ. Năm đó ở nước ngoài, tôi cũng đã từng phải phá bỏ một đứa rồi...”

Hắn như chết đứng, cứng ngắc đứng ở đó, cuồng loạn lắc lắc đầu, ánh mắt cực kỳ bi ai tuyệt vọng. Chính là không thể tin được, một lần rồi một lần hỏi cô “Không... không phải. Em nói cho anh biết là em đang dối gạt anh có đúng hay không? Em là hận anh năm đó đã cầm tiền của anh trai em có đúng hay không?”

Cô chính là cười lạnh, trong giọng nói lại không có lấy một sự ảm áp nào “Anh nói thử xem? Tôi bây giờ còn cần lừa anh sao?”

Đứa nhỏ đầu tiên là có thật, đã từng chân thật tồn tại qua... nhưng đứa này lại là giả. Y Tá kia là cô mua chuộc, đơn giản sửa tên một chút trên báo cáo của người khác, đóng dấu xác nhận cho báo cáo mà thôi. May mắn có cô ta trợ giúp, cô mới đủ tài năng diễn hết một tuồng kịch. Hắn đã diễn cho cô xem thì cô vì sao lại không diễn lại chứ?

Hắn thống khổ gào to, chảy lệ như một con thú bị thương không thể chữa được vậy “Không... Không...”, mà cô thì kiên quyết rời đi.

Hắn cũng sẽ đau khổ sao?

Nếu hắn biết năm đó đem cô vứt bỏ, cô có đau khổ hay không? Cô có thù tất báo, ai kêu cô là Lâu Lục Kiều. Hắn đối với cô thế nào, cô cũng muốn hoàn trả lại hắn gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tách trà hoa cúc cuối cùng

Nếu hắn biết đau, năm đó như thế nào liền dễ dàng rời cô mà đi như thế! Nếu hắn biết đau, năm đó như thế nào lại không nghĩ đến một chút cảm thụ của cô.... Chẳng lẽ hắn không biết rằng cô cũng biết đau hay sao?

Cô ngồi ở một góc nhỏ sáng sủa của quán rượu, cầm chiếc chén sứ nhỏ Thanh Hoa cổ kính, hơi lắc nhẹ.... Mầu rượu như hồ phách trong chiếc chén mầu trắng toả ra hương rượu sâu kín. Đây là nơi ăn chơi nổi tiếng Cổ Trấn, có cầu nhỏ, có nước chảy, có người có nhà. Cô ở trong này đã được ba ngày, mỗi ngày đều chạy đến quán rượu này, ngắm nhìn cánh đồng dòng nước thuyền đến thuyền đi dưới quán rượu, cả những chiếc đèn lồng mới lên nữa.

Hắn từng nói qua, sẽ cùng cô đến nơi này. Hắn sẽ cùng cô đi đến rất nhiều nơi. Nhưng mà cô biết, điều đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ xảy ra. Con người có đôi khi phải dựa vào chính mình, còn hơn so với việc dựa vào người khác. Nhưng trước đó một thời gian có nhìn thấy mẫu quảng cáo trên tạp chí du lịch, cô còn từng một lần nghĩ đến, hắn sẽ cùng mình đến đó. Nhưng chuyện cũ cuối cùng kết cục lại là như thế!

Đời này, có lẽ sẽ lại có người khác ở lúc cô say rượu giúp cô pha trà giải rượu, pha nước ấm..... Nhưng mà người đó chính là người đó mà thôi, không bao giờ... là hắn nữa!

Cô mạnh mẽ gạt mình, bản thân mình điên rồi, cứ nhiên trong đầu toàn là hắn. Cô ha ha cười, hiện tại cả hai đã không còn thiếu nợ nhau. Cũng đã biết được cái gọi là “Chân tướng”. Cô hẳn là có thể hoàn toàn lãng quên hắn phải không? Không cần lại vướng mắc vì cái loại vấn đề ngu ngốc xem hắn vì sao lại dễ dàng phản bội tình cảm của hai người như vậy. Thật sự trong xã hội, lợi ích gia đình luôn được đặt lên hàng đầu. Huống chi hắn căn bản là không yêu cô! Tất cả chỉ là diễn trò mà thôi.

Cô hốt hoảng cười khẽ, ngửa đầu đem rượu trong chén uống cạn.... Cô đứng lên đi trả tiền. Mới lấy tiền từ trong túi xách ra, chủ quán rượu đã cười xua tay liên tục, “Không cần thanh toán. Đã có người giúp cô làm rồi.” Dứt lời, lấy tay chỉ vào chỗ bên trái dựa vào hồ nước.

Cô híp mắt nhìn lại, là một người đàn ông, xác thực là một người đàn ông ngũ quan chỉnh tề. Cô hướng hắn gật đầu cười coi như cảm ơn, chuẩn bị rời đi. Trong đầu lại nhớ đến mấy chữ, “Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo!” (Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp)

Người nọ đứng dậy đi theo cô, “Cô không biết tôi sao?” Cô quay đầu lại nhìn hắn, nhìn kỹ cả nửa ngày vẫn không thể nghĩ ra. Khẽ cau mày, cô không kiên nhẫn nói, “Ngại quá, tôi nghĩ là tôi thật sự không biết anh. Ngoài ra, tiền sinh à, cách tiếp cận này của anh thật cổ hủ, tôi đề nghị lần sau đổi cách khác đi.”

Người đàn ông kia cười phá lên, lộ ra hàm răng trắng tinh tẻ, “Mỗi lần cô đều phải đã kích sự tự tôn cùng tự tin của tôi như vậy sao? Xem ra tôi thật không có mị lực rồi, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà đã đem tôi quên mất.” Cô không muốn cùng hắn nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nói, “Cảm ơn chiêu đãi của anh, nhưng tôi còn có chuyện phải đi. Thật xin lỗi!”

Người nọ ngăn cô lại nói: “Thật sự không nhớ rõ sao? Tôi còn thiếu cô một nửa tiền cược mà. Châu rượu này, xem như chút lòng thành đi.”

Tiền cược! Một nửa tiền cược! Suy nghĩ trong đầu cô vừa chuyển, bỗng nhiên có phản ứng, là ở quán bar kia. Người nọ cười nói: “Nhớ ra rồi đi. Tà Duẩn Bạch. Xin chào!”

Cô ha ha cười, vươn tay: “Xin chào, Lâu Lục Kiều!”

Loại gặp nhau này hắn có thể xem như tha hương gặp bạn cũ. Tuy cô và Tà Duẩn Bạch cũng không phải thân quen nhưng có người mình quen cùng thường thức phong cảnh nơi đây cũng có thể xem là một chuyện không tồi. Ngoài ra may mắn hơn cả là có thể đi nhờ xe, có một tay lái xe miễn phí cho mình.

Ví dụ như hiện tại, xe của Tà Duẩn Bạch, hắn rất có phong độ thân sĩ thay cô mở cửa, lấy hành lý ra cho cô, “Tôi đưa cô lên nhà.”

Vài ngày qua, hai người cũng coi như quen thuộc. Cô nghiêng đầu cười, không khách khí mà cự tuyệt, “Ha ha, không cần đâu. Anh có biết tôi ra ngoài nhiều ngày như vậy. Trước mắt trong nhà sẽ không có trà hay cà phê nóng gì đâu!”

Hắn nghe như vậy cười to nói, “Cô cũng biết anh không có yêu cầu gì cao. Nước khoáng cũng được.” Biết được lúc hắn ở cùng mình cũng hay nói đùa, cô lắc đầu, “Nước khoáng cũng không có. Anh muốn uống thì tự mình mua đi!”

Hắn nghe vậy lắc đầu, “Phụ nữ thật là, không có gặp ai nhỏ mọn như cô.” Cùng hắn đấu võ mồm, tâm tình cô rất tốt, tay phải vươn đến trước mặt hắn, “Cho anh mở rộng tầm nhìn thôi! Trà tiền đi! Thế kỷ 21 cái gì là quan trọng nhất hả? Chính là tiền!”

Tà Duẩn Bạch cười nói, “Được rồi! Tôi không có tiền, cô lên đi! Nhớ rằng cô nợ tôi ly cà phê, không thì một ly trà nóng là OK đấy!”

Phất tay cùng hắn chào từ biệt, nhìn thấy xe hắn ở trong tầm mắt xa dần, lúc này cô mới xoay người kéo chiếc hành lý nhỏ chuẩn bị lên lầu.

Nhưng cô lại cứng ngắt đứng ở lối vào. Có một người giống như rất yên lặng đã đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, lại giống như một pho tượng đứng thẳng trước cửa nhà trọ.

Tần Mộ Thiên sắc mặt tiêu tụy, hốc mắt hõm sâu, râu ria lồi thoi, lấy một bộ dạng cô không thể nào tưởng tượng được để xuất hiện. Kính ngạc đứng ở đó thật lâu, giống như một người đã chờ đợi lâu lắm rồi, khi giấc mộng trở thành hiện thực, hắn ngược lại có chút không dám tin, không dám cử động.

Hai người đều sững sốt. Cô rất nhanh lấy lại tinh thần, kéo hành lý hướng cửa lớn mà đi đến.

Vừa đi sát qua bên người hắn, hắn bỗng nhiên vươn tay, nắm lấy cổ tay cô, thấp giọng nói, “Cho anh một chút thời gian, hãy nghe anh nói một chút về chuyện của tám năm trước……”

Kỳ thật từ khoảnh khắc xoay người kia, tay cô đã sớm không tự giác mà xiết chặt túi xách. Cô nhiều ít đã dự đoán được hắn sẽ đến nơi này, cho nên từ lúc đi ra ngoài giải sầu đã liên sai thợ đến thay ổ khóa mới.

Cô cứng ngắt đứng đó, không quay đầu, lạnh lùng thốt ra, “Anh Tần, tôi không nghĩ tất yếu phải làm thế này. Chúng ta vốn đã nói rõ ràng. Mời anh lập tức rời đi, về sau cũng đừng bao giờ xuất hiện trước cửa nhà tôi, nếu không đừng trách tôi gọi bảo vệ đến.”

Tuy rằng chỉ liếc nhìn hắn một cái, lại thấy rõ vô cùng, sắc mặt hắn như bụi, đáy mắt lại thần nhiên xuất hiện thêm một màu xanh, trên cằm đều là râu ria lởm chởm, xem ra mấy ngày nay hắn thật sự không được tốt lắm. Xem ra trời rất công bằng, cô bị thương tâm tuyệt vọng khổ sở, hắn cũng không thoát được. Tốt lắm, ác giả ác báo. Từ đáy lòng cô dâng lên một loại khuây khoả ác độc.

Tay hắn ôm lấy cánh tay cô, âm thanh trầm thấp nói, “Theo anh đến một nơi……” Cô dùng sức tránh, muốn thoát khỏi hắn nhưng hắn lại không chịu thả ra. Nắm chặt như vậy, tựa hồ sợ hãi chỉ chớp mắt cô sẽ lại biến mất không thấy tăm hơi.

Cô ngửa đầu, lạnh lùng nhìn hắn nói, “Buông tay ra!” Mời hắn khề nhúc nhích, giống như muốn nói lại không. Hắn kéo tay cô nhưng lại không chịu buông ra một chút, trầm giọng nói, “Đi theo anh……” Ngữ khí khiến cho cô không thể tự tuyệt.

Cô dùng sức lôi tay mình, như trăm thép mà nói, “Tôi không đi, anh buông tay ra. Nếu không tôi sẽ kêu cứu!” Chỗ kia bị hắn nắm đã có cảm giác đau, giống như ở một chỗ nào đó trong lòng cô vậy, bị nhiệt độ của hắn làm cho vừa đau lại vừa nóng.

Âm thanh của cô lạnh đến nỗi có thể làm cho mọi vật đóng băng, “Tần Mộ Thiên, chúng ta đã không còn nữa một chút quan hệ. Từ nay về sau, đường tôi đi, đường anh đi. Xin anh có chút tự trọng, buông ra.”

Từ khi hai người ở chung đến nay, hẳn xưa nay đều nghe theo lời cô, cơ hồ chưa bao giờ làm trái. Ở trong mắt người khác xem ra là đau, là sùng. Nhưng lần này hẳn tựa hồ rất quyết tâm, cầm chặt tay cô không chịu thả, lời cô thẳng đến xe mình, “Em chẳng lẽ không muốn biết vì sao trước kia anh lại đối xử với em như vậy sao? Chẳng lẽ em tuyệt nhiên không muốn biết sao?”

Bảo vệ đại khái đi cảnh giới thấy nơi này có điều khác thường, chạy chậm lại đây nói, “Cô Lâu, có cần giúp đỡ gì không?” Cô nâng cao thanh âm của mình “Giúp tôi.” Báo nguy hai chữ cuối cùng liền biến mất ở nơi hắn và cô gần bó. Hắn cứ nhiên hung hãn hôn miệng cô, đem tất cả lời nói đều chặn ở cổ họng. Cô há mồm nghĩ muốn kêu, hẳn lại mượn cơ hội để càn quét. Cô nắm tay đây hắn, dùng đầu gối đá hắn nhưng hắn lại giống như sắt thép, không có nửa điểm kháng cự.

Sau một hồi lâu mới buông cô đang há mồm thở dốc ra. Trước khi cô lại phản ứng, quay đầu ý tứ thật không tốt hướng bảo vệ nói “Thật ngại quá. Phiền toái anh. Anh cũng biết là phụ nữ đôi khi lại cố tình muốn gây sự mà.”

Bảo vệ kia được xem một màn “nóng bỏng” miễn phí như vậy, đã cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội liên tục gạt đầu, “Ngại quá, ngại quá, là tôi làm.” Người đàn ông này mỗi ngày đều cùng cô Lâu ra vào tiểu khu, tất cả mọi người đều biết họ là một đôi tình nhân.

Trên môi cô, cả chóp mũi đều là hương vị của hắn. Cô đưa tay dùng sức chà lau, ý đồ đem nó xoa đi.

Ánh mắt hắn tuyệt vọng mà thống khổ, rồi lại mang theo nôn nóng lẫn cuồng loạn. Về mặt kia của hắn lại làm cho người ta có ảo giác, hắn dường như bị mất thứ quý giá nhất trong cuộc sống của mình, thất thố như thế lại làm cho cô bình tĩnh lại, mặc hắn thay mình cái đai an toàn lại.

Xe ra khỏi nội thành, đi vào đường cao tốc, một đường hướng về phía bắc mà chạy. Hai người không nói lời nào, hệ thống sưởi lại cảm giác lạnh lẽo đến không thể hít thở được.

Cô xoay đầu. . . , nhìn phong cảnh trôi qua ở ngoài cửa, công trường, cao ốc không ngừng lui về phía sau, con đường đi cảm giác ngày càng trở nên đơn sơ, sắc trời tựa hồ ngày càng trở nên u tối. Càng về sau, cảnh sắc càng không ngừng lặp lại, một nhọc đánh úp lại, hơn nữa mấy ngày đi đường cũng một nhọc, cô liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, xe như trước vẫn đang chạy. Nhưng bên ngoài trời cứ nhiên có tuyết rơi, từng bông tuyết to rơi xuống phía trước đầu xe. Bay là tà, từng loạt, từng đợt từng đợt, rơi liên miên, giống như vô số hoa gió nở rộ. Trên người là chiếc áo bành tô màu đen của hắn, quanh mũi đều là hơi thở của hắn. Cô nhất thời phản ứng trở lại. Lấy chiếc bành tô đi, giống như nó có chứa vi khuẩn gây bệnh mà ném trên ghế ngồi. Cô không có thấy được, bàn tay nắm vô lăng của hắn nắm chặt, nhẹ hít một hơi sau đó mới thả lỏng đôi chút.

Con mắt cô không thèm nhìn hắn, quay đầu liếc bên ngoài một cái. Không biết khi nào thì xe đã giảm tốc độ, quốc lộ nơi này thật đơn sơ nhưng cũng không phải là loại cung đường từ thần đây đất đá như trong mấy chuyên đề của đài truyền hình, tất cả đều là đường nhựa đen.

Nhưng cũng một hồi lâu sau mới hết con đường nhựa, bây giờ đã vào vách núi. Hắn dừng xe, giúp cô mở cửa. Gió lạnh lập tức gào thét đến. Nhưng khi đứng ở ven đường, ngẩng đầu có thể nhìn đến mây mù lượn lờ giữa núi ở không xa, tuy là trời đông giá rét nhưng trên núi vẫn như trước có màu vàng xanh giao nhau, tựa như cảnh sắc một bức tranh, không giống ở nhân gian. Nếu không phải là do tình huống hiện tại, cô thật muốn tán thưởng một tiếng thật xinh đẹp.

Hắn đưa chiếc áo bành tô đến, phun ra hai chữ, “Mặc vào.” Lúc này nhiệt độ đã xuống cực thấp, gió thổi đến đều mang theo cái lạnh thấu xương, tuyết vẫn trần trọc tranh nhau mà rơi xuống. Cô ăn mặc có chút đơn bạc, gió thổi đến vù vù, tựa hồ tùy thời có thể thổi cô bay đi vậy.

Cô cũng không cảm, quay đầu đi chỗ khác, chỉ dùng hai tay ôm chặt mình. Tính tính cô thật cứng đầu! Hắn một phen lòi cô qua, cầm quần áo phủ vào người cô, cũng cài chặt nút áo, âm thanh trầm thấp lại dần theo uy hiếp, “Em dám cởi ra thử cho anh xem.”

Hắn rất ít khi dùng ngữ khí như thế để nói chuyện với cô, cũng không biết vì sao, nghe vào trong tai lại giống như mang theo một chút thân mật cùng yêu thương. Cô sợ run một chút, đưa tay định lôi áo xuống, khi đầu ngón tay chạm vào vải dẹt mềm mại, lại chạm đến nút thắt lạnh lẽo. Cuối cùng vẫn là ngừng lại.

Mà hắn chỉ mặc một chiếc áo đơn chữ V màu xám, đã bước đi ở phía trước. Gió thổi qua, ống quần màu đen theo gió loạn tung bay. Cô cắn môi dưới, chậm chạp đi lên. Đó là bộ đồ lúc trước cô mua tặng cho hắn.

Trước tiên đập vào mắt cô là toà nhà hai tầng nhỏ hẹp, lộ ra gạch hồng và bụi xi măng. Có một ông lão đứng dưới hiên đốt củi, híp mắt nhìn về phía bọn họ. Có điều chỉ vài giây sau, ông lão kia đã nhanh chân bước về phía bọn họ. Đó là một ông lão đã có tuổi, tóc xám trắng, trên mặt nhiều nếp nhăn, già nua mà giản dị.

Khuôn mặt của Tần Mộ Thiên biến sắc, lập tức mỉm cười ôn hoà rạng rỡ, cung kính mà khách khí kêu lên, “Bác Ba, cháu chào bác!”

Bác Ba cười nói, “Tiểu Thiên, như thế nào mà hôm nay rảnh rỗi về nhà vậy? Trời lạnh như vậy, mặc ít thế coi chừng bị cảm lạnh.” Khi nói chuyện ông dời ánh mắt qua Lục Lâu Kiều, trong ánh mắt rõ ràng hiện lên vui mừng, cười ha hả, ánh mắt híp lại thành một đường cong “Còn đem theo bạn gái đến nữa! Tốt, tốt, tốt!” Tần Mộ Thiên vẫn cười như cũ, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Bởi vì đang nói tiếng địa phương, cho nên cô nghe cũng không biết là họ đang nói gì, chỉ lẳng lẳng đứng ở bên cạnh hắn. Lại không biết rằng, người khác nhìn vào thì bọn họ lại giống như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ đất trời tạo nên. Bởi vì do tuyết lớn, tất cả mọi người đều đóng chặt cửa, phải đi qua bốn năm hộ mới đụng phải một hai người mà hắn cũng cười nhiệt tình nói câu chào hỏi, khiêm tốn cung kính mà vô cùng lễ độ.

Mãi cho đến mấy gian nhà ngói phía trước, hắn mới dừng chân. Thân thể cô hơi chấn động, cơ hồ không thể tin cái cô đã nhìn thấy, căn nhà thấp bé như

vậy, phòng ở lại cũ nát, tựa hồ gió lớn một chút sẽ bị thổi đi, mưa to một chút sẽ bị nước trôi mất.Mà ngôi nhà này.....căn phòng này..... là ở trong chuyên đề nghèo khổ trên TV mà cô đã được xem qua.

Hắn chính là tại địa phương cây cối này mà lớn lên sao? Cô lẳng lẳng quay đầu, chỉ thấy hắn nhìn cô, giống như biết đáy lòng cô muốn hỏi điều gì. Hơi nhếch khoé miệng, hắn cười khổ nói, “Em sẽ không tin đi, anh chính là lớn lên trong hoàn cảnh này. Đến đây nào, đến đây mà xem cuộc sống từ nhỏ đến lớn của anh ở đây là như thế nào?”

Cho dù hai người từng có một cuộc sống ngọt ngào, hắn cũng rất ít khi cùng cô thành thật nói về hoàn cảnh sống từ nhỏ của hắn. Đôi khi cô có hỏi, hắn cũng chỉ đạm nhạt miêu tả – bằng quơ nhẹ nói, “Một chữ thôi, nghèo!”

Thật ra có rất nhiều lưu học sinh đều rất nghèo, đều phải dựa vào việc làm thêm để phụ thêm sinh hoạt phí. Cô lại không lưu tâm!

Lần này hắn không có nắm lấy tay cô nhưng cô cũng tự giác mà theo sát bên cạnh. Trong nhà thật đơn sơ, chỉ có ba căn phòng nhỏ. Nhà chính đập vào trong tâm mắt chính là một cái đài bếp to, bên cạnh thì lại để một cái cũi gỗ để chứa chén bát bụi bặm phủ đầy, xem ra đã có từ nhiều năm rồi. Trong nhà chính còn có cái bàn bát tiên hướng ra bốn phương cũng mang màu sắc ảm đạm. Ba vật liền nhau như vậy chiếm hơn phân nửa không gian của cái nhà. Trên bức tường cũ nát có treo di ảnh trắng đen của cha mẹ hắn, nụ cười ấm áp lại giống như đang chăm chú nhìn bọn họ.

Ánh mắt của cô dừng lại trên cổ tay mẹ hắn, bên trong tấm ảnh chụp đen bụi nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng chiếc vòng tay mẹ hắn đã mang, cùng với cái hiện tại trên tay cô, giống nhau như đúc.Một gian phòng khác ở phía đông, dĩ nhiên đó là phòng ngủ của cha mẹ hắn. Hắn lại mang cô đi đến gian phòng phía tây, chỉ có một song cửa gỗ nhỏ, ánh sáng là do xuyên qua hai khối thủy tinh nho nhỏ đó mà tiến vào. Lúc này đã đến thời điểm hoàng hôn, trong phòng đã thật tối tăm, tối giống như sắp đến ban đêm.

Có hai cái giường nhỏ, ở giữa hai chiếc giường kéo một sợi dây thép, lộ ra một mảnh vải dệt thủ công có hình khối án hoa văn màu xanh lam, có chút giống vải bông màu xanh. Ngoài ra còn có để một chiếc bàn học và một cái ghế nhựa. Cả một gian phòng đại khái chỉ có chiếc đèn ở trên bàn kia là quý giá nhất mà thôi, nhưng cũng có thể nhìn ra đó là chiếc đèn có kiểu dáng thật lâu về trước.

Giọng nói trầm thấp của hắn truyền đến, “Giật mình không? Đây là ngôi nhà anh đã sống từ nhỏ đến lớn. Với gia đình bọn em ở Thượng Hải không cần lo lắng gì về vật chất thì có phải hay không một nơi mà địa ngục một nơi là thiên đường?” Cô nhẹ nhàng dựa vào trên tường, ngay cả nói chuyện cũng vô lực. Cô vẫn biết gia cảnh hắn không tốt, lúc mới quen nhau cô đã biết nhưng mà cho đến tận bây giờ cô mới biết, gia cảnh của hắn lại nghèo đến mức độ này.

Nhưng mà hắn vẫn dùng tiền công làm thêm để thay cô thanh toán một năm học phí! Trong lòng cô run lên!

“Anh cùng chị ngủ ở đây. Cả cái bàn học nhỏ này cũng là anh với chị ấy dùng chung.”

“Thật ra anh đã từng đến nhà em, lúc chúng ta yêu nhau được nửa năm, anh vẫn không có nói qua cho em biết. Nghỉ hè năm ấy, chúng ta cùng nhau trở về, chính là lúc chúng ta mới yêu nhau được một năm. Mấy ngày đó em đi du lịch không ở nhà, anh trai em đã dẫn anh đến nhà của em.Mục đích của anh ấy, anh cũng biết được. Muốn cho anh thấy được hai nhà khác biệt....Thật là thiên soa địa biệt. Để cho anh chủ động nói chia tay với em”

Lúc ấy hắn thật nghiêm khắc ngay thẳng cự tuyệt số tiền của mẹ cô và anh cô, “Anh Lâu, tôi yêu Tiểu Kiều, không phải là yêu tiền của cô ấy hay là những lợi ích cô ấy mang đến cho tôi. Tôi chỉ là yêu cô ấy mà thôi. Cho dù hôm nay Tiểu Kiều thật nghèo, giống như tôi, đến từ nông thôn, ở tầng dưới cùng của xã hội, tôi vẫn như cũ yêu cô ấy! Cho nên xin anh đừng dùng phương thức này để vũ nhục cô ấy, cùng với vũ nhục tôi! Anh là anh trai của Tiểu Kiều, anh hẳn là biết cô ấy có bao nhiêu xinh đẹp, bao nhiêu tốt.”

Lâu Viễn Kiều chỉ cười lạnh, “Kiều Kiều đích thực rất đẹp rất tốt, nhưng cậu lại không xứng với con bé.”

Tần Mộ Thiên nhếch môi không nói gì. Lâu Viễn Kiều lại không ngờ hắn khó đối phó đến vậy, nhún lông mày nói, “Cậu ra giá đi!”

Tần Mộ Thiên thần nhiên nói, “Thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi đã hiểu được ý của anh. Nhưng tôi không thể làm theo được! Tạm biệt!”

Giữa hè tường vi leo bốn phía, nở thành từng đám, từng chùm, khoe sắc dưới ánh mặt trời. Nhưng ngay lúc đó, lòng hắn lại triệt để lạnh lẽo.

Tình yêu không được chúc phúc, rốt cục vẫn là không thể tu thành chính quả. Nếu không có chuyện tình năm đó, hắn và cô đã có đứa con thuộc về chính mình rồi. Nhưngnhưng mà ai có thể biết trước được kết cục đâu!

Chị gái bị tàn phế, cha bị đâm xe trở thành người thực vật. Hắn thật sự bị dòn vào đường cùng.Có thể... có thể tất cả đều là vận mệnh đi. Cuối cùng hắn vẫn phải chọn con đường kia, cầm tiền của Lâu gia, cùng cô chia tay.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ cảnh hắn giống như gỗ mà nhận tấm chỉ phiếu từ tay anh trai cô. Từ giây mỏng manh lại giống như nặng ngàn cân, hắn nắm, tay cũng không tự chủ được mà run rẩy. Từ đầu đến cuối hắn không nhìn ánh mắt khinh miệt của anh cô. Bởi vì hắn không cần xem cũng biết được. Trách không được sau kỳ nghỉ hè đó, hắn đối với cô bộ dáng có chút lạnh lùng. Lúc ấy cô còn sợ hãi hắn không còn yêu thương cô, cả ngày đều quán quýt lấy thời gian rảnh của hắn. Nhưng mỗi ngày hắn đều đi làm thuê, căn bản không thể ở cùng cô, cô chỉ có thể đi lại trong phòng hắn. Bàn tay giấu trong túi áo chậm rãi nắm thành một nắm, cô tựa hồ cảm thấy bản thân đang lắc đầu, cũng tựa hồ giọng nói của bản thân mơ hồ vang lên, “Không được nghĩ nữa, tất cả đều là quá khứ.”

Hắn lại giống như rất quyết tâm, lập tức nói, “Em nghĩ rằng anh muốn lấy số tiền kia của anh trai em sao? Nhưng. nhưng anh lại không còn cách nào khác. cha anh lái máy kéo đâm vào một chiếc xe, làm chết mấy người. Ông ấy bị bên cảnh sát nhận định chịu toàn bộ trách nhiệm, bởi vì không có bằng lái. Nhưng năm đó thôn anh lái máy kéo, chưa từng có ai nhận được bằng lái cả. Cha anh cũng bị trọng thương, lại ở trong phòng bệnh có

giảm hộ, nguy ở sớm tối, chị của anh.Chân của chị anh ở thời điểm đó đã bị tàn phế, mà ông chủ phụ trách lại trốn tránh trách nhiệm. Anh tuyệt không biết, bởi vì cha và chị đều không muốn để cho anh biết, sợ ảnh hưởng đến việc học của anh.”

“Những người thân của người chết kia ngày nào cũng đến bệnh viện, yêu cầu bọn anh phải bồi thường. Em lại đang đi học. cho dù anh ngay lập tức bỏ học, cũng không thể kiếm đâu ra tiền được. Tiểu Kiều, anh biết, anh thật có lỗi với em. Bởi vì anh biết rõ nếu nhận số tiền kia, đối với bọn anh mà nói, chính là cách cuối cùng rồi. Nhưng mà anh vẫn phải nhận.”

“Bởi vì anh không có sự lựa chọn nào khác. Đúng, anh rất đê tiện, anh rất vô sỉ, anh biết, là anh tự mình chôn vùi tình cảm chúng ta. Nhưng khi đó anh có thể làm gì, có thể làm gì chứ. Anh đê tiện vô sỉ đáng giận.Đối với em có thể làm gì bây giờ, có thể làm gì bây giờ chứ.” Trên mặt hằn lộ ra thống khổ điên cuồng. Bộ dạng hằn như vậy, làm cho cô hoàn toàn xa lạ.

Tim Lâu Lục Kiều giống như bị dao hung hãn đâm vào, chua xót như vậy, đớn đau như vậy. Hắn mê loạn như thế, phiền não như thế, thống khổ như thế, lại giống như một đứa trẻ lầm đường lạc lối, không thấy lấy nửa điểm bóng dáng của sự hào hứng. .

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, bi thương nói, “Không cần nói thêm nữa, em đều biết.” Cô cho đến giờ cũng chưa từng tin tưởng vào vận mệnh, nhưng giờ khắc này thế nhưng lại sinh ra cảm giác cam chịu số phận.

Một đoạn tình cảm này, căn bản không có ai đúng ai sai. Anh và cha mẹ cô không sai, bọn họ là vì yêu cô, cho nên sợ cô chịu vất vả và khổ cực. Hắn cũng không có sai. Ở dưới hoàn cảnh kia, nơi đất khách quê người, cô cũng sẽ làm ra lựa chọn như vậy.

Hắn quả thực đã từng yêu cô, bọn họ quả thực đã từng rất yêu nhau. Điều này đối với cô mà nói, như vậy là đủ rồi. Thật sự, đã quá đủ rồi.

Hiện tại cô tin, hắn đã giẫy dụa vô số lần nhưng thế nào cũng không thể thoát khỏi gông xiềng của vận mệnh. Hắn quả thật đã nhận tiền của anh cô, mới đồng ý với anh ấy rời cô mà đi. Nhưng mà hiện tại tất cả đều đã muộn màng. Trên thế giới nhiều đường như vậy, nhưng bọn họ hai người chạy đến cuối cùng, rút cục không có đường nào để ra.

Hai người im lặng đứng ở trong phòng, yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng tim đập theo quy luật của nhau. Nhưng lại không hề nói gì, nói gì bây giờ cũng là dư thừa. Sắc trời dần tối lại, từng chút, từng chút một, cho đến khi màn đêm buông xuống.

Ngay trong không gian trầm mặc, bên ngoài gian phòng lại truyền đến giọng nói sang sảng của bác Ba, “Tiểu Thiên.” Lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, xoay người bước ra. Chỉ nghe tiếng nói chuyện của hai người từ nhà chính truyền đến. “Bác Ba.” “Tiểu Thiên, đến đây, cầm lấy. Bác ba gái biết cháu trở về, làm thịt con gà, mau.. mau dẫn bạn gái cháu đến ăn cơm.”

Tần Mộ Thiên uyển chuyển nói, “Bác Ba à, không cần như vậy, bọn cháu sắp phải đi bây giờ!”

Bác Ba nói, “Trở về? Cháu xem tuyết đã rơi lâu như vậy, nhất định sẽ rất dày. Cháu ngàn vạn lần đừng lái xe đi bây giờ. Đường cái ở nơi chúng ta, tuy rằng cháu đã bỏ tiền ra tu bổ, nhưng đường núi thật khó mở a. Cháu cũng không để ý gì một hai ngày, chờ tuyết tan hãy quay về.”

“Bác Ba à! Hay để lần khác đi. Cô ấy rất hay ngại ngùng, vẫn không nên đến thì hơn. Cháu tuy ý nầu là chín mà.” Nghe Tần Mộ Thiên nói vậy, bác Ba rất là xem trọng, bạn gái Tiểu Thiên lần đầu đến đây, ngưng ngượng là điều khó tránh khỏi, chính mình vẫn không nên miễn cưỡng thì tốt hơn. Nếu không bạn gái người ta mất hứng lần sau sẽ không đến đây.

Lúc này ông mới gật đầu, “Vậy được rồi. Nhưng các cháu ở lại nhiều nhất vài ngày, chờ tuyết tan rồi đến mộ cha mẹ cúng bái một chút để bọn họ biết cháu tìm được bạn gái tốt, sẽ kết hôn sinh con. Tần gia các cháu nhất định có người nối dõi.” Tần Mộ Thiên gật đầu, “Vâng, cháu biết rồi!”

Tần Mộ Thiên nhìn bóng dáng lom khom dần đi xa, trong đầu lại hiện lên hình ảnh cha mình, gầy guộc lại thẳng tắp, năm đó cha dùng máy kéo chở hắn, đưa hắn đến trấn trên cách xa hơn mười dặm. Bởi vì là đứa trẻ đầu tiên trong trấn xuất ngoại du học, quê nhà hương thân ai cũng biết đến tin tức tốt này. Dọc đường đi, không ngừng có người nghì chân chào hỏi, “Người anh em Ái Quốc, đưa con của anh thật có tiền đồ” “Người anh em Ái Quốc, con anh thật cho anh được nở mặt” “Ồi, về sau phải học tập anh Tiểu Thiên, lớn lên đi Mỹ học mới được.”

Cha vui tươi hơn hờ, vẫn cười, nếp nhăn trên mặt lại càng sâu. Đến nhà ga cũ nát duy nhất của trấn, lại lần nữa dặn dò, “Cha cái gì cũng không biết, sẽ không có gì để dạy con cả. Nhưng con phải nhớ, bất luận làm cái gì, cũng không thể để cha mẹ mất mặt. Phải cố gắng đọc sách, tóm lại. . . tóm lại là không cần lo lắng vì việc trong nhà, con hiểu không?”

Hắn vác balo, không ngừng gật đầu. Trong lòng thầm thì, nhất định phải để cho cha và chị không phải chịu thấp kém. Nhưng mà ai có thể nghĩ đến một vụ tai nạn xe cộ bất thành linh xảy đến lại đem cha hắn vĩnh viễn đi xa.

Một hồi lâu sau mới trở về phòng. Cô như trước lẳng lặng dựa vào tường, không động đậy nửa phần. Hắn tìm khăn lau, đem chiếc ghế cạnh thận lau mấy lần, lúc này mới nói, “Em ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Xa xa lại nghe đến tiếng bác Ba, từ xa vọng đến, “Tiểu Thiên, tiểu Thiên. bác ba gái của cháu bảo bác đem gà lại đây. Cháu không cần phải nói gì cả, cháu thì đã thế nhưng còn bạn gái cháu nữa. Còn có chút nấm hương phơi nắng, chế biến đi rồi nấu năn với cá và thịt. Còn có chút rau xanh và rau cải trắng.”

Tần Mộ Thiên vội mở cửa, “Bác Ba, thật sự không cần đâu. Bác mau mang về để ăn đi ạ.” Bác Ba làm sao có thể để hắn từ chối, đưa tay đặt mấy thứ đó lên bàn rồi nói, “Buổi tối lạnh, nấu chút nước nóng mà uống, đuổi khí lạnh đi.”

“Bác Ba à.” “Bác phải về đây. Trận tuyết này, càng rơi càng nặng. Cháu khó có khi mang bạn gái đến một chuyến, nhất định phải ở hai ngày hãy trở

về. Haiz, ai làm cho cậu Ái Quốc hai người đi sớm như vậy chứ, nếu không nhất định vui đến chết đi. Cháu cũng đã lớn như vậy, cũng chưa từng thấy mang con gái về đây bao giờ. Bác Ba gái của cháu đều đã vội muốn chết. Tốt rồi, tốt rồi, cái này chúng ta cũng yên tâm rồi.” Bác Ba cần nhẫn nại, cần thận dò từng bước mà đi.

Hắn ở chiếc hộp gỗ cũ nát tìm được một bộ đồng phục đã cũ, ước chừng là lúc học sơ trung nhưng hiện tại thân thể của hắn không thể so với lúc ấy, cho nên mặc trên người có vẻ nhỏ nhắn trông rất buồn cười. Thuần thực ở dưới mái hiên đốt một ít củi lửa, chỉ một lúc sau, đã nấu sôi một nồi nước nóng.

Lại không biết tìm từ đâu ra một cái bình đồng tròn, giống loại “Bình nước nóng” mà người ta hay nói ở Thượng Hải. Tỉ mỉ rửa sạch một chút, đổ đầy nước nóng vào bình, đem đây lại, lại ở bên ngoài chụp lấy một lớp vải bao dày bao quanh bình rồi mới đưa cho cô, “Coi chừng nóng, làm ấm tay đi.” Loại vải kia rất cũ, xem ra đã qua rất nhiều năm tháng, nhưng vẫn còn giữ rất tốt, lại sạch sẽ có thể nhìn thấy màu sắc và hoa văn ban đầu.

Cô ngồi trên chiếc ghế gỗ, cách chiếc áo bành tô của hắn, ôm chiếc bình nóng hầm hập, yên lặng nhìn mũi chân của mình, ngơ ngác vô thần.

Hắn lại nhúng một chiếc khăn lau, lau loát đem lau phòng, một bên lại nói chuyện với cô, “Anh thường chia đều hai tháng quay về một lần. Tháng trước vừa mới quay về cho nên cũng không tính toán trước.” Cô cũng không đáp lời, mặc hắn tự quyết định.

Nhưng hắn vẫn không ngừng nói, cũng không mong cô đáp lại. Nói ra điều gì chỉ cần cô ở lại, hắn liền cảm thấy thoải mái, ngay cả trái tim hư không cũng trở nên tràn đầy.

Nhưng chỉ một lát dọn dẹp, hắn đã lau loát quét sạch tất cả. Bưng một chậu nước ấm đến, hắn nói “Rửa mặt đi.” Khăn mặt dĩ nhiên không có cái mới, hắn đã đem chiếc khăn hắn từng dùng trước kia nhúng qua nước sôi, đưa cho cô, “Chỉ có một cái, em cố dùng đỡ.” Cô nhẹ nhàng nhận lấy, cũng không nói gì, chậm rãi rửa mặt chải đầu một chút.

Cũng không biết hắn từ nơi nào tìm ra một túi hoa cúc, pha cho cô một ly trà. Hàng hoa cúc nhỏ nhỏ tinh tế ở trong nước nở ra, từng đoá từng đoá, giống như đoá hoa nở rộ trong trời đất này vậy.

Một mùi hương đặc biệt trong veo làm cho người ta có chút kiềm lòng không được. Cô chậm rãi uống một ngụm, quả nhiên giống như trong tưởng tượng, khí trà lượn lờ, mang theo hương cúc thanh thiên u đậm, uống mấy ngụm xong, cả người đều ấm hẳn lên.

Trước đây bà nội cô đặc biệt thích uống trà hoa cúc, mỗi ngày đến buổi chiều, nhất định sẽ pha một bình, vừa ăn một chút bánh ngọt bánh bích quy, một bên uống trà hoa cúc. Bà còn dạy cho cô, “Chữa phong hàn phải dùng cúc trắng vì nó có đủ các vị ngọt, đắng. Khí tràn vào phổi, cách gan 2 phân, giúp tản nhiệt, tăng thị giác, làm giảm chất độc hại, thông khí ở phổi, ngược lại hết ho, thêm đó đốt cháy 3 túi thơm trong nước”

Ước chừng là dưỡng thành thói quen từ lúc đó, cô cũng yêu uống trà hoa cúc. Lâu dần ở văn phòng mọi người đều biết cô chỉ uống hai loại đồ uống, một loại là cà phê, một loại khác đó chính là trà hoa cúc, cũng giống như con người bình thường của cô có hai loại mẫu thuẫn cũng rất tự nhiên mà kết hợp lại thành một chỗ.

Hắn nhìn thấy cô nhẹ nhắm mắt, trong nháy mắt, chỉ cảm thấy cả người đều tràn ngập một hạnh phúc nhỏ nhoi. Hắn dĩ nhiên biết cô thích uống loại trà này. Mỗi lần trở về, hắn đều mang theo một túi nhỏ lại đây, hắn đều iết rõ một ngày nào đó cô sẽ uống nó.

Hiện giờ nhìn thấy cô hai tay cầm chiếc cốc nóng hổi, trên mặt lộ ra thần sắc thoải mái, hắn cơ hồ muốn cho thời gian cứ như vậy mà ngừng lại. Chỉ cảm thấy đây là một khung cảnh tốt đẹp, chỉ sợ sau này trôi qua rồi thì lại tìm không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Hạnh phúc kết thúc

Tại thời điểm tuyệt vời như thế này, cùng người mình yêu nhất ở cùng một nơi, nhìn bóng tuyết giữa trời không mênh mông bát ngát mà rơi xuống từng bông từng bông một, là một chuyện hạnh phúc và lãng mạn nhất.

Cô biết hắn đang nấu cơm. Cô ở cùng hắn ở đây đã một ngày đều là hắn nấu. Cô có đôi khi học nấu cơm chờ hắn trở về. Hắn luôn sùng ái thổi mạnh vào cái mũi cô “Có anh ở đây thì em sợ cái gì. Nếu em cả đời không nấu thì anh cũng sẽ nấu cho em ăn cả đời.”

Khi đó tuổi còn rất trẻ, cho rằng rất nhanh sẽ hết cả đời. Mà lúc này mới biết được cả đời là dài như thế, một người không biết giây tiếp theo mình sẽ phát sinh ra chuyện gì, nơi nào còn có thể cam đoan được cả đời. Khi tuổi đời cũng dần dần gia tăng thì thấy được thời điểm nói ra lời ngon tiếng ngọt hoặc lời thề đều sẽ không hơn được nửa từ cả đời này. Bởi vì đều là nói suông mà thôi.

Khi đó tình cảm nồng đậm, cô thường xuyên ôm thắt lưng hắn từ phía sau, một mặt làm nũng “Không có anh, em thế nào mà sống sót được chứ.” Nhưng là sau khi hắn rời đi, cô không có cuộc sống bình thường như trước nữa. Cũng không có chết đói mà cũng không có thiếu cánh tay thiếu chân đi, còn sống thật dễ chịu. Cô hơi hơi chua xót bật cười.

Từ bếp lò bốc lên hơi nóng, mùi hương mê người tràn ngập toàn bộ phòng ở. Cô lui tới gần bếp lò, cô đưa tay vào hơ cho ấm tay, suy nghĩ một cách thất thần. Bếp bên trong có chứa củi gỗ còn hừng hực cháy, ánh lửa tỏa ra bốn phía, ngẫu nhiên phát ra tiếng vang “ba ba”.

Hắn đem một cái bát đưa tới trước mặt cô, thanh âm nhu hòa nói “Em uống trước một chút canh đi.” Bát canh nồng động một tầng vàng óng ánh của váng dầu, hần bỏ lên đó một chút hành nên điểm xanh, giữa màu sắc của cảnh vật xung quanh cũng đã mê người đến cực điểm. Canh được nấu từ thịt nạm cùng nấm hương, hòa hợp giữa hương vị nạm của Thịt cùng hương vị khô mát của nấm hương, vừa ngửi khiến cho người ta đã thèm ăn rồi.

Khoảng thời gian trước, hần thường xuyên nấu canh cho cô uống. Nhưng là cô vì diễn trò, mười lần thì chín lần đều uống vào rồi đem nhổ ra. Nhưng là hần mỗi lần vẫn là nấu cho cô, rồi thổi cho nguội, một ngụm rồi một ngụm dứt cho cô ăn... Thì ra từng đã được quan tâm đến thế, sau này lại không có, thế nhưng sẽ làm con người ta cảm giác mất mát phiền muộn như thế.

Trong mắt cũng như trong mũi cô đều là nóng bừng, vì che dấu mà đưa tay tiếp nhận, khinh thường uống một ngụm. A, thực ngon, uống rất là ngon. Cô liên tục uống liền mấy ngụm, ngẩng đầu chỉ thấy hần cầm thìa đứng bên cạnh bếp lửa vẫn không nhúc nhích mà nhìn cô. Khóe miệng có chút hơi nhếch lên, mơ hồ có một loại cảm giác mỏng lung xốt xa thỏa mãn.

Trên bàn bày ra hai món ăn một canh, đều là những món ăn bình thường ở nơi đây, rau xào xanh mướt, cá hấp nạm, còn có một bát canh thịt nạm của gà với nấm. Không biết là do tay nghề của hần rất tốt hay do cô mới ở ngoài một tuần, cô ăn vền vẹn được một chén com lớn lại uống đến hai bát canh lớn, cuối cùng mới thỏa mãn buông bát đĩa.

Tại thời điểm tuyết rơi nhiều như thế này, cùng người mình yêu nhất ở cùng một nơi, nhìn bông tuyết giữa trời không mệnh mông bát ngát mà rơi xuống từng bông từng bông một, là một chuyện hạnh phúc và lãng mạn nhất.

Nhưng lại trong cảnh tượng này, hần cùng với cô lại có cảm giác bị ai cùng thương cảm. Thời điểm còn chìm đắm trong tình yêu, cô từng đã nép vào trong lòng hần, nghịch ngón tay, nói rằng về sau muốn cùng đi xem mặt trời mọc, xem biển, xem tuyết rơi, xem cảnh đẹp mà thế gian này sở hữu. Do nhớ tới được một năm kia, cô một lần đăng trên một trang web bình luận về 100 địa phương trên thế giới có thể đi nghỉ ngơi được, cô liền đem 100 địa phương đó đánh dấu vào.

Ôm lấy cổ hần, chỉ vào 100 địa phương được đánh dấu kia, rồi yêu kiều nói “Về sau chúng ta đều phải đi. Đi từng nơi từng nơi một, có được không?” Hần lấy qua nghiên cứu cả buổi mới ói ra được một từ “Được.”. Giống như từ “được” kia có sức nặng ngàn cân vậy.

Hiện tại lại nhớ tới, giống như chuyện mới chỉ phát sinh ngày hôm qua, xốt xa lại muốn rơi lệ. Thần chí cũng cực kỳ rõ ràng minh bạch, đó là cả đời này cũng vĩnh viễn không thể đi được.

Trên thực tế cô ngoại trừ phương diện đi công tác ở nước ngoài thì cũng đang tính xin nghỉ phép đi du lịch, cũng sẽ đi đến 100 địa phương kia. Bởi vì địa phương nào, cô cùng hần đều nói tốt lắm, về sau sẽ cùng đi. Nhưng hần ban đầu nói rằng sẽ cùng nhau đi, giữa đường lại rời đi nên cô không có cách nào để đi tới những nơi đó, cô không thể đi. Cô không thể đi đến nơi mà từng nghĩ sẽ có hần đi cùng, tâm tình xấu đi lại phá hư không khí.

Nhưng mấy ngày hôm trước cô đã đi, đi đến một nơi mà hai người từng nói sẽ cùng nhau đi... cô đích thực đã thường xuyên nghĩ tới hần... Nhớ tới bộ dạng hần thống khổ gào to... Yêu bao nhiêu đi chăng nữa cũng chính là con dao hai lưỡi, cô thương tổn hần đồng thời cũng thương tổn chính bản thân mình.

Cô rất muốn hỏi hần một câu, hần năm đó như thế nào lại đối với cô như vậy, tâm của hần không có một chút thống khổ hay khổ sở gì sao?

Nhưng là cô không thể hỏi ra miệng. Nếu đã không trở về được thì cái đáp án kia cũng đã không còn quan trọng như vậy nữa. Nếu như hần có trả lời, cô cũng không còn cần nữa, cô không muốn làm bản thân mình thêm thống khổ nữa.

Hần thu thập bát đĩa, lau cái bàn. Cô ôm lấy cái bình ấm áp, tựa vào cửa, nhìn những bông tuyết đang bay lượn giữa bầu trời xuống, im hơi lặng tiếng... Tựa như tình yêu vậy, đến thời điểm cũng là như thế, im hơi lặng tiếng... Nếu năm đó hai người không nghĩ sẽ gặp nhau thì có phải so với hiện tại đã hạnh phúc rồi hay không? Mỗi người đều có người yêu của riêng mình, thiên trường địa cửu sống qua ngày... nhưng là ai có thể biết được cuộc sống ngày sau có phải hạnh phúc hay không? Không có chân chính trải qua thì ai có thể biết. Bởi vì dù sao hần cùng cô chung quy vẫn là gặp nhau.

Sau khi hần thu thập xong, liền bưng một chậu nước ấm lớn lại đây. Hần lại di chuyển chiếc ghế dựa lại đây, ngồi xuống và nói với cô “Lại đây. Ngồi xuống đi.”

Cô theo lời hần ngồi xuống, hần liền đưa tay bắt được chân của cô. Cô lẳng lặng ngẩng đầu, lui chân, có mang theo sự khản trương mà nói “Anh làm gì thế?”

Hần đã tháo giày cho cô, nghe cô nói vậy thì nhếch khóe miệng một chút, hơi lộ ra nét cười “Rửa chân thôi.” Cô ngẩn ngơ mới phản ứng lại được, vội nói “Tự em làm được rồi.”

Nhưng hần lại giống như không có nghe thấy, lập tức tháo giày cho cô, tháo từng chiếc giày ở chân trái rồi sang chân phải, nhìn chăm chăm vào đôi tất đen trên chân của cô, thờ dãi rồi nhẹ nhàng nói ra “Trời lạnh như thế này, em lại ăn mặc ít như thế, chờ già đi mà không bị bệnh viêm khớp hay bệnh phong thấp mới là lạ đó.”

Cô nghe không được rõ nên vội vàng hỏi lại một tiếng “Anh nói cái gì?”. Hần cũng không nói gì, vốc từng vốc nước ấm nhỏ lên chân cô, rửa sạch lấy mu bàn chân của cô rồi nói “Có nóng không?” Cô nhẹ nhàng lắc đầu một chút. Hần thế này mới cầm chân cô bỏ vào trong chậu nước ấm, độ ấm vừa vặn, cô thoải mái thở ra.

Hắn thật lâu sau mới nói “Mặc ít như vậy, thật dễ dàng bị viêm khớp hoặc phong thấp. Sau này già đi cần phải chịu khổ vì bị đau.” Cô chợt ngẩn ra. Già đi, thời điểm già đi, cô liền nghĩ tới ngày mai hay ngày kia cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, thế nào lại có thể nghĩ đến xa như vậy chứ?

Hắn đưa tay giúp cô xoa bóp rất cẩn thận, một ngón chân rồi lại một ngón chân, ngay cả kẽ chân cũng đều làm cẩn thận. Đầu ngón tay mang theo nước ấm, mềm nhẹ thông thả, trân trọng, giống như là một điều trân quý hiếm có vậy.

Nước chậm rãi lạnh đi, hắn lại dùng tay lấy nước ấm đổ vào.. lại lạnh đi rồi hắn lại lấy nước nóng đổ vào... Cứ lặp lại như thế... cũng không biết qua bao lâu, hắn lấy chiếc khăn đưa đến sát chân của cô, lại giúp cô tỉnh té lau khô. Việc cô có thể làm duy nhất chính là ôm chính bình giữ ấm gút gao, trong mắt lại chua xót vô cùng.

Cô nằm nghiêng ở trên giường của hắn trước kia, hắn ngủ ở giường cũ của chị gái, hai giường trong lúc đó chỉ cách nhau một tấm vải nho nhỏ. Đệm chăn vốn có chút ẩm ướt mốc meo, hắn ngay tại chiếc bình giữ ấm lúc này đã lấy đây nước ấm, đem đệm chăn trong ngoài ủ ấm một lần. Lúc này đệm chăn trở nên xốp ấm áp, cô cứ động liên tục cũng không thể ngủ được một chút. Có lẽ bởi vì hơi thở mãnh liệt của hắn quanh quẩn ở bên, không biết là đến từ đệm chăn hay đến từ trong căn phòng này của hắn.

Trong phòng một mảnh tối đen, chỉ có nơi hai cánh cửa sổ nhỏ kia có một chút ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào. Cô không ngủ được, mở to hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn đám bụi bám trên vách tường.

Hắn ước chừng biết cô không ngủ được, thanh âm nhàn nhạt vang lên “Anh trước kia khi còn ngồi học trên cái bàn kia, có đôi khi không có điện liền phải dùng nến để thay thế. Kỳ thực chị của anh học so với anh còn tốt hơn rất nhiều, chị ấy hàng năm đều đứng hạng nhất. Nhưng là điều kiện không cho phép, chị ấy miễn cưỡng học xong cấp hai thi nghỉ học. Thời điểm đó chị ấy đi miền nam làm công, chị ấy dặn dò anh nhất định phải học cho tốt, nói rằng anh nhất định phải vào được đại học. Cái đèn bàn mà em thấy trước đây cũng không có, chính là năm đó chị của anh dùng tiền làm công tháng đầu tiên mua cho anh...”

Ngữ điệu của hắn không có một tia gọn sóng, giống như thuật chuyện xưa của một người khác. “Ồ trong cảm nhận của em, anh nhận học bổng đi đại học chẳng khác nào là em thi được. Trong lòng anh cũng giống vậy. Anh âm thầm nói với bản thân mình, mặc dù người ta chỉ là một người học đại học nhưng anh là hai người, anh cùng chị của anh. Sau anh lại tranh thủ đạt được học bổng của Stanford...” Hắn không có nói thêm gì nữa bởi vì trong kế tiếp sinh mệnh của hắn có cô tồn tại.

Thanh âm của hắn truyền tới... cô không hiểu sao lại dâng lên từng trận bi ai... cô cũng không thể trách hắn đúng không? Vậy cô có năng lực để trách ai đây? Ai cũng không thể trách, ai cũng không có sai, đơn giản là lập trường của mỗi người bất đồng mà thôi.

Cô chỉ yên lặng như trước, nhìn vách tường chẳng chịt những vết lõm trước mặt, tựa như mô hồ có thể nghe đến hương vị ế ẩm kia. Trong đầu chậm rãi hiện lên đồng hồ bằng bạc nằm trong phòng ngủ của mình, những đóa hoa giấy tinh xảo được gắn trên tường, sàn nhà sạch sẽ láng bóng, màu trắng của chiếc giường công chúa, màu trắng của tủ, màu trắng của ren màn từ trên cao cứ từng tầng từng tầng rơi xuống, trên bàn trang điểm có một bình hoa nhỏ hằng ngày cắm đầy hoa tươi trong hoa viên nhà mình, từng bụi nhỏ bao quanh, nợ nần một cách rực rỡ.

Lâu gia các đời trước đều có con trai một, đến thế hệ cha cô thì mới có thêm cô là một đứa con gái như vậy. Cho nên toàn bộ gia tộc đều coi cô giống như bảo bối, giống như bà nội của cô luôn tốt nhất với cô vậy, thật sự là ngậm trong miệng thì tan mà cảm trong lòng bàn tay thì nát. Ngay cả cho dù cô có muốn sao trên trời cũng sẽ có biện pháp hái xuống cho cô.

Cùng với hoàn cảnh sinh trưởng của hắn từ nhỏ quả thật là khác xa một trời một vực. Cho nên khi đó cha mẹ cùng anh trai đều không đồng ý cho cô cùng hắn ở cùng nhau. Đồi bại cô nếu có một đứa con gái như vậy cũng sẽ rất khó đồng ý.

Không thể nghĩ được tại thời khắc như vậy, tại địa điểm như vậy, cô thể nhưng mới hiểu rõ được lương khổ dụng tâm của cha mẹ mình. Cô muốn cười nhưng trong mắt lại càng chua xót... Đáy lòng cô cũng vậy, đều là tràn đầy sự chua xót... Cô luôn luôn không có nói, hô hấp trầm thấp dồn dập. Hắn yên lặng xuống, thất thần nằm nghe. Trong buổi tối gió tuyết cuồng thổi như vậy, cô cách một tấm màn che nằm nghe hắn kể chuyện xưa, hắn chỉ cảm thấy trừ bỏ hạnh phúc vẫn là hạnh phúc. Nhưng là cứ như thế mà lo được lo mất, bởi vì hắn không xác định được giây tiếp theo hay một phút sau cô có nguyện ý nghe hắn nói tiếp hay không?

Cô kỳ thực cũng không có ngủ, thần chí rõ ràng có thể nói ra cho tới bây giờ hắn đề thấp bao nhiêu lần ho khan rồi. Có lẽ vì liên quan đến người hắn, trong phòng chỉ có một chiếc giường có nệm chăn mà hắn toàn bộ đều đưa cho cô. Bản thân chỉ được nằm một tấm thảm rách nhiều nơi, thời tiết ở đây dưới 0 độ, không bị đông cứng lạnh, mà cũng không bị cảm mạo mới lạ.

Cô cuộn thân mình, chần chờ một lúc lâu, rút cuộc thì đã mở miệng “Anh... lại đây đi.” Thanh âm khàn khàn âm trầm, nghe ra ở trong đó căn bản không giống như tiếng của cô vọng lại.

Hắn vẫn không có ngủ, khi nghe được lời của cô cơ hồ nghĩ rằng đang nằm trong mộng mà nghe lầm. Hắn nuốt nước bọt cho nhuận cổ họng mình rồi mới nói “Tiểu Kiều, em nói cái gì?”

Cô hơi hơi giật mình, nhắm mắt lại, “uh” một tiếng tỏ vẻ những lời vừa rồi hắn nghe được chính là cô nói.

Trong ổ chăn ấm áp tất cả đều là hương vị của cô, hương thân như ẩn như hiện, ừn ừn kéo đến mà đánh úp lại trên người hắn. Hắn cứng ngắc chống thân mình dán tại mép giường, cố gắng cách xa cô ra không nên đụng chạm đến cô.

Mà cô cũng cố gắng lui vào bên trong góc tường kia sao cho xa nhất, cũng không biết là nói cái gì, là do trong chăn có bình giữ ấm hay là mùi hương thơm ngát trên người cô.. hắn chỉ cảm thấy nóng... hắn bỗng thấp giọng mở miệng “Tiểu Kiều, anh không phải là Liễu Hạ Huệ, mà anh cũng không thể

làm Liễu Hạ Huệ được.”

Những năm gần đây, hần chỉ có một người phụ nữ là cô mà thôi. Thiệu Minh Trung luôn cảm thấy khó hiểu. Hần nói dục vọng cùng thuốc phiện giống nhau, một khi đã đụng chạm qua, hương qua tư vị trong đó thì sẽ có một loại khả năng không từ bỏ được. Nhưng là Thiệu Minh Trung không biết chỉ cần một người đàn ông nguyện ý, tâm tình tình nguyện đồng ý thì hần có thể làm được.

Mà lúc này cô ở bên người hần, thân thể ôn nhuận như thế. Hần như thế nào có thể kháng cự được dụ hoặc này.

Cô không nói gì, trong phòng thật yên tĩnh, gió lạnh vẫn thổi bên ngoài hai cánh cửa sổ nhỏ kia, phát ra thanh âm rào rào.

Hần tới gần một chút, hô hấp cũng trở nên dồn dập mà thổi tới trên cổ cô, cô cảm thấy rất ngứa lại cảm thấy nóng, lại giống như ngứa và nóng cũng không có biện pháp đi ra, chính là cảm thấy khó chịu.

Tay hần dọc theo cổ áo của cô một chút tiến xuống phía dưới, theo gáy tiến đến trước ngực, từng chút từng chút kéo xuống dưới... Đầu ngón tay hần rõ ràng là lạnh lẽo như băng nhưng cô lại cảm thấy nóng. Đầu ngón tay của hần đi tới chỗ nào giống như đều có một dòng khí nóng từ nơi đó đi ra... nóng quá, nóng quá...

Cô tỉnh lại đã là giữa trưa, ngoài phòng ánh mặt trời tuy rằng là mùa đông nhưng lại rất ấm áp, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ nhu hòa chiếu vào. Hần đã đi mất nhưng trong chăn vẫn ấm áp như xưa. Đại khái có lẽ là do chiếc bình nóng kia, xem ra có người đã đổi nước rồi.

Thoải mái ấm áp như vậy, cảm thấy mĩ mãn như vậy, cô không muốn tỉnh lại dứt khoát muốn nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chẳng qua chỉ là một vòng luẩn quẩn

Hần muốn dẫn cô đi bái tế cha mẹ mình. Hần nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, “Năm đó cha anh rất muốn gặp em. Nếu em không ngại, có thể đi gặp bọn họ một chút nhé? Anh nghĩ.....” Hần dừng một chút mới nói, “Hy vọng em có thể đồng ý thỉnh cầu này!” Cô ôm “bình nước nóng” rù đầu, vài giây sau nhẹ nhàng trả lời, “Được!” Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng hần dẫn cô đi.

Thật lâu trước kia, hần từng ôm cô mà nói, “Tiểu Kiều, thật muốn nhanh chóng tốt nghiệp mà về nước. Anh muốn dẫn em đến gặp mẹ anh..... Anh nghĩ bà ấy sẽ thật vui, thật vui về khi nhìn thấy em.”

Hần kể rất nhiều chuyện về mẹ mình, mẹ hần là người đẹp nổi tiếng trong thôn, mẹ hần thông minh khéo léo, biết dùng những sợi len xấu nhất để tạo thành những chiếc áo đẹp nhất, lại làm cho hần những chiếc giày vải, nấu cho hần những món ngon nhất..... Ước chừng đó là những kỷ ức tốt đẹp về người mẹ trong cảm nhận của hần, vĩnh viễn không có ai sánh bằng. Cho nên hần nói rất nhiều chuyện về người mẹ chồng quá cố cho cô nghe. Hiện giờ tuy rằng là lấy danh nghĩa bạn bè đi cúng bái cha mẹ hần, cũng xem như đã giải quyết xong xuôi lời hứa hẹn năm đó.

Tuyết tạm ngừng rơi. Nhưng sắc trời như trước vẫn thực âm u, một mảnh mông lung mờ ảo lại nặng nề áp chế, giống như tuyết lại có thể tùy thời mà rơi xuống.

Hần vươn bàn tay đang rảnh, nắm chặt lấy tay cô, “Đường rất khó đi.” Tay hần thật ấm, cô để mặc cho hần nắm, bước nặng bước nhẹ đi trên con đường. Có lẽ đây là một đoạn hành trình cuối cùng của hai người bọn họ.

Hần đi rất chậm, dùng cành cây khô vừa đi vừa dò đường, có đôi khi lại đẩy lá trên con đường nhỏ ra một bên, nhưng vô luận có khó đi như thế nào, hần vẫn nắm lấy tay cô thật chặt, một đường bảo vệ cô.

Từng nghĩ rằng nắm tay chặt như thế sẽ là cả đời. Ai có thể nghĩ đến, đi tới rồi lại đi tới, cuối cùng cả hai lại đi trên con đường riêng của chính mình. Cô nhìn hần cẩn thận cào tuyết trên mộ, sau đó lấy ra mấy nhánh hoa mai hần tự làm ở nhà đặt trước mộ.

Giọng nói của hần trầm thấp mà nhu hòa, “Ba mẹ, con mang tiểu Kiều đến gặp hai người.”

Cô đứng phía sau hần, nhìn bóng dáng của hần, trong lòng lại chưa xót âm thầm nói không nên lời. Hần từ rất nhỏ đã không có mẹ, cha hần lại một tay nuôi lớn hần và chị gái. Năm đó hần từng nhiều lần cùng cô nói lên tâm nguyện của mình, chính là muốn tốt nghiệp sớm một chút, kiếm chút tiền làm cho người thân sống tốt hơn mỗi ngày.

Hiện giờ hần đã thực hiện được nguyện vọng này. Đáng tiếc cha hần phúc mỏng. Còn có chị gái hần, hiện giờ tốt hơn thì lại bị liệt..... Gió lạnh thổi vù vù đến, thổi đến tán cây đều rung chuyển. Hần cô đơn đứng trước bia mộ, bóng dáng cô đơn lại bi thương. Cô cơ hồ có một loại xúc động, nghĩ muốn vươn tay, khẽ vỗ về lưng hần, xoa tan đau thương của hần.

Hắn im lặng một hồi lâu mới nói, “Chúng ta trở về thôi.”

Cha hắn năm đó vẫn muốn gặp cô. Nhưng đến cuối cùng con trai ông lại chỉ có thể cho ông nhìn bức ảnh của hai người. Cha cuối cùng cũng đã lộ ra nụ cười vui mừng, lúc này mới bình yên nhắm mắt. Hình ảnh này giống như ngay tại trước mặt nhưng chỉ trong chớp mắt, cứ nhiên đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi.

Cha đến chết cũng không biết, thời điểm đó hắn đã nhận tiền của Lâu gia, cùng cô ký tên ly hôn. Cha cả đời ngay thẳng, có hay không sẽ ở bên kia thế giới mà trách hắn? Bởi vậy cho nên mấy năm nay chưa từng hiện vào trong những giấc mộng của hắn.

Vừa trở lại nhà, tuyết lại không ngừng rơi là tả. Hắn để cô ngồi tại cửa bếp phụ trách trông lửa, tình cảm ấm áp hoà thuận vui vẻ. Hắn đang chọn lá cải trắng, bỗng nhiên cô đứng lên nói, “Để tôi.”

Hắn lẳng lặng quay đầu nhìn cô, cô nhận lấy cải trắng, “Để tôi rửa, anh đến luộc đi.” Hắn đẩy tay cô ra nói, “Không được, rất lạnh. ...Nước rất lạnh. ...Tay em sẽ bị rết mất.”

Cô nhột nhột lắc đầu, nhẹ nhàng nói, “Không có vấn đề gì.” Nhanh tay bóc phần lá không bên ngoài.

Hắn kinh ngạc nhìn cô lưu loát đem dầu và thức ăn đổ vào nồi, thuần thục xào chúng. Hắn chưa bao giờ biết, cô dĩ nhiên biết nấu ăn, lại còn thành thục như vậy. Sau khi hai người đoàn tụ, cô cũng chưa từng lộ ra chiêu thức ấy. Mà hắn cũng nghĩ cô vẫn giống như xưa, ngay cả nấu cơm cũng bị cháy sém, nếu không thì cũng là chưa chín. Thì ra tất cả đều đã thay đổi. Chỉ có hắn vẫn ngây ngô nghĩ rằng cái gì cũng không thay đổi mà thôi. Hắn có còn kịp! Nhưng mà, hắn có còn kịp không?

Cuối cùng cải trắng nóng hôi hổi cũng ra khỏi nồi. Cô lại múc canh nóng cùng với hai chén cơm đầy bụng lên bàn. Hai người lẳng lặng ngồi đối diện nhau, đũa cũng không đụng. Hồi lâu sau, cô cầm lấy chiếc đũa, nhẹ giọng nói, “Ăn cơm thôi.”

Hắn cầm đũa, từng ngụm từng ngụm ăn, cho đến khi chén thấy đáy. Mà cô thì lại không có cách nào đụng đũa, vẫn cúi đầu. Trong nháy mắt hắn ăn xong buồng đũa, cô đứng dậy chạy vào phòng, tựa vào ván cửa thở dồn dập.

Rất nhiều năm trước kia cô từng nhận lời hắn, “Nhất định về sau em sẽ học nấu cơm, nấu cho anh ăn. Cả đời làm người nấu cơm cho anh. Anh nhất định phải ăn sạch, nếu không về sau em sẽ nấu cho người khác ăn.”

Hắn khi đó lại cười cô, nói cô vĩnh viễn cũng sẽ không thể học được nấu cơm. Mỗi lần chọc cô đến nổi phát giận, hắn mới cười mà dỗ dành, nói rằng hắn sẽ cả đời nấu cơm cho cô ăn. Nhưng mà nếu cô dám nấu cơm, hắn tuyệt đối “Mạo hiểm an toàn tính mạng” để mà ăn sạch nó.

Cô nhảy qua đánh hắn, “Cái gì là mạo hiểm an toàn tính mạng? Anh. anh nói cho rõ ràng?” Hắn chỉ cười, vui cười, ha ha cười, tuy ý để cô đánh, cô giận dữ nói, “Nói, nói mau. Nếu không, nếu không em không thèm đề ý đến anh nữa.” Hắn vẫn cười, cuối cùng ôm lấy cô. Chuyện cũ rõ ràng trước mắt, giống như vừa mới xảy ra ngày hôm qua mà thôi.

Chỉ mới chớp mắt, thật nhiều năm đã trôi qua. Cô thế nhưng lại thực hiện được hứa hẹn của mình, hắn cũng thực hiện lời hứa của hắn, đem đồ ăn ăn sạch không thừa một miếng nào.

Thật tốt, không phải sao? Hai người đều không có thất hứa! Thật là tốt! Cô cười, cười đến nước mắt ề ề mà chảy ra. Nhưng giữa cả hai.. giữa cả hai đã cách xa nhiều năm như vậy. Hắn cùng cô, rút cuộc không thể quay trở về năm đó. Mấy năm nay cô hận hắn, ai lại có thể ngờ chính cô mới là đầu sỏ của mọi nguyên nhân. Cô có thể trách ai, cô có thể oán ai, ai cũng không thể trách, ai cũng không thể oán.

Tần Mộ Thiên vượt cánh cửa thô ráp, cúi đầu hỏi, “Tiểu Kiều, nói cho anh. Hai đứa con của chúng ta cho tới giờ cũng chưa bao giờ tồn tại cả đúng không? Em chỉ là gạt anh thôi, có đúng không?”

Đây là lần đầu tiên hắn đề cập đến vấn đề này sau khi bước vào nhà. Có lẽ hắn cũng sợ, sợ nghe được đáp án khẳng định cho nên không dám hỏi. Nhưng hắn lúc nào cũng vương bận đến. Cô tựa cửa, chậm rãi ngồi xổm xuống. Nước mắt không tiếng động theo bàn tay chảy xuống. Cô cũng tình nguyện lừa mình. Nhưng đứa con của cô và hắn, là do cô phá bỏ. Là cô tự tay mình phá bỏ.

Lúc diễn trò cô khó chịu nôn mửa cũng không phải là học được trên TV. Trên thực tế, năm đó khi hắn rời đi, cô đã có phản ứng. Mỗi ngày bất kể sớm muộn gì cũng khó chịu nôn khan, ôm bồn cầu phun mửa. Sau đó. sau đó, Thủy Mạt cũng giống như vậy, cho nên cô liếc mắt một cái liền hiểu được.

Cô ở bên kia cánh cửa, không nói gì. Tìm hắn một chút lại một chút trầm xuống. Hai người, một cánh cửa, một căn phòng vô lực. Lúc đi, cô không liếc hắn một cái. Chỉ sợ chính mình sẽ sụp đổ trước! Xe chậm rãi dừng lại dưới toà nhà cô ở. Cô quay đầu, thấy hắn cũng đang nhìn mình, hai người vốn đã không còn đường ra. Trên thế giới này có vô số con đường mà bọn họ lại không có một con đường để đi.

Tay hắn chậm rãi vươn lại, cầm lấy tay cô. Đầu ngón tay của cô thật lạnh, lạnh thấu tim. Hắn siết thật chặt, muốn truyền hơi ấm cho nó. Tốt hơn một chút thì hắn mới nói: “Tiểu Kiều! Tiểu Kiều!” Giọng nói mang theo hối hận, “Thật xin lỗi.”

Cô để mặc hắn nắm, hồi lâu mới nhẹ giọng nói, “Mộ Thiên, không cần phải nói xin lỗi!” Đây có lẽ là số mệnh, trùng mục tiêu nhất định phải là hai người.

Cô nhẹ nhàng rút tay ra, khe khẽ nói, “Em gạt anh.” Cô cắn răng nói tiếp, “Cho đến giờ em cũng chưa từng mang thai. Thật xin lỗi! Trước kia em cho rằng anh phản bội em, hận không thể giết anh. Trước kia em yêu thương anh như vậy, em đối với anh như vậy, thứ anh cho em lại là sự phản bội. Cho nên em vẫn luôn hận anh. Dùng trăm phương nghìn kế muốn tổn thương anh, mặc kệ là bằng cách gì. ... là cách gì đi nữa! Nhưng mà con chúng ta.”

Cô dừng lại, răng run căng thẳng, cố gắng làm cho nói tiếp từng chữ, như vậy mới giống chưa từng có chuyện gì xảy ra, “Con chúng tathật sự chưa bao giờ từng tồn tại!”

Nếu đó là bí mật, xin hãy để cô mai táng nó một mình. Một người đau khổ tốt hơn so với hai người cùng đau khổ. Nếu đã không có cách nào làm cho thời gian quay ngược, hãy cứ để như vậy đi. Hiện giờ đã biết tất cả, cô sẽ không trách hấn. Nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ lựa chọn như vậy. Cô cũng không trách người nhà. Có lẽ đoạn tình cảm này vốn không nên bắt đầu, càng có lẽ đoạn tình cảm này bắt đầu không đúng lúc, không đúng chỗ mà thôi.

Hắn ôm mặt khàn khàn nói. “Không, tất cả đều là do anh sai. Nếu năm đó.” Cô cúi đầu, cắt đứt lời hấn, cô đơn không cùng, “Tất cả đều đã không còn ý nghĩa! Chuyện trước kia hãy để nó trôi vào quá khứ đi.”

Cô nâng bàn tay đang rảnh, đặt vào đó chiếc vòng bạc cũ kỹ trên tay mình. Cô là nhìn đến di ảnh mẹ hấn mới biết được, chiếc vòng bạc này là di vật của mẹ hấn. Tuy rằng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng đối với một số người, nó là vô giá, nghìn vàng không đổi được. Nhưng cô sẽ không phải là người kia. Cho nên sẽ không nhận lấy đồ vật quý giá như vậy.

Tay cô đụng đến chiếc vòng lạnh băng, cô đã từng hơn một lần muốn đem nó vứt bỏ nhưng có lẽ do mang lâu, cứ nhiên đã thành thói quen, cô có chút luyến tiếc nó. Cô cười khổ, tay phải dùng sức đẩy chiếc vòng bạc lướt qua cổ tay cô, qua đầu ngón tay. Cô chậm rãi quay đầu kinh ngạc nhìn hấn, trong chớp lát, nhẹ nhàng đem chiếc vòng tay đặt ở chỗ trống trên tay lái, lúc này mới nhẹ giọng lầm bầm, “Mộ Thiên, tạm biệt!” Bốn chữ này nói ra thật chậm, từng chữ từng chữ giống như cổ họng bị cắt vỡ phun ra, khô khốc hết sức.

Hắn mạnh buông ra tay cô, cô đã đẩy cửa xe ra, hấn gọi, “Không, Tiểu Kiều. Không.” Hấn biết ý nghĩa từ tạm biệt của cô.

Hắn một phen giữ tay cô lại, “Tiểu Kiều, vậy tới hôm qua thì sao? Tới hôm qua tính là cái gì đây? Tiểu Kiều, rõ ràng chúng ta vẫn còn cảm giác đối với nhau mà!”

Lâu Lục Kiều đưa lưng về phía hấn, nhắm mắt rồi lại mở mắt, “Tới hôm qua. Tới hôm qua đối với tôi mà nói không có ý nghĩa gì cả. Anh cũng có thể giống như tôi, xem đó như phương thức sưởi ấm cơ bản nhất giữa con người với nhau. ...Hoặc là mặt khác. Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, không phải sao?”

Cô cúi đầu thờ dài, “Quá khứ hãy để nó trôi qua đi. Chúng ta buông tay nhau, sống một cuộc đời thật tốt. Mộ Thiên, hãy tìm một chủ nhân thật tốt cho chiếc vòng này. Chúc anh hạnh phúc! Chúng ta đều phải hạnh phúc!” Nói xong, cô dùng sức rút tay ra, dứt khoát ra khỏi xe bước đi.

Đúng vậy, tất cả đều phải hạnh phúc mới không uổng phí đoạn đường cả hai vừa vất vả chung đôi đã qua!

Hắn lặng lẽ ngồi trong xe, nhìn bóng dáng cô xa dần. Sau một hồi, hấn mới có chút phản ứng, ngẩng đầu nhìn lên phòng ở của cô. Ngọn đèn đã sáng, cô đã vào trong nhà, cô đã từng cùng hấn trải qua những giây phút hạnh phúc nơi ánh sáng kia nhưng rốt cục hấn đã không thể trở về được nữa rồi.

Cho dù cô đã biết tất cả, cho dù cô đã biết nỗi khổ của hấn, cho dù cô đã biết những năm gần đây hấn chỉ có mỗi cô, hấn chỉ yêu cô mà thôi. Nhưng cô và hấn, vẫn không thể trở về với nhau được nữa. Nhiều năm như vậy trôi qua, chỉ còn mình hấn ngày ngốc tại một chỗ mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Một chuyện xưa khác bắt đầu

Cô bắt đầu bận rộn vào công tác. Có người nói chuyện gia đình không được như ý thì công việc sẽ rất suôn sẻ. Có đôi khi cứ nhiên thật sự ứng nghiệm. Lượng tiêu thụ hàng tháng của tạp chí tăng lên.

Cùng Thủy Mạt gặp mặt, cô cũng là một bộ nét mặt toả sáng, làm hại Thủy Mạt nhìn trái nhìn phải cho rằng cô bị thương quá nặng. Cô chính là mỉm cười “Không cần an ủi tôi. Tôi hiện trong lòng cảm thấy rất tốt mà tiếp theo khẳng định sẽ rất tốt! Có phải hay không có tinh thần AQ? !”

Thủy Mạt ngồi đối diện không thể trả lời. Mãi cho đến cuộc gặp gỡ chấm dứt, Lục Kiều thờ dài, mới biểu lộ một chút thương cảm, cùng Thủy Mạt nói, “Luôn có những chuyện tình mới có thể phát sinh ... Tất cả lại có thể một lần nữa bắt đầu. Thủy Mạt, cậu hấn là nên vì tôi mà vui mừng, không phải sao? Rốt cục thoát khỏi bóng ma của quá khứ!”

Trước kia cô luôn không thể buông ra hấn. Bởi vì hấn làm cho cô bị thương thật sâu. Ở thời điểm cảm tình nồng cháy nhất bị hấn đoạn tuyệt. Miếng vết thương kia sâu không thấy đáy, cơ hồ ảnh hưởng đến tình yêu sau này của cô. Hấn phản bội cô, rồi cô đi, làm cô một lần nữa không thể tin tưởng vào tình yêu.

Hiện tại đã biết tất cả “Chân tướng”, cô ngược lại đã thật sự buông ra ... Cô không thể cùng hấn ở cùng một chỗ. Bởi vì không thể tha thứ hấn, cũng không thể tha thứ cho chính mình. Không thể tha thứ hấn lúc đó đã cầm tiền của anh trai cô! Không thể tha thứ chính mình đã thực tàn nhẫn đem đưa

nhỏ của cô và hấn bỏ đi... Nếu không thể tha thứ, như vậy giữ lại đi! Buông tha tất cả quá khứ, cứ như vậy mà sống tốt.

Cô dù sao vẫn phải cùng một người khác bắt đầu lại một lần nữa, chính là người kia vĩnh viễn sẽ không phải là hấn mà thôi. Cô nghĩ sẽ cố gắng nói chuyện tình yêu rồi kết hôn. Cô muốn được cha mẹ chúc phúc cho tình yêu của cô. Cô nghĩ muốn bắt đầu một nhân sinh mới.

Cô thậm chí đáp ứng cha mẹ đi xem mắt. Trời biết, cô trước kia cười nhạo bao nhiêu nam nữ lấy phương thức này gặp mặt. Cảm giác giống như vườn bách thú toàn gấu mèo, nhất cử nhất động, ngay cả một cái ngáp nhỏ cũng bị vô số người giám thị. Qua lại riêng tư giữa một nam một nữ, đều bị bày ra, mấy cân mấy lượng không chỗ nào che giấu.

Nhưng là hiện tại tuổi đã lớn thêm rồi mới biết được, đôi khi hẹn hò nam nữ cũng là một loại biểu hiện hiếu đạo. Trên thực tế rất nhiều thời điểm, tình yêu và hôn nhân tuyệt đối cùng hiếu đạo có liên quan.

Cô ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn quần áo của mình trong gương, OK, quần áo khéo léo, trang dung hoàn mỹ. Nếu hẹn hò thành công, thậm chí nếu khoác thêm kiện áo cưới là có thể trực tiếp lao tới giáo đường.

Cô trào phúng cười, một mối cũi đầu, giáo đường... Cô đã đi qua một lần. Cái thời điểm kia đã trôi qua nhiều năm, cái gọi là người không biết thì không sợ, đại khái chính là cái dạng này của cô.

Thật không biết lần này sẽ là ai, cứ nhiên đáp ứng cha mẹ đi gặp mặt. Trăm phần trăm là không biết cô đã có qua một đoạn hôn nhân.

Khi cô khoác tay mẹ, một thân thực nữ, váy trang nhã nhặn, tao nhã xuất hiện trong phòng riêng, thấy rõ ràng bộ mặt của người đàn ông mà mẹ mình đề cử đi gặp mặt thì cô kinh ngạc cơ hồ muốn kêu lên.

Cứ nhiên... Cứ nhiên là cái tên thiếu cô một nửa tiền cược, thỉnh thoảng còn có gọi điện thoại cho cô nói cô thiếu hấn ly cà phê, chính là —— Tà Duẩn Bạch.

Trên thực tế mấy ngày hôm trước, cô mới mời hấn uống cà phê ở Starbucks. Mời hấn đã tốt rồi, hấn còn xoi mói nói, vị trí không tốt rồi tư tưởng không tốt.

Cô nghe xong thì cười không ngừng “Đối với loại quan hệ này của hai chúng ta sẽ không cần đi nơi có vị trí tốt, tư tưởng tốt mà có đi cũng là lãng phí. Hiện tại không phải cả nước đề xướng bảo vệ môi trường sao? Chúng ta cũng thích hợp bảo vệ môi trường một chút!”

Mặt hấn giống như ủy khuất, cực kỳ bất đắc dĩ bùng lên ly cà phê trước mặt lên uống. Cô cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. Có thể là phương thức nhận thức lúc trước của hai người bọn họ rất đặc biệt, hai bên lại hoàn toàn không biết bối cảnh cùng tư liệu của đối phương, cho nên ở chung, cứ nhiên so với một loại băng hữu còn thoải mái.

Chơi thân là tốt rồi, cần gì để ý người khác đã từng qua lại, đã phát sinh chuyện gì đâu? Ai chưa từng có!

Vốn là trung gian phụ trách giới thiệu, di Lâm kia vốn là một bà mai “lão luyện”, giờ phút này vừa thấy phản ứng của hai người bọn họ thì đã ngầm hiểu hai người kia đã sớm quen biết nhau. Mang ý cười trong suốt lập tức nói “Ha ha, Bà Lâu và Bà Tà này cũng thật hữu duyên! Cô Lâu cùng anh Lâu đây cứ nhiên là quen biết nhau. Như vậy liền không cần chúng ta làm bóng đèn ở trong này thêm phiền.”

Bà Tà tươi cười ôn nhu, khí chất ung dung, nhẹ nhàng gạt đầu, “Uh. Đây thật đúng là duyên phận. Chúng ta đây liền nhường không gian riêng tư cho bọn họ.”

Sau một chung đồng hồ, nhân viên phục vụ tự động biến mất. Trong phòng riêng to như vậy cũng chỉ còn hai người bọn họ.

Lâu Lục Kiều thu hồi tươi cười, tức giận chất vấn, “Thế nào lại là anh?” Làm hại cô giống như lâm vào đại địch, đến bây giờ mới thoải mái chút.

Tà Duẩn Bạch lông mi khẽ chớp, rất là kỳ quái hỏi cô, “Thế nào, cô lần đầu tiên sao?” Lâu Lục Kiều liếc trắng mắt, biết rõ còn có hỏi a!

Cô trả lời, “Vô nghĩa! Giống như anh, thân kinh bách chiến, da mặt so vỏ cây còn dày hơn!” Tà Duẩn Bạch một chút cũng không để ý, tư thái cao ngạo, “Vậy cô hấn là may mắn, trong nhiều ảnh chụp như vậy ta lại chọn cô.”

Cô làm ngoáo ộp, “Đúng vậy, cảm ơn anh để cho tôi trải qua lần đầu tiên gặp mặt.”

Tà Duẩn Bạch cười đến thật thoải mái, bởi vì khó có thể thấy được bộ dáng lúng lúng của cô, “Chẳng lẽ trước khi ngửi tới gặp mặt cũng không nhìn xem tư liệu cơ bản của đối phương sao?” Ah, đúng nha. Mẹ cô có đưa cho quá cô một túi tư liệu, nhưng cô một hồi về nhà sẽ tiện tay ném đi. Hiện tại không biết ở cái góc nào rồi.

Cô hí hóp, cắn răng, hung tợn nói, “Tôi hỏi anh, có phải anh sớm biết là tôi, thế nào cũng không báo trước cho tôi biết một tiếng? Anh là có ý xem tôi lúng túng có phải không? Tà Duẩn Bạch, tôi sẽ nhớ kỹ!”

Hấn chỉ cười không nói, hấn từ một tuần trước đã biết là cô. Bất quá sau hai người lại cùng nhau uống cà phê, cô hoàn toàn không có biểu hiện gì, liền biết cô căn bản không có mở ra túi văn kiện. Hấn vốn là nghĩ tới nhắc nhở cô. Nhưng giấu lại gần đây cuộc sống thực nhạt nhẽo không chịu nổi, vì thế liền đình chỉ ý nghĩ đó. Ha ha, hôm nay hiệu quả không sai. Hấn giấu lại lại nhin không được khoe miệng cong lên.

Kỳ thực đối cô mà nói, với ai gặp mặt hay người nọ làm nghề gì, thân phận gì, lại có gì khác nhau đâu? Thuần túy là ứng phó mẹ cô mà thôi. Tối một

mức độ nào đó có lẽ cũng là ở ứng phó chính cô.

Cô cuối cùng hung tợn nói, “Lần này không cần nghĩ để tôi trả tiền!” Hắc hắc cười không ngừng, “Yên tâm, tiền cược của cô còn ở chỗ tôi. Có thể trả rất nhiều lần!”

Cô nghe vậy, mở to con ngươi, “Choáng váng! Nói mau, một nửa tiền cược rốt cuộc là bao nhiêu?” Hắc chính là cười, “Bí mật.” Bí mật cái đầu hắc, không muốn nói thì có.

Cùng Tà Duẩn Bạch “Kết giao”, kỳ thực cũng không tính là kết giao, đơn giản là ăn com, ngẫu nhiên đi chơi bóng hoặc là đi xem phim hoặc là đi nghe nhạc hội.

Cô không thể nào để bụng, nhưng hắc tựa hồ so cô càng không để bụng. Phóng chừng mười phần là bị trong nhà thúc giục tới phiên, tìm một người thuận mắt không ngờ lại biến hóa như thế này, giống như mong muốn.

Ngay cả cùng cô nói giỡn cũng không kiêng kỵ gì. Có một lần nói đến hôn nhân, cô cười hỏi hắc, “Bà mối kia có hay không đã giới thiệu qua em đã từng kết hôn, từng li hôn? Em thẳng thắn rộng rãi! Yêu cầu đãi ngộ của chủ nghĩa xã hội khoa học Trung Quốc mới!”

Tà Duẩn Bạch uống một ngụm, khoe miệng mỉm cười, thần bí hề hề nói, “Kết hôn đơn giản chính là một nam một nữ hợp pháp nằm ở trên một cái giường.” Nói xong, buông chén rượu xuống, cùng cô vẫy tay, ý bảo cô nghiêng đầu lại đây. Kề vào bên tai cô thấp giọng nói, “Trên thực tế, anh đã từng cùng N người phụ nữ phi pháp nằm trên một cái giường.”

Cô cười mắng hắc, “Biến thái.” Tà Duẩn Bạch lơ đãng nhún nhún vai:

“Cho nên anh có cái gì phải để ý. Anh cũng có quá khứ của anh...” Bỗng nhiên nghiêm cẩn ngẩng đầu, “Em muốn nghe sao?”

Cô nhăn mày lại, vẻ mặt chán ghét: “Không cần. Ai phải muốn nghe anh đôi lần kể chuyện xưa.” Có một số việc tốt nhất nên giữ dưới đáy lòng. Nếu cô chưa bao giờ nói chuyện xưa của cô, cần gì phải nghe chuyện xưa của hắc đâu.

Hôm nay bởi vì thành tích tiêu thụ mấy tháng liên tục tốt, Tạ Tiểu San quyết định “Ủy lạo quân đội”, đối cô mà nói, “Cô ngấm lại đi, gần đây có nơi nào tốt để đi. Ngàn vạn lần không cần cái loại phong cảnh danh thắng này, nơi nơi đều là người, thanh tĩnh một chút, để mọi người thả lỏng thôi.”

Căn cứ miêu tả của Tạ Tiểu San, địa phương đầu tiên mà cô nghĩ đến thế nhưng chính là suối nước nóng hội họp mà hắc đã mang cô đi qua. Cô cùng Tạ Tiểu San miêu tả đại khái một chút, Tạ Tiểu San rất là vừa lòng, liên tục gật đầu “Không sai, liên định nơi đó đi.”

“Lãnh đạo” lên tiếng, cô lập tức an bày nhân viên đặt phòng trước, an bày các loại đồ ăn. Dựa vào quan hệ riêng, cô còn mượn danh nghĩa của anh trai mình.

Ngày hôm sau, mọi người lên máy cái xe con, chậm rãi xuất phát.

Hoàn cảnh tụ họp cũng rất thanh nhả thoải mái, nhóm đồng sự đều vô cùng vừa lòng. Phân phát chia khóa xong, đều tự cảm hành lý trở về phòng. Cô đứng ở trong đại sảnh, cầm chìa khóa đồng sự vừa mới đưa cho cô. Trầm ngâm trong chốc lát, mới mang theo hành lý đến trước quầy tiếp tân, “Tôi có thể đổi phòng không?”

Mỹ nữ phục vụ trước quầy tiếp tân nở nụ cười tiêu chuẩn, “Quý khách, xin chào. Xin hỏi cô muốn đổi sang dạng phòng gì?” Cô cắn môi, “Đổi phòng 901, có thể chứ?”

Mỹ nữ trước quầy tiếp tân kia cười hơi hơi cứng đờ, mới hỏi phục nói, “Quý khách, xin lỗi. Phòng 901 hiện tại đã có người ở.” Trong lòng cô nảy lên một trận thất vọng nói không nên lời, bỗng nhiên thật chán ghét bản thân, tổ chức thần kinh hay xúc động. Hơi hơi giật giật khoe miệng, “Vâng, cảm ơn.”

Mỹ nữ kia ngẩng đầu, cười yếu ớt nói, “Quý khách, bên cạnh phòng 901 là phòng 903 trước mắt không có khách vào ở. Chúng tôi có thể cho cô đổi, cô thấy thế nào?”

Cô dừng một chút, mới nói, “Được. Cảm ơn!”

Từ ban công nhìn lại, vẫn là có thể thấy cảnh vật vùng núi như trước. Chỉ là cảnh còn người mất.

Sau khi hai người chính thức nói rõ ràng, cô đã từng ở đại sảnh một nhà ăn nào đó gặp qua hắc một lần. Là nửa năm trước, duy nhất một lần!

Lúc ấy cô cùng Tà Duẩn Bạch từ bên trong đi ra, mà hắc đang giúp chị gái đi vào, bên cạnh còn Thiệu Khiết Dư đang đứng. Hai người trai tài gái sắc, cái gọi là bích nhân không gì hơn cái này! Thời điểm cô nhìn thấy đã muốn né tránh không kịp, hai người rõ ràng ngăn ngó.

Tần Mộ Thiên trước cùng cô chào hỏi, vẫn tươi cười như cũ, “Lục Kiều, thật khéo. Thật lâu không gặp.” Cô chỉ biết hắc nhìn cô, ngay cả không có quay đầu, cô cũng biết. Cái loại ánh mắt này cho dù không nhìn, cô cũng có thể mãnh liệt cảm giác được.

Cô kêu một tiếng, “Chị Mộ Vũ.” Cũng không có giới thiệu Tà Duẩn Bạch. Mà Tà Duẩn Bạch lại hào phóng để lại không gian cho cô, ở bên cạnh cùng Tần Mộ Vũ bọn họ gật đầu thăm hỏi, “Lục Kiều, em nói chuyện với bạn một chút đi. Anh đi lấy xe. Xin lỗi, không thể tiếp chuyện được!”

Chính là hai bên cũng không có tán gẫu cái gì, Tần Mộ Vũ nói, “Lục Kiều, có rảnh đến ăn com.” Cô mỉm cười, “Vâng, Chị Mộ Vũ.”

Hắn cùng Thiệu Khiết Dư đều không có cùng cô nói chuyện, cô cũng không. Chỉ cần biết rằng cả hai đều tốt, làm việc thật tốt, sống thật tốt, như vậy là đủ rồi.

Cô cũng không có ngờ tới những lời khách sáo của Tần Mộ Vũ cư nhiên không phải khách sáo. Qua vài ngày, Tần Mộ Vũ gọi điện thoại cho cô, “Lục Kiều, có rảnh cùng nhau ăn cơm không?” Cô ngượng ngùng nói không rảnh, nói quanh co không biết thế nào trả lời.

Tần Mộ Vũ lại rộng rãi mở miệng, “Mộ Thiên không ở nhà, đi công tác rồi. Em không cần lo lắng sẽ gặp nó đâu.” Lâu Lục Kiều bình thường ứng phó khách hàng đều hào phóng khéo léo, tiến lui có lễ. Thời điểm này cơ hồ bị chính nước miếng của mình nghẹn đến, vội hỏi, “Không phải, Chị Mộ Vũ, em không phải là có ý tứ này.”

Tần Mộ Vũ âm trầm nhẹ nhàng nói, “Lục Kiều, đến xem chị đi. Chị muốn gặp gặp em.” Cô biết chị Mộ Vũ luôn luôn thật thích cô, đối cô tốt lắm. Nghĩ chị ấy thường xuyên một người tịch mịch cô đơn ở trong căn phòng lớn trống rỗng, tâm lập tức cũng dao động, “Vâng”

Tần Mộ Vũ ở đầu bên kia điện thoại vui mừng nói, “Thật tốt quá, vậy sớm một chút lại đây nhé.”

Sau khi tan tầm, cô mua một bó cẩm chướng. Ở trong cảm nhận của cô, tuy rằng Tần Mộ Vũ chỉ hơn cô năm tuổi nhưng cô vẫn đem chị ấy trở thành nửa trưởng bối của chính mình.

Hắn quả nhiên không ở nhà. Không biết nên nói là may mắn hay là mất mát.

Tần Mộ Vũ nấu món ăn ngon, là sở trường của chị ấy, liên tiếp gấp thức ăn vào trong chén cho cô, lần nữa dặn dò, “Ăn nhiều một chút.”

Sau khi ăn xong, chị ấy lại tự tay pha trà hoa cúc cho cô. Nhìn cánh hoa nở rộ trong nước, Tần Mộ Vũ ôn nhu cười yếu ớt nói “Mộ Thiên nói em thích nhất uống trà hoa cúc cho nên chị mua rất nhiều Bạch Cúc Hàng Châu, em có rảnh thì thường xuyên lại đây.”

Hoa cúc nhỏ mà tinh xảo nở rộ ở trong chén nước trong suốt, hơi nước mờ mờ, thơm ngát phiêu phiêu lượn lờ. Lâu Lục Kiều thấp giọng nói, “Chị Mộ Vũ, thực xin lỗi, làm chị thất vọng rồi. Chúng em... Đã... Chia tay.”

Tần Mộ Vũ với tay qua, vỗ vỗ mu bàn tay cô như là an ủi, như là trấn an, ôn nhu nói, “Chị biết, chị biết mà.”

Tần Mộ Vũ kéo tay lại nói, “Lục Kiều, chị biết tất cả chuyện tình. Năm đó khi chị cùng người nhà liên lụy Mộ Thiên! Hắn lúc ấy thật sự bị buộc đến đường cùng. Người nhà của mấy người chết mỗi ngày đến bệnh viện nơi ba chị nằm huyên náo, bệnh viện yêu cầu ba chị phải chuyển viện... Lúc đó chân chị đã hồng rồi, trong nhà cũng chỉ còn lại có nỗi bất biểu bôn, bọn chị ngay cả đập nồi bán sắt cũng không thể giao ra số tiền đó, huống chi ba chị lúc ấy sinh mệnh đe dọa, cũng là dựa vào thiết bị được liệu duy trì, mỗi ngày phải nộp tiền... Chị ngồi ở trên xe lăn, mỗi ngày cũng phải uống thuốc, bác sĩ còn muốn kiểm tra... Tất cả chi tiêu đều phải tiền. Đoạn thời gian kia, Mộ Thiên vì tiền mà lo lắng. Chị lại một chút cũng giúp không được, còn liên lụy hắn. Em biết không? Chị mỗi ngày buổi sáng cũng không nghỉ ngơi lại, nghỉ cứ như vậy vĩnh viễn ngủ, như vậy thực hạnh phúc a! Không cần tỉnh lại, là có thể không cần đối mặt bệnh viện thúc giục tiền thuốc, không cần thấy cảnh người thân của những người chết đến làm loạn đòi tiền trong một thời gian dài như vậy...”

“Đúng vào thời điểm đó thì anh trai em xuất hiện trước mặt bọn chị...”

Tần Mộ Vũ luôn luôn nhớ được bộ dáng Lâu Viễn Kiều, mặc một thân tây trang màu đen, lãnh đạm mà xa lạ nhìn Tần Mộ Thiên, “Có thời gian không? Chúng ta nói chuyện một chút!” Người có thể gia, vô luận khi nào, vô luận đứng ở đâu, vô luận chán ghét một người như thế nào, vẫn là sẽ nhớ mặt mũi, cảm giác mùi hương phân khoáng cách.

Mộ Thiên đi theo hắn nửa ngày. Sau khi trở về giữ yên lặng, giống như có tâm sự trùng trùng, bộ dáng cảm xúc sa sút. Vào thời điểm đó chính cô đều một mảnh hoảng loạn, cũng không có chú ý tới hắn khác thường, còn tưởng rằng hắn chính là vì bệnh tình chuyển biến mới của ba cùng chuyện tiền nong mà lo lắng.

Nhưng là không quá vài ngày, Mộ Thiên lại giải quyết tất cả chuyện tình người nhà của người chết, thậm chí còn số tiền lớn giao cho bệnh viện. Cô mới phát hiện xảy ra vấn đề, kéo hắn lại hỏi, “Em làm sao có thể có nhiều tiền như vậy? Từ đâu mà có thể hả?”

Hắn chính là nói là hắn mượn của một người bạn học giàu có. Còn nói, trong các bạn học của hắn rất nhiều đều là người giàu có. Số tiền này đối với bọn họ mà nói là một số tiền rất lớn, xem ra thật động lòng người nhưng căn bản chính là một bữa ăn sáng, bớt mua một hai khối tiền, ít mua bán xe mà thôi. Cô nghe hắn nói đạo lý rõ ràng, trong lòng cũng bình thường trở lại, cũng không có đa tâm.

Hiện tại nghĩ đến, cũng có lẽ cô lúc ấy rất bàng hoàng bất lực, cho dù thời điểm đó có một cơn rom rả nổi trên mặt nước, cô cũng không chút do dự bắt lấy cho nên thật tự nhiên lựa chọn tin tưởng cách nói Mộ Thiên!

Khoảng thời gian trước, cô bảo hắn mang Lục Kiều trở về ăn cơm, hắn trầm mặc hồi lâu, mới nói cho cô, “Chị, em cùng Tiểu Kiều chia tay rồi.”

Cô chấn động, rõ ràng hai người này luôn luôn thật ân ái ngọt ngào, cô thậm chí một lần cho rằng bản thân rất nhanh sẽ có cháu để ôm. Cô hỏi hắn, “Vì sao chia tay, làm sao có thể chia tay?”

Hắn chính là không nói. Vô luận cô hỏi thế nào, hắn chính là không nói một chữ. Hắn cùng Lục Kiều vất vả như vậy mới lại lần nữa bắt đầu, làm sao có thể im hơi lặng tiếng chia tay chứ? Hắn càng không chịu nói, cô càng cảm thấy hắn có vấn đề.

Sau đó tới thời điểm cho cô uống thuốc, cô thế nào cũng không chịu uống, “Em nếu không nói cho chị vì sao, chị về sau sẽ không uống một viên thuốc.” Trên thực tế, lớn lên cô quyết cường giống hần, ai nói hai người là thân chị em ruột, huyết chảy trong mạch máu giống nhau!

Hần mặt không chút thay đổi nghiêm mặt ở tại nơi đó, luôn luôn không hề động. Kiên trì nửa ngày, cuối cùng mới vô lực nói, “Chị, chị còn nhớ rõ năm đó phí chữa bệnh cho ba cùng phí bồi thường cho người nhà của những người chết không?”

Tần Mộ Vũ gật gù đầu, cô làm sao có thể quên. Thời điểm khi bọn họ có chút tiền, cô luôn thúc giục Mộ Thiên đem tiền trả lại. Cô còn luôn luôn muốn mời bạn học của hần ăn cơm, nhưng là Mộ Thiên nói bạn học của hần định cư ở nước Mỹ, rất ít trở về.

Thanh âm lạnh nhạt của Mộ Thiên làm cho người khác cảm giác trong lòng nguội lạnh, “Kỳ thực... Kỳ thực tiền này là phí em cùng Tiểu Kiều ly hôn! Anh trai cô ấy cho em!” Hần từng từ từ nói ra, phảng phất như hần kể chuyện xưa của người khác.

Cô khiếp sợ quay đầu nhìn hần, giọng the thé nói, “Em nói cái gì?”

Mộ Thiên chính là kinh ngạc nhìn cô, “Chị, em vô dụng như vậy. Chị có hối hận năm đó đem cơ hội đi học nhường cho em không?”

Cô há mồm thở phì phò, phe phẩy đầu nói, “Em nói cái gì? Nói lại lần nữa xem! Không, chị không tin!”

Hần lại bắt đầu cười ha hả, cười đến nước mắt cũng rớt xuống dưới, cuối cùng ôm đầu chậm rãi ngồi xuống dưới, ở trước mặt cô gào khóc lớn.

Cô hấp khí, “Không, Mộ Thiên, em thế nào có thể làm như vậy? Lục Kiều làm sao bây giờ, em có hay không nghĩ tới cô ấy làm sao bây giờ?”

Hần ngẩng đầu, “Chị, vậy chị nói em lúc ấy nên làm cái gì bây giờ?”

“Chị, chị nói em lúc ấy nên làm cái gì bây giờ?” “Em lúc ấy có thể làm sao bây giờ?”

Đúng vậy. Hần lúc ấy nên làm cái gì bây giờ! Hần lúc ấy có thể làm sao bây giờ?

Cô chậm rãi trượt bánh xe, ôm đầu của hần, hai người ở trong phòng khách rộng lớn nhà mình như vậy không kiêng nể gì khóc lớn lên.

Mộ Thiên không hề hay biết tựa đầu gối lên trên đùi cô, thì thào tự nói “Chị, em không có tiền đồ như vậy. Tiểu Kiều ở thời điểm đó cho dù đi theo em cũng sẽ chịu khổ, đúng hay không?”

Nếu có thể, ai có thể dễ dàng buông tha cho vợ của mình! Nếu có thể, ai sẽ lấy tiền lãng nhục như vậy.

Cô nghĩ đến người đàn ông tây trang phẳng phiu kia, cặp mắt cao quý lãnh đạm kia. Nước mắt lại trào ra mãnh liệt!

Chỉ cần tưởng tượng chuyện tình phát sinh lúc đó đó của hai người, cô luôn không thể kìm nén đau lòng, đau lòng Mộ Thiên, đau lòng Lục Kiều! Đau lòng hết thảy chuyện tình giữa hai người!

Nếu không phải năm đó ba gây ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn kia, Mộ Thiên cùng Lục Kiều làm sao có thể đi đến tình thế như thế đâu?

Tần Mộ Vũ thở dài, “Lục Kiều, em cùng Mộ Thiên một điểm hi vọng cũng không có sao?” Lâu Lục Kiều cúi đầu, chính là trầm mặc.

Tần Mộ Vũ ôn nhu nói, “Lục Kiều, qua nhiều năm như vậy, Mộ Thiên hần luôn luôn yêu em, luôn luôn chờ em! Em quay đầu liếc hần một cái, không được sao? Chỉ cần em cúi bỏ khúc mắc này, em sẽ phát hiện Mộ Thiên rất cuộc có yêu em bao nhiêu!”

Nhưng là... nhưng là cô chính là giải không xong, không qua được. Bởi vì từng đã yêu sâu sắc, cho nên càng không qua được. Lâu Lục Kiều im lặng, một hồi lâu mới nhẹ nhàng mà nói, “Chị Mộ Vũ. Chuyện quá khứ hãy để cho nó qua đi. Đi qua nhiều năm như vậy, chúng ta đều thay đổi. Sớm đã không còn là chúng ta năm đó. Em cùng hần, quay lại không được... Cho dù quay lại, kết hôn thì có lẽ đến lúc đó vẫn là vết thương day dứt, chúng em ngay cả hôm nay sẽ phát sinh cái gì đều không thể đoán trước thì làm sao có thể cam đoan về sau chứ? Nếu đã như thế còn không bằng bảo trì tình trạng hiện tại... Cũng bảo trì những kỷ niệm tốt đẹp nhất trong lòng nhau.”

Tần Mộ Vũ thở dài, “Em không thử, làm sao mà biết được? Ai... Em cùng Mộ Thiên đều là người trưởng thành rồi, cộng lại đều sáu mươi năm, nếu có thể thử tha thứ, liền nỗ lực một chút...” Lâu Lục Kiều một mặt đau thương. Tần Mộ Vũ đành phải nói, “Chị cũng không nói thêm cái gì. Đến, chị dẫn em đi xem vài thứ.” Cô đem Lục Kiều đưa đến phòng ngủ của Mộ Thiên. Lục Kiều khó hiểu nhìn cô, cô trượt xe lăn, mở ra cánh cửa của phòng quần áo, “Bên phải cái ngăn tủ kia, em đi mở ra xem.” Nói xong, cô chậm rãi trượt xe lăn ra phòng ngủ.

Phòng giữ quần áo tràn ngập hơi thở của hần, rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi ngay cả tâm cũng đều rồi rầm. Cô lắc lắc đầu, nỗ lực xua tan hương vị của hần nhưng là khắp nơi đều là hương vị của hần, nghênh diện đánh úp lại, không chỗ lui, bất luận như thế nào cũng không thể tiêu trừ.

Cô không phải không nghĩ cùng hần sống cùng nhau như xưa nhưng là cô không qua được cánh cửa của bản thân. Tự tôn của cô, không cho phép! Kiều ngạo của cô, không cho phép!

Cô xót xa cơ hồ muốn khóc. Vì xua đi loại cảm giác chua xót này, vội mở ra tủ quần áo, tủ quần áo to như vậy chỉ treo vài món quần áo.

Một trắng một đen hai bộ quần áo. Màu trắng là quần áo của cô ngày đó kết hôn, màu đen là âu phục màu đen giá rẻ của hần ngày đó, quần áo được bao bên ngoài bằng các túi trong suốt dày đặc, hiển nhiên chủ nhân dụng tâm bảo dưỡng, thậm chí ngay cả nơ trên cổ áo của bộ tây trang đen vẫn còn.

Bên trong góc còn đặt một cái hộp nhỏ, nếu cô nhớ không lầm thì chiếc hộp này là hộp đựng chiếc nhẫn năm đó bọn họ mua.

Tay cô từng chút từng chút tiếp cận, tiếp xúc đến vải nhung mặt ngoài, “Ba” một tiếng mờ ra, rõ ràng là bọn họ nhẫn kết hôn!

Cô chưa từng có nghĩ tới đời này còn có thể nhìn thấy đôi nhẫn này. Ngày đó đem nhẫn trên tay tháo xuống, hung hăng ném ở trên mặt hân... Nhẫn “Tranh” một tiếng đánh rơi trên đất, lại lăn đến một cái góc nào đó... Cô vừa kéo cái hòm ra... Viên đá trên chiếc nhẫn kia cư nhiên còn rất sáng.

Ngày đó cô kéo cánh tay hân, tại một quán nhỏ của nhà thiết kế vô danh mua lấy. Cô liếc mắt chọn một cái, hân liền mua. Tuy rằng giá rẻ nhưng lúc ấy ở trong mắt cô, cũng là vật báu vô giá.

Nhớ tới lúc đó cô từng xem qua một tiết tấu kia, thế là cô kéo tay hân xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, miệng biên soạn lại ca từ, “Hôm nay em muốn gả cho anh... Hôm nay em muốn gả cho anh...”

Hân vừa đi vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô, khoe mắt đuôi lông mày đều là nồng đậm ý cười... Cô kinh ngạc nhìn, chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng chua xót, càng ngày càng nặng.

Nhưng là... Nhưng là... Bọn họ còn có thể thế nào đây? Cho rằng tất cả chưa bao giờ phát sinh qua sao? Nhưng trên thực tế chúng chân thật phát sinh qua! Cho dù cô có thể lừa gạt chính cô, nhưng là ba mẹ cô, anh trai, chị dâu thì sao? Bọn họ sẽ nhìn hân thế nào?

Sau khi cô ra khỏi phòng ngủ, Tần Mộ Vũ thấy vẻ mặt cô, thờ dài nói, “Lục Kiều, hi vọng em chớ có trách chị quấy rầy cuộc sống có lẽ đã yên ổn của em. Chị... Chị chính là nghĩ cuối cùng cho làm chút gì đó cho các em, không nghĩ các em lại bỏ lỡ lẫn nhau.”

Cô nhớ tới Thiệu Khiết Dư, cúi đầu nói, “Chị Mộ Vũ, Em... Em đã có bạn trai. Chính là ngày đó chị nhìn thấy.”

Tần Mộ Vũ không nói. Lâu Lục Kiều nói tiếp, “Mà bên người anh ấy, không phải có một người thật thích hợp sao?”

Tần Mộ Vũ nhẹ lắc đầu, “Em nói Khiết Dư sao? Nếu Mộ Thiên nguyện ý, đứa nhỏ đều đã chạy đầy đất rồi.”

Lục Kiều sâu kín nói, “Chị Mộ Vũ, em trước kia là không rõ, cho rằng kết hôn chỉ cần hai người có tình yêu là được, có yêu có thể vượt qua hết tất cả khó khăn. Chỉ cần hai người yêu nhau, có sữa thì cũng sẽ có bánh mì. Nhưng là hiện tại mới hiểu được, kết hôn không chỉ à muốn tìm người yêu nhất, mà là muốn tìm một người thích hợp nhất.”

Hân là người đàn ông đời này cô yêu nhất! Nhưng là đã xảy ra nhiều chuyện tình như vậy, cô như thế nào có thể không để ý đến cảm thụ của cha mẹ, cảm thụ của người nhà. Cô đã không còn là một đứa trẻ, không thể luôn luôn ích kỷ như vậy, người trưởng thành sẽ không thể giống đứa trẻ, tùy tâm sở dục, không kiêng nể gì quá chỉ vì cuộc sống của bản thân.

Cô nhìn ra bên ngoài cửa kính, bóng đêm khôn cùng, “Em chỉ có thể nói em cùng anh ấy không phải là thích hợp nhất của nhau, nhưng là em với chị giống nhau hi vọng anh ấy có thể hạnh phúc.”

Tình yêu của cô và hân có lẽ phát sinh tại thời gian sai lầm, địa điểm sai lầm, chính là bỏ lỡ lẫn nhau... Nếu ở vào thời điểm kia cho dù là cái tình trạng gì, hân đều nên chặt chẽ nắm lấy tay cô.

Nếu năm đó hân kiên trì với lời thề hôn lễ, cho dù tương lai là tốt hay là xấu, là gian nan hay là yên vui, hân và cô đều cùng nhau vượt qua. Cho dù là chuẩn bị nghênh đón cái dạng cuộc sống gì, hân đều luôn luôn thủ hộ ở bên người cô. Hân sẽ tin cô, tôn kính cô, yêu cô, cùng cô cùng nhau cười vui, cùng nhau khóc.

Có phải hay không, cùng nhau đến đầu bạc sao?

Ai cũng không biết! Bởi vì nhân sinh không có phim quay lại, không ai có thể trở lại quá khứ, lại lặp lại một lần nữa. Tựa như có câu nói, nhân sinh là một hồi không thể quay lại cũng không tái xuất hiện nữa. Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Còn có thể có được tình yêu sao?

Cô và Tạ Tiểu San tắm nước nóng, uống chút rượu. Khó có dịp được thả lỏng như vậy, ngay cả Tạ Tiểu San cũng vừa lòng mà nói liên tục, hiểu được cảnh xuân động lòng người là thế nào, “Cô chọn nơi thật đáng khen, làm hại tôi không muốn trở về công tác nữa.”

Lâu Lục Kiều cười liếc cô một cái, “Thật hay giả vậy? Nếu là thật, tôi muốn đi cầu thần. Cảm ơn Phật tổ phù hộ, ba hòn núi lớn đặt trên người đám nô lệ

chúng tôi này rốt cục đã được đỡ xuống.”

Tạ Tiểu San nghe được mầy liền dựng thẳng, “Cô nói cái gì? Tôi có đáng giận đến như vậy sao?” Lâu Lục Kiều vội vàng dùng sức gạt đầu, “Có! Tuyệt đối có!” Vừa nói vừa vui vẻ!

Tạ Tiểu San nói, “Tôi nghiêm khắc với các cô các cậu cũng là vì muốn mọi người tiến bộ thôi ——” Nói xong, cô cũng không nhịn được mà bật cười.

Hai người hàn huyên một chút, lại không biết như thế nào lại nói đến Tả Duẩn Bạch, Tạ Tiểu San hỏi cô, “Cô là thật lòng sao?”

Cô uống một ngụm, lơ đãng hỏi lại, “Cậu nghĩ sao?” Tạ Tiểu San liền nói, “Lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để kết giao sao?”

Lâu Lục Kiều nhướn mi nói: “Chúng ta đã là gái già rồi, lại sắp trở thành thánh nhân rồi, còn lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để kết giao có thể nào cô lại muốn tu luyện thành chiến phạt đi? Tôi thì không có vấn đề gì, dù sao cũng từng kết hôn mà cũng từng ly hôn qua.”

Thiếu chút nữa Tạ Tiểu San đem rượu trong miệng phun ra hết, “Thánh nhân? Chiến phạt? Trời cao đất dày ạ, tôi cũng không khoa trương đến vậy đâu.”

Lâu Lục Kiều không nóng không lạnh liếc cô một cái, “Tôi nhớ rõ hình như cô từ tiểu học, sơ trung đều học cùng tôi mà thậm chí có ba năm đều là cùng lớp mà. Chẳng lẽ cậu vừa sinh ra đã đi học sao?”

Tạ Tiểu San nói nhỏ, “Rõ ràng là nhỏ hơn cô mà!” Lâu Lục Kiều trắng mắt liếc cô một cái, “Đúng, là cô nhỏ hơn tôi, nhỏ hơn nửa tháng ha! Tôi nhớ rõ mà. Năm nay tôi đã.” Còn chưa dứt lời, Tạ Tiểu San đã bưng kín miệng cô, “Lão nương ta qua hai mươi lăm tuổi sẽ không tổ chức sinh nhật nào nữa. Không được nói tuổi của lão nương!” Phụ nữ cho dù thông minh đến cỡ nào, trong nội tâm vẫn muốn lừa mình dối người.

Hai người ở tuổi nước nóng cãi nhau âm ỉ, giống như trở lại thời trước đây vậy. Tạ Tiểu San nói cười luôn miệng, không phải không có cảm khái nói, “Haiz, chớp mắt một cái, mới chớp mắt một cái thì ra đã già mất rồi nha. Lúc trước chúng ta còn lên mạng gây gút, vầy, còn thoa son môi của chị tôi. Trông thật giống như con khi ấy, vậy mà cứ tưởng là đẹp lắm, cứ ở trước gương mà ngắm. Mới đây thôi mà, cứ ngóng trông được lớn lên. Nhưng mà bây giờ khi chúng ta đã thật sự trưởng thành, lại tình nguyện để trở về thời điểm kia. Vô tư vô lự. Thật là tốt! Một chuyện đơn giản cũng có thể vui hết cả buổi sáng!”

Lâu Lục Kiều gật gật đầu, “Đúng vậy. thật đúng là những năm tháng tốt đẹp.” Bởi vì không thể quay lại cho nên luôn tâm tâm niệm niệm, thật lâu không thể quên. Những niềm vui trước đây thật giản đơn, lớn lên rồi muốn đơn giản lại là một chuyện không dễ dàng chút nào.

Chỉ chớp mắt, cả hai đều đã qua ba mươi. Lâu Lục Kiều thở dài, giọng nói chìm xuống, cảm khái lại có chút bất đắc dĩ, “Chúng ta cũng không còn nhỏ nữa. Cha mẹ tôi tuổi đã cao, tâm nguyện duy nhất chính là muốn nhìn thấy tôi mặc áo cưới hạnh phúc mà kết hôn! Tôi đã tùy hứng một lần, không thể lại tiếp tục tùy hứng như vậy được nữa. Có lẽ tôi đã già thật rồi, tôi cũng không muốn lần thứ hai tùy hứng như vậy đâu!”

Trước kia vẫn nghĩ cha mẹ sẽ không già, vẫn sẽ ở với mình, cho dù mình đã phạm nhiều sai lầm, làm nhiều chuyện ngu xuẩn, bọn họ vẫn ở một nơi nào đó chờ mình trở về.

Nhưng sau khi cùng cha mẹ hoà hoãn, cô mới giật mình phát hiện, người mẹ dung nhan nhìn luôn cao quý, thật ra tóc đã bạc trắng, nếu không bị bạc như vậy, chỉ sợ nhìn thấy già hơn so với hiện tại đến hai mươi tuổi. Cô mới thân thiết mà nhận ra, cha mẹ đã già mất rồi.

Cô lại nhớ Thủy Mạt đã từng nói, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha mẹ không thể đợi, là bi ai lớn nhất đời người. Cha mẹ đã không còn nhiều cái tám năm để cho cô nữa.

Nếu cha mẹ thích Tả Duẩn Bạch mà cô cũng không chán ghét, như vậy không phải tốt lắm sao? Cái loại tình yêu đến chết đi sống lại này, gây sức ép tình cảm này đã không còn thích hợp với cô nữa rồi. Bình thân một chút, hẳn đó là một chuyện tốt!

Phòng Tạ Tiểu San ở tầng sáu, vì thế vừa đến tầng sáu đã phát tay chào cô. Cô một mình đi lên tầng chín. Trên hành lang không có bóng người, thật yên lặng! Cô cơ hồ có chút hối hận muốn đổi phòng! Vẫn có thể đồng tắc lư, tẩy la cả một chút.

Trên thực tế cô cũng chỉ là nhất thời xúc động mà thôi. Chờ đến khi thật sự đổi thành phòng 903, cô lại nghĩ mình bị làm sao vậy, tại sao lại xúc động như vậy. Có lẽ là do cách xa hoàn cảnh quen thuộc nên muốn phóng túng bản thân, tùy hứng một chút. Cũng có lẽ là do ký ức hai người ở trong này thật ngọt ngào, cho nên lơ đãng cô lại hay nhớ đến. Lần này khó có dịp lại đến một lần, liền ôn lại một chút cảnh vật giống như đã từng quen biết.

Cô lấy từ trong túi xách ra một tấm thẻ, vừa muốn kiểm tra, phòng bên cạnh vừa lúc có người mở cửa, cô theo phản xạ có điều kiện nhẹ quay đầu thì lại thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Ước chừng cô uống có hơi nhiều rượu, cho nên xuất hiện ảo giác. Nhưng người kia cũng thật giật mình, đứng lại tại chỗ, bộ dáng giống như không kịp trở tay, không thể tin được. Hồi lâu mới lên tiếng, “Tiểu Kiều.”

Lúc này cô mới xác định không phải là ảo giác. Bởi vì hẳn lại ở phòng 901!

Cô hơi kéo khoé miệng, “Xin chào!” Hẳn kinh ngạc hỏi han, “Sao em lại ở đây?”

Cô không biết phải giải thích như thế nào, “A. Là hoạt động của tạp chí chúng tôi. chọn nơi này. a. đã khuya rồi, ngủ ngon!”

Hắn nói, “Còn chưa muộn, có thể cùng nhau đi ăn khuya được không?” Cô vẫn cười, cự tuyệt, “Cảm ơn, tôi muốn đi ngủ!”

Hắn đứng cách đó không xa, gật đầu, “Được.” Cô chậm rãi đóng cửa lại, nhốt hắn ở bên ngoài.

Tại sao hắn lại ở căn phòng đó, không phải phòng đó không cho người ngoài thuê sao? Cô mang theo dấu chấm hỏi này, sau n lần lẩn qua lộn lại, mông lung chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, là điện thoại của Tạ Tiểu San đánh thức cô, “Mau dậy, đi ăn sáng với tôi.” Miệng cô mơ hồ, “Cô tự đi ăn đi, tôi buồn ngủ chết mất, cho ngủ thêm chút nữa.” Hiện tại là lúc nghỉ ngơi, cô có thể làm càn không thèm nghe lời bà chủ nữa.

Cũng không nhớ rõ những lời sau đó của Tạ Tiểu San là gì, cô lại ngủ thiếp đi. Cũng không biết vì cái gì, mang máng có một chút mong chờ, cứ tiếp tục ngủ như vậy, cũng thật là tốt.

Cuối cùng cô tỉnh dậy lúc giữa trưa, là do bị đói bụng mà tỉnh dậy. Qua loa đánh răng, rửa mặt, buộc chiếc đuôi ngựa liền chuẩn bị ra ngoài.

Cửa mở ra, ngẩn ngơ, hắn khẽ dựa vào tường, hơi quay đầu, “Cùng nhau ăn cơm nhé?”

Thật rõ ràng đây là đang chờ cô. Cô cũng không già mồm cái lão nữa, gật gật đầu.

Bất quá hai người từ thang máy đến nhà ăn đều không nói một lời. Hai bên cái gì cũng không nói, nhưng lại giống như cái gì cũng đều đã nói ra.

Hắn giống như gầy đi. Ngay cả bàn tay cũng thon dài thêm đôi chút. Tay hắn vẫn rất đẹp, sạch sẽ, thon dài trắng nõn, tựa như bàn tay của nhạc công đàn dương cầm. Một chút cũng không nhìn ra bóng dáng của người từ nhỏ làm ở đất vườn, khổ luyện mới thành, công tác lại càng cố gắng chăm chỉ, bây giờ rốt cục lại đứng trên người ta, diện mạo hiên ngang, không thua người khác lấy nửa điểm.

Đồ ăn từng món được mang lên, đầy cả chiếc bàn. Cô chỉ yên lặng vui đầu ăn, hắn cũng vậy. Phòng bao thật yên lặng, một tiếng chuông lại phá vỡ tất cả yên tĩnh. Cô lấy máy từ trong túi xách ra, trên màn hình thật to, cái tên Tà Duẩn Bạch nhấp nháy không ngừng.

Cô dừng lại hai giây mới nhấn nút trả lời. Tiếng cười của Tà Duẩn Bạch ở bên kia đầu dây chiến chiến địa địa truyền đến, “Lại ngủ nướng à?” Cô hạ thấp thanh âm xuống, “Không có đâu. Người ta đang ăn cơm trưa.”

Trên thực tế đêm qua vì gặp hắn nên cô không thể ngủ. Như thế nào hắn lại ở đây. Hơn nữa lại ở ngay căn phòng hai người từng định để cho con cái của hai người sau này nhớ đến. Nếu đây chỉ là trùng hợp, cũng không khéo như vậy đi!

Tà Duẩn Bạch bật cười, “Em khó có dịp đi nghỉ ngơi sớm như vậy chứ gì?” Cô nhẹ hừ mũi hỏi lại, “Việc gì em phải nói cho anh?”

Nói thêm vài câu nữa, cô mới tắt máy. Ngẩng đầu, hắn giống như cái gì cũng chưa nghe, rất chậm rất chậm mà ăn. Cô chậm rãi nói, “Anh ấy là bạn trai tôi”. Hắn không nói gì cả.

Cô lại nhẹ nhàng mở miệng nói. “Chúng ta một ngày nào đó đều sẽ phải kết hôn, đúng không?” Hắn vẫn không nói lời nào, một mực ăn cơm, động tác lại thật máy móc giống như tiết tấu của máy tính có điều khiển vậy.

Cô bình tĩnh nói, “Anh làm gì tôi không thể quản được, nhưng nhưng mà —— Mộ Thiên. tôi sẽ phải kết hôn.” Cuộc sống có nhiều lúc phải là như vậy, cùng một người này yêu đương, lại phải kết hôn với một người khác. Nhưng yêu nhau như vậy, trải qua một đoạn lữ trình cũng như một loại duyên phận. Hắn và cô một ngày nào đó cũng sẽ cùng người khác kết hôn mà thôi.

Hắn buông đũa, nhìn cô hỏi. “Vì cái gì, vì cái gì lại là hắn? Vì cái gì không phải là anh chứ?” Cô nắm lấy chiếc đũa ngừng thờ, không trả lời.

Hắn ngóng nhìn cô, “Lục Kiều, vì cái gì lại không phải anh? Chúng ta đã trải qua nhiều như vậy, so với ai khác đều hiểu biết lẫn nhau, cũng so với ai đều hiểu được hạnh phúc, hiểu được quý trọng. Vì cái gì lại không phải là anh chứ?” Ánh mắt hắn bình tĩnh tựa hồ nước, lý tính như thế, giống như đang nói chuyện của người khác vậy. Nhưng ai có thể biết tay hắn dưới bàn đã nắm thành nắm đấm, chặt đến nỗi không còn một tia máu.

Cô nở nụ cười, “Nhưng mà chúng ta đều bỏ lỡ.” Muốn quý trọng cũng đã không còn đường để đi.

Cô buông đũa xuống rồi nói “Bởi vì tôi vĩnh viễn cũng không thể quên được lúc anh cầm tiền nói chia tay với tôi.” còn có... còn có bởi vì cô không thể quên được đứa bé đã từng chân thật tồn tại kia nữa. Có lẽ đây là trừng phạt, trừng phạt lẫn nhau. Trừng phạt hắn, cũng là trừng phạt chính cô.

Cô và Tà Duẩn Bạch tiến triển thập phần thuận buồm xuôi gió, thậm chí còn nhận lời mời đến nhà hắn ăn cơm. Cô cầm một bó hoa tươi, cùng hắn tay trong tay, “ân ái” xuất hiện tại nhà hắn.

Mẹ Tà thì cô đã từng gặp qua, xinh đẹp quý phái, thấy cô chậm rãi nở nụ cười, thân thiện đón tiếp, “Lục Kiều, đến đây... đến đây, mau ngồi đi!”

Cô vội vàng dâng bó hoa tươi, “Cháu chào bác gái, bác trai.” Mẹ Tà liên thanh nói, “Tốt! Tốt! Đến là được rồi, tiêu pha làm gì đâu!” Quay đầu lại gọi giúp việc. “Đem cắm đi. Hoa này nở thật đẹp a! Ánh mắt Lục Kiều thật tốt!”

Cha Tà là lần đầu tiên cô gặp mặt, mặc áo lông ở nhà, bộ dáng mùi mẫn là người đàn ông của gia đình. Sự ôn hoà khó có thể mà liên hệ với những bài phỏng vấn về ông ta trên tạp chí. Bữa cơm này, cũng xem như hoà thuận vui vẻ.

Thật rõ ràng rằng, Tà gia đã chấp nhận cô. Nhưng chấp nhận cô hay chấp nhận bối cảnh nhà cô, cô cũng khó mà biết được. Cô không muốn đi tìm tòi

nghe, cũng không thể đi tìm tòi nghiên cứu nó. Trong cuộc sống làm gì có trắng ra trắng, đen ra đen rõ ràng đâu. Rất nhiều thời điểm mua hàng đều phải xem bao bì. Huống chi là con người?

Về đến nhà, cô lại nghĩ đến một việc. “Nghe nói anh có một cô em gái, đã đi làm.” Rõ ràng Tả Duẩn Bạch dừng một chút rồi mới nói, “Ừ, con bé không ở thành phố này, cho nên không có tham gia. Sao vậy em để ý sao?”

Cô cười lắc đầu, “Sao lại thế? Chỉ là đột nhiên nghĩ đến cho nên hỏi một chút thôi mà.” Xe dừng ở toà nhà của cô, cô vội bước xuống xe, vẫy tay tạm biệt hắn.

Rõ ràng giữa cô và Tả Duẩn Bạch chỉ có tình cảm bạn bè mà thôi, có lẽ giữa đó mơ hồ còn có một chút tán thưởng nhưng tuyệt đối không phải là tình yêu. Nói vậy, hắn cũng biết cảm giác của cô đối với hắn. Cô cũng bởi vì cha mẹ cùng thực tế, không thể không hoà hiệp. Nhưng hắn vì cái gì lại ép bản thân mình đâu? Ấn theo tính tình hắn nhất định không phải là một người dễ dàng hoà hiệp?

Do thời tiết đang vào mùa mưa nên mưa phùn kéo dài suốt ngày. Một hồi cô về đến nhà liền vọt vào phòng tắm, thông thả tắm một cái. Hong không tóc, uống một chén rượu hồng miễn cưỡng nằm trên sofa xem tạp chí.

Bên ngoài mưa dần lớn, hiện tại mưa đang giăng dụa, hạt mưa “bộp bộp bộp” đánh xuống đất cùng thủy tinh, lại theo thủy tinh uốn lượn để lại một đường uốn lượn dài.

Mới hưởng thụ một lát, chợt nghe có người nhàn chuồng cửa. Cô đứng dậy, thật ngoài ý muốn trên màn hình trả lời lại thấy bóng dáng quen thuộc của Tả Duẩn Bạch, ấn chốt cửa cô kinh ngạc hỏi, “Sao quay lại tìm em?” Giọng nói của Tả Duẩn Bạch khàn khàn, lộ ra một cổ một mồi chán chường, “Lục Kiều, anh muốn gặp em.”

Cô nhắm mắt lại, lông mi không ngừng rung động, lại càng không ngừng tự nói với bản thân, “Minh cùng anh ấy chỉ là bạn bè, chỉ là bạn bè mà thôi.” Lại mở mắt ra, ấn chốt mở cửa.

Khi Tả Duẩn Bạch đứng ở trước mặt cô, cô cơ hồ bị dọa cho nhảy dựng. Cả người hắn không biết làm sao lại bị mưa làm cho ướt đẫm, giống như mới bị vớt lên từ dưới sông, ướt sũng, thập phần tiêu sái, vạn phần suy sút. Tả Duẩn Bạch là người rất chú ý về bề ngoài, mỗi cách ăn mặc đều không làm thất vọng về bề ngoài phung phí phóng khoáng này của hắn. Hôm nay lại không biết chịu phải đã kích gì nữa!

Lông mày của cô phồng chùng đã thất lại, “Anh làm sao vậy? Bị thất tình à? Đem mình thành như vậy!” Hắn không nói gì, chỉ nhìn cô, nước mưa tí tách từ trên người nhỏ xuống. Vẫn cứ nhìn cô, giống như một con cún bị lạc đường vậy.

Hắn tiến lên một bước, ôm cổ cô, ngữ khí thật suy yếu, “Lục Kiều, để anh ôm một chút, chỉ một chút thôi.” Tựa hồ hắn bị cái gì đó đã kích.

Cô có chút cự tuyệt nhưng hắn ôm thật chặt, làm cô không thể động đậy được, “Rốt cuộc là làm sao vậy?” Đầu hắn chôn ở hõm cổ cô, mái tóc ướt sũng dán vào da thịt cô. Cô vừa mới tắm qua nước nóng. Cô hẳn là nên đẩy hắn ra nhưng cư nhiên lại không làm thế. Mặc cho nước mưa lạnh lẽo từ tóc hắn rơi trên cổ cô, lại chảy vào trong quần áo.

Một lúc sau, hắn mới buông cô ra. Sàn nhà chỗ hai người đứng đã một mảnh ướt đẫm. Cô mềm lòng, đẩy hắn “Trước tiên anh đi tắm cái đi.”

Quần áo lúc trước của Tần Mộ Thiên đều ở trong này, cô đã sớm dọn dẹp, ném cũng không được mà để lại cũng không được, cuối cùng chỉ có thể đặt vào phòng chứa đồ linh tinh. Hiện tại không còn cách nào khác, cô chỉ có thể đưa cho hắn.

Chờ hắn tắm xong, cô đã đem đồ đặt ở cửa phòng tắm, “Anh mặc tạm một chút nhé.”

Tả Duẩn Bạch mặc vào, cư nhiên lại rất vừa. Cô pha một ly nước mật, đặt lên bàn, “Anh có khoẻ không?”

Hắn không nói gì, cả người xuất thần. Cô lại nói, “Anh uống chén này đi, em đi tắm một lúc sẽ tiễn anh về.”

Chờ khi cô đi ra, Tả Duẩn Bạch còn chưa đi nhưng nước mật đã uống xong rồi, ngả đầu nằm trên sofa. Cô tiến đến khẽ gọi hắn, “Ê, Tả Duẩn Bạch, anh đứng dậy cho em.”

Tựa hồ hắn ngủ thật say, một chút phản ứng đều không có. Cô đẩy đẩy hắn, hắn vẫn không có phản ứng. Trong lòng cô không biết như thế nào lại bắt đầu cuống lên, “Tả Duẩn Bạch.”

Khi bàn tay chạm vào hắn, thật nóng. Cô mạnh dạn sờ trán hắn, trời ạ, thật sự rất nóng. Tên thần kinh này, không việc gì lại đi tắm mưa, còn tưởng mình là kẻ vô địch thanh xuân đôi mươi sao?

Trong hoảng hốt Tả Duẩn Bạch cảm giác có vật thể lạnh lẽo chạm vào trán mình, có người thật dịu dàng gọi hắn rồi lau mồ hôi, lau tay cho hắn.

Trong lòng trở nên ấm áp, an tâm thoải mái.

Lâu Lục Kiều sau ba lần đổi túi đá cho hắn xong, lúc này mới có thời gian ngồi trên giường mà thờ phào. Ánh mắt chuyển qua mặt Tả Duẩn Bạch, phát hiện môi hắn thật khô, chuẩn bị đứng dậy lấy chén nước, vừa đứng lên thì hắn lại chụp lấy tay cô, “Tiểu Kỳ, đừng đi.”

Đời này có người gọi cô là “Tiểu Kiều” nhưng cho đến giờ cũng chưa ai gọi là “Tiểu Kỳ” cả. Hắn là cô nên ghen, dù sao hiện tại trong mắt người khác cô là “bạn gái chính quy” của hắn. Nhưng cô một chút cũng không có, phản ứng đầu tiên chính là cái tên này tựa hồ thật quen tai.

Cô cúi đầu nhìn Tà Duẩn Bạch thì ra cũng là một tên gốc a, bộ dáng của hắn nhất định là yêu phải một cô gái không yêu mình, nếu không có mấy ai chống cự được cực phẩm như hắn cả.

Haizz, cùng là người lưu lạc chân trời, gặp nhau lại thành quen biết a!

Hắn vẫn như trước mơ mơ màng màng, nói lời vô nghĩa, “Tiểu Kỳ..... Tiểu Kỳ..... Đừng đi..... Em không được đi..... Tiểu Kỳ”

Vì hắn đã giúp cô rất nhiều, cô cúi người dịu dàng dỗ hắn, “Được, được..... Em không đi. Em lấy chén nước cho anh, được không?” Dĩ nhiên hắn sẽ không trả lời nhưng lại chậm rãi buông lỏng tay.

Cô tự mình thử một ngụm nước, lúc này mới bón cho hắn uống, “Chậm một chút, cẩn thận.....” Hắn rá nghe lời, miệng từng ngụm từng ngụm uống hết nửa chén.

Sau đó vẫn nắm lấy tay cô, thì thào nói, “Tiểu Kỳ..... Tiểu Kỳ, đừng đi, đừng đi..... Đừng rời anh.....” Cô tựa sát vào bên giường vẫn không ngừng dỗ hắn, “Được, em không đi!”

Đột nhiên, cô ngẩn ngơ nếu cô không nhầm thì em gái hắn tên chính là Tà Duẩn Kỳ.

Ngày hôm sau khi Tà Duẩn Bạch tỉnh lại, cô vừa lúc cũng mới đi mua cháo ở ngoài về, hướng hắn giơ cái gói to lên, “Dậy rồi sao, đến đây, em mua bữa sáng cho anh.”

Tà Duẩn Bạch nghe lời ngồi xuống, khôi phục lại bộ dáng bình thường, cười hề hề như kẻ trộm, “Ngại quá, đêm qua uống hơi nhiều, không quá rầy gì em đi?” Cô đưa thìa cho hắn, “Đứng vậy, đứng vậy. Anh không quá rầy uộc hện hò của người ta. Anh mau ăn đi.”

Sau lần đó, Tà Duẩn Bạch thỉnh thoảng sẽ đến nhà cô ngồi một lát. Chuyện này bị Tạ Tiểu San ở trong điện thoại nghe được tiếng hắn, còn cười cô, “Chúc mừng, chúc mừng nha, rốt cục cũng chung phòng”

Trên thực tế cô và Tà Duẩn Bạch chỉ là bạn bè mà thôi, không phải là người yêu. Tựa hồ là vô tình mà đến với nhau!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hôn ước cùng yêu không quan hệ

Cô chỉ cảm thấy hôm nay vừa vào văn phòng, không khí thực quái dị. Cô mới vừa xuất hiện, mọi người đầu đầu chuyển hướng về phía cô, cơ hồ chỉ trong nháy mắt liền quay đầu đi.

Cô giống như thường ngày đi vào văn phòng của mình, chân trước mới tiến vào cửa, Tạ Tiểu San phía sau liền tiến vào. Sau khi tì mĩ đánh giá cô, mới có quái mở miệng, “Cô hôm làm gì mà tôi gọi điện qua không được, đã lên mạng xem qua tin tức chưa?”

Cô tức giận nói, “Ngày hôm qua tăng ca đến nửa đêm, vừa mới dậy, điểm tâm còn không có ăn đã bị cô thúc giục đi làm, mà còn chưa có thời gian lên mạng. Có tin tức gì sao?”

Tạ Tiểu San gật gật đầu, “Hiểu được, hiểu được.” Sau vài câu hiểu, liền mặc danh ký điếu đi ra ngoài.

Cô một bên mở máy tính, một bên lấy điện thoại di động ra. Xem ra bí mật ngay ở trên mạng rồi. Bất kể cái gì này nọ thì có liên quan gì đến cô đâu?

Nhưng là cư nhiên thật sự cùng cô có liên quan. Vốn là đệ nhất mỹ nữ giới giải trí Diệu Linh Linh cùng một phú thương anh tuấn nửa đêm xuất hiện tại cửa khách sạn bị chụp ảnh. Ảnh chỉ có vài tấm, hai người một trước một sau, tuy rằng cũng không có ánh mắt trao đổi nhưng xuất hiện tại cửa khách sạn mà lại là nửa đêm, tuyệt đối là chuyện có thực.

Diệu Linh Linh hiện tại là ngôi sao nữ sáng giá nhất của giới giải trí, khuôn mặt kiều mị, dáng người nóng bỏng, hơn nữa là có kỹ thuật diễn rất tốt. Mấy bộ phim điện ảnh đều rất đắt khách, năm trước còn giành được danh hiệu diễn viên quốc tế, khó nhất là cô ta là một trong số ít những người trong ngành giải trí giữ mình trong sạch, chưa có chuyện xấu.

Sở dĩ tin tức này một khi công bố, liền có vô số chuyện thay đổi theo, mọi người cũng bắt đầu tìm người nhưng cô không cần, bởi vì cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra, vị phú thương anh tuấn này chính là Tần Mộ Thiên.

Cô dứt khoát mở ra giao diện trang web trên máy tính. Diệu Linh Linh bị bức đóng cửa ở nhà, tỏ vẻ sẽ không trả lời vấn đề gì. Bởi vì ở trong xã hội này đều có người nhận ra Tần Mộ Thiên, cho nên có các phóng viên canh giữ ở trước ký túc xá của hắn.

Còn có cái gọi là mối quan hệ giữa con người với con người, tiêu biểu chính là những người bạn thân đã bộc lộ phần khích. Còn có đêm ngày sinh của Tần Mộ Thiên, bằng cấp, tiểu sử, tài sản, thậm chí bạn gái đều bới móc ra, phần khích đến mức lôi cả sự kiện năm XX trước ra. Truyền thông còn suy tính đến ngày hôn lễ của hai người.

Mà khi nhìn đến hình ảnh mơ hồ của mình trên ảnh chụp cư nhiên đã ở trên mạng, cô cảm thấy nhanh chóng sụp đổ, mà hình ảnh này cả đời cô cũng thể quên được. Chính là bữa tiệc tối cuối năm của công ty cùng cô với bộ đồ trắng. Cũng may ảnh chụp quá mức mơ hồ, diễn đàn từ đó mới thôi không có đem tư liệu của cô lấy ra.

Nhưng những người trong văn phòng cô không cần nói ảnh chụp, chỉ cần một cái hình cắt là có thể đem cô chuẩn xác không có lầm nhận ra. Trách không được mọi người lại có phản ứng như vậy.

Trừ bỏ cô trong ngoài không phản ứng, những người còn lại quả nhiên là mười phần phần khích. Cô vờ vờ nhìn hơn một giờ còn không có xem hết, Tạ Tiểu San lại tiến vào, “Cô cảm thấy được cái gì không?” Lâu Lục Kiều nhún vai, “Cô cảm thấy sao?”

Tạ Tiểu San giật giật khoe miệng, “Mọi chuyện đều có khả năng mà, cô có khỏe không?” Lâu Lục Kiều nở nụ cười ra tiếng, “Tôi sao? Tốt lắm mà cô suy nghĩ cái gì vậy? Tôi cùng hần sớm đã không còn quan hệ gì nữa rồi!”

Tạ Tiểu San “ừ” một tiếng mới nói, “Giữa trưa tôi mời người ăn cơm, địa điểm tùy cô chọn.” Lâu Lục Kiều nói, “Thật hay giả? Không đau lòng vì số tiền bỏ ra mời cơm tôi sao?” Tạ Tiểu San đưa ra một bộ dáng đau lòng, “Nhiều nhất tôi chuẩn bị nhiều tiền là được. Thế nào?”

Lâu Lục Kiều cười không ngừng, “Không ăn cùng cô được, cô còn không biết là tôi ăn rất nhiều sao?”

Nói xong mấy câu, Tạ Tiểu San liền quay về văn phòng của mình, trong phòng lập tức lạnh xuống. Coo đột nhiên cảm thấy tâm nhất thời một trận buồn bực khó chịu.

Như vậy không tốt sao? Hai người đều có cuộc sống riêng, đều có đều con đường riêng, có thể mỗi người đều có niềm vui riêng.

Nhưng là một ngày qua đi ở nơi nào đó luôn cảm thấy khó chịu, rầu rĩ, có điểm đau, giống như bị người hung hăng một quyền.

Tạ Tiểu San mời cô ăn cơm trưa lại mời cô ăn bữa tối. Cô cảm thấy như cầu không ăn nhiều, hỏi Tạ Tiểu San một chút, “Cô cảm thấy độ chân thật cao sao?”

Tạ Tiểu San chỉnh lại tư thế, nghiêm cẩn đối diện với cô, “Ta vừa mới đã gọi điện thoại cho cô ấy. Cô có biết, bọn họ là paparazzi có độ nể cảm cao, dù gió thổi cỏ lay đều không thể gạt được mấy người đó. Bất quá cô ấy chỉ theo ta nói bốn chữ: không thể nói được. Cô ấy một chút tin tức cũng không có. Bất quá A Mỹ nói cô ấy vừa thấy đến ảnh chụp bạn gái trước đưa lên liền biết là cô ... Cô ấy vui đùa nói muốn hay không hẹn với cô một buổi phỏng vấn? Tôi trực tiếp đem cô ấy đuổi về...”

“Mặt khác nếu phát biểu theo cái nhìn cá nhân, ta cảm thấy có khả năng đó. Cô xem dáng người khuôn mặt Diêu Linh Linh với cô giống nhau. Cô có biết đàn ông thích phụ nữ kỳ thực là cố định một khuôn mẫu.” Vừa nói, một bên còn không quên ngắm nhìn cô

Cô từ chối cho ý kiến nói, “Vậy sao?” Cho dù thật là như thế, cũng cùng cô không quan hệ. Hần chung quy cũng bắt đầu có cảm tình mới, bất luận là Thiệu Khiết Dư hay là Diêu Linh Linh, hần chung quy bắt đầu không còn ở trong nhân sinh của cô.

Cô buông chiếc thìa xuống nhìn Tạ Tiểu San, bình tĩnh quay lại nhìn chính mình mà nói: “Kỳ thực tôi thật sự không có cái gì đặc biệt khổ sở hoặc là đặc biệt buồn bực linh tinh. Tôi cùng hần sớm đã chia tay, hơn nữa tôi đã có bạn trai. Nếu chuyện này là thật, tôi còn muốn chúc mừng hần. Hần tìm Diêu Linh Linh, tốt lắm không phải sao? Người ta hiện tại là minh tinh điện ảnh quốc tế hot nhất hiện nay, có khuôn mặt thiên sứ, đáng người hấp dẫn, muốn mĩ mạo có mĩ mạo, muốn phẩm vị có phẩm vị. Nói thật, tôi còn không bằng người ta đâu! Tất cả đều đã qua rồi. Hần tìm người mạnh hơn tôi, so với hần đi tìm một tiểu bảo mẫu linh tinh tốt nghiệp tiểu học thì tốt hơn nhiều. Nếu hần thực sự muốn tìm loại này, tôi đây thật sự không bằng đầu đâm chết luôn đi.”

Có lẽ mỗi người phụ nữ đều là như thế, bạn trai trước gặp một người so với chính mình xuất sắc hơn thì cũng không có lời nào để nói. Nhưng là cái gì cũng đều không bằng mình, khẳng định phụ nữ kia buồn bực muốn chết, thậm chí cảm thấy cùng người này nói qua đều là một loại sỉ nhục.

Cơm chiều xong lại cùng Tạ Tiểu San đi SPA, lúc này mới vẫy tay nói lời từ biệt, đều tự lái xe về nhà. Trước khi lên xe còn đến trước cửa xe, cô cố ý hỏi Tạ Tiểu San “Nếu không tạp chí kỳ này của chúng ta hẹn Diêu Linh Linh làm bài phỏng vấn, giống Viên Viên lần trước, tuyệt đối dễ bán, khẳng định thuộc loại vừa lên thị trường liền bán hết.”

Tạ Tiểu San ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Được. Cô đi phụ trách thực thi!” Cô hướng nàng cô ta cười, “Nghĩ muốn tốt thì mỗi lần đều là tôi xông ra phía trước. Lần này đổi cô. Tôi chờ nghe tin tức tốt của cô! Ha ha!” Dứt lời, giống trong phim truyền hình phối hợp diễn, cười xấu xa nghiêng ngang mà đi.

Bạn tốt chính là như thế, luôn dùng thực tế hành động để an ủi. Tạ Tiểu San toàn bộ hành trình đều là quét thẻ mời khách, còn làm cô cười suốt.

Còn có Thủy Mạt, tuy rằng chồng cô ấy đi ra nước ngoài nghỉ phép. Sau khi nhận được tin tức, giả bộ cái gì cũng không biết gọi điện thoại đến nói bóng nói gió. Ai, nhân sinh của vị bằng hữu này..., là sẽ thu phục được ông xã của mình rồi nha.

Đã gần đến đêm khuya, trên đường xe cô đã không còn nhiều lắm, xưa nay chỗ đèn xanh đèn đỏ náo nhiệt giờ cũng có vẻ lạnh tanh.

Cô đạp xuống chân ga, chờ đèn đỏ đi qua. Chấn nản cảm lấy di động trên đồng hồ đo, mở lên xem tin tức, vẫn như trước tin tức đầu tiên của trang web là hấn.

Cô còn chưa kịp nhìn ảnh chụp của hấn, chỉ cảm thấy một trận va chạm kịch liệt từ đuôi xe đánh úp lại. Sau lại liền cái gì cũng không biết ... Cô lơ mơ tỉnh lại trong vị cồn, đập vào mắt là vách tường trắng xoá, khăn trải giường trắng xoá, cách bài trí này đã sáng tỏ nơi này là bệnh viện.

Cô cố gắng dịch chuyển cái đầu nặng nề, chỉ nghe thanh âm vui sướng của mẹ truyền đến, “Kiều Kiều tỉnh rồi, Kiều Kiều tỉnh rồi...” Cha mẹ, anh trai, chị dâu đều xuất hiện ngay trước mặt cô.

Cô chớp chớp mắt, “Con thế nào lại ở chỗ này?” Mẹ cô vội nói “Con gặp tai nạn xe cộ ... Là có người say rượu, một đám bệnh thần kinh, từ phía sau đâm lên xe của con ...” Từ nhỏ đến lớn, Lâu Lục Kiều đều chưa bao giờ gặp mẹ cô mắng người, hôm nay cư nhiên đều mắng ra là những kẻ bệnh thần kinh, có thể thấy được bà ấy đã chịu đến cực điểm.

Ánh sáng lóe lên, cô mơ hồ nhớ ra. Từ cửa hàng spa ra, cô cùng Tạ Tiểu San vẫy tay tạm biệt rồi đều tự lái xe về nhà. Ở một giao lộ nào đó, nhân lúc đèn đỏ ngừng lại, thời điểm cô dừng xe chờ đợi còn lấy điện thoại di động ra, đang nhìn về tin tức của hấn... Cuối cùng chỉ nhớ là nghe được một tiếng vang thật lớn, chỉ cảm thấy bản thân bị chấn động mãnh liệt, trên trán cảm thấy rất đau nhức... Bác sĩ nói trừ bỏ não bộ có chấn động, những chỗ khác chỉ là bị thương ngoài da, không có gì trở ngại. Sau khi tỉnh lại không lâu, bản báo cáo xem xét não bộ cũng đã có, không có vấn đề gì, chính là phải ở lại bệnh viện để quan sát thêm vài ngày. Anh trai nửa đùa nói anh cô mua xe không tồi, chiếc xe kia có thể chịu được sự va chạm đó, bằng không nửa cái mạng đã không còn.

Cái gọi là bệnh nhỏ là phúc, mẹ cô luôn luôn vây quanh giường bệnh của cô, bưng trà rót nước, gọt hoa quả, còn muốn gọt vỏ rồi từng miếng từng miếng dứt cho cô ăn.

Cô chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt, tựa hồ nhớ tới hồi còn nhỏ. Cô ngẫu nhiên sinh bệnh, mẹ luôn sẽ như thế, không ngủ không ngừng chăm sóc cô.

Cô chậm rãi nghiêng mình, tựa đầu cọ trên đùi mẹ rồi thì thào nói: “Mẹ, con cảm thấy bản thân hiện tại rất hạnh phúc.” Mẹ cô hai tay cầm hoa quả, gạt mình trong chốc lát không dấu vết hít hít cái mũi “Đưa nhỏ ngốc, nói cái gì ngốc vậy...”

Suốt buổi chiều, liền gối lên đùi mẹ, nặng nề ngủ đi. Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa, tĩnh tế tiến vào, an bình tĩnh lặng.

Tả Duẩn Bạch sáng sớm đã tới, buổi tối lại mang một bó hoa tươi lớn tới đây, mẹ cô cùng chị dâu thấy thế liền không nói gì liền trở về nhà xem Tiểu Dương, để lại không gian riêng cho bọn họ.

Tả Duẩn Bạch hỏi, “Thế nào rồi?” Cô gật gật đầu, “Vâng, tốt hơn nhiều. Chính là đầu có đôi khi vẫn còn choáng váng.”

Tả Duẩn Bạch nói “Đây là nguyên nhân do não bị chấn động, may mắn không nghiêm trọng.” Cô lại “uh” một tiếng. Tả Duẩn Bạch nói, “Mẹ em nói em một ngày không thể nào ăn cái gì? Không có khẩu vị sao?” Cô lại gật gật đầu.

Tả Duẩn Bạch nửa đùa nói, “Em muốn ăn cái gì. Anh đi mua cho em? Cho dù là ở nước ngoài, anh cũng bay tới mua cho em!”

Lâu Lục Kiều cười hi hi, “Thiệt hay giả? Em muốn ăn đồ ngọt, ở đường XX. Anh có thể đi mua giúp em được không?”

Tả Duẩn Bạch cư nhiên liền đồng ý, “Được, anh giúp em đi mua. Chính em để ý, nếu có chuyện gì liền lập tức ấn chuông ở đầu giường.”

Lâu Lục Kiều nói, “Được nhưng là em thật sự thất rất nhàm chán, có thể mượn di động của anh lên mạng không?” Tả Duẩn Bạch nhìn cô, cười tươi như hoa, giống như kẻ trộm xấu xa, “Em sẽ không phải là muốn điều tra anh chứ?” Lâu Lục Kiều cười ha ha, “Đúng vậy. Thế anh có đưa không?” Tả Duẩn Bạch chính là cười, “Đưa chứ! Em cầm đi! Chậm rãi mà xem!” Đưa điện thoại di động cho cô, lúc này mới ra khỏi phòng bệnh.

Di động của cô bị đánh bay, có lẽ đã muốn vỡ, cho dù không vỡ, giờ phút này cũng bị giữ trong túi hồ sơ của cảnh sát.

Trên Internet vẫn là đầy dẫy các tin về hấn cùng Diêu Linh Linh. Bất quá hai người đều không có phản ứng gì. Nhưng càng trầm mặc như thế này, truyền thông lại càng đuổi theo không thôi.

Có người gõ gõ cửa, cô nghĩ là y tá, đầu cũng không có ngẩng đầu mà chỉ nói “Mời vào.” Người tới đứng ở cửa nửa ngày, cũng không có chút động tĩnh gì.

Cô lúc này mới ngẩng đầu, cư nhiên là Tần Mộ Thiên.

Thanh âm của hấn có điểm khàn khàn, thần sắc cũng thập phần tiêu tụy “Em... Em... Đã tốt lên chưa?” Cô gật gật đầu: “Vâng, cảm ơn.” Hấn cuối cùng là thế nào mà gầy như vậy, lần trước ở suối nước nóng của khách sạn gặp được hấn thì cô cũng đã cảm thấy hấn đã gầy đi. Nhưng là lần này hấn tựa hồ càng gầy hơn.

Trầm mặc hồi lâu, hấn mới nói một câu, “Cái kia là giả.” Cô lại “uh” một tiếng.

Cái gì nói cũng như không nói, không tiếng động, không có âm thanh nào, đại khái chính là như vậy. Nhưng là chính cái dạng trầm mặc thế này, hấn cũng cảm thấy có loại không nói nên lời.

Mãi cho đến khi Tả Duẩn Bạch cười đẩy cửa tiến vào, “Xem này, anh mua cho em cái gì?”

Nhìn thấy Tần Mộ Thiên, mặt cũng không đổi sắc, vẫn như trước cười khanh khách chào hỏi, “Xin chào.” Tần Mộ Thiên cũng hơi hơi cúi đầu “Xin chào.”

Tà Duẩn Bạch mở nắp hộp ra, một cỗ mùi thơm ngát lập tức lan tỏa ở trong phòng, thật tự nhiên dùng muỗng nhỏ xúc một miếng, đưa đến bên miệng cô “Ăn đi.”

Trường hợp thế này giống như cây kim trong mắt, Tần Mộ Thiên đứng ở nơi đó có điểm xấu hổ ho khan một tiếng mới nói, “Không quấy rầy hai người, tôi đi trước.”

Tần Mộ Thiên vừa ra khỏi phòng bệnh, Lâu Lục Kiều liền đưa tay nhận lấy “Em tự ăn.” Tà Duẩn Bạch đưa cho cô, tùy tay cầm lấy di động của mình, trong lúc vô ý đụng phải bàn phím, ảnh chụp hiển thị trên trang web rõ ràng là người đàn ông mới vừa rồi đi ra ngoài.

Hắn nhàn nhạt mở miệng, “Bạn trai trước của em?” Cô khẽ “ừ” một tiếng, sau lại nghĩ đến một chuyện rồi lập tức cải chính, “Đúng một nửa, đó là chồng trước của em!” Nếu cùng nhau nói đề tài này, cô cũng không cần phải giấu diếm. Huống hồ ngay từ đầu cô đã nói rất rõ ràng, quang minh chính đại.

Tà Duẩn Bạch tựa hồ có chuyện muốn nói, một lát mới mở miệng, “Lục Kiều, trong khoảng thời gian này anh kỳ thực luôn luôn nghĩ sẽ nói cho em, anh đã mua nhẫn kim cương, muốn hỏi em có đồng ý cùng anh kết hôn không?”

Cô thiếu chút nữa là bị nghẹn bánh ngọt mà chết. “Anh không phải điên rồi chứ? Vẫn là xem em bị thương thấy em đáng thương, đồng tình với em sao?”

Tà Duẩn Bạch âm thầm cười, có chút đau thương, “Em cảm thấy anh đang nói đùa sao? Anh đã hơn ba mươi, em gái anh cũng sắp có con nhỏ rồi.”

Lâu Lục Kiều rốt cục đem đồ ngọt nuốt xuống, “Nhưng là chúng ta ở bên nhau cũng không quá lâu, anh không thấy là quá nhanh sao? Bất cứ chuyện tình gì dù sao cũng phải có quá trình chứ!”

Tà Duẩn Bạch lại khôi phục thần sắc vô lại, “Nắm tay còn không dễ dàng sao?” Nói xong kéo tay nàng. Nàng đẩy tay ra cười nói với hắn, “Tránh ra”.

Hai người vui đùa ầm ĩ một chút, Lâu Lục Kiều mới nghiêm mặt nhìn hắn nói, “Tà Duẩn Bạch, có lẽ bắt đầu một đoạn tình cảm lưu luyến mới là phương pháp tốt nhất để quên đi một đoạn tình cảm lưu luyến cũ. Nhưng là hôn nhân thì không phải như vậy! Tình yêu là chuyện của hai người! Nhưng là hôn nhân...” Nàng nhớ tới đoạn hôn nhân kia từng không được chúc phúc, thờ dài mà nói “Hôn nhân là chuyện của hai gia đình.”

Tà Duẩn Bạch gật gật đầu, “Anh biết. Em có thể suy nghĩ thêm về đề nghị của anh, kỳ thực cùng anh kết hôn cũng không tồi. Dù sao thân phận cùng bối cảnh của chúng ta tương đương, lại hiểu rõ... Rất nhiều người không phải nói kết hôn muốn môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc sao? Chúng ta rất phù hợp với tất cả điều kiện của bọn họ!” Nói xong, bản thân bật cười trào phúng.

Lâu Lục Kiều hạ thấp lông mi, nhìn không ra biểu tình gì, chỉ gật gật đầu, “Được. Em đồng ý với anh em sẽ suy nghĩ!”

Nếu có một ngày, cô không thể không kết hôn. Dù sao người kia sẽ không là hắn, như vậy Tà Duẩn Bạch cũng là một lựa chọn không tồi. Dù sao đường còn dài, cô một mình cũng thật cô đơn tịch mịch. Hơn nữa cũng không biết người chân chính thuộc về cô khi nào mới đến, rốt cuộc có thể hay không đã đến rồi. Như vậy dọc đường tìm một người cùng nhau nói nói cười cười cũng không sai cho nên đến tận bây giờ cô cũng không bài xích mối quan hệ cùng Tà Duẩn Bạch, tuy rằng Tà Duẩn Bạch cũng không yêu cô. Có ai quy định hai người kết hôn nhất định phải yêu nhau sao? Không có, không phải sao?

Thời điểm Tạ Tiểu San đến, cô mờ mịt nhắc tới chuyện này. Tạ Tiểu San kinh ngạc miệng có thể nhét một cái trứng gà, “Cô bị xe đâm còn có thể đâm ra một người đàn ông hướng cô cầu hôn! Đủ mạnh nha!”

Lập tức ai oán mà cảm khái, “Con bà nó, cô đều đã sắp hai lần kết hôn rồi. Tôi phải xem lại tiềm năng ẩn chứa của mình mới được.”

Nhìn Lâu Lục Kiều biểu tình dờ khóc dờ cười, Tạ Tiểu San vòng vo chuyển tròng mắt nói “Nhưng là tôi cảm thấy vẻ mặt của cô không giống với người phụ nữ vừa được cầu hôn nha.”

Lâu Lục Kiều nói, “Tôi đây phải có cái biểu tình gì? Đốt pháo chúc mừng sao?”

Tạ Tiểu San phát huy mãnh liệt tinh thần bát quái ham học hỏi, “Vậy cô sẽ đáp ứng hắn sao?”

Lâu Lục Kiều bình tĩnh trả lời người trước mặt mình, “Không biết!”

Cô thật sự không biết. Nếu vì cha mẹ, cô hẳn là nên đồng ý nhưng là nếu theo nội tâm, cô hẳn là sẽ nói không. Bởi vì cô không nghĩ lại kết hôn. Cho nên cô thật sự không biết.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tạm biệt, người yêu của tôi

ôi vì Tần Mộ Thiên cùng Điều Linh Linh thời gian dài không phản ứng gì, hơn nữa sau nửa tháng không chụp được hình ảnh nào liên quan đến hai người, tiêu đề của vụ tai tiếng tình dục này từ từ nhạt dần, nhanh chóng bị một tiêu đề khác thay thế, cuối cùng không giải quyết được gì.

Cô nằm trên chiếc giường mềm mại thoải mái của mình, bấm điều khiển từ xa cả nửa ngày cũng không tìm được một tiết mục mà mình muốn xem.

Thời điểm ban ngày, cha mẹ, anh trai cùng chị dâu, Tả Duẩn Bạch, Tạ Tiểu San, cô giúp việc thường sẽ xuất hiện. Cô có đôi khi còn cảm thấy rất ấm ỉ, hiện tại đêm dài yên tĩnh, thật sự yên tĩnh mà cô lại cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.

Con người... đôi khi thật là một loại động vật mâu thuẫn.

Cắt khoát đem tivi mở lên, nghe thanh âm để ngủ. Chính là nghiêng lỗ tai nghe tiếng cười khoa trương của người dẫn chương trình trong tiết mục, di động đặt ở đầu giường đột nhiên truyền đến tiếng nhạc, nhắc nhở cô có tin nhắn mới.

Miễn cưỡng vươn tay khỏi ổ chăn ấm áp, cầm điện thoại di động. Một dãy số thật to hiển thị trên màn hình, là Tần Mộ Thiên.

“Anh ở dưới lầu, có tiện đi lên không? Nếu có thể đây là lần cuối cùng anh quấy rầy em!”

Cô run sợ vài giây, hồi phục nói, “Xin lỗi, tôi sắp ngủ rồi.” Hắn rất nhanh đáp lại, “Được rồi. Vậy em nghỉ ngơi đi, chăm sóc tốt bản thân.”

Cô đem điện thoại di động tắt máy nhưng là trong đầu lại không ngừng suy nghĩ liên miên, liên bởi vì một cái tin nhắn của hắn mà cả người cô liên翩 chán bất an. Nhưng mấy chục phút trôi qua, cô ở trong chăn không ngừng tìm một tư thế thoải mái để ngủ, nhưng... chính là tìm không được. Cả người như là cá vèn nhỏ trong nồi, càng không ngừng cuộn mình lại.

Vẫn cố ép bản thân một chút, nhưng là cô cũng không có lấy một chút buồn ngủ nào. Cắt khoát đứng dậy, kéo rèm cửa sổ trong phòng ngủ ra, dưới lầu có một chiếc xe đang đỗ ở đó, tuy rằng góc nhìn không thấy rõ người cũng không thể nhìn đến biển số xe nhưng cô vẫn là có thể khẳng định tuyệt đối là hắn.

Cô mở điện thoại di động, bấm dãy số của hắn “Anh lên đây đi.”

Hắn tựa hồ càng gầy, mặt đều hõm vào. Cô đè nén cảm xúc bản thân, trực tiếp hỏi, “Được rồi, anh cũng đã lên đây. Nói đi, anh muốn làm sao?”

Hắn nói, “Anh chính là muốn nhìn em một chút xem có tốt không?” Lâu Lục Kiều nhũn mày cười, “Thể hiện tại cũng thấy được rồi. Tôi ổn lắm! Tôi muốn ngủ, lúc đi xuống nhớ giúp tôi đóng cửa.”

Cô xoay người, lại nói, “Đúng rồi, tôi đã giúp anh dọn dẹp xong đồ đạc đặt ở phòng chứa đồ, anh nhớ tới chuyển đi.”

Đêm nay, nàng ngủ thật sự sâu. Cứ nhiên một đêm không mộng mị!

Ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện hắn cứ nhiên không có đi, tựa trên ghế sofa trong phòng khách nhà cô mà đợi một đêm. Hắn tựa hồ cũng thật sâu, không biết có phải vì hắn đang ngủ không mà lông mi cong lên, trên mặt cơ hồ không có mấy lượng thịt. Trên tay cũng vậy.

Hắn rốt cuộc là như thế nào vậy? Cô nhẹ vươn tay, cánh tay cơ hồ chạm vào ngón tay hắn, ngón tay cơ hồ gầy chỉ còn có xương. Hắn mấy ngày này rốt cuộc là thế nào đối mặt chứ?

Hắn tựa hồ cảm giác được cô đụng vào, mí mắt hơi giật giật, chậm rãi lặng lẽ mở ra. Cô vội vàng thu ngón tay, chỉ hướng đồng hồ báo thức, mặt không chút thay đổi nói “Xem ra anh đi làm muộn rồi.”

Tối hôm đó, hắn lại tới nữa. Khẩu khí của cô không được tốt, rất không kiên nhẫn “Tần Mộ Thiên, anh rút cuộc muốn gì chứ?”

Hắn chỉ nói, “Anh đến chuyển đồ. Buổi sáng quên.”

Khuôn mặt cô không chút thay đổi, “Ồ phòng chứa đồ.”

Cô xoay người đi tìm điều khiển TV, tùy tiện mở một kênh, là kênh giải trí. Thanh âm thanh thúy của nữ nhân dẫn chương trình thoảng chốc truyền khắp phòng khách, theo thói quen đang muốn đổi kênh, chỉ nghe đến, “Căn cứ theo tin tức của tổ nhân viên trong đoàn kịch ×××× lộ ra, Điều Linh Linh tuy rằng là siêu sao quốc tế rất được coi trọng, nhưng công tác thập phần chuyên nghiệp, thời điểm ở trường quay yêu cầu cao về độ khó của các động tác võ thuật, không để ý nguy hiểm, tự mình ra trận... Bởi vì sai lầm của đối thủ, làm cho mặt của Điều Linh Linh bị thương... Tổ kịch bắt đầu đi đình chỉ lịch quay của Điều Linh Linh... ký giả của chúng tôi đang ở bệnh viện, tùy thời đưa tin mới nhất về tình huống của Điều Linh Linh...”

Hắn lẳng lặng đứng ở tại chỗ, cũng chưa hề đụng tới. Cô lạnh lùng ngẩng đầu nhìn hắn nói, “Tôi còn có việc muốn ra ngoài, anh có thể nhanh hơn được không?”

Hắn không nói, yên lặng xoay người vào phòng chứa đồ.

Trong lòng cô buồn bực khó chịu, cầm lấy điều khiển từ xa ấn loạn một trận. Đồi đến đồi đi tìm không được kênh mình thích. Từ đầu ấn đến cuối nhưng lại theo đồi đến cùng.

Mãi cho đến khi hấn từ phòng chứa đồ đi ra, xa xa hỏi cô, "Áo lông của anh đâu rồi?"

Cô lại thay đồi một kênh mới đáp lại hấn, "Áo lông nào?"

Hấn nói: "Chính là cái áo màu xám kia!" Cái áo màu xám kia, không phải là của cô tặng hấn sao. Hai người chia tay rồi còn muốn cô đưa hấn áo lông gì chứ?

Cô chỉ nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên TV, "Không biết. Dù sao đồ đạc của anh tôi để đã để trong hộp giấy. Anh chuyển đi rồi chậm rãi tìm."

Hấn lẳng lặng nói, "Anh đã tìm, không có!"

Thời điểm cô thu dọn lại, hình như là không có nhìn qua cái áo lông này. Cô đã không kiên nhẫn mà nói, "Bất quá chỉ là cái áo lông mà thôi. Đã không thấy tăm hơi đâu thì thôi. Làm gì chuyện bé xé to thể chứ?" Vừa nói vừa đi hướng phòng chứa đồ đi đến.

Mới đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, cô cũng đã muốn té xỉu. Hấn cư nhiên vì tìm cái áo lông kia, đem mấy hộp giấy lục lợi hết ra trên sàn nhà. Trời biết, cô thu dọn lại mất bao nhiêu thời gian!

Hấn quay đầu nhìn kia đồng hồ hỗn độn, "Cái áo lông kia căn bản không có bên trong. Không tin thì chính em đi tìm!"

Cô điên rồi mới có thể giúp hấn đi tìm, quay đầu nói, "Tần Mộ Thiên, anh hấn là có rất nhiều áo lông, thiếu một cái cũng sẽ không chết. Anh khăn trương như vậy làm gì chứ? Đến mức này sao?"

Thanh âm của hấn cô đơn, "Đúng, anh đúng là có rất nhiều..." Nhưng là... nhưng là chỉ có cái này... chỉ có cái này là cô đưa cho hấn!

Hấn xoay người đi nhanh hướng phòng ngủ của cô mà đi đến. Cô nhảy dựng lên "Tần Mộ Thiên, anh muốn làm gì chứ?"

Nhưng chân hấn dài, tốc độ rút cuộc là nhanh hơn. Cô mới đuổi tới cửa, chỉ thấy hấn đã mở tủ quần áo của cô ra, lục lợi đồ của cô. Hai tay của ôm trước ngực, ảo não nói "Anh rút cuộc muốn gì chứ?"

Hấn nói, "Anh chỉ muốn tìm áo lông của anh." Vừa nói một bên còn đảo lộn đồ đạc của cô. Cô nhào tới, hai tay đè lại cả giận nói, "Không cần đem quần áo của tôi lục lợi cho rối loạn lên. Không có thứ mà anh nói... Anh làm gì thế hả? Không được làm loạn! Không được làm loạn!"

Khẩu khí của hấn rất kỳ quái "Quần áo của em không lục lợi cũng thật loạn... Nhiều nhất thì anh làm rối loạn đồ của em rồi sẽ giúp em sửa sang lại thật tốt."

Cổ họng của cô giống như bị người ta dùng thứ gì đó ngăn chặn, á khẩu không trả lời được. Quả thật cô có tính bừa bộn thiên phú. Người phụ nữ khác luôn đem đồ đạc trong nhà thu dọn gọn gàng ngăn nắp nhưng còn cô ngay cả quần áo của bản thân đều không có cách nào thu dọn phân loại. Thời gian hấn ở đây, hấn luôn giúp cô sửa sang lại, tùy vào màu sắc đậm nhạt mà nhất nhất phân loại ra. Thời điểm cô nghĩ muốn mặc cái gì vừa liếc mắt là thấy ngay, không cần lo lắng tìm.

Hiện giờ không có hấn, quần áo của cô đích thực là không cần lục cũng đã đủ loạn. Nhưng là thua người không thể thua trận! Cô dùng một chút mới nói, "Ai muốn anh sửa sang lại! Anh có rảnh như vậy, anh nên đi lo lắng quan tâm vị Diệu tiểu thư kia. Cô ấy không phải chụp ảnh bị thương sao?" Hấn dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn cô, "Anh không phải đã nói anh cùng cô ấy..."

Cô đánh gãy lời của hấn, "Anh cùng cô ta có quan hệ gì thì tôi cũng không có hứng thú biết. Tôi chính là nghĩ cầu xin anh, đem đồ đạc chuyển đi không muốn anh lại đến tìm tôi, OK?"

Hấn đã cùng cô nói qua sự kiện kia là giả, nhưng ai biết nói là thật hay giả! Sao có thể khéo thế, hai người đồng thời xuất hiện tại cổng khách sạn đó, lại một trước một sau ra khách sạn. Theo cô biết rất nhiều ngôi sao chính là chơi đùa như vậy. Giấu đầu hở đuôi! Ai không biết chứ!

Ánh mắt hấn dừng trên người cô, thật sâu nóng bỏng, rõ ràng có một tia vui sướng. "Tìm được áo lông anh liền chuyển!" Hai tay cô chống nạnh lên, "Ý tứ của anh là một năm anh không tìm được áo lông của anh, anh liền một năm không chuyển có phải không? Hai năm không tìm được, liền hai năm không chuyển. Ba năm không có tìm được, liền ba năm không chuyển chứ gì?"

Hấn không nói gì, nhưng hấn chính là ý tứ này.

Cô đi đến bên người hấn, ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, bình tĩnh nói, "Tần Mộ Thiên, chúng ta đều là người lớn. Không cần chơi đùa ấu trĩ như vậy. Anh không chuyển cũng được. Tôi ngày mai sẽ vứt bỏ. Tin hay không tùy anh!"

"Mặt khác mời anh không cần qua đây nữa. Chúng ta không có khả năng thành cái gì là bạn tốt hay linh tinh gì đó. Tình nhân đến cuối cùng kỳ thực không biến thành kẻ thù, chính là biến thành người xa lạ. Nói cái gì mà chia tay còn có thể làm bạn tốt, là gạt người. Chúng ta đều là người trưởng thành, kỳ thực đều rõ ràng điểm này. Cho nên chúng ta không có khả năng lại trở thành bạn bè. Nhiều nhất chính là hai người xa lạ từng quen biết mà thôi. Cho nên cũng mời anh không cần lại đến nhà tôi, không cần lại xuất hiện ở trước mặt ta, được chứ? Hiện tại bạn trai tôi là Tả Duẩn Bạch. Tôi không hy vọng hấn sẽ hiểu lầm."

Hắn im lặng đứng đó, tựa hồ không thể nào phản ứng lại. Một hồi lâu mới chậm rãi quay đầu, dừng trước mặt ở nàng. “Anh cùng Diêu Linh Linh kia xác thực là có quen biết, nhưng chính là ở một cái hoạt động nào đó gặp qua một lần. Nếu anh nói anh trùng hợp cùng thời gian xuất hiện ở cửa khách sạn kia mà cô ấy cũng vậy. Em sẽ tin chứ?”

Cô dựa vào tường, xuyên qua tấm kính nhìn xuống ánh sáng phồn hoa lộng lẫy của thành thị. Cô có tin hay không, đã không có ý nghĩa gì. Thật lâu sau mới chậm rãi nói, “Chuyện tình đó cùng tôi không có quan hệ gì cả, tôi không muốn biết. Tôi chính là muốn anh về sau không cần đến nữa. Đến thì tôi cũng sẽ không thể mở cửa. Đây là lần cuối cùng!”

Hắn chính là im lặng, một mảnh tĩnh mịch yên tĩnh. Một hồi lâu mới chậm rãi đứng lên, đi qua cầm lấy áo khoác âu phục trên ghế sofa, cất bước đi ra ngoài. Bước chân của hắn tựa như ngàn cân, trầm trọng như thế, hắn cơ hồ không thể nhấc chân càng không thể bước ra.

Nhưng là hắn biết rõ, hiện tại tất cả cũng là do hắn lén đến đây. Cô sớm đã nói với hắn rất rõ ràng, hai người chính là bằng hữu bình thường mà thôi. Hiện tại cô nói kiên quyết như vậy, dứt khoát như vậy, rõ ràng lại tàn nhẫn nhắc nhở hắn... thật sự... thật sự... tất cả kỷ thực sớm đã kết thúc. Chính là hắn luôn luôn không chịu tin tưởng, luôn luôn cố chấp ở đây ngay ngắn kiên trì mà thôi!

Khi tiếng đóng cửa rõ ràng truyền vào trong tai, cô mới chậm rãi xoay người. Hắn không có nhìn đến đáy mắt cô nơi sâu nhất có vô số nước đang dao động, trong suốt muốn rơi ra, chỉ là vì cô cực lực chịu đựng cho nên mới không có chảy xuống.

Cô vẫn không nhúc nhích, đứng như pho tượng, chính là ngơ ngác nhìn cửa phòng đã đóng lại kia. Hắn cuối cùng đi rồi, lại một lần nữa đi ra khỏi cuộc sống của cô. Chính là lúc này đây, cái gì cũng đều đã nói rõ ràng, ngay cả những ảo tưởng hy vọng cùng nhau làm cũng cắt đứt không còn một mảnh.

Không biết qua bao lâu, cô dờ dẫm cầm lấy điện thoại di động, ấn dãy số của hắn. Ngón tay cô lạnh như băng, giống như nắm băng cứng trên Thiên Sơn ngàn năm, lạnh lẽo như vậy, tựa như cả đời đều thoát không được.

Đầu ngón tay bắt lực run run nhưng là vẫn ấn phím gọi đi, khi kết nối được lại chính là không nói gì. Qua đường dây điện thoại, cô có thể tĩnh lặng nghe được hô hấp nhẹ nhàng của hắn, giống như thời điểm hắn ôm lấy cô, rõ ràng như vậy.

Hai người chính là trầm mặc, không khí phảng phất đều ngưng kết lại. Cả thế giới giống như một khoảng không, nhưng cả hai đều biết đối phương vẫn như trước ở tại đầu dây bên kia, chưa bao giờ rời xa. Thật lâu sau.. thật lâu sau.. cô rốt cục đã mở miệng, “Anh ấy đã cầu hôn với tôi.”

Hắn như trước không nói gì, hô hấp dần dần dồn dập lên. Cô lẳng lặng trần thuật, “Tôi nói với anh ấy rằng tôi sẽ suy nghĩ một chút. Nhưng tôi nghĩ tôi sẽ đáp ứng anh ấy. Bởi vì anh ấy phù hợp với sự kỳ vọng của cha mẹ tôi.” Hắn vẫn là không nói gì, nhưng là hô hấp rõ ràng càng nặng nề lên, trì hoãn lại lại như vậy, trầm thấp như vậy.

“Tôi một ngày nào đó phải kết hôn, đúng hay không? Mộ Thiên! Anh cũng vậy. Một ngày nào đó cũng sẽ kết hôn. Chúng ta một ngày nào đó sẽ cùng một người khác kết hôn.” Từ đây chân trời góc biển, lại không liên hệ. Ngẫu nhiên ở một ngày nào đó gặp nhau, cùng nhau có lẽ chỉ biết nhàn nhạt lên tiếng nói, “Thực khéo gặp, thì ra anh cũng ở trong này.” Cũng có lẽ nắm tay một người khác, cứ thế mà đi qua. Nhân sinh cũng chỉ thế này mà thôi.

Trong mắt cô hơi nước mờ mịt, nước mắt chậm rãi chảy xuống, đọng lại ở trên sàn, lặng yên không một tiếng động. Mộ Thiên, lần này thật sự tạm biệt. Chúng ta cũng sẽ sống tốt, không bao giờ... gặp lại nữa, được không?” Cô giật mình bắt lực ngắt điện thoại, nước mắt từ trong mắt chậm rãi chảy xuống.

Hắn vẫn không nhúc nhích ngồi ở trong xe, cảm di động như cũ vẫn chưa ấn nút chấm dứt cuộc gọi, vẫn duy trì động tác như vậy, giống như cô đang ở đầu kia cùng hắn trò chuyện. Trong mắt có cái gì nhẹ nhàng chảy xuống, hắn biết là cái gì. Dem mắt chậm rãi úp vào trong lòng bàn tay, từng giọt từng giọt theo lòng bàn tay chảy xuống, một giọt một giọt thấm ướt toàn bộ bàn tay.

Đúng vậy... đúng vậy... một ngày nào đó cô sẽ cùng người khác kết hôn. Cô nhất định sẽ cùng một người kết hôn, chính là người kia sẽ là người khác, vĩnh viễn không có khả năng là hắn.

Cô cả đời cũng không quên được hắn đã từng cầm tiền của anh trai cô. Cho dù thời điểm hắn quay về dùng chi phiếu trả lại cho anh trai cô, cho dù hiện tại dùng gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần đi hoàn lại, cũng vĩnh viễn không không hoàn lại hết được... Đối với cô mà nói, hắn chính là kẻ chiếm đoạt, hắn đã phản bội tình yêu của cô... Như vậy đã đủ rồi. đã không thể chịu đựng thêm được nữa rồi, nó như con dao hai lưỡi đặt giữa hai người khiến ai cũng không thể chuyển động... Bởi vì vừa động, sẽ vạn kiếp bất phục.

Hắn so với ai khác đều hiểu rõ cô! Cô kiêu ngạo như vậy, yêu thương hắn như vậy cho nên không thể tha thứ. Đây gọi là “một lần bất trung, trăm lần đừng nghĩ”. Vô luận cô yêu thương hắn như thế nào nhưng cô cũng sẽ không quay lại.

Nếu là yêu, cô liền dùng hết khí lực để yêu. Nếu là không muốn yêu, nàng so với ai khác đều quyết tuyệt! Đây là người mà hắn luôn luôn yêu, Lâu Lục Kiều!

Tại một khắc này, hắn tình nguyện để cô yêu thương hắn ít một chút thì có lẽ cô sẽ tha thứ. Nhưng là cô yêu thương hắn như vậy, dùng hết khí lực để yêu, từ bỏ hết tất cả để yêu. Cô đã đem hết khí lực để yêu như vậy, cả đời chỉ có một lần cho nên không cho phép hắn phản bội dù chỉ một chút.

Nhưng là hắn lại phản bội... Cũng như sự thật về sự tồn tại của đứa nhỏ. Cô đến bây giờ còn gạt hắn. Nếu không phải hắn nhờ thám tử tư điều tra thì hắn vĩnh viễn sẽ bị lừa chẳng biết gì cả.

Kỷ thực hắn hiện tại cái gì cũng không muốn làm, chính là nghĩ cứ như vậy mà yêu thương cô, bồi thường cho cô... Nhưng là hắn ngay cả một chút cơ

hội đều không có ... Cô cái gì cũng không cần hấn. Cô ngay cả chuyện tình của đứa nhỏ đều gat hấn! Chỉ cần hấn cách thật xa cô mà thôi. Được, cứ như vậy đi. Tiểu Kiều, lần này anh thực sự sẽ rời đi. Đây có lẽ là việc duy nhất mà hiện tại hấn có thể làm vì cô, cũng là ý muốn duy nhất của cô.

Chỉ cần cô muốn, hấn sẽ làm. Được rồi, Tiểu Kiều, lần này anh thực sự sẽ rời đi, cách em thật xa, không bao giờ gặp lại em nữa!

Hấn thật sự không xuất hiện nữa. Mà cô cũng “Như thường” hàng ngày phấn khích bận rộn.

Ba tháng sau khi Tần Mộ Thiên rời đi. Từ buổi sáng đến buổi chiều, vì tạp chí kỳ này liên tục mở hai lần hội nghị. Kỳ thực bận rộn cũng tốt, đặc biệt lúc cảm xúc sa sút. Vừa ngủ dậy, thời gian nghỉ cũng không có càng không cần nói đến đau thương.

Từ phòng họp đi ra đã gần thời gian tan tầm. Vừa mới vào văn phòng, Lisa liền theo sau tiến vào nói, “Chị Lâu, có anh Chu của Châu báu XX muốn gặp chị.”

Cô có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, “Châu báu XX, chưa cùng chị hẹn trước mà.” Châu báu XX là nhãn hiệu xa xỉ phẩm đứng đầu quốc tế, cùng tạp chí của cô cũng có định kỳ hợp tác. Nhưng đó là phương diện bên bộ phận liên hệ, cụ thể cũng không phải cô phụ trách. Cho nên nói nhân viên công tác của nhãn hiệu đẳng cấp này muốn gặp cô nhiều ít cũng làm cho cô có chút kinh ngạc.

Có hai người đi vào, trong đó một người khách khí vươn tay, cùng cô bắt tay rồi đi thẳng vào vấn đề, “Xin chào, Cô Lâu. Ta là Chu Huy của Châu báu XX.” Cô cũng khách khí mời hai người ngồi xuống, lúc này mới mở miệng, “Xin chào, anh Chu. Không biết anh tìm tôi có chuyện gì?”

Chu Huy nói, “Chúng tôi là được một vị khách nhờ vả, đem viên kim cương này đến đây tặng cho Cô Lâu.” Khi nói chuyện người còn lại mở ra một cái hộp, bên trong còn có một chiếc hộp nhưng tờ giấy màu đen. Người nọ vịn phần trịnh trọng mang gang tay trắng, dè dặt cẩn trọng dùng hai tay đem hộp lấy ra, cung kính đặt trên bàn làm việc trước mặt Lâu Lục Kiều.

“Ba” một tiếng, chiếc hộp nhưng tờ giấy mở ra, một viên trứng bồ câu hoàn mỹ hiện ra trước mặt, óng ánh trong suốt ở giữa mang theo bụi phấn lóa ra chuyển động. Cô hơi ngây ngẩn cả người, cho dù cô không phải là người chuyên nghiệp nhưng cũng biết viên kim cương màu hồng nhạt lớn như vậy thì giá trị tuyệt đối xa xỉ.

Chu Huy lại từ trong túi công văn lấy ra một ít văn kiện, đưa tới trước mặt cô, cũng nhất nhất giải thích nói, “Đây là viên HA đẳng cấp nhất hình tròn. Trong tay tôi là giấy chứng nhận cùng văn kiện của viên kim cương HA này... cuối cùng đây là giấy ký nhận. Cô Lâu, nếu như không có vấn gì, xin cô ký tên xác nhận một chút.”

Ký nhận sao? Cô lại không có mua qua châu báu quý giá như vậy! Cho dù là anh trai cô mua, cũng là chị dâu ký nhận chứ! Làm sao lại đến lượt cô ký được chứ?

Cô thu hồi sự kinh ngạc, nhàn nhạt bật cười mà nói “Xin hỏi tôi có thể hỏi một chút là ai đã nhờ hai người tới đây không? Xin nói rõ một chút, không ai thu được một cái lễ vật lớn như vậy mà không sợ hãi cả. Tôi cũng không ngoại lệ.”

Chu Huy cười nói, “Đương nhiên. Tôi có thể lý giải. Nhưng tôi có thể cung cấp tư liệu hữu hạn, chỉ biết là một vị khách họ Tần, là khách hàng VIP hàng đầu của chúng ta. Xin lỗi, tên cụ thể thì tôi không thể nói ra. Nhưng là tôi tin tưởng cô Lâu đây khẳng định có thể đoán được. Xin hỏi còn có nghi vấn gì sao?”

Lâu Lục Kiều lấy lại sự tươi cười lễ độ, tự nhiên biết là ai, ước chừng trên thế giới này không có người thứ hai họ Tần sẽ hào khí đưa một viên kim cương lớn như vậy cho cô đâu.

Chu huy nói, “Vậy xin mời cô Lâu ký tên. Tôi nghĩ một cô gái có được một viên kim cương cao cấp hoàn mỹ như vậy sẽ thật sự vui vẻ.”

Lâu Lục Kiều cũng không phủ nhận, “Đương nhiên.” Nhận được một viên kim cương như vậy, nếu nói không vui phỏng chừng là đầu óc có vấn đề. Nhưng cô tựa hồ cũng gần như đầu óc có vấn đề. Thế nhưng trừ bỏ ngay từ đầu là rất phản kinh ngạc ra, đáy lòng có một đợt sóng nảy lên, cũng là tuyệt vọng bị ai. Ký ức không ngừng hiện về, tựa hồ như muốn đem cô cắn nuốt đi.

Hấn từng nói qua, “Tiểu kiều, chờ anh có năng lực, anh sẽ cho người những gì tốt nhất.” Đúng vậy hiện tại hấn có năng lực. Hấn có thể làm được. Hấn cũng làm như vậy nhưng cô chỉ cảm thấy đau thương, thế lương vô tận bị ai.

Đây là bồi thường sao?

Thực sự là thật mê người! Nhưng là cô không cần! Cô nếu như yêu thích loại vật chất này, năm đó làm sao có thể đi theo hấn chịu khổ vất vả kiếm tiền chứ!

Năm đó cô không yêu thích, hiện tại cô vẫn như cũ không yêu thích!

Chu Huy nói, “Cô Lâu có thể chế tác ra kiểu dáng gì mà cô thích. Tôi ở đây cũng dẫn theo một người chuyên môn để thiết kế kiểu dáng cho viên kim cương này. Cô Lâu có hứng thú xem hay không?”

Lâu Lục Kiều lắc đầu, “Cám ơn. Không cần đâu. Chờ tôi nghĩ ra rồi thì lại cùng quý công ty liên hệ.” Chu huy nói, “Được, được.” Nhưng thấy cô bộ dáng như cũ không nghĩ muốn ký tên thì vội nói “Cô Lâu, còn có vấn đề gì sao?” Mơ hồ cảm giác được cô Lâu này luôn luôn nhẹ nhàng cười yếu ớt tựa hồ như không vui vẻ, ngược lại tựa hồ rất là ưu thương, bộ dáng như tùy thời điểm đều có thể khóc.

Chỉ thấy Lâu Lục Kiều hơi lắc đầu, lặng người trong chốc lát mới hỏi, “Xin hỏi anh vị khách kia còn có cái gì muốn ngài truyền đạt giúp không?” Chu Huy vội nói, “Không có...” rồi bỗng nhiên nhớ tới khi vị Tần tiên sinh kia từ trong tủ sắt lấy ra cái hộp này, trên mặt kia cơ hồ cũng có loại tình cảm đau thương tuyệt vọng cùng cô Lâu này rất giống nhau.

Nhưng cô gái trước mắt này tựa hồ rất muốn nghe hắn nói thêm một ít nữa, trong ánh mắt ẩn chứa một sự khẩn cầu, không biết thế nào hắn liền lẩm miệng lên, “Kỳ thực vị khách họ Tần này ban đầu mua là viên kim cương nhỏ, nhưng là hắn hàng năm đều có đổi hai lần. Vài năm nay gần đây, đổi Carat cũng càng đổi càng lớn mà phân phó chúng ta nếu có viên kim cương có phẩm chất tốt nhất thì liền lạc với hắn trước tiên. Viên kim cương này là hơn hai tháng trước anh ta vừa mới đổi...”

Những lời cuối cùng của người họ Chu kia khiến cô cơ hồ không có nghe vào, cả người tựa hồ có chút mờ mịt trống rỗng. Chỉ biết là bản thân ngây ngẩn ký vào tờ giấy ký nhận, sau lại dờ dẩn đứng lên nhìn theo bọn họ rời đi.

Một năm kia, cô có xem một bộ tiểu thuyết. Bên trong có một tình tiết thật cảm động, cô liền miêu tả cho hắn nghe, “Mộ Thiên, bản tiểu thuyết này tổng thể thật bình thường, cơ hồ sau khi xem qua sẽ quên. Nhưng có cái tình tiết lại đặc biệt động lòng người. Trong chuyện xưa nam nhân vật chính thật yêu nữ chính nha. Em ấn tượng khắc sâu nhất một đoạn, cũng là sau khi hắn chết, nữ chính đi mở tủ sắt sở hữu chung của hai người. Bên trong có một viên kim cương lớn, bên trong viết đến nam nhân vật chính này vài thập niên này hàng năm đều đi đổi một lần, ban đầu chỉ là một viên kim cương nhỏ, nhưng mà đến thời điểm hắn chết lại là một viên kim cương lớn. Bản thân viên kim cương cũng không đáng để cảm động như vậy, mà cảm động nhất là hắn ở bên cạnh ghi chú rõ ngày X tháng X năm XX, hắn đem viên kim cương nhỏ đổi thành lớn, rồi lớn lại đổi lớn hơn nữa. Hàng năm đều ghi chú rất rõ ràng, thậm chí có đôi khi bởi vì nguyên nhân buôn bán mà có năm đổi ít đi, thế mà ngay tại bên cạnh cùng nữ chính nói xin lỗi, còn nói năm nay sinh ý không tốt cho nên không thể đổi một viên thật lớn cho cô ấy, xin cô ấy tha thứ, sang năm hắn nhất định sẽ nỗ lực đổi thật lớn...” Cô còn nói cho hắn nghe, “Em nghĩ ai xem qua quyển sách này khẳng định sẽ thật hâm mộ nữ chính, hâm mộ không phải là nữ chính có được viên kim cương sang quý kia mà là cái hoàn mỹ mà người đàn ông kia đã cho cô ấy, dùng tình yêu vô tận...”

Thời điểm đó cô ở trong lòng hắn, nằm ở trong nhà trọ trên một chiếc giường đơn nhỏ, ghé vào lỗ tai hắn cúi đầu nức nở, kể ra tình tiết cảm động này. Nhiều năm trôi qua, cô sớm đã quên... Nhưng giờ này khắc này, hình ảnh này lại rõ ràng lại trong đầu, chậm rãi hiện ra... Cô còn nhớ được, hắn khi đó cái gì cũng không có nói, chính là gất gao ôm lấy cô... Nhưng là ai biết được, cô chỉ thuận miệng nói đến tình tiết này mà hắn lại nhớ được, nhớ được rõ ràng như thế, còn làm theo như người đàn ông trong tiểu thuyết, hàng năm đều đổi nhỏ thành lớn. Cô nói đó chính là tiểu thuyết mà thôi nhưng hắn lại thực hiện được trong cuộc sống chân thực này.

Trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ, vội lấy cái hộp ra, đem kim cương lấy ra, rốt cục ở đáy của hộp nhưng tìm được một trang giấy... Cô kinh ngạc bóc chiếc hộp xuống, đầu ngón tay run run mở trang giấy ra.

Đập vào mắt cô là dòng chữ bay lượn của hắn, quả nhiên mặt trên chỉ chít những hàng chữ viết.

Ngày 16 tháng 10 năm 2002: Minh cùng Tiểu Kiều ở quán ven đường mua một cặp nhẫn mạ bạc, trong lòng mình cảm thấy thật có lỗi vì chỉ có thể cho cô ấy chiếc nhẫn cưới rẻ tiền như vậy. Khi đó liền ở trong lòng thể, về sau nhất định phải nỗ lực mua nhẫn kim cương tốt nhất trên thế giới cho cô ấy.

Ngày 7 tháng 4 năm 2003: Cha xảy ra tai nạn xe cộ, tính mạng đã rất nguy cấp, nhu cầu cấp bách là cần tiền mua thuốc men nhưng là bản thân trong tay lại không thể có cái gì đáng giá. Giờ khắc này, rốt cuộc biết được cái gì là một văn tiền bức tử anh hùng hán. Chỉ cần ai có thể cho mình mượn tiền cho cha xem bệnh, bảo mình chết mình cũng lập tức đi... (chữ viết chậm rãi hỗn loạn lên...)

Cả đời này chuyện hối hận nhất nhưng cũng bắt đầu dĩ nhất đã đến, anh trai của Tiểu Kiều tới tìm mình và nói chỉ cần mình nguyện ý cùng Tiểu Kiều chia tay, hắn sẽ cho mình một khoản tiền, giải quyết tất cả mọi chuyện... Minh biết mình về sau khẳng định sẽ hối hận, hối hận muốn chết đi... Nhưng là mình không có cách nào... Thực xin lỗi, Tiểu Kiều. Nhưng là Tiểu Kiều, anh yêu em, thật sự rất yêu, thật sự rất yêu em... (Đây là một đoạn dài nhất trong trang giấy, lại là điểm sáng làm thống suốt mọi thứ.)

Ngày 10 tháng 4 năm 2003: Tiểu Kiều rời mình mà đi, cô ấy đem nhẫn hung hăng nện ở trên mặt mình, mình đau lòng đến chết lặng... Mà mình cũng biết cô ấy so với mình càng đau hơn vài lần, mấy chục lần, mấy trăm lần... Mà mình chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy rời đi... Cái gì cũng bất lực, bởi vì đây là lựa chọn của bản thân mình... Tiểu Kiều, thực xin lỗi, thực xin lỗi... Nếu có cơ hội, anh sẽ dùng tất cả để bồi thường cho em!

Ngày 10 tháng 4 năm 2004: Hôm nay là ngày Tiểu Kiều rời mình đi tròn một năm, biết cô ấy luôn luôn làm công để đến trường, biết cô ấy đã tốt nghiệp, thật sự rất đau lòng. Tiểu Kiều, cha cũng đã rời anh mà đi. Anh năm nay có tích lũy được một chút tiền, là anh làm việc kiếm được, rút cuộc có thể mua được cho em một cái nhẫn kim cương thật sự. Tiểu Kiều, anh yêu em! Nhưng thực xin lỗi, Tiểu Kiều, kim cương này chỉ có 0.13 Carat, thật sự quá nhỏ, anh sẽ tiếp tục nỗ lực.

Ngày 30 tháng 10 năm 2004: Hôm nay là sinh nhật Tiểu Kiều, Tiểu Kiều, anh đem kim cương đổi thành 0.2 Carat, sinh nhật vui vẻ! Anh yêu em!

Ngày 10 tháng 4 năm 2005: Tiểu Kiều rời đi đã đầy hai năm, rất nhớ cô ấy, đêm trằn trọc cứ nghĩ rằng cô ấy đã trở lại. Đem kim cương đổi thành 0.36 Carat. Thực xin lỗi Tiểu Kiều, vốn có thể mua lớn một chút nhưng là anh muốn đem tiền toàn bộ số tiền đó trước trả lại cho anh trai em. Thực xin lỗi, Tiểu Kiều, anh yêu em!

Ngày 30 tháng 10 năm 2005: Tiểu Kiều, sinh nhật vui vẻ! Năm nay buôn bán có lời, cầm được đồng tiền lần đầu tiên từ khi xây dựng sự nghiệp nhưng là không thể chia sẻ với em. Tiểu Kiều, em đang ở nơi nào? Biết em đang sinh hoạt tại thành thị này, cùng anh nhìn một bầu trời xanh, hô hấp cùng một bầu không khí nhưng là em đang ở nơi nào? Anh thật hy vọng có một ngày có thể nhìn thấy em, Tiểu Kiều, anh yêu em! Em biết không? Kim cương anh đã đổi thành 2.01 Carat nhưng vẫn là quá nhỏ.

Ngày 10 tháng 4 năm 2006: Tiểu Kiều đã rời mình được ba năm, trọng lượng kim cương 3.22 Carat. Tiểu Kiều, anh yêu em!

Ngày 30 tháng 10 năm 2006 : Tiểu Kiều, sinh nhật vui vẻ. Biết em làm ở tạp chí, hi vọng mọi sự thuận lợi với em. Thật muốn biết tất cả những chuyện tình của em nhưng mà không dám. Cũng không hi vọng mời thăm từ tư điều tra. Tiểu Kiều, anh yêu em! Trọng lượng kim cương đổi thành 4.59 Carat.

Ngày 10 tháng 4 năm 2007: Tiểu Kiều rời đi đã bốn năm, lại thường xuyên nằm mơ, mơ thấy cùng Tiểu Kiều cùng nhau ở tại nhà trọ nhỏ nhỏ kia. Tháng trước bay đến nơi đó, đem phòng ở đó mua lại nhưng bố trí như thế nào, cũng bố trí không ra bộ dáng như trong trí nhớ trước kia. Kim cương đổi thành 5.13 Carat. Không biết khi nào thì có thể đem kim cương đưa cho Tiểu Kiều. Kỳ thực trong lòng biết, có lẽ cả đời cũng không có khả năng. Nhưng là Tiểu Kiều, bốn năm rồi anh vẫn như cũ yêu em!

Ngày 30 tháng 10 năm 2007: Tiểu Kiều, lại đã là một sinh nhật nữa của em. Sinh nhật vui vẻ. Kim cương 8.47 Carat. Rất nhớ, rất nhớ em. Vô số lần lại ở trong mơ nhìn thấy em. Nếu có thể anh nguyện ý lấy tất cả những tài phú của anh đổi lấy em quay về bên anh. Nếu thật có một ngày như vậy, em sẽ trở lại bên người anh sao? Tiểu Kiều, anh yêu em! Vẫn như cũ rất yêu em!

Ngày 10 tháng 4 năm 2008: Đã đầy năm năm, Tiểu Kiều, em rời anh đi đã đầy năm năm. Không biết năm năm này như thế nào qua được nhưng cũng không dám nghĩ lại. Tiểu Kiều, anh yêu em! Kim cương: 10.02 Carat.

Ngày 30 tháng 10 năm 2008: Tiểu Kiều, sinh nhật vui vẻ. Anh năm nay đã 30 tuổi, chúng ta trước kia nói chờ anh 30 tuổi, nhất định phải sinh một đứa con. Nhưng là không có em thì con lại càng không có. Rất nhớ, rất nhớ em. Nếu có thể dùng tất cả tài phú của anh để em trở về bên anh, thật là tốt biết bao... Tiểu Kiều, thực xin lỗi, anh yêu em! Kim cương: 14.22 Carat.

Ngày 10 tháng 4 năm 2009: Tiểu Kiều, năm nay là tròn sáu năm em rời khỏi anh. Nhưng là anh lại gặp lại em, anh nhất định phải làm cho em trở lại bên người anh... Hiện tại, kim cương lớn càng ngày càng khó đổi, tất cả chỉ đổi được 15.88 Carat. Thực xin lỗi. Anh sẽ lại nỗ lực. Yêu em!

Ngày 30 tháng 10 năm 2009 : Tiểu Kiều, hôm nay là ngày mà anh vui nhất trong sáu năm qua. Bởi vì có thể nhìn thấy em, nghe được giọng nói của em. Sinh nhật vui vẻ! Hi vọng có một ngày có thể dùng kim cương này hướng em mà cầu hôn. Rất yêu em! Kim cương: 18.03 Carat.

Ngày 10 tháng 4 năm 2010: Tròn bảy năm. Em lại rời anh mà đi. Cho tới nay anh đều hi vọng viên kim cương này có thể có một ngày lại thấy ánh mặt trời, có thể để cho anh thiết kế thành nhẫn để tự tay đeo trên tay em. Nhưng là anh biết ngày nào đó khả năng vĩnh viễn sẽ không có. Anh yêu em, Tiểu Kiều. Nếu có thể, anh tình nguyện giờ phút này không thể hô hấp. Kim cương: 33.44 Carat.

Tiểu Kiều, chúc phúc cho em. Anh đem viên kim cương này tặng cho em, hi vọng người kia có thể giống viên kim cương này, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn yêu em, sùng em. Tàn Mộ Thiên.

Ngoài lẽ một ngày nào đó hai tháng trước.

Ánh mắt cô sớm đã mơ hồ một mảnh, nhìn không rõ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi lạc trên giấy... Cô ghé vào trên bàn, giống như một con thú nhỏ bị trọng thương, cứ thế nghẹn ngào mà khóc thút thít, mặc cho nước mắt tùy ý mãnh liệt chảy xuống.

Tàn Mộ Thiên! Cô thực hận ..thực hận hân! Vì sao năm đó hân ngay cả thương lượng cũng không cùng cô thương lượng một chút? Bọn họ có thể giả lý hôn, có thể lừa anh trai cô... Có thể... Cô có thể đi theo hân... Hân vì cái gì ngay cả hỏi cũng đều không có hỏi cô một chút, liền ích kỷ tự mình quyết định, ích kỷ thay cô quyết định tương lai của cô chứ?

Tàn Mộ Thiên, thật sự rất hận anh, rất hận anh!

Là vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì, làm cho hai bên đi tới hoàn cảnh như vậy!

Cô một chút cũng không gọi được số điện thoại của hân. Ngón tay không chịu không chế lần nữa ấn một loạt chữ số. Nhưng là không kết nối được, đầu bên kia vẫn giọng trả lời cô định, “Số điện thoại bạn gọi đã tắt máy.”

Cô cầm túi cùng hộp kim cương bước đi, do quá mức vội vàng đụng vào Tạ Tiểu San đang đẩy cửa mà vào. Tạp chí đang cầm trên tay cô ấy cũng “Ba” một tiếng rơi xuống đất. Tạ Tiểu San ôm cánh tay, liên tục hô đau”Cô đi đâu thai sao, gấp như vậy làm gì?”

Cô cũng không quan tâm cô ấy mà lập tức đi ra ngoài. Tạ Tiểu San ở phía sau kêu cô, “Tạp chí kỳ mới nhất vừa xuất bản ... Uy... Lâu Lục Kiều.. Là tạp chí kỳ mới nhất a...”

Lâu Lục Kiều này rốt cuộc có chuyện gì mà vội vàng vậy, cư nhiên nghe được tạp chí kỳ mới nhất cũng không có phản ứng. Nếu là trước kia sớm ném tất cả để chạy tới nhìn. Cô ấy đã từng vào một lần say rượu nào đó nói ra cảm xúc của cô ấy, mỗi một bản tạp chí đều là đứa con của cô ấy, là tâm huyết của cô ấy ngưng kết mà thành. Tuy rằng là cười cô ấy nhưng ở sâu trong nội tâm Tạ Tiểu San vẫn là thật sâu đồng ý những lời này của Lâu Lục Kiều, mỗi bản tạp chí đều bao hàm các nỗ lực của mình.

Nhưng là trong nhà hân cũng không có, ngay cả chị của hân cũng không có ở nhà. Gọi điện thoại cho chị của hân thì cũng giống nhau, đều tắt máy.

Hân tựa hồ thật sự biến mất, vô thanh vô tức. Cô tìm không thấy hân. Cô cư nhiên tìm không thấy hân!

Cô đến văn phòng hân. Trước kia cô cho rằng cả cuộc đời tuyệt đối sẽ không đến đây nữa. Nhưng là vẫn đến đây. Từ dưới đại sảnh đi theo hướng dẫn của nhân viên công ty đi đến chỗ cô thư ký của hân. Cô một mình đi tới đây, không thua gì ngôi sao ra phố, hấp dẫn ánh mắt của nhân viên ở mọi nơi. Xem ra lời nói lúc trước của cô vẫn còn chấn động như trước. Có lẽ chỉ có cô biết, cô năm đó thương hân như thế nào cho nên thời điểm mới ra mấy câu kia là còn hận hân nhiều lắm!

Thư ký Lạc vẫn như trước tươi cười nhiệt tình, khom người đứng lên, khách khí chào hỏi, “Xin chào, cô Lâu.” Ánh mắt của Lâu Lục Kiều dừng ở cánh cửa phía sau cô thư ký, hai cửa khép chặt, hẳn có khả năng đang ở trong đó xử lý công việc.

Lâu Lục Kiều mở miệng nói, “Xin chào, xin hỏi tổng giám đốc Tần có ở đây không? Tôi muốn gặp anh ấy.” Thư ký Lạc vội nói, “Tổng giám đốc Tần không ở đây, anh ấy đi công tác rồi.” Nếu là trước kia, Lâu Lục Kiều tuyệt đối sẽ không lại hỏi thêm một chữ. Mà lúc này... Cô chỉ có tận lực làm cho bản thân nhìn qua không cần giống một người đang truy vấn hành tung của tình nhân, nhưng có lẽ cô đã thất bại, cô quả thật phi thường muốn biết hắn đang ở nơi nào.

Lâu Lục Kiều hỏi lại, “Anh ấy đi công tác nơi nào?” Thư ký Lạc ngữ khí ôn hòa nhưng lời nói đều không phải tiêu chuẩn dùng từ của thư ký “Cô Lâu, tôi thật sự không biết. Tổng giám đốc Tần hơn hai tháng trước chỉ gọi điện thoại cho tôi biết, hẳn nghỉ phép một thời gian. Có sự tình gì nói tôi tìm Thiệu tổng. Thực xin lỗi, tôi chỉ biết như vậy.”

Lâu Lục Kiều mỉm cười, tỏ vẻ cảm ơn, “Cám ơn, Thiệu tổng ở tầng nào vậy?” Cô đã muốn vì bản thân cung cấp ít manh mối.

Dựa theo lời thư ký Lạc nói, cô đi thang máy đến đó. Thư ký của Thiệu Minh Trung thập phần có trách nhiệm, báo cho cô biết, “Xin lỗi, Thiệu tổng đang họp. Cô có thể để lại danh tính cùng số điện thoại, để Thiệu tổng hồi âm lại.”

Lâu Lục Kiều vội nói, “Không cần, tôi có thể ở chỗ này chờ Thiệu tổng.”

Tường của căn phòng này là thủy tinh trong suốt, cô ngồi trên ghế sofa dành để tiếp khách. Ngẩng đầu là có thể thấy dòng xe cộ dưới lầu lui tới, uốn lượn cả hàng dài như 10 dặm.

Trước kia cho tới bây giờ đều là hắn chủ động, cô chưa bao giờ từng chủ động qua. Duy nhất một lần, đại khái chính là sinh nhật lần đó của hắn, cô tặng chiếc áo lông cho hắn. Nhưng là dường như hắn rất thích, luôn muốn mặc cái áo lông kia.

Sau đó thì cái áo lông kia rút cuộc là đi nơi nào đâu? Cô cúi đầu nghĩ lại, như thế nào cũng không nghĩ ra được. Hiện tại mới biết được, muốn tìm đến hắn cũng là chuyện tình cổ sức như vậy.

Nhưng là.. cô lần này nhất định phải tìm được hắn. Sau khi tìm được hắn, cô sẽ làm cái gì đây? Cô không biết. Hiện tại ý nghĩ duy nhất của cô là muốn tìm được hắn, nhất định phải tìm được hắn!

Tựa hồ có tầm mắt dừng ở trên người cô, Lâu Lục Kiều vừa quay đầu lại thì đập vào mắt là khuôn mặt rực rỡ xinh đẹp của Thiệu Khiết Dư, nhìn biểu tình của cô ấy thì cô có thể thấy được cô ấy tựa hồ cũng không hoan nghênh cô.

Thiệu Khiết Dư lại nhìn chăm chăm cô vài giây, mới đi lại gần cô rồi nói, “Thuận tiện nói chuyện một chút được không?” Lâu Lục Kiều gật gật đầu.

Thiệu Khiết Dư dẫn cô đến tiệm cà phê. Cây cối um tùm, hoa tươi sáng rực, thỉnh thoảng có hương hoa theo gió mà đến, cúi đầu lại có thể thấy phong cảnh thành thị. Cô chưa từng tới đây, cũng không biết rằng sẽ trên mái nhà cũng sẽ có phong cảnh như thế này.

Bởi vì cô cho tới bây giờ không thèm để ý đến tất cả mọi thứ của hắn. Cho dù hắn từng đề nghị qua vài lần, nói khu nghỉ ngơi của bọn họ rất tốt, muốn mang cô đến tầng cao nhất ngồi, lại luôn bị cô một mực cự tuyệt.

Thiệu Khiết Dư đi thẳng vào vấn đề, “Cô Lâu, có lẽ người cô muốn tìm nhất định không phải là anh trai của tôi đấy chứ?” Nếu người ta gợn gàng dứt khoát như thế, Lâu Lục Kiều cũng tự nhiên dứt khoát rộng rãi gật gật đầu “Không sai, tôi không phải muốn tìm anh trai của cô.”

Thiệu Khiết Dư nói, “Nghe nói cô muốn kết hôn?”

“Đúng, cô cũng muốn chúc mừng tôi sao?”

Thiệu Khiết Dư nhìn chăm chăm cô, nhợt nhạt cười, “Cô cần tôi chúc mừng sao?” Lâu Lục Kiều cười, lơ đãng, “Đôi khi chúc mừng càng nhiều càng tốt không phải sao?”

Thiệu Khiết Dư không có nói chúc mừng cô mà chính là lạnh nhạt nói, “Nếu cô tìm không thấy anh ấy, đã nói lên anh ấy không nghĩ gặp lại cô. Đúng hay không?”

Lâu Lục Kiều không nói. Cô thừa nhận Thiệu Khiết Dư nói đúng. Hẳn nếu như muốn cô tìm được hắn, tuyệt đối sẽ không tắt điện thoại, trong nhà cũng không có ai. Nếu hắn có ý định muốn rời khỏi cô, như vậy cô nhất định là tìm không thấy hắn.

Cô chưa từng nghĩ đến bản thân cư nhiên ngu ngốc như vậy, chuyện tình rõ ràng như vậy lại cần Thiệu Khiết Dư nhắc nhở mình. Cũng không nghĩ đến, lần này thật sự nghe lời cô, từ đây không bao giờ nữa xuất hiện trước mặt cô nhưng là hắn vì sao muốn đưa viên kim cương kia cho cô, nhiều loạn trái tim đã cô quanh từ lâu của cô chứ?

Hiểu rõ những gì mà Thiệu Khiết Dư nhắc nhở mình, nếu cô đã muốn kết hôn thì cần gì phải lại đến tìm Tần Mộ Thiên chứ! Bất quá Lâu Lục Kiều căn bản lơ đãng, Thiệu Khiết Dư đối với chuyện xưa của cô và hắn, căn bản ngay cả người qua đường Giáp cũng coi như không phải. Cho nên những gì cô ấy nói đối với Lâu Lục Kiều mà nói đều là không có nửa điểm sát thương.

Cô nhe răng cười, vẫn sáng lạn như trước, “Đúng, nhưng là tôi còn muốn gặp anh trai của cô một chút.” Nếu phải chết tâm, cũng sẽ chết một cách minh bạch.

Thật lâu... thật lâu trước kia, nàng làm nhiều việc ngược như vậy, hiện thời cũng không dễ chết dưới cái thử thách như thế này được.

Thời điểm Thiệu Minh Trung nhìn thấy cô thì biểu tình rõ ràng là sửng sốt, nhưng hắn chỉ hi hi ha ha theo cô nói loạn, “Như thế nào, Lâu đại mỹ nhân, hôm nay như thế nào mà lương tâm cảm thấy nhớ đến tôi thế này? Ha ha, tôi nhìn xem, hôm nay mặt trời có phải là mọc ở hướng tay hay không?”

Lâu Lục Kiều cười trong suốt nhưng không có duy trì bao lâu, nàng hạ thấp thanh âm “Anh ấy ở nơi nào?” Thiệu Minh Trung thờ dãi, “Tôi không thể nói cho người.”

Lâu Lục Kiều nói, “Vậy anh nói cho tôi phương thức liên hệ với anh ấy.” Thiệu Minh Trung lấp lửng “Lục Kiều, thực xin lỗi.”

Nếu Thiệu Minh Trung cái gì cũng không chịu nói, như vậy biểu thị hắn từng đã dấn dò quá Thiệu Minh Trung không được nói cho cô biết.

Lâu Lục Kiều mỉm cười, hắn cái gì đều dự liệu rồi. Cô lấy trong túi ra cái hộp nhưng tờ kia, đặt ở trên bàn làm việc của Thiệu Minh Trung, “Một khi đã như vậy, thay tôi chuyển cho anh ấy. Cảm ơn.”

Nếu đây là hân chúc phúc cho cô, như vậy cô không thể nhận, đặt trong tim cũng đủ rồi. Cũng không cần vật gì đó khoe ra cho người ta thấy.

Dài theo năm tháng, bây giờ như vậy cũng tốt, hắn đã từng sâu sắc yêu cô mà cô cũng từng yêu hắn sâu sắc như vậy. Bọn họ đã từng chân chính yêu nhau, thật sự như vậy đã đủ rồi.

Cô đi tìm Tả Duẩn Bạch, hẹn một mình hắn tới nơi hai người hay đến, nơi này không khí tốt lắm. Tả Duẩn Bạch một chút không tin vào ánh mắt của mình, nhìn người trong cửa hàng một hồi lâu, lúc này mới nói, “Em thế nào đôi tính? Cư nhiên bỏ được tiêu xài hoang phí, không còn bảo vệ môi trường nữa.”

Cô chỉ cười mà không nói. Tả Duẩn Bạch tà nghệ cô, “Em sẽ không phải đến đây nói với anh lời chia tay chứ?”

Cô đang uống một ngụm cà phê, kết quả bị lời nói của hắn thiếu chút mũi cũng uống cà phê luôn, liều mạng ho khan. Tả Duẩn Bạch đứng lên giúp cô, vỗ vỗ trên lưng còn đùa cô “Anh đây thật sự nghĩ không ra em vì sao mời anh uống cà phê. Cái gọi này có được gọi là “vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo”.”

Lâu Lục Kiều thuận khí, mới thấp giọng nói “Tả Duẩn Bạch, chúng ta thật sự chia tay, thế nào?”

Tả Duẩn Bạch tựa hồ cũng không kinh ngạc, nhún mày cười, “Không thể nào! Có người sẽ vứt bỏ anh như vậy sao? Anh là một trang nam tử hán ngũ quan thanh tú lại là chàng trai hoàng kim nữa chứ?”

Lâu Lục Kiều thấp giọng áy náy “Thực xin lỗi.”

Tả Duẩn Bạch cũng cười nói, “Lâu Lục Kiều, em phải rõ ràng là em bỏ rơi anh, có thể thật sự muốn thành thặng nữ, kế tiếp sẽ trở thành thánh đầu sĩ.” (ý anh này chị sẽ trở thành cô gái nhiều tuổi sau này có thể là mãi mãi không có chồng)

Lâu Lục Kiều gật gật đầu, thành thật nói, “Biết chứ. Nếu em trở thành thánh đầu sĩ còn không có giải quyết được, sẽ trở thành chiến phạt. Em đều biết được.”

Tả Duẩn Bạch cười ha ha, “Cho nên nếu em hiện tại đôi ý còn kíp, yên tâm, anh sẽ đối tốt với em cả đời.” Hắn đã đem từ cả đời nói ra được thật chậm, tựa hồ như rất khó để phát âm ra từ này.

Lâu Lục Kiều nói, “Đúng vậy. Anh có lẽ cả đời sẽ đối tốt với em. Nhưng cả đời này, anh có lẽ sẽ không yêu em dù chỉ một chút.”

Tả Duẩn Bạch kinh ngạc vạn phần nhìn cô. Còn cô lại nói “Em không phải không có cảm giác. Anh không thương em, anh yêu là một người khác. Cho nên anh cũng không cần em yêu hay không yêu em. Bởi vì anh biết em cũng yêu một người khác. Hai chúng ta là thuộc loại đồng bệnh tương liên, cho nên cho tới nay anh đều chăm sóc em, giúp em. Bởi vì ở trên người em, anh thấy được chính mình, đúng hay không? Chúng ta ở một mức độ nào đó thật là một đôi. Chính là lừa mình dối người!”

Sắc mặt của Tả Duẩn Bạch rất kỳ quái, không phải là đáng vẻ cợt nhả ngày xưa, sa sút u buồn “Anh cho rằng cho tới nay anh che giấu rất khá.” Lâu Lục Kiều sâu kín nói, “Cảm giác là không thể che giấu.” Tựa như chúng ta có thể làm bộ như thích một người nào đó nhưng là người kia có thể rõ ràng cảm nhận được rốt cuộc là người kia thích thật hay giả.

Lâu Lục Kiều lại nói “Có lẽ anh bị thương, nghĩ cố gắng chịu đựng một chút. Không sai, rất nhiều người thời điểm đang chờ đợi người kia, không biết người kia rốt cuộc khi nào thì sẽ đến, rốt cuộc có thể đến hay không cho nên liền lựa chọn tìm tạm một người, cố sống qua ngày.”

“Nhưng là chúng ta đều đã từng yêu, đều biết người kia đã từng xuất hiện qua. Cho nên... cho nên em không có cách nào sống tạm được, không có cách nào chấp nhận. Có lẽ tạm thời có thể chính là chúng ta không có cách nào cố gắng thêm nữa. Như vậy thì chúng ta làm bằng hữu càng thích hợp hơn.”

“Em không nghĩ nguyên nhân lớn nhất khi kết hôn với người, là em không nghĩ sẽ mất đi người bạn tốt này.” Xã hội hiện tại, thứ khó có được không phải bảo vật vô giá trong bảo khố hay tình lang như ý, mà là khó có được một bằng hữu tri tâm!

Thần sắc của Tả Duẩn Bạch vạn phần mất mát “Anh từng đã cho rằng anh có thể. Cứ như vậy, cùng một người.. cố gắng.. cố gắng thêm nữa. Người

này không là em, cũng sẽ là một người khác nhưng là vĩnh viễn sẽ không là cô ấy. Em có biết, nếu là em kiên nhẫn cũng như sự hứng thú nhiều thêm một chút.”

Lâu Lục Kiều chậm rãi mà cười, hần cư nhiên ngay cả cách nghĩ cũng giống cô như vậy. Đúng vậy. Nếu người này là Tả Duẩn Bạch, cô có thể kiên nhẫn chịu đựng một chút. Giống như hần nói, hai bên kiên nhẫn một chút hứng thú sẽ nhiều thêm một chút, cũng lâu dài một chút.

Nhưng là hiện tại quyết định cuối cùng của cô không phải là kiên nhẫn. Cho dù đời này tu thành phật, cô đơn, cô cũng thỏa mãn. Bởi vì cô từng đã yêu quá sâu sắc, mà thời điểm cô yêu người kia sâu sắc thì người kia cũng sâu sắc yêu cô. Đây đã là hạnh phúc lớn nhất.

Có những người phụ nữ cho dù dần dần từng bước yêu đương, kết hôn, sinh con, ra về hạnh phúc. Nhưng họ cũng không có giống cô yêu và được yêu sâu sắc như thế không phải sao? Cho dù cô không cùng Tần Mộ Thiên chân chính đặt tay đến hết cuộc đời, nhưng là cô đã không có gì phải tiếc nuối.

Tả Duẩn Bạch lấy ra một bao thuốc lá, ngẩng đầu nói với cô, “Em nói đúng, Lục Kiều, chúng ta không nên kết hôn. Không nên đem chúng ta biến thành một đôi vợ chồng bất hoà. Chúng ta không kết hôn, ngược lại sẽ là cả đời làm bạn bè. Như vậy làm bạn tốt của anh, ngàn vàng khó đổi.”

“Anh nghĩ nên nói cho em biết, em so với anh còn may mắn. Bởi vì em yêu người kia, người kia cũng yêu em, hần đã tìm đến anh...” Cô ngạc nhiên nhìn hần, lập tức không rõ lời hần nói.

“Anh ta đem hết thầy đều nói cho anh. Năm đó là hần thực xin lỗi em, nói em là một cô gái tốt, đáng được một người đàn ông đối đãi tốt nhất trên đời. Hần nói nếu anh đối với em không tốt, hần sẽ dùng hết mọi biện pháp hủy diệt anh... Ha ha, có thể thấy được hần yêu em rất sâu đậm nhé!”

“Còn có anh luôn luôn muốn nói cho em, lần trước em bị tai nạn xe cộ, hần so với anh tới còn sớm hơn, luôn luôn canh giữ ở cửa phòng mổ. Em ở trong phòng bệnh hôn mê bao lâu, hần liền ở ngoài cửa chờ đợi bấy lâu...”

“Nếu không yêu sâu đậm, không có một người đàn ông nào sẽ thế đối đãi như thế với một cô gái...”

Nước mắt bỗng nhiên dâng lên, kim chế kinh ngạc, hồi lâu sau cô cười, cách lớp nước mắt mê mông mà cười, nhẹ nhàng mà nói, “Đúng vậy, anh ấy thật sự rất yêu, rất yêu em... Em cũng thật thương anh ấy nhưng là chúng em không có khả năng lại ở cùng một chỗ.” Hần đã thật sự kiên quyết mà đi... Cô biết trên thế giới này không có một người đàn ông nào có thể yêu cô như thế... Chính là cô đã vĩnh viễn mất đi...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Phiên ngoại: Phong hồi lộ chuyển

Cô ôm hộp nhưng tơ, xuống máy bay rồi đi thẳng đến địa chỉ mà Thiệu Minh Trung đã đưa cho cô.

Sau hơn một tháng làm phiên hần, Thiệu Minh Trung cuối cùng cũng đem địa chỉ đưa cho nàng, gồm cả kim cương hai tay giao cho cô “Vật này tôi không có năng lực giúp cô chuyển giao. Nếu cô nhất định phải trả lại, liền tự mình đi đi!”

Thiệu Minh Trung cười cười nói, “Lục Kiều, về công về tư, tôi kỳ thực cũng không nghĩ đưa cho cô. Về công, tôi không hy vọng cô lại đi quấy rối hần, làm hần càng khó hồi phục. Về tư, vì em gái của tôi nên tôi càng không thể đưa cho cô. Nhưng là, Lục Kiều tôi biết một chút quá khứ của hai người, nhiều ít hiểu biết được hoàn cảnh của hai người trong lúc đó. Ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định nói cho cô...”

Cuối cùng, hần chỉ nói “Lục Kiều, chúc cô may mắn!”

Sau thời gian dài bồn bả, cô rốt cục đang ở trên bãi cỏ cạnh bể bơi thấy được hần. Hần một người im lặng đứng lặng dưới ánh chiều, mặc cho ánh chiều tà đem bóng dáng hần kéo dài thật dài.

Hần thật hưởng thụ. Hần đang tránh một người ở trang viên tư nhân của mình, ung dung hưởng thụ ánh mặt trời, không khí cùng cảnh đẹp không gì sánh được, mà nàng thì sao?

Hơn một tháng nay cô thật sự ủy khuất giờ khắc này đột nhiên bộc phát ra, gờ tay đem hộp nhưng tơ ném qua “Tần Mộ Thiên, bản thân tôi cũng không phải không có châu báu, ai muốn kim cương của anh chứ!”

Hần tựa hồ giống như bị sét đánh, cả người chấn động mạnh. Ước chừng là không dám tin, một hồi lâu mới có khí lực quay đầu, một chút một chút vịn vẹo cổ. Trong mắt hần tất cả đều là tràn đầy kinh ngạc cùng vui mừng khôn xiết, lại nhìn đến hộp nhưng tơ dưới đất, vui sướng lại chậm rãi biến mất.

Ngàn vạn loại cảm xúc cuối cùng chỉ trở thành cúi đầu kêu một tiếng “Tiểu Kiều...”

Cô chỉ cảm thấy tràn đầy ụy khuất, mấy ngày nay, cô gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, ngay cả ngón tay cũng đau. Cô đến văn phòng cao ốc nơi hấn làm việc không biết bao nhiêu lần, biết bao nhiêu người dùng ánh mắt tò mò cùng hèn mọn nhìn cô, cho rằng cô là “Bị chồng ruồng bỏ”, không để ý liềm si đến dây dưa.

Cô đi cầu Thiệu Minh Trung. Trời biết, cô đời này chưa từng có cầu người khác. Cho dù năm đó hấn vứt bỏ cô, không có chỗ để đi, cô cũng không có cầu qua ai.

Cô thậm chí còn nhiều lần chịu được sự châm chọc khiêu khích của Thiệu Khiết Dư. Cô còn không phải là vì hấn!

Cô”Oa” một tiếng khóc ra, “Tần Mộ Thiên. Tôi hận anh chết đi được. Người ta rõ ràng muốn kết hôn, anh đưa ta kim cương cái gì chứ? Ai muốn kim cương của anh. Anh cho là lớn liền rất giỏi sao, bắt quá là — tăng đá mà thôi.”

Hấn chạy vội tới, dừng lại ở trước mặt cô, nghĩ muốn đưa tay ôm cô nhưng rồi lại dừng lại, cuối cùng đưa tay áo tới, để cô lau. Hấn cười khổ nói, “Nhưng là thứ duy nhất anh có thể đưa cho em cũng chỉ có cái đó mà thôi.”

Cô dùng sức chụp được tay hấn, chính là khóc, “Oa oa oa” khóc lớn, nức nở khóc, nghẹn ngào khóc, sau lại vẫn là lôi kéo tay áo hấn, liềm mạng lau nước mắt, “Tần Mộ Thiên. Tôi hận anh chết đi được! Ta hận anh chết đi được.” Hấn liên tiếp áy náy nói, “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!”

Cô khóc nức: “Giải thích mà có ích, cần kim cương làm gì chứ?”

Hấn vội nói “Thực xin lỗi, Tiểu Kiều, bởi vì anh thật sự không biết em muốn đưa lễ vật gì để chúc mừng em? Nhưng nếu lễ vật này lần này không đưa, anh sợ đời này đều đưa không được!”

Cô vẫn như trước tức giận vạn phần, “Tôi kết hôn liên quan gì đến chuyện của anh? Ai muốn anh chúc mừng, ai thích anh chúc mừng!”

Ánh mắt của hấn trầm thêm một chút, cô không cần hấn chúc mừng, cô không thích hấn chúc mừng. Đúng vậy, hấn quên. Cô ngay cả quan hệ bạn bè bình thường cũng không nghĩ cùng hấn duy trì.

Cô vẫn là đang khóc, “Ai muốn anh chúc mừng tôi! Anh căn bản là nguyên rủa tôi không thể kết hôn. Anh không phải không biết, tôi chính là muốn cho cha mẹ tôi nhìn thấy tôi tâm tình vui vẻ khoác áo cưới xuất giá mà thôi, huhu...” Vừa nói vừa hướng hấn dựa vào, một chút dựa vào trên bờ vai hấn.

Hấn thế này mới có dũng khí đem cô ôm ở trước ngực, ôn nhu dỗ dành “Là anh không đúng, là anh không tốt. Ta không đưa cho em, được không?”

Nghe vậy, cô ngẩng đầu, hung tợn nói, “Không được.”

Hấn một tay ôm cô, một tay vội vàng thay cô lau nước mắt, “Được, đều nghe lời em. Được không?”

Cô đẩy tay hấn ra, cổ tình gây sự nói, “Vậy anh rút cuộc còn đưa hay không đưa?” Hấn không hiểu gì nhưng vẫn nói: “Em nói đưa sẽ đưa, em nói không đưa sẽ không đưa, được không?”

“Thế rút cuộc là đưa hay là không đưa?”

Trên trán Tần Mộ Thiên đều đổ mồ hôi lạnh, vô luận chọn cái gì, cô tựa hồ đều chuẩn bị tim hấn tính sổ. Nhưng là hấn rất là vui mừng. Quên đi, đã đến đây thì hãy quyết định một lần đi “Anh vẫn còn muốn đưa!”

“Đưa cho tôi, chúc mừng tôi kết hôn sao? Anh là kẻ ngu ngốc, anh không biết tôi đã hủy bỏ hôn lễ sao? Tôi không cùng Tà Duẩn Bạch kết hôn. Anh còn muốn đưa cái gì mà lễ vật kết hôn chứ?”

Hấn bị lời của cô đánh cho bất tỉnh, nửa ngày mới phản ứng lại, mừng như điên lay lay bờ vai cô “Tiểu Kiều, em nói cái gì? Em không cùng cái tên họ Tà kia kết hôn sao? Là thật?Em không có gạt anh?”

Cô chăm chú nhìn hấn kinh ngạc, trong mắt như trước vẫn còn đầy nước nhưng khóe miệng lại gợn lên, gật gật đầu “Uh.”

Nhân sinh rất nhiều thời điểm có lẽ chính là như thế, vừa cười cười xong liền khóc. Khóc xong liền nở nụ cười. Nhân sinh ngắn ngủn vài thập niên, rất nhiều chuyện không cần quá câu nệ.

.....

Trên sân bay, Lâu Lục Kiều khéo léo kéo hành lý, một người đàn ông anh tuấn đi tới, ân cần hỏi “Tôi có thể hỗ trợ sao?” Tiểu bằng hữu Tần Trọng Viễn vội chạy lên trước, một phen giữ chặt ống tay áo mẹ, ngẩng đầu nói “Mẹ, mẹ, chờ con một chút.” Lâu Lục Kiều cúi đầu trừng mắt nhìn hấn một cái, biết tiểu tử này vừa muốn sử dụng một chiêu kia.

Chỉ thấy tiểu bằng hữu Tần Trọng Viễn quay đầu, hướng người đàn ông anh tuấn sắc mặt đã hơi hơi có chút thất vọng, cười vô cùng sáng lạn nói “Chú đẹp trai, cha cháu nói nếu có ruồi muỗi tới gần mẹ cháu thì cháu phải trước tiên lao tới. Còn có nữa, cha cháu ở ngay phía sau, hơn nữa cha cháu so với chú còn đẹp trai hơn một trăm lần. Cháu chịu trách nhiệm tới nói cho chú biết, chú sẽ không có cơ hội.”

Nhìn bộ dạng không tin của người đàn ông anh tuấn này, tiểu bằng hữu Tần Trọng Viễn “Phi thường phi thường” hào tâm lấy ngón tay chỉ về phía sau, ”

Chú thấy chưa, cái người mặc áo gió vàng nhạt kia chính là cha ta. Cháu không có lừa chú mà, so với chú còn đẹp trai hơn đi!” Người đàn ông anh tuấn quay đầu, quả nhiên nhìn thấy ở phía sau cách bọn họ ba bốn thước có một người đàn ông cao lớn mặc áo gió màu vàng nhạt, đeo một bộ hắc siêu, trưởng thành anh tuấn kiệt suất. Bước chân không nhanh không chậm, đi theo bọn họ. Đại khái là cách xa một chút, người bình thường rất khó đưa bọn họ liên hệ cùng một chỗ. Tiểu bằng hữu Tần Trọng Viễn thấy cha mình đang nhìn hướng hắn, tay vội vung lên “Cha ơi, con tự mình đem ruồi bọ của mẹ đuổi đi đây này.” Lâu Lục Kiều lúc này đã không thể nhìn được nữa vội đưa tay bưng kín cái miệng lưỡi nhai của con trai, hướng người đàn ông kia hơi xin lỗi nói, “Xin lỗi. Con trai tôi đã nói nhiều lời dư thừa.”

Gặp mỹ nữ chủ động thừa nhận quan hệ mẹ con như vậy, sắc mặt người đàn ông anh tuấn kia từ hồng chuyển sang trắng, nhưng thua người không thể thua trận, vẫn là thật khách khí nói “Không sao, không sao. Tạm biệt.” Kéo vali hành lý, hướng một hướng khác mà đi. Hắn đi được vài bước, lơ đãng quay đầu, chỉ thấy nam tử áo gió kia vẫn như trước đi theo phía sau mẹ con hai người, vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa. Hắn sờ sờ cái mũi một chút, gia đình này thật sự là kỳ quái! Phòng chừng là vợ chồng đang mâu thuẫn âm ỉ, mà người vợ trước mắt còn đang tức giận.

Trong Cabin của máy bay, Tiểu bằng hữu Tần Trọng Viễn cùng mẹ ngồi cùng một chỗ, thân mật xem hoạt hình trên máy tính. Nhưng chỉ một lát sau, hắn còi đây an toàn quay đầu hướng Lâu Lục Kiều nói, “Mẹ, con muốn sang bên cạnh cha.” Lâu Lục Kiều gật gật đầu, lựa chọn tiếp tục nhắm mắt lại nghe nhạc.

Bên cạnh chỗ ngồi Tần Mộ Thiên lúc này đang đứng một nữ tiếp viên hàng không thướt tha xinh đẹp, vạn phần ân cần phục vụ “Anh Tần còn cần cái gì không?” Tần Mộ Thiên nhìn đã lấy thêm mấy cốc nước, lắc lắc đầu nói, “Không cần, cảm ơn.” Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp vẫn vạn phần nhiệt tình như trước “Anh Tần, anh thật sự là khách khí rồi. Nếu có cần gì thì cứ lập tức gọi cho tôi, tôi gọi Bonnie.”

Tiểu bằng hữu Tần Trọng Viễn chậm rãi tách cô này ra, ngồi lên trên đùi Tần Mộ Thiên rồi nói “Cha ơi, con muốn uống nước chanh.” Sắc mặt Bonnie lập tức thay đổi, CEO mạng lưới Today khi nào thì kết hôn chứ mà còn có một đứa con lớn như vậy.

Tần Mộ Thiên sùng ái vuốt tóc con trai, quay đầu hướng Bonnie khách khí nói, “Một ly nước chanh, cảm ơn.” Tiểu bằng hữu Tần Trọng Viễn phi thường nhiệt tình lễ phép nói “Dì xinh đẹp ơi, dì cũng giúp mẹ cháu lấy một ly. Mẹ cháu đang ngồi ở phía sau cha cháu đấy, dãy thứ ba. Cảm ơn.”

Thấy Bonnie nhìn về hướng của mẹ, tiểu bằng hữu Tần Trọng Viễn còn không quên bổ sung thêm một câu, “Dì xinh đẹp ơi, mẹ cháu có phải so với ngài sao còn xinh đẹp hơn phải không?” Chỉ thấy cô tiếp viên hàng không thập phần không tình nguyện, nhưng lại không cam lòng nói, “Đúng vậy.”

Tần Mộ Thiên lại xoa nhẹ tóc con trai một chút, hôn lên đầu của con trai. Tâm tư con trai mình sao hắn lại không biết chứ.

Tần Trọng Viễn ngửa đầu, cho hắn một cái ánh mắt cổ vũ, “Cha ơi, cố lên.” Cậu bé tin tưởng, cậu bé và cha cùng nhau nỗ lực thì mẹ rất nhanh sẽ nguôi giận, đề ý tới cha.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.